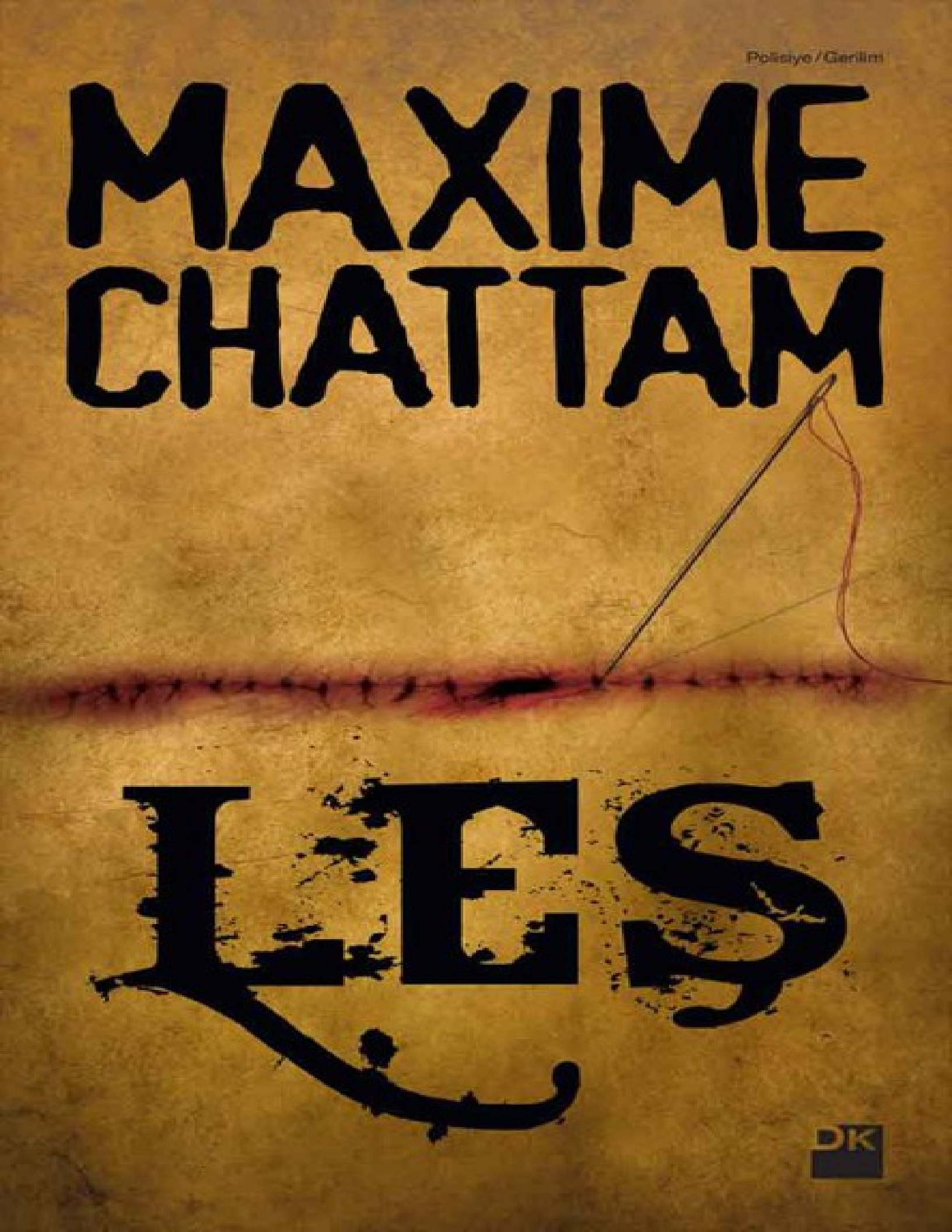
Polisiye / Gerilim

MAXIME CHATTAM

LES

DK

LEŞ

Yazan: Maxime Chattam

Orijinal adı: Prédateurs

© Éditions Albin Michel S.A-Paris 2007

Fransızca aslından çeviren: Mahmut Özışık

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Dijital Yayın Tarihi: Mart 2013 / ISBN 978-605-09-1363-7

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr/ editor@dogankitap.com.tr/ satis@dogankitap.com.tr

Leş

Maxime Chattam

İnsan insanın kurdudur.

Plautus

Okuma keyfinize müzik keyfini eklemeyi arzu ederseniz işte bu romanı yazarken dinlediğim parçalar.

İnce Kırmızı Hat, Hans Zimmer
Kuzuların Sessizliği, Howard Shore
Münih, John Williams

Bu hikâyeye hoş geldiniz. Kendinizi kaptırıp içine girebilecek misiniz? Daha da önemlisi, bu savaşın şiddetinde hayatta kalmayı becerecek misiniz?

Edgecombe, 2 Ocak 2007

www.maximechattam.com

1

Gökyüzüne gri bir renk hâkimdi. Sanki yarısaydam bir ağ, içinde ışığı hapsederek sadece renksiz bir aydınlığın geçmesine izin veriyordu.

Üsteki binlerce asker dudaklarında sigara izmariti veya kürdanla, çadırlarında kart oynayarak veya zar atarak vakit geçirirken, diğerleri tahta sandıkların etrafında sohbet ediyorlardı.

Kimi birlikler ise çoktan gemilere binmişti ve kamp yeri haline gelmiş bu savaş gemilerinde yaşıyorlardı.

Bekleyiş tüketiciydi.

İşaret bekleniyordu.

Önce ya bir subay toplantısından ya da komuta merkezinden yayılan bir söylenti ortalıkta dolaşacaktı. Ve birkaç dakika içinde, buraya toplanmış tam teçhizatlı binlerce askerin bundan haberi olacaktı.

O zaman safları teşkil etmek, güneye doğru, hüzün verici belirsiz bir geleceğe hareket etmek gerekecekti ve ateş altında ya hayatta kalınacak ya da yok olunacaktı.

Kırmızı tuğladan birleşme yerleri ve beyaz saçak altlarıyla komuta merkez binası limana tepeden bakıyordu.

İkinci katın odalarından birinde Teğmen Craig Frewin pencereden, içlerinde kaynayan yemek kazanlarından günün her saatinde kokuların yayıldığı tahta kulübelerin etrafındaki iç içe geçen kahkahaları, homurdanmaları ve küfürleşmeleri izliyordu.

Frewin, güçlü göğüs kaslarının gerdiği bir asker gömleği giymiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Geniş ve iri omuzlarıyla heybetli bir adamdı. Kırk yaşına usulca

yaklaşırken griye çalan sarı saçları, kirli sakalının altında sert yüz hatları ve bu hatları yumuşatan ince burnu ile dolgun dudakları ona belli bir çekicilik veriyor, koyu kahverengi gözlerindeki siyah pırıltı da bu görünüşünü tamamlıyordu.

Tuğgeneral Colin Toddwarth'ın söylediklerini dinliyordu.

"Craig, birbirimize açık olalım, ne de olsa uzun zamandır tanışıyoruz. Bunun senin hoşuna gitmediğini biliyorum, ama başka bir seçeneğimiz yok. Ekipleri olduğu gibi muhafaza etmek için MP'de[1] yeterli adamımız yok. Senin adamlarının hepsi bir müfrezeye, olmadı bir bölüğe tayin edilecek."

Hareketsiz duran Frewin her zamanki ağırbaşlılığı ve yapmacık bir kibarlıkla cevap verdi:

"Hücum bölüklerine dağıtılırsak hiçbir işe yaramayız Colin. Bu çok saçma. Bizim işimiz soruşturma yapmak, savaşmak değil."

Colin Toddwarth kelimelerin üzerine basarak ayağını yere vurdu:

"Bunların hepsini biliyorum. Ama... Her şey değişiyor. Oraya varınca bu bölüklerin birliğini sağlayacaksınız. Tamam, bu hiç kolay olmayacak. Korkunç sıkıntı çekeceğiniz kesin. Firar girişimleri olacaktır. Bunlara engel olacaksınız ve gerekirse cezalandıracaksınız, bu konudaki talimatlar çok açık. Askeri Polis statünüz öncelikli, ama yine de ilgili birliğin komutanıyla mutabakat sağlayın."

Frewin sükûnetini bozmadan "MP'ye bunun için katılmadım" dedi. "Bekçi köpeği rolü oynamaya niyetim yok."

"Kararı ben vermiyorum, üzgünüm. Ama sizlerin, ilk saflarda çıkarmaya katılmayacak takımlara atanmanıza dikkat ettim. Böylece ilk kargaşa sona ermiş olacak..."

"Sonuç olarak her şeye karar verilmiş" dedi Frewin soğuk bir ifadeyle.

Tuğgeneral bıyığını sıvazladıktan sonra karşılık verdi:

"Sen Drake'in birliğinde olacaksın, takım sonradan belirlenecek. Swordfish adlı bir destroyere bineceksiniz.

Frewin sonunda üstüne doğru döndü.

"Hiç olmazsa adamlarımı bu konudan ilk benim haberdar etmeme izin verir misin?"

Toddwarth bir gözünü kırparak onaylamadan önce on saniye kadar bekledi. Bedeninden sağlık fışkıran bu iriyarı adama şefkat ve hayranlık karışımı tuhaf bir duyguyla bakıyordu. Araştırmayı bu denli önemseyen sadece Frewin'di. Askeri Polis'tekilerin büyük çoğunluğu, rollerini kendilerine büyük bir güç verdiği için seviyordu. Frewin'se buna aldırmıyor, ne kadar tatsız olursa olsun soruşturmaları tercih ediyordu. Bir cesedi incelemeye gitmekte ya da kendine has yöntemleriyle bir zanlıyı takip etmekte her zaman o gönüllü olurdu. Psikoloji seminerlerine katılmak için izin isteyen tek asker Frewin'di. Toddwarth, onun daha ziyade şiddete dayalı ölüm vakalarıyla ilgilendiğini anlamıştı. Ahlaksızca bulduğu savaştaki ölümler değildi onun ilgisini çeken; asıl ilgi alanı, gizli ve özel olan gölgedeki ölümdü. Toddwarth ona bunun nedenini sormuştu. Yanıtını hiç unutmayacaktı: *"Zira tüm yaşam burada, kısacası birinin, diğerinin yaşamına son vermeye karar verdiği o sarsıcı anda."*

Askeriyede bir cinayet işlendiğinde, Frewin ışıldayan gözleri ve araştırmacı bakışlarıyla tek kelime etmeden soluğu orada alırdı..

Toddwarth teğmeninin karşısında tuhaf bir duyguya, bir tür korkuya kapıldı. Bu aşırı güçlü bedende bu kadar karmaşık kişilik kaygı vericiydi.

Frewin son bir soru sormak için eşikte arkasına döndü:

"Bu iş ne zaman olacak?"

Tuğgeneral başını salladı.

"Buna genelkurmay karar verecek. Şu sırada denizin hali kötü. Ancak her an hareket edebilirsiniz, sana tüm söyleyebileceğim bu kadar."

Craig Frewin çadır halatlarının, bekleyiş içindeki askerlerin, ağız mızıkalarından çıkan karman çorman seslerin ve bağırış çağırışların arasında yürüdü. Adamlar vakit öldürüyordu. Ekibinin çadırlarının ortasında duran kendi çadırına vardı. Ergenlikten kalma sivilce izlerinin bozduğu yüzü ve nereye koyacağını bilemediği uzun kollarıyla, Frewin'in dikkatli ve sadık çavuşu genç Matters, herkesten uzakta, katlanır bir iskemlede oturmuş, çizgi roman okuyordu. Görünümlerinden başka hiçbir benzerlikleri olmayan, yüzleri çillerle kaplı, herkesin "ikizler" dediği iki kızıl, Clauwitz ile Forrell müstehcen bir dergiden koparılmış resimlerin başında sohbet ediyordu.

Kevin Matters, üstü yanından geçerken kendisine laf atmasını bekleyerek başını kaldırdı. Frewin tek kelime etmeden çadır kapısının kordonunu çekerek içeri girdi. Düşünmek, aldığı haberleri hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı. Kızgınlık anında astlarıyla konuşmamak kendisine koyduğu bir kuraldı.

Çadır bezinden süzülen zayıf ışık etrafı net olarak görmesine izin vermiyordu. Kandilini yaktı ve büro olarak kullandığı masanın önündeki derme çatma iskemleye oturdu. Bir not defteri ve kalemini önüne çekerek yazmaya başladı: "Sevgili Patty'm, sana tekrar yazıyorum..." Alnını eline dayadı ve beynine üşüşen kelime çağlayanını dindirmeye çalıştı. İlk cümlenin üstünü çizdi ve aniden kâğıdı buruşturarak bir yenisini aldı. Bu sefer hiç duraksamadan yazdı.

Bir tanem,

Annenin evindeki odamızda duran saati hatırlıyor musun? Bana sık sık bahsettiğin, uykusuzluk anlarında saat başı zamanın geçtiğini hatırlatan çıldırtıcı sarkacını? Kamptaki yaşamın uğultusu da aynı inatçılıkla kulaklarımda çınlıyor. Büyük bir sıkıntı

hâkim etrafa. Burada korkudan herkesin midesine kramplar giriyor, herkes burnundan soluyor.

Şeytanın bile aklına gelmeyecek baş döndürücü bir ticaretin –yaşamlarımızın değiş tokuşu– yapılacağı, bilinmeyen bir yere hareket işareti bekliyoruz. Kendi hayatımızı kurtarmak uğruna başkalarının hayatlarını yok etmek için. Bir özgürlük anlayışını hâkim kılmak için. Biz lanetlenmişiz sevgilim. Kendimize yaptığımız kötülük o kadar büyük ki, kendi kendime hep bu lanetin gelecek kuşaklarda ortaya çıkıp çıkmayacağını soruyorum. Geçen pazar günü, köydeki kantine yiyecek içecek götürme işine nezaret ederken iki çocuğa rastladım. Onları gördüğümde utandım. Kendimizden utandım. Onlara bellettiğimiz tarihten. Tüm bu medeniyet, tüm bu ilerleme, verilen sözler, sorunlarımızı katliamlarla çözmek için miydi? Adamlarımızdan birçoğunun savaşa girme nedenimizin farkında bile olmadıklarını biliyor musun? Karşı tarafta da durumun aynı olduğundan eminim.

Beni affet. Bugün doğru dürüst bir şeyler yazmayı beceremiyorum, duygularım çok karmaşık, bundan dolayı özür diliyorum senden. Bu akşam ya da yarın sabah tekrar denerim. Seni özledim.

Ama bunu zaten biliyorsun.

Craig'in

Frewin kalemini bıraktı ve kâğıdı katlamadan önce mürekkebin parmaklarına bulaşıp bulaşmadığını kontrol etti. Daha sonra zarfın üzerine "Patty Frewin" yazdı, adres eklemedi ve yeşil bir teneke kutuyu açtı. Kutunun içinde, kalın bir kartonun altında altmışa yakın benzer zarf durmaktaydı; hep aynı kişiye yazılmış, adressiz. Bazıları sapsarı olmuştu, sanki aylardır orada uyumaktaymış gibi.

Bu mektup da diğerlerinin yanına gitti.

2

Uykudan çıkmak, uzun süre nefessiz kaldıktan sonra suyun yüzeyine erişmek gibi oldu. Yönler ve tüm işaret noktaları altüst olmuş gibiydi. Ann Dawson, derin bir soluk alarak rüyalarından kurtuldu. Duvarlar açıldı, tavan yerine oturdu.

Evet... Odasındaydı...

Revirde.

Yatağında çorba içtikten sonra elinde bir kitapla uyuyakalmıştı. Işık açık mıydı?.. Hayır. Başucu lambası açık değildi. Onu ne zaman söndürmüştü? Hatırlamıyordu. Koridordaki lambanın ışığıydı odaya giren.

Bir temas, bir ses çıkarmıştı onu uykusundan.

El hâlâ omzundaydı, biraz geriye çekildi.

Bir yüz, bir fısıldama.

"Ann. Ann, uyan."

Şişkin yanaklar, kalın kaşlar, uzun ve kaskatı saçlar. Tıknaz bir gölge oyunu figürü. Clarice. Beyaz hemşire formasında Kızılhaç işareti göze çarpıyordu. Ann kendine gelmekte güçlük çekiyordu. Saat kaç olabilirdi? Sadece iki saat uyuduğunu sanıyordu.

"Aşağıda bir hareketlenme var" dedi Clarice. "Bir şeyler oluyor."

"Ne var ki?" diye sordu Ann uykulu bir sesle.

"Bilmiyorum, Askeri Polis bir şeyler yapıyor, kamp hâlâ uykuda.

Ann, çalar saate bakabilmek için yorgunluktan kaskatı kesilmiş boynunu biraz yukarı kaldırdı. Sabahın bir buçuğuydu.

"Bizi az önce haberdar ettiler, doktor istemiyorlar; sadece sedye taşıyıcılar. Bu kötüye işaret."

Ann battaniyesini üzerinden itti. Soğuğu hemen hisseden ince uzun bacakları ortaya çıktı.

"Seni bu kadar erken uyandırdığım için üzgünüm" diye özür diledi Clarice. "Şiddet içeren bir olayda Askeri Polis'in müdahalesi olursa bana haber ver demiştin. Sanıyorum, tam da bu durumu kastediyordun."

Ann başını salladı.

"Biliyorum. Teşekkür ederim..."

Ayağa kalktı ve yüzüne su serpmek için lavaboya doğru gitti. Bir kitaptan alınmış bir cümle, aynanın kenarına iliştirilmişti: "Hiçbir şey donup kalmaz. İnsan kendisinin efendisidir." Ann belki de bininci defa bu cümleyi okudu ve nefesini bıraktı; soluğu aynada parlak inci taneleri oluşturdu.

Aslında çok ince olan ama yorgunluktan şişmiş yüz hatlarına dokunarak bir an kendini inceledi. Sarı saçları, şakaklarında bukleler oluşturarak omuzlarına dökülüyordu.

"Olay nerede?" diye sordu.

"Seagull adlı bir kruvazörde."

"Oraya kim gönderildi biliyor musun?"

"Hayır. Ama iş ciddiye benziyor. Bize haber vermeye gelen askerin yüzü çarşaf gibi bembeyazdı. Ve ağzımızı sıkı tutmamız için bizi ikaz etti."

Ann dudaklarını ıslattı. *Ciddi*, diye düşündü. Kaybedecek vakit yoktu. Bir önceki gün giydiği eteğini ve beyaz bluzunu aceleyle üstüne geçirdi.

"Sağ ol Clarice. Aşağıya dönebilirsin. Sedyecileri göndermeden önce bana on beş dakika ver. Ve lütfen başkalarına bundan söz etme."

Ann binadan çıktı ve asılı lambaları takip ederek çadır kampı baştan aşağı geçti. Üssü olduğu gibi örten kalın sis

tabakası içinde lambaların alevleri, bulanık harelerden ibaretti.

Hemşire erzakların, malzemelerin ve cephanelerin yığılı olduğu rıhtıma ulaştı. Rıhtımda, yazın plajlarda sıralanan patates kızartması stantları gibi barakalar uzanıyordu. Ama burada kirli yağ kokusu yerine korkunun kokusu duyuluyordu. Limanı iğrenç bir kokuya boğan, askerlerin bağırsaklarını buran, kusturucu acı bir korku.

Sis, rıhtımın birkaç metre aşağısında, çalkalanan suyun üzerinde biraz dağılıyordu.

Puslu gecenin içinde iskeletimsi karkaslarıyla devasa savaş gemileri belirdi. Kalın bacaları, halatları, flamaları, direkleri ve ince uzun toplarıyla bu deniz devlerinin omurgaları, baş döndürücü gövdelerinin üzerinde yükseldi.

Ann, ellerinde fenerleri ve yağ kandilleriyle duran bir grup adam sayesinde Seagull'ın giriş merdivenini fark etti. Yaklaşırken merdivenin ilk basamaklarında bir Askeri Polis subayını gördü: Dağınık kısa saçları, geniş çenesi ve güçlü omuzlarıyla dev gibi bir adamdı. Bir deniz subayı ve iki silahlı nöbetçiyle konuşmaya dalmıştı. MP kolçaklı kızıl saçlı bir asker, yine MP kolçaklı çok genç bir çavuşla birlikte geride durmaktaydı.

Ann bir nefes aldı, sırtını dikleştirdi ve kendinden emin adımlarla gölgeden çıktı.

"İyi akşamlar" dedi, yumuşak bir sesle.

Matters irkildi ve genç kadını baştan aşağı süzdü.

"Bana ihtiyacınız olduğu söylendi" diye devam etti hemşire.

Frewin ona karşılık vermek için konuşmasını kesti.

"Burada ne işiniz var?"

Genç kadın kaşlarını kaldırdı ve şaşırmış gibi bir tavır takındı.

"Revirde nöbetteydim ve bana acil olarak buraya gelmem emredildi."

Frewin'in birdenbire tepesi atmış gibiydi. Öfkeyle başını salladı.

"Bana bir sedye ve onu taşıyacak iki adam lazım, bir hemşire değil!"

Ann, adamın haki ceketinde yazan ismi okudu: "C. FREWIN." Genç kadın gözlerini kırpıştırdı. Teğmen Frewin. Orduda otuzdan fazla caniyi tutuklayan adam. Aslında Ann dışında, kimsenin onun başardığı işlerle ilgilendiği yoktu. Genç kadın onu nasıl tanıyamamıştı? Onun hakkında, soruşturmaları yürütürken kullandığı yöntemler hakkında çok şey duymuştu. Onun kendini beğenmiş ve tuhaf, içine kapalı ve cüretkâr olduğunu söylüyorlardı.

"Yanlış anlamışım" dedi yerinden kıpırdamadan.

Ama Frewin'in, gemiye çıkmasına izin vermeyeceğini hissediyordu. Clarice abartmamıştı, iş gerçekten ciddi gözüküyordu. *Aynı zamanda can sıkıcı,* diye düşündü ve son kozunu oynadı:

"Sedyeyi getirecek adamlara cesedi örtmeleri için bir de örtü getirmelerini söyleyeyim mi, yoksa buna gerek yok mu?"

Bu sefer Frewin ona doğru bir adım attı.

"Size bir ceset olduğunu kim söyledi?" diye endişeyle sordu.

Ann dik durduğuna ve kendinden emin göründüğüne inanarak, yerinden kıpırdamadan gözlerini ona dikti.

Mantığa dayalı çıkarsamaları seviyor. Ve özellikle, etrafında sağlık personeli olmasından hoşlanıyor! Araştırmalarında her türlü bilgiden faydalanıyor!

"Askeri Polis sabahın ikisinde benden sedyeci istiyor ve karşıma siz çıkıyorsunuz teğmen. Nöbette ayak bileğini inciten veya sarhoş bir asker için uyandırılmış olamazsınız. Yanılıyor muyum?"

Sıkıntılı suskunluk, doğru noktaya parmak basmış olduğuna işaret ediyordu.

"Matters" dedi nihayet Frewin, "şu lanet olası sedyeyi getirin." Ardından topuklarının üzerinde dönerek hemşireye baktı. "Siz de benimle gelin, içeride neler olup bittiği hakkında bir ihtimal bizi aydınlatabilirsiniz."

Ann sevincini belli etmedi. Başarmıştı. Matters içini çekti.

"Ve şu andan itibaren göreceğiniz veya duyacağınız her şey gizli kalmalı" diye ilave etti teğmen. "Söylediklerim açık mı?"

"Çok açık."

Frewin bir baş hareketiyle kendisini takip etmesini belirtti ve kruvazörün güvertesine çıkan basamakları tırmandılar.

"İsminiz neydi?" diye sordu genç kadına.

"Ann Dawson."

Puslu limanda bir çan sesi duyuldu.

Ann başardığına inanamıyordu.

Şimdi tüm dikkatini toplamalı, etkili ve kendinden emin olmalıydı. Ve özelikle de söyleyeceklerine dikkat etmeliydi. Çok hızlı davranmamalıydı. Ölçülü olmalıydı. Ama dikkat çekici de olmalıydı. Bu gemide bu kadar ciddi ne olabilirdi?

Seagull'ın güvertesine vardıklarında, kendilerini takip eden deniz subayının yüzünün ne kadar soluk olduğunun farkına vardı.

Dikkatli bakıldığında, asabiyetten titrediği bile görülebiliyordu.

Uzaktan gelen çan sesi bir kere daha duyuldu.

Ve ambarın kapısı üzerlerine kapandı.

3

Kruvazörün derinliklerine giden merdiven çok dikti; aşağılara doğru indikçe, metal basamaklarda adımlarının yankısı aşama aşama artmaktaydı.

Craig Frewin su geçirmez kapı eşiklerinin üzerinden atlıyor, önlerinde hızla yürüyen subayın peşinden bir an olsun ayrılmadan, beyazımsı bir ışıkla aydınlatılan labirent gibi koridorlarda ilerliyordu.

Gemi sessizdi, ne bir fısıltı ne bir makine uğultusu vardı; boruların sıralandığı koridorlarda çıt çıkmıyordu.

Frewin neredeyse yirmi senedir MP'deydi. Sarsılmaz mantığı ve kendine olan güveniyle kısa sürede askeri hiyerarşide yükselmiş ve kendi ekibini yönetme imkânı bulmuştu. Daha ziyade kötü davranışlar ve askerler arasındaki kavgalarla ilgilenmekteydi. Kimi zaman saldırılarla. Kimi zaman da cinayetlerle. İşini biliyordu. Orduyu, ordu zihniyetini ve katılığını tanıyordu. Her şey işlevsel ve düzenliydi. Soruşturmalar bu sayede büyük ölçüde kolaylaşıyordu. Açığa çıkan suçların birçoğu aynı nedenlerden –amacını aşan şiddet– kaynaklanıyordu. Daha nadiren rastlanan ve hiyerarşi tarafından üstü kapatılan bir başka suç türü de tecavüzün ardından işlenen cinayetlerdi. Eşcinsellik ise ordu içinde kıvılcımlara sebep olurdu. Burada sadece maçoluk ve erkeklik hoş görülürdü.

Bu kez nöbetçi subay, cesedi bulan muhafızın paniğe kapıldığını görmüştü. Muhafız aklını kaybetmiş gibi, yarı insan yarı hayvan bir yaratıktan bahsederek gemide bir şeytan oluğunu sayıklamıştı. Söylentinin yayılmaması için asker hemen geminin revirine indirilmişti. Ancak söylenti

yine de nöbetçiler arasında hemen yayılmıştı. Bunun üzerine subay ne olup bittiğini kendisi görmek istemişti. Gördüklerinden sonra da rengi bir türlü yerine gelmemişti.

Frewin'i uyarmıştı: "Kendinizi hazırlayın, aşağıda bulunan... şey inanılacak gibi değil. Bu... şeytani! Suçluları bulmak gerekiyor, hem de hemen!"

Frewin kruvazörün derinliklerine doğru inerken bu sözleri kafasında evirip çevirmekteydi. Subay, *şeytani* kelimesi üzerinde ısrarla durmuştu, bu kelimeyi seçmek için epeyi düşünmüştü. Ve *suçlular* demişti, suçlu değil... Onları aşağıda ne bekliyordu?

Subay Coolidge çok uzun bir koridorun ortasında yavaşladıktan sonra kapalı bir kapının önünde durdu. Kapı, birbirinden uzakta iki idare lambasından gelen zayıf ışıkta belli belirsiz seçiliyordu.

Coolidge döndü ve soğuk kapı kolunu çevirmeden önce Frewin, Ann Dawson ve Clauwitz'in iyice yaklaşmalarını bekledi.

"Matmazel, belki dışarıda beklemeniz daha iyi..."

Subayın alnındaki ter damlalarını fark eden Ann, "Ben bunlara alışığım" diye kısa kesti.

Dudaklarını büzmekle yetinen Coolidge ısrar etmedi. Kapı kolunu aşağı indirerek kapıyı itti.

Frewin astına emir verdi:

"Sen burada kal! İçeri kimse girmesin, sadece geldiğinde Matters girebilir!"

Odanın tamamen karanlık olması Frewin'i şaşırttı. Hiçbir yerden ışık gelmiyordu.

"Lambaları siz mi söndürdünüz?" diye merakla sordu.

"Hayır, onu bulduğumuzda oda aynen bu şekildeydi." Subayın titrek sesi yankılandı, oda büyük olmalıydı. "Işığı açtım, çıkarken de kapattım."

Frewin bir basamak aşağı inerek odanın içinde birkaç adım attı.

Lambaların tümü yanınca odaya kör edici bir ışık yayıldı.

Sıralar ve masalar, daha sonra tabak çanak rafları ve uzun bir tezgâh ortaya çıktı. *Yemekhane*, diye düşündü Frewin. Yüz kişinin aynı zamanda yemek yiyebileceği bir mekân.

Salonun ortasında, koyu lekelerle harelenmiş haki bir üniforma içinde dört adet kol ve bacak cansız bir halde sallanmaktaydı. Bir insan bedeni. Bir canavar başı. İki iri göz, kıvrık boynuzlar, ıslak bir burun ucu. Tehditkâr bir çeneyi ortaya çıkarmak için kopartılmış dudaklar.

Bu keçi ile insan karışımı yaratık havada süzülüyordu.

Ann elini ağzına götürerek çığlığını hapsetti.

Ceset iki kasap çengeliyle omuzlarından metal kirişe asılmıştı.

Frewin gözlerine inanamayarak yavaşça yaklaştı.

"Bastığınız yere dikkat edin" diye uyardı Coolidge.

Frewin tam zamanında bakışlarını aşağıya indirerek yerdeki kan gölünü fark etti. İçinden lanet okuyarak ayağını geri çekti. Her zamanki titiz haline hiç uymuyordu bu hareketi. Dikkatini tekrar hayvan adama verdi. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemişti. Kurbanın başı kesilmişti; hayvan başı büyük bir özenle boynun üzerine oturtulmuştu. Kan, bu bölgedeki deriyi tamamen kaplamış, üniformanın üst kısmı ıslanmıştı.

"Sizi uyarmıştım" dedi Coolidge. Başkalarının da tedirginlik duyması sanki onu rahatlatmış, kendine olan güvenini geri getirmişti. "Bu domuzları hemen yakalamak gerek."

Frewin kaşlarını kaldırdı.

"Size birkaç kişi olduklarını düşündüren nedir?" diye sordu.

"E, yani... Bir cesedi çalabilmek için iyi bir organizasyon gerekir, tek bir adamın bunu yapabileceğini..."

"Bir cesedi çalmak?" diye tekrar etti Frewin. "Sizi anlayamadım."

"Evet" dedi subay, cesedi işaret ederek. "Bu çok açık! Bu muhtemelen morgdan yapılan bir hırsızlık, tatsız bir şaka."

Bu varsayım karşısında şaşıran Ann, soruşturmacının tepkisini izledi. Frewin gözlerini deniz subayına dikmişti.

"İyimser sonuçlarınıza inanmak isterdim ama" dedi kararlılıkla, "bu bir ceset hırsızlığı değil. Bunun bir cinayet olması çok daha muhtemel."

Coolidge yüzünü buruşturarak gülümsemeye çalıştı.

"Yok, olamaz, imkânsız. Kim böyle bir şey yapabilir? Orduya ait bir gemideyiz, bir tımarhanede değil! Şuna bakın, şu teke başına! Bu, tatsız şakaları seven birilerinin işi ve neden biliyor musunuz? Çünkü bir katil böyle davranmaz! Yani bu ortada! Bir teke kafası... Bu çok garip!

"Bir koç başı galiba" diye fısıldadı Ann. "Bu bir koç başı."

Frewin ona ve Coolidge'e aldırmadan etrafına bakındı. İki masanın arasında, kenarda bir kan gölü vardı. Kızıl kan damlaları, patlayan damarlarla birlikte yaşamın bedenden nasıl çıktığını gösterircesine çizgiler ve noktalar halinde döşemeye yayılmıştı. Teğmen, dikkatle bakıp gördüklerini hafızasına kaydederek cesedin etrafında dolandı. Yüz ifadesinde en ufak heyecan belirtisi yoktu; bununla birlikte sol yumruğunu asabi hareketlerle sıkıp duruyordu.

Frewin, teftişini bitirdikten sonra bir masanın üzerine oturarak kanlı manzarayı izledi.

Çengeller kürekkemiklerinin arasına gömülmüştü.

"Geceleri kapı kilitleniyor mu?" dedi bakışlarını cesetten ayırmadan.

"Hayır. İçeride gizlenecek bir şey yok, zaten o saatte herkes uyuyor. Köprüde nöbet tutan dört adamım var; savaş zamanında gemi kaptanımızın üzerinde hassasiyetle durduğu bir uygulama bu. Ama geminin içinde sadece iki nöbetçi tutuluyor, daha fazlasına ihtiyaç yok. Şu sırada gemide üç bölük, yani yaklaşık altı yüz asker ve bunlara ilaveten gemi mürettebatı bulunuyor, bu da çok adam demek. Ayrıca hepsinin başında subayları da var. Bir kargaşa olsa mutlaka duyulurdu."

Frewin, kurbanın kan içindeki ellerini gösterdi.

"Burada fark edilmeden bir kavganın yaşanamayacağını mı söylüyorsunuz?" diye ısrar etti.

"E, yani... yakında bir kamara yok ama yine de bu kavganın çok kısa sürmüş olması gerekir. Nöbet tutan askerler her on beş-yirmi dakikada bir bu koridordan geçer." Coolidge bir an tereddüt etti. "Bir cinayet olduğundan eminsiniz, öyle değil mi? Sonu kötüye varan bir kavga olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Frewin, subaya kısa bir bakış fırlattı. Adam kendisine kabul ettirilmek istenen bu delice cinayet varsayımı ile ordunun sıkı kurallarına olan inancı arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Sahneye konan bu hadiseye akılcı bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Frewin adamı idare etmekten vazgeçti.

"İki adam kavga ettikten sonra, galip gelenin, diğerinin kafasının yerine bir hayvan başı koyduğuna hiç şahit oldunuz mu?"

Coolidge karşılık vermedi. Ann sahnenin bütününü görebilmek için biraz geri çekildi. Üşümüş gibi kollarını vücuduna iyice yapıştırarak ellerini formasının ceplerine sokmuştu.

Coolidge'in alnı şüpheyle kırışmıştı.

"Yani siz... gerçekten bir cinayet olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

Frewin soruya cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Döşemede çok fazla kan var. Ve her yöne sıçramış. Demek ki damarları kesmeden önce kalp hâlâ atıyormuş. Bu, morgdan çalınmış bir ceset değil. Üzgünüm."

Coolidge sustu. Kabul etmekte zorlanarak olayları kafasında evirip çeviriyordu.

"İşin kötüsü" dedi Frewin, "bu, önceden tasarlanmış bir cinayet."

"Nasıl?" diye kekeledi nöbetçi subay.

"Gemide koç bulunduruyor musunuz? Çünkü bu baş yeni kesilmiş, son derece belli. Yaklaşın."

Yemekhanenin girişinde duran Coolidge, sırtını dikleştirerek ellerini kemerinin üzerine yerleştirdi ama ileri

doğru bir adım atmadı. Frewin onu bu durumdan kurtararak sözlerine devam etti:

"İçerideki gece nöbetçisi kol gezerken her defasında bu odaya uğrar mı?"

"Hayır... o kadar çok koridor, kat ve salon var ki, her yeri dolaşırlar ama salonları sadece nöbet başlangıcında ve sonunda kontrol ederler. Bu gece nöbet tutan askerleri sorguladım, biri 22.00'ye doğru yemekhaneyi kontrol ettiğini söyledi, sonra 01.00'e kadar buraya uğranmamış."

"Elimizde üç saatlik bir zaman dilimi var. Bunu yapan her kimse, geminin âdetlerini iyi biliyormuş."

Teğmen, gördüklerinin üzerinde düşünürken kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Canlı olduğundan emin misiniz?" diye ısrarla sordu subay.

"Döşemeye yayılan kan lekelerinin uzunluğuna bakın. Bir buçuk, hatta neredeyse iki metreye yakın. Kalp parçalandığı sırada atıyor ve bedene kan pompalamaya devam ediyormuş. Kalp atmaya, tüm bu kanı pompalamaya ve dışarı atmaya devam etmiş."

Üç adım geri attı ve girişin az uzağındaki kan gölünü işaret etti.

"Kurban burada, masaların arasındayken kıstırılmış."

Ann aniden yaklaşarak bir şeyi incelemek için çömeldi.

"Burada harfler var" diye açıkladı.

Frewin bunları daha yakından görebilmek için eğildi. Büyük kan birikintisinden sonra küçük birikintiler ve serpintiler cesedin asılı olduğu yere kadar bir çizgi halinde uzanmaktaydı. Ceset ya sürüklenmiş ya da beceriksizce taşınmıştı. Ann kanla yazılmış iki harfi gösterdi:

"O.T." diye yüksek sesle okudu. "Bir sözcüğün ilk iki harfi mi?"

"Ya da bir şeyin baş harfleri mi?" diye ilave etti Frewin.

Ann derin bir nefes aldı; bu, sükûnetini korumada ona yardımcı oluyordu. Hemşireliğinin ilk yıllarında kan görmeye alışacağını düşünmüştü. Bu doğru değildi. Dayanıklılık kazanmış, parçalanmış bedenlerle bir arada olmayı öğrenmiş, ama bütün bunların sonunda bu durumlara asla alışılamadığını keşfetmişti. Kabulleniliyordu. Kimi meslektaşları, kan gördüklerinde hiç etkilenmiyordu. Ann onlar adına üzülüyordu. Yaptıkları veya gördükleriyle kendi aralarına öylesine bir mesafe koymuşlardı ki esas olanı, yani yaşamı unutmaya başlamışlardı. Kan aktığında, saf haldeki yaşam yok olurdu, kan ruhun özüydü ve her damlası yaşamın sancağı gibi parlardı. Ann kana çok özel bir ilgi duyuyordu. Kanla her karşılaşması, diğeri üzerine, kendi üzerine bir çalışmaydı. Bu sürekli mücadele, bu kan bilinci olduğu için Ann mesleğinde doğru yerde durduğunu düşünmekteydi.

"Kurban, saldırganın kimliğini belirtmek için mesaj bırakmış olabilir mi?" diye sordu.

Frewin karşılık vermedi.

"Olamaz mı?" diye sordu genç kadın şaşkınlıkla. "Elleri kan içinde, parmaklarının uçları da."

Teğmen başını salladı.

"Matmazel Dawson, siz hiç boğazı kesilmiş bir nöbetçi görmemişsiniz" dedi nihayet. "Boğazı kesilen insan paniğe kapılır; bedenine saplanan, derisini, kaslarını, damarlarını, ses tellerini parçalayan bıçak kadar, korku da onu delik deşik eder. Kan ilk önce soluk borusundan aşağı doğru akar, sonra da dışarı. Çektiği acı kadar kendisini ikiye ayıran bu ölüm biçimi de insanı dehşet içinde bırakır. Hiç kimse böyle bir durumda saldırganını açığa çıkarmak için bir işaret bırakmayı düşünemez. Bana inanın, kimse. Sizin dediğiniz şey sadece romanlarda olur. Gerçekte ise hırıltı, acı ve ölçüsüz bir korkudan başka bir şey yoktur."

"O vakit bunlar ne? Gelişigüzel çizilmiş işaretler olmadığını siz de gayet iyi görüyorsunuz."

Frewin gerçeği göstermek ister gibi ellerini iki yana açtı.

"Bunları yapan katilin ta kendisi."

Ann kaşlarını çattı.

"Bunu niye yapsın?" diyen genç kadın arkasını dönerek döşemeyi işaret etti. "Neredeyse sıranın altına gizlenmiş."

"Bilemiyorum. Sadece bir olasılık, hepsi bu."

Dikkatini başka bir şey çekmiş ve son cümleyi dalgınlıkla sarf etmişti. Duvara doğru yürüdü ve idare lambasını gösterdi. Kırılmıştı, cam parçaları yerde parlıyordu.

"Burada mı boğuşmuşlar?" diye sordu Coolidge.

"Hayır, burada kan yok. Ve boğuştuklarını da sanmıyorum. İnsan genellikle arkasından boğazlanır. Kurbanın, gece yarısı, nedenini bulmamız gereken bir gerekçeyle buraya geldiğini düşünüyorum. İdare lambası kırıldığı için her yer kapkaranlık olmalı. Neden diğer lambaları yakmadı? Nöbetçilerin kendisini fark etmemesi için mi?"

Coolidge aynı fikirde olmadığını belirten bir işaret yaptı.

"Hayır, kapı su geçirmez cinsten, ışığın dışarı sızması mümkün değil. Burada olduğunu kimse anlamadan ışıkları açabilirdi."

Frewin yüksek sesle düşündü:

"Bununla beraber kurban zifiri karanlıktaydı ve ışığı açmadı. Hatta buraya kadar birkaç metre ilerledi." Kan birikintisini işaret etti. "Adam ya karanlıkta kalmak istiyordu ya da elektrik düğmesinin yerini bilmiyordu."

"Gemiye yabancı biri mi?"

Frewin hafif bir baş işaretiyle onu onayladı.

"Saldırgan aniden arkasında belirdi. Kanlar belli bir noktaya sıçramış. Boğuşma uzun sürmemiş olmalı, kurban direnmemiş, ani yakalanmış."

"Ona bir tuzak kuruldu" diye fikrini beyan etti Ann.

"Evet, bana öyle geliyor. Buraya geldi, çünkü davet edilmişti. Yapacaklarını önceden tasarlayan katil idare

lambasını kırmıştı."

Coolidge kendinden emin bir tavırla müdahale etti:

"Burayı terk ederken ışıkları söndüren katildi!"

Frewin etrafına göz gezdirdi.

"Odada saklanacak bir yer yok. Masalar bile çok büyük; altına saklanılsa bile girişten görülmemesi imkânsız."

"Ne olursa olsun" diye ısrar etti Coolidge, "bu inatçılığınızı anlayamıyorum teğmen! Işığın açılmaması için bir neden yoktu! Şayet bu bir cinayetse, nedeni bir hesaplaşma olmalı. İki adam mutlaka birbirini tanıyordu, kurbanın bir an için saldırganına sırtını dönmesi bu acı olayın gerçekleşmesine yetti!"

Frewin çenesiyle cam kırıklarını işaret etti:

"O zaman lambayı niye kırdı? Bunun nedeni odayı tamamen karartmaktı. Görülmemek için. Buraya girecek olan zavallının boğazını kesmeyi planlayarak bekledi. Ve bu ampulü kıran her kimse, kurbanın ışıkları açmayacağını biliyordu. Nedenini bilmiyorum ama bunu biliyordu!"

O sırada kapı açıldı ve Matters kapının eşiğinde belirdi.

"Teğmen, sedyeciler geldi..."

Hayvan başlı cesedi fark edince sözlerine devam edemedi.

"İçeri gelin Matters" diye emretti Frewin.

Asılı yaratıktan gözlerini ayıramayan genç adam emre itaat etti.

"Matters, odayı incelememe yardım edin, etrafta bir şey bırakılıp bırakılmadığına bakalım. Ann!" Hemşire irkilerek başını ona çevirdi. "Siz de bize katılın, masaların altını kontrol edin."

Emre uydular. Yardımının istenmesi karşısında şaşkınlığa düşen Ann bundan ötürü belli bir rahatlama hissediyordu. Bu ona biraz olsun nefes alma fırsatı verecek, düşüncelerini koç başlı cesetten başka bir şeylere yöneltebilecekti.

Her yer temiz ve düzenliydi. Yandaki odaya –çok büyük bir mutfak ve bölümleri– açılan bir kapı vardı. Önemli hiçbir şey bulamadılar. Frewin düş kırıklığını saklayamıyordu.

"Matters, Clauwitz'e kampa gidip Forrell'ı uyandırmasını söyleyin ve mutfağı baştan aşağı beraberce inceleyin. Her yana bakın, dolapları, mobilyaları ve çöp kutularını da ihmal etmeyin. Bu işi yapan her kimse, bir kafayı kesebilmek için aletlere ihtiyaç duymuş ve daha sonra temizlenmiş olmalı."

Matters emre uyarak koridora seslendi.

"Yapacağı işi önceden planladıysa, belki de aletlerini yanında getirmiştir" diye fikrini söyledi Ann.

Cesede bakmak midesini bulandırmıyor, ancak cesetten yayılan şey onu rahatsız ediyordu. Cinayetin verdiği ıstırap. Bunun savaş yaralarıyla yakından uzaktan bir benzerliği yoktu. Buradaki her kan damlası, belli bir haz duyularak gerçekleştirilen istemli bir eyleme işaret ediyordu. Bir hayvanınkiyle değiştirilen başa varıncaya kadar.

"Eğer her şeyi bu kadar ayrıntılı tasarladıysa, o zaman endişe duymalıyız matmazel. Benimle gelin, bana profesyonel anlamda fikrinizi söyleyebilmeniz için cesedi daha yakından incelemenizi istiyorum."

Hemşire kendinden emin göründüğünü umarak, Frewin'i takip etmeden önce derin bir nefes aldı.

Frewin, sallanan bacakların yanındaki bir sıranın üzerine çıktı, hemşireden de karşı sıraya çıkmasını rica etti. Cesedin nerdeyse on santimetre kadar yakınına.

"Boynuna bakın" dedi Frewin. "Deri birçok yerde parçalanmış. Katilin eli kaymış gibi."

Ann kesiğin olduğu yere dikkatini verdi. Pıhtılaşmış kanlar kenarlardan sarkıyordu. Doğranmış deri, saldırının şiddetine tanıklık ediyordu. Kesin ve net darbelerden ziyade acı verebilmek, yavaş yavaş öldürmek için ardı ardına vurulmuş, barbarca darbeler vardı. Ann ölü görmeye alışıktı, bu onun mesleğinin bir parçasıydı. Bununla birlikte buradaki görüntü korkunç bir işkenceye tanıklık ediyor, kendini bu düşünceden kurtaramıyordu.

Ve bunun neden böyle olduğunu gayet iyi biliyordu.

Buraya tesadüfen gelmemişti. Bu anı, bir *katille* karşılaşmayı uzun zamandır beklemişti.

Boyna doğru eğilerek "Koç başı kendi başına bu şekilde duramaz" dedi. "Metal bir nesne, iki parçayı birbirine tutturmak için bir bıçak veya çatal kullanmış olmalı. Ben..."

Dikkatini toplamak için gözlerini kapattı. Kalbi her zamankinden hızlı atıyordu.

Bir el hafifçe koluna dokundu. Hemen açtı gözlerini.

Frewin dikkatle ona bakıyordu.

"Tamam. Aşağı inebilirsiniz."

"Hayır. Devam edebilirim..."

"Israr etmeyin Ann. Lütfen aşağı inin."

Frewin, Ann'e yardımcı olması için Matters'a işaret etti. Sonra cesedi incelemeye devam etti. Cesedin üniformasından dışarı çıkan bir kolye ucu gördü.

Kolyeyi hafifçe kendine doğru çekerek "Künyesi" dedi. "İsmi Fergus Rosdale... Yirmi beş... yaşında."

Frewin sıradan aşağı indi ve gözleri, hayal kırıklığıyla bakan hemşireninkilerle karşılaştı. Genç kadın daha fazla yardım edebilmek, kendini gösterebilmek istiyordu.

Yardımcısına "Sedyecileri içeri alın" diye emretti. "Matmazel Dawson'ı da odasına geri gönderelim, yeteri kadar gördü. Cesetle daha sonra meşgul oluruz."

Ann itiraz etmek için ağzını açtı ama Frewin'in son derece kararlı olduğunu görünce sustu. Emrine itiraz edilemezdi.

Matters anladığını belirtmek için başını salladı ama yine de tereddüt eder gibi bir hali vardı.

Frewin, tavandan sarkan cesedi incelemeye devam ediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sormayı göze aldı Matters.

"Evet" diye karşılık verdi Frewin.

Matters ona inanmadı. Teğmenini huzursuz eden bir şeylerin olduğunu görebiliyordu. Kendisi de hiç rahat değildi. Bakışlarını koç başlı cesede çevirdi.

Çiğ ışıkta hayvanın kırmızı dişetleri parlamaktaydı.

Matters göğsünün sıkıştığını hissetti. Kurban bir canavarın görünümüne sahipse, katil neye benziyordu? Bu düşünce başını döndürdü.

4

Genel karargâha "Kovan" diyorlardı.

Gittikleri her yerde, Frewin ile adamlarının ilk işi Kovan'dakileri barındıracak bir yer bulmaktı. Soruşturma başlar başlamaz burası kahve kokuları eşliğinde kaynamaya başlıyor, toplanan bilgiler, araştırma sonuçları burada bir araya getiriliyor, elde edilen veriler büyük mantar panolara veya kara tahtalara işleniyordu.

Kovan beş metreye on metrelik büyük bir çadırdan ve büro ya da yatakhane vazifesi gören, ana çadıra üstü bez kaplı geçitlerle bağlanmış, dört küçük çadırdan oluşuyordu.

Sorgulamalar Frewin'in talimatıyla dışarıda gerçekleştiriliyordu. Matters'a, bir askerin, özellikle de en kabadayı olanların dengesini bozmak için onları gözlerden uzak, ormanlık bir alana götürmenin her zaman işe yaradığını söylemişti. Tecrit edilen insan, başına en kötüsünün geleceğinden korkarak, kendine olan tüm güvenini kaybederdi.

Hava hâlâ karanlıktı. Kovan'ın metal iskeletine asılı lambalar, koyu yeşil bir halıyla kaplı zemine Frewin'in haşmetli gölgesini yansıtıyordu.

Aralarında Clauwitz ile Forrell'ın da bulunduğu yedi adam, katlanır taburelere oturmuştu. Matters, komutanına yardıma hazır bir halde ayakta bekliyordu.

Teğmen Frewin bir tebeşir alarak kurbanın adını bir tahtaya yazdı.

"Fergus Rosdale" dedi. "Gold Bölüğü, 2. Takım'da görev yapıyordu. Basit bir erdi. 01.00'de ölü olarak bulundu. Boğazlanmış ve kafası kesilmişti. Başının bulunamadığını

belirtmek isterim." Frewin fazla ayrıntıya girmeden koç başından bahsetti, ardından cinayet mahallinde bulunan delillere değindi. "Kimliği tespit edilen Fergus Rosdale'in gemide hiçbir işi olmadığını anlamış bulunuyoruz, orada olmaması gerekiyordu. Ya nöbetçileri atlattı ya içlerinden birini tanıyordu ya da rüşvet verdi. Bunun cevabını siz bulacaksınız." Panoya *Rosdale, Seagull'a nasıl bindi?* diye yazdı. "Tahminime göre katili onu karanlıkta bekliyordu. Odaya girer girmez onun boğazını kesti. Ortalık tamamen karanlık olsun diye idare lambasını kırmıştı. Bu da demek oluyor ki, Rosdale'in ışıkları açmayacağını biliyordu. Neden?"

Ekibin en eskisi Phil Conrad –ellisine yaklaşıyordu– taburesinin üzerinde öne doğru eğildi.

"Belki randevulaşmışlardı."

"Niye karanlıkta?" diye sordu kaslı, esmer bir adam olan Baker.

Askeri Polis'e yeni katılmış olan Danovan "Cinsel amaçlı bir randevu" diye bir öneride bulundu.

"Bir gemide mi?" diye şaşkınlıkla sordu Conrad, kır düşmüş şakağını kaşıyarak.

"Kim bilir? Rosdale saklanıyordu, belki de... bir adamı bekliyordu."

Grubun diğer devasa adamı Larsson "Kötü niyetli bir buluşma da olabilir" diye fikrini söyledi. "Uyuşturucu işi veya başka bir şey. Bu ilk kez olmuyor."

Frewin, adamlarının heyecanını yatıştırmak için ıslık çaldı. Dikkatlerini toplamaları için biraz bekledikten sonra panoya şunları yazdı: *Katil, Rosdale'i kendisiyle buluşması için nasıl ikna etti? Onu karanlıkta nasıl öldürdü?*

Tebeşirin ucunu tahtaya vurarak konuştu:

"Düşünelim. Adamımız sihirbaz değil, ışık olmadan göremez. Çok iyi hazırlık yapmış, cinayet mahallinde hiçbir şey bulunamadı, ne bıçak ne silah, hiçbir şey. Matters, bitişikteki mutfağın eviyesinde birkaç damla kana rastladı, bu da gösteriyor ki, katil çıkmadan önce ellerini yıkamayı

ihmal etmemiş. Aletlerini –koç başını kesinlikle, kurbanı astığı kasap çengellerini ise büyük olasılıkla– yanında getirmiş. Her şeyi önceden tasarlamış olmalı. Katilimiz hiç endişeli değildi. Nöbetçilerin 01.00'den önce yemekhaneyi kontrole gelmeyeceğini biliyordu. Bu durumda, mürettebattan biri olmalı. Bu gece nöbette olanlar ile önceki üç gecenin nöbetçilerini sorgulamakla işe başlayacaksınız."

Frewin hızlı hızlı konuşuyor, meselenin özüne iniyordu. Matters, iki sene boyunca bir sürü soruşturmada –aralarında altı yedi cinayet de vardı– onun asistanlığını yapmış, ancak şefini hiç bu denli gergin görmemişti. Kendisi de tuhaf bir korkuya kapılmıştı.

Bu sefer cani iyi eğlenmişti.

Matters söz almak için utangaç bir tavırla parmağını kaldırdı.

"Ben... bence teğmenim, aradığımız kişi iriyarı biri. Cesedi kasap çengellerine takıp asmak, büyük güç gerektirir."

"İyi noktaya parmak bastınız Matters" dedi Frewin. "Lafı ağzımdan kaptınız." Diğerlerine döndü. "Matters mutfağı araştırırken kanı temizlemekte kullanılmış bir bez de buldu."

Forrell da elini kaldırdı:

"Her tarafta kan olduğunu söylemediniz mi? O... yani katil, kendini sadece bir bez parçasıyla temizlemedi ya."

"Aslında bir teorim var: Yerde bu kadar kan olduğuna göre boğuşma esnasında üzerine basılmamasına inanamıyorum. Ceset taşınırken de öyle. Dolayısıyla ayakkabı izlerinin bulunması gerekirdi. Halbuki yok. Hiçbir iz yok. Katil çıkıp gitmeden önce izleri silmeyi akıl etmiş."

"Onun bu kadar *öngörülü* olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye hayretle sordu Donovan.

"Bu adama bir tuzak kurdu, başını kesmek için gerekli aletleri ve yerine koyacağı hayvan başını getirdi, kurbanı kasap çengelleriyle astı. Evet, bu durumda öngörülü olduğunu düşünüyorum. Her zamanki yaklaşımlar burada

geçerli değil. Bu ne bir hesaplaşma ne de sonu kötüye varmış bir kavga. Bu önceden planlanmış bir cinayet."

Bu sefer yüzü çillerle kaplı diğer kızıl, Clauwitz söz aldı:

"Ayakkabılarının izlerini silmeyi akıl ettiyse, tüm izleri neden silmedi? Cesedi de saklayabilirdi."

Matters şefinden önce davrandı:

"Çünkü kurbanını sergilemek istiyordu! Kendisini ele verebilecek izleri sildi ama herkese de ne yaptığını göstermek istedi."

"Son derece doğru" dedi Frewin. "Bu da iyi bir haber değil. İşini ciddiye alan bir müşteri. Tam bir çatlak. Tekrar ediyorum: Kim olduğunu çabucak ortaya çıkarmalıyız. Bu adam bu kadarla yetinmeyecek." Sözlerine devam etmeden önce adamlarına baktı. "Beyler iki saat uyuma izniniz var, daha sonra bu lanet gemideki herkesi sorgulamanızı istiyorum. Matters verdiğiniz bilgileri bir araya getirecek ve bağlantıları kuracak. Hadi bakalım, hiçbir şeyi ihmal etmeyin. Aramızda, bir an önce zararsız hale getirilmesi gereken bir cani var. Güneye doğru hareket etmek üzere olduğumuzu da hatırlatmak isterim, bu hasta herifi diskalifiye etmeden bu yolculuğa çıkamayız."

Adamlar Kovan'dan çıkarken Donovan, Matters'ın yanına geldi.

Mavi üniformalı adam gözlüğünü yukarı iterek "Hey! Teğmeni iyi tanıyor musun?" diye sordu.

"İki senedir emrinde çalışıyorum."

"O halde bilirsin, daha önce ne iş yapıyordu, polis komiserliği mi?"

Matters çadırına doğru ilerlerken Donovan'a dikkatle baktı.

"Hayır, yirmi senedir orduda."

"Öyle mi? Yine de cinayetleri nasıl ele alması gerektiğini çok iyi biliyor. Orduda... soruşturmalar pek de bu şekilde yürütülmez, öyle değil mi?"

"Öldürme eğitimi alan ve yirmi dört saat iç içe yaşayan insanların aralarında hiç sorun çıkmayacağını mı sanıyorsun?"

Donovan düşünceli bir tavırla kulağını kaşıdı.

"Doğru" diye kabullendi. "Ama buranın öğrenmek için iyi bir yer olmadığını sanırdım. Sakın küçümsediğimi düşünme. MP müfettişlerinin en iyilerden sayılamayacağını düşünüyordum... Anlatabiliyor muyum? Bunu söylememin nedeni... Ordudan sonra polis olmak istiyorum, sivil olarak tabii ve MP'nin gerçekten etkili olup olmadığını merak ediyorum... Burayı gönüllü olarak seçtim."

"İşkilli bir gönüllü..."

"Ne, nasıl yani?"

"Boş ver" dedi Matters, adımlarını hızlandırarak.

Donovan peşinden geldi.

"Hey! Onun hakkında söylenenler doğru mu?"

Matters kaşlarını çattı.

"Ne söyleniyormuş?"

"Bilirsin işte... şu dedikodular."

Yüz hatları sertleşen Matters olduğu yerde durdu.

"Şunu hemen kes!" diye bağırdı. "Ve bu dedikodulara aldırma! Kimse onun tırnağı olamaz. Çeneni kapa ve git, kalıbını dinlendir! Bakalım, yarın neler yapabileceksin!"

Zayıf sabah güneşi, prefabrike duşlarda itişen yorgun bedenleri ısıtmakta zorlanıyordu. Daha uzakta, askerler gruplar halinde açık havadaki yemekhane sıralarına oturmuş, kahve içiyordu.

Ann ucuz sabun ve ter kokuları arasında, hayranlık dolu ıslıkları ve müstehcen şakaları duymazdan gelerek hızla yürüyordu. Savaş arifesinde adamların davranış şifrelerini çözmeyi öğrenmişti: Edepli davranmayı bir kenara bırakıyor, öldürmeye hazırlanmak için kendilerini içgüdülerine, içlerindeki en vahşi dürtüye teslim ediyorlardı.

Kazıkların arasına gerilmiş iplerde onlarca asker çamaşırının asılı olduğu bir yola saptı ve birbirine bitişik bir düzine çadırın Kovan etrafında toplandığı MP'nin mıntıkasına girdi. Frewin'in çadırı en dipteydi. Çelik dikmeye vurdu.

Boğuk bir ses "Girin" dedi.

Ann içeri girdi. İki kandil tavandan sarkıyordu. Frewin elinde bir kitapla, kamp yatağına uzanmıştı. Hemşirenin melek gibi yüzünü görünce şaşkınlığını gizlemedi. Ann ise merakla kitabın adını görebilmek için hafifçe eğildi. Conan Doyle, *Sherlock Holmes'ün Dava Kitabı.*

"Bana bunu okuduğunuzu söylemeyin."

Gururu kırılan Frewin kitabı başucu masasının üzerine dikkatle koyarak doğruldu.

"Bu tip kitaplardan öğrenilecek çok şeyler var."

Ann alaycı sözlerinden ötürü pişman olmuştu bile... Bu tam ona göreydi işte.

"Sizi kızdırmak istemezdim. Üzgünüm."

Onunla göz göze gelebilmek için Frewin ayağa kalktı. Boyu genç kadınınkinden iki baş uzun, ağırlığıysa iki katıydı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Aslında ben size yardımcı olabileceğimi umuyorum. Revir morgunda cesedi görmeye gittim."

Frewin şaşkınlıkla başını salladı.

"Bu işin peşini bırakın Matmazel Dawson, buna izin verememem. Gerisi bana ve onu tetkik edecek hekime ait."

Ann karşılık vermeden önce dudağını ısırdı.

"Bakın... ben hekimlerin işine karışmak istemiyorum ama onlar ölülerden ziyade yaralılarla meşgul olmayı tercih ederler. Onları iyi tanıyorum ve biliyorsunuz savaş yüzünden işleri başlarından aşkın. Enerjilerini hayatta kalanlara harcıyorlar... Bu çok doğal."

Frewin gülümsedi.

"Doktorları iyi tanımladınız. Genç bir hemşire için çok uyanıksınız, bu iyi. Böylece hayal kırıklığına uğramazsınız."

Babacan ses tonundan rahatsız olan Ann devam etti:

"Çünkü onları her gün görüyorum..."

Frewin başıyla onayladı ve devam etmesini bekledi.

"Cesedi tekrar görmeye gittim. Boynundaki kesikleri inceledim. Katil işi bilmiyormuş, çok zorlanmış. Ve sağ elini kullandığını düşünüyorum."

Frewin'in dudaklarındaki gülümseme kayboldu.

"Bu sonuca nasıl vardınız?"

"Yaralar bıçakla açılmış. Bıçağın sırtıyla açılan yaralar genişçe olur, diğer yüzüyle açılan yaralar ise daha incedir. Uçlara doğru sivrilen, sanki aşağı doğru çekip uzatılmış gibi oval şekiller var. Hepsi aynı yönde, hep aynı tarafta, bıçağın sırtıyla –geniş tarafıyla– açılmış. Ve bıçağın kayarak oluşturduğu kesiklerde, kesimin yönünü belirleyen ince çizikler var. Kürekkemikleri üzerinde gördüğüm morluklar da sizin varsayımınızı teyit ediyor: Saldırgan, bıçağını sapladığı sırada maktulün arkasındaymış. Rosdale yere düşmüş olmalı ve saldırgan da dizleriyle kurbanın üzerine bastırarak, kürekkemiklerinin arasına bıçağını saplamaya devam etmiş. Bütün izler bıçağın soldan sağa savrulduğuna işaret ediyor. Saldırgan maktulün arkasındaysa, mantıken bu onun solak olmadığını gösterir."

"Bir hemşire olarak bu işte epey iyisiniz."

"Bunun nedeni... çok dikkatli olmam, bu konular ilgimi çekiyor."

"Bir cesedi kendi başınıza incelemeye gidecek kadar mı?"

"Şayet sınırları aşmışsam..."

Frewin onun sözünü kesti:

"İyi iş çıkarmışsınız Matmazel Dawson."

Genç kadın gülümseyerek başını kaldırdı.

"Ann, bana Ann deyin."

"Bu ayrıntılar için teşekkür ederim."

Aralarında bir an için oluşan sıkıntılı sessizliği Ann bozdu:

"Size söylemek istediğim bir şey daha var. Bu gece cesedin karşısında kendimi biraz kaybettim. Bu bir daha hiç olmayacak, size söz veririm."

" 'Bir daha olmayacak'tan ne kastediyorsunuz?"

Ann telaşla karşılık verdi:

"Sonrası için demek istedim. İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki hekimler MP'nin soruşturmalarına katılmakta pek istekli değiller ve tıbbi konularda bir yardımcıya ihtiyaç duyabilirsiniz. Acil sorulara cevap verebilecek kadar bilgim var. İş arkadaşlarım hep sizden söz ediyor. Cinayet mahallerine gidilmesi gerekirse, ben buna talibim. Her zaman emrinize amade olacağım. Gece gündüz, fark etmez."

Frewin kımıldamadan onu izledi. Bu yumuşak ve tutkulu yüzdeki kararlı ifadeye hayranlıkla bakıyordu.

"Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için gerçekten üzgünüm" dedi mümkün olabildiğince ses tonunu yumuşatarak. "Ama sürekli bir hemşireye ihtiyacım yok."

"Bence var. Size farklı bir görüş açısı sağlarım."

"Bunu zaten yaptınız. Şimdi izin verirseniz..."

"Bu iş henüz bitmedi teğmen. Yakında yeni bir cinayet olacak, bunu biliyorum!"

Frewin irkildi.

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu.

Ann vardığı neticeleri yüksek sesle sıralamadan önce yutkundu:

"Rosdale sadece öldürülmedi, parçalandı. Ve sergilendi. Teşhir edildi. Normalde bir adam bunu yapmaz. Öldürmek, herkes için utandırıcı bir eylemdir. Savaşta bile. Katletmek, kesip doğramak ve cesede farklı bir görünüm vermek kaçık bir zihniyetin kanıtları."

Frewin başını yavaşça salladı.

"İntikam amaçlı olabilir. Evet, korkunç bir şey ama bu, başka bir cinayetin habercisi olduğu anlamına gelmez."

Ann teğmenin ses tonundan onun da söylediklerine pek inanmadığını anladı. Kendisini sınıyordu.

"Ciddi bir hazırlık yapmış. Üstelik çok soğukkanlı; işleyeceği cinayeti önceden o kadar düşünmüş ki, o esnada paniğe kapılmamış. Ayak izlerini silmeyi bile ihmal etmemiş."

"Bunu nereden biliyorsunuz, bunu tespit ettiğimizde siz orada..."

"Er Forrell'a sordum" diye onun sözünü kesti genç kadın. "Ona kızmayın, askeri üsteki bir kadın, bilgi elde etmekte pek zorlanmaz. Her neyse, katil çok soğukkanlıydı ve kendini toparlamakta hiç güçlük çekmedi, cinayetten sonra da son derece sakindi. İntikam hisleriyle yanıp tutuşan biri böylesine barbarca bir eylemden sonra bunu beceremezdi."

Frewin kollarını göğsünde kavuşturdu.

Konuşmadan birbirlerini süzdüler.

Ann bakışlarını yere indirdi. Heyecanı azalmış, davranışının yanlış anlaşılabileceğinin farkına varmıştı.

"Tamam" dedi nihayet Frewin. "Birine ihtiyacım olursa sizi çağıracağım. Ama şu konuda anlaşalım: Bu bir vaat değil."

Hemşirenin yüz hatları, mutlulukla gülümserken daha da güzelleşti.

"Pişman olmayacaksınız!"

Her şeyin düzenli ve sade göründüğü çadırın içine hızla göz gezdirdi ve çıkışa doğru yöneldi. Frewin arkasından ona seslendi:

"Ann!"

Genç adam bir müddet söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı.

"Sizin gibi genç bir kadın, nasıl olur da bir caninin davranışlarını bu kadar iyi tahlil edebilir?"

Ann gülümsemeye devam ederek ona karşılık verdi:

"Küçük sırlarım var."

"O vakit hazırlıklı olun. Haklı olmanızdan korkuyorum. Onu kısa zamanda ele geçiremezsek, yeniden harekete geçecek."

5

"Yakında tekrar mı cinayet işleyecek?" diye kükredi Tuğgeneral Toddwarth. "Bir bu eksikti! Yahu, burası ordu!"

Toddwarth sırtını Frewin'e dönerek, çadırları ve gemileri izlemek için pencereye yaklaştı. Uzakta, gri denizin üzerinde gemi bacaları, savaş gemilerinin kaptan köşkleri salınıyordu.

"Bak!" diye homurdandı. "Hareket etme fikri bile adamları tedirgin ediyor. Ve sen tekrar cinayet işlemeye hazırlanan birinden söz ediyorsun... Sana ne oluyor böyle? Karındeşen Jack efsanesinin mi peşindesin?"

"Seagull'a tayin edilmeliyim" diye ısrar etti Frewin. "Suçluyu yakalamadan önce hareket emri verilirse gemide olmak istiyorum. Adam orada. Bundan eminim."

"Madem bundan bu kadar eminsin, tutukla onu."

"Mantıksal bir çıkarsama yapıyorum. Ve bu da bana, katilin gemi mürettebatından biri olduğunu düşündürüyor. Nöbetçilerin nereden ve ne zaman geçeceklerini iyi biliyordu, bu nedenle her şeyi istediği gibi ayarladı, hiç hata yapmadan, acele etmeden. O, bu geminin adamı veya bu gemiye bindirilmiş askerlerden biri, bundan kuşkum yok.

Tuğgeneral bıyığını sıvazladı ve yeniden Frewin'e döndü:

"Ne yapabilirim, bir bakacağım. Ama lanet olsun, işlenmemiş cinayetlerden söz etmeyi kes! Sen Askeri Polis'sin müneccim değil!"

"Mesele müneccimlik değil Colin, çıkarsamalar. Başka bir insanın yaşamına son veren biri cinayet mahalline kendi karakterinin izini bırakır, tıpkı silahın üzerindeki parmak izleri gibi. Suç mahallerini okumayı bilmek yeterlidir. Ve benim geçen gece gördüklerim, caninin yaptığı işten gurur

duyduğunu gösteriyor. Ve yaptığını tekrarlamaya hazır olduğunu!"

"Bunların hepsi laf salatası, masal! Çözmen gereken bir cinayet var, o zaman hadi yap bu işi ve lanet olsun, somut kanıtlardan faydalan, hayali olanlardan değil!"

Craig Frewin sabah saatlerinin sonuna doğru gerçekten de kovan gibi uğuldayan karargâhına döndü. Matters panolardan birini değişik raporlardan derlediği notlarla doldurmuştu bile. Şimdi de ikincisi üzerinde çalışıyordu.

Bütün nöbetçiler sorgulanmıştı ve hepsi de kesinlikle emindi: Şüphe çekici hiçbir şeye rastlamamışlardı. Bununla birlikte, gemiye fark edilmeden binmek mümkündü. Nöbetçilerin vazifesi, gemiden kaçmak isteyenleri, içki içenleri hizaya getirmekti, içeri gizlice girmek isteyenleri engellemek değil.

Kurbanın bölüğü, geminin ayrıcalıklı bölümüne, rıhtıma yakın kısmına yerleştirilmişti. Clauwitz zavallı adamın eşyalarını gözden geçirmişti. Rosdale'in gizlediği bir şey yoktu, sadece arkadaşlarının dediğine göre bir poker partisinde kazandığı bir sürü sigara paketi vardı. Hiç düşmanı yoktu, kimseyle kavga ettiği de görülmemişti. Kaybolduğu gece erkenden yatmaya gitmişti, daha sonra kimse onu görmemişti. Yatağı hiç bozulmamıştı, orada hiç yatmadığı belliydi. Askerlerin söylediklerine göre, pencerelerde parmaklık olmadığından dışarı çıkmak çocuk oyuncağıydı. Hepsi de kurbanın neşeli, şakacı biri olduğu konusunda hemfikirdi. Son derece sosyal biriydi ve üste birçok tanıdığı vardı, oyun masalarının vazgeçilmez simasıydı, özellikle de poker oyununda çok iyiydi. İki arkadaşı onun hakkında söylenenlere, izinlerde zamparalık yapmayı sevdiğini de ilave etmişti. Ve ranzada onun üzerinde yatan asker, genç adamın Lisa Hiburgh adındaki bir sekreterle kırıştırdığından şüphelendiğini söylemişti. Bu bilgi de soruşturma esnasında doğrulanmıştı. Clauwitz genç

kadını ziyarete gitmişti. Kadının cinayetten haberi yoktu ve öğrendiğinde üzüntüsünden yıkılmıştı. Rosdale'in sevgilisi olduğu doğruydu. Hüngür hüngür ağlamış, neredeyse sinir krizi geçirmiş, Clauwitz de hemşireleri çağırarak onu dışarı çıkarmalarını istemişti.

Matters karatahtaya bu raporun ana hatlarını aktarırken, büyük harflerle "ROSDALE = ARKADAŞ CANLISI, ŞAKACI, DÜŞMANI YOK" yazdı. Ardından ilave etti: "ROSDALE'E TUZAK KURULURKEN LISA HIBURGH KULLANILDI MI?"

Frewin soruyu okurken, bir çene hareketiyle bunu beğendiğini belirtti. Matters onu sürekli şaşırtıyordu, çok çabuk öğreniyordu.

Eliot Monroe adlı, MP'de görevli bir başka asker, asık yüzü ve elinde not defteriyle içeri girdi.

"Üssün levazım sorumlusuyla görüştüm" dedi, not defterini Matters'a uzatarak. "Batıda, depoların arkasında çitlerle çevrilmiş çiftlikte hayvanlar varmış. Tavuk, domuz... İnanılacak gibi değil! Ama koç yok. Bu durumda koç başı oradan gelmiyor demektir. Ve askeri alanda bunu başka bir yerden temin etmesi de mümkün değil."

Frewin eline bir tebeşir alarak üzerine henüz hiçbir şey yazılmamış başka bir tahtaya "Katilin izin günü/cinayetten bir gün önce" diye yazdı.

"İzinlerin kaldırıldığını sanıyordum" dedi Matters şaşkınlıkla.

Frewin yüzünü buruşturdu.

"Stresten iyice kafayı yemesinler diye, sadece bir günlüğüne çıkış izni veriliyor; böylece şehre gidip bir şeyler alabiliyor, mektup atabiliyor ya da başka işlerini görüyorlar. Anlayacağınız her gün iki yüz asker 18.00'de geri dönmek şartıyla dışarıya çıkıyor. Hareket emri gece verilecek."

"Belki daha önce çıkmıştır" diye fikrini belirtti Monroe.

Frewin başını salladı.

"Hayır, koçun başı yeni kesilmişti. Onu çok yakından gördüm." Matters'a dönerek ilave etti: "Gemi subayına göre Seagull'da üç bölük asker ve gemi mürettebatı bulunuyor. Bu da aşağı yukarı altı yüz insan demek. Cinayetten kırk sekiz saat önce üsten ayrılma izni alanların tam listesini istiyorum, özellikle de sağ elini kullananları."

"Bu işle ben ilgilenirim" dedi Monroe hemen.

Frewin kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. Çabuk ilerliyorlardı. Ama bu yeterli değildi. Hareket emrinin çok yakında verileceğini hissediyordu. O zaman, işlerinde ustalaşmış adamlarıyla birlikte olamayacaktı. Toddwarth'ın satır arasında söylediklerine göre fazla zamanı yoktu. Ayrıca tasalandığı başka bir konu daha vardı: Şu hemşireyi soruşturmak üzere, Clauwitz'i veya Forrell'ı görevlendirmek niyetindeydi. Genç kadın cinayetle neden bu kadar çok ilgileniyordu? Katilin profilini nasıl bu denli iyi çizebilmişti? Ama Frewin kararsızdı, çünkü vakitleri yoktu... Şu sırada onunla işbirliği yapmak daha iyi gibi görünüyordu. Genç kadın çok dikkatliydi ve bu onun işine yarayabilirdi.

Matters onu düşüncelerinden çekip aldı.

"Ya baş harfler, O.T. için ne yapayım? Gemide bulunanların listesini çıkarayım mı?

Frewin isteksizce onayladı. Bunun için yeterli zamanları olmadığını düşünüyordu.

"Buradan işe başlayalım... Ve acil bir durum olursa beni gelişmelerden haberdar edin, hastane binasında olacağım."

Bu sözleri söyler söylemez gözden kayboldu. Üzerinde bayrakların dalgalandığı meydana varana kadar çadırların arasından geçti. Hastanenin giriş holü deterjan kokuyordu. Frewin merdivene doğru ilerleyerek cilalı bir bankonun önüne vardı. Saçları griye çalan bir kadın başını ona doğru kaldırdı:

"Evet?"

"Tüm askerlerin tıbbi geçmişi hakkında dosya tutuyorsunuz, değil mi?"

Sormaktan ziyade, bilinen bir şeyin doğrulanmasını bekler gibiydi.

"Bu üste görevli olanların dosyaları var. Sonra her bölük, kendi askerlerini yöneten bir üsse bağlanıyor."

Frewin yüzünü ekşitti. Parmaklarını asabi bir tavırla bankoda tıkırdattı.

"Size bir bölük adı versem, dosyalarını temin edebilir misiniz?"

Sekreter cevap vermeden önce Frewin'in kolundaki şeride bir göz attı.

"Askeri dosyaları verebilirim, tıbbi geçmişler hakkındaki dosyalarsa bir hekimin iznine bağlı olarak verilebiliyor, üzgünüm."

"Benim aradığım, davranışlar üzerine alınmış notlar, psikiyatrik bir inceleme örneğin. Bunlar askeri dosyalarda mı, tıbbi dosyalarda mı bulunur?"

Kadın gözlerini iri iri açtı.

"Sanıyorum ki bu, duruma göre değişir..."

Frewin alnını sıvazladıktan sonra başını salladı. Vakit kaybediyordu. Sekretere teşekkür etti ve homurdanarak uzaklaştı. Aradığı askerin aykırı biri olduğunu düşünüyordu. Tuzak kurmak, güçlü bir delikanlıyı öldürmek, başını kesmek ve bunu bir hayvanınkiyle değiştirmek, özel bir ruh halini gerektirirdi. Dengesiz bir şuur, hazırlanmış, düşünülmüş, kurnazca bir yırtıcılık potansiyeli olmalıydı. Böyle bir asker, diğerlerinin arasında mutlaka ayırt edilirdi. Belki de amirlerince mimlenmişti bile. Tıbbi dosya bir işe yaramayacaktı, hiyerarşik labirentin içinde zaman kaybedecekti sadece. Mengeneyi sıkmak ve subayları sorgulamak gerekiyordu. Doğrudan.

Frewin açık havadaki yemekhane sıralarından birinde etli fasulyesini yerken, birkaç dakikadır kendisini aramakta olan Forrell'ı karşısında buldu.

"Bu öğleden sonra, Seagull'daki üç bölüğün askerleri gemiden çıkarılacak" dedi Forrell. "Subaylar askerleri genel bir yoklamaya tabi tutacak, en son izin alanları ve sağ elini kullananları, sizin istediğiniz gibi ayıracaklar. Albay, bunun gemide içi geçen askerler için iyi bir talim olacağını düşündü. Gemi mürettebatı da, küçük gruplar halinde güvertede aynı işleme tabi tutulacak. Bu arada birliklerin listesi hazırlanıyor, tüm isimler elimizde olacak."

"Çok iyi, haydi gidelim" diye ayağa fırladı Frewin, yemeğini yarıda keserek. Tatlı niyetine bir dilim ekmeği kemiriyordu.

Söylenti yayılmaya başlamıştı. Bir ölüden bahsediliyordu. Seagull'da işlenmiş bir cinayetten. Frewin ısrarlı bakışların üzerinde dolaştığını hissediyordu. Askeri Polis'in neden hareketlendiği biliniyor ve bu da insanların hoşuna gitmiyordu. Ölüm düşman taraftan gelmeliydi, içeriden değil.

Frewin tüm öğleden sonrayı, iki yüzer kişilik gruplar halinde üç bölük askerin önünden geçmesini seyrederek geçirdi. Bir yüzbaşı yoklama yapıyordu. Daha sonra son kırk sekiz saat içinde izin almış olanların diğerlerinden ayrılmaları isteniyordu. Frewin'e, bu izinlerin dönüşümlü olarak (önce bir bölük ve ardından diğerleri, bir takım ve diğerleri şeklinde) verildiği açıklandı. Sonuçta Frewin'in ilgi alanına giren, Raven Bölüğü'nün 3. ve 4. takımları, yani yetmiş asker oldu. Solaklar öne çıktığında ise bu sayı yirmi kişi daha azaldı.

Matters bu resmi geçidi zevkle izlerken, teğmenine çevirdikleri bu dolaptan tedirginlik duyup duymadığını sordu; suçlu işkillenebilir ve kendini solak gibi gösterebilirdi. Frewin gizemli bir ifadeyle gülümseyerek rıhtımı gösterdi.

"Zaten bu yüzden önce solakların öne çıkması istendi, sadece onlarla ilgilendiğimiz sanılsın diye. Adamlar birbirlerini tanıyorlar. Aralarından biri solak olmadığı halde kendini öyle gösterirse, bu eninde sonunda kulağımıza gelecektir. Bu konuda endişelenmeyin. Ve kendileri de bunu

gayet iyi biliyor. Katil şu sırada aralarındaysa, kendini bu şekilde ele vermek istemeyecektir. Cinayet işlerken bu kadar dikkatli davranan biri için bu, son derece aptalca olurdu."

Yüzbaşı solakların gemiye dönmesini emredince herkes şaşırdı. Karşısında elli kişilik küçük bir grup kalmıştı. Frewin'e döndü:

"Tamam. Son kırk sekiz saat içinde izin alan ve sağ ellerini kullanan askerler işte burada. İsimlerini aldıktan sonra onları sorgulamaya başlayabilirsiniz."

Aynı işlem gemi mürettebatı için de yapıldı, ama bir işe yaramadı: Seagull'ın mürettebatından son kırk sekiz saat içinde hiç izin alan olmamıştı. Oklar şimdilik Raven Bölüğü'ndeki, izinli olarak çıkmış, sağ elini kullanan elli kadar askeri göstermekteydi. Frewin hepsini teker teker incelemeliydi. Vakti azalıyordu.

18.00'de Kovan'daki bürosunda önündeki dağınık notları ayıklarken içeri aniden Tuğgeneral Toddwarth girdi. Frewin'in yanına gelerek doğrudan konuya girdi:

"Bu gece Craig, bu gece demir alıyoruz."

Bir an öncesinde hareketliliğin hâkim olduğu çadıra buz gibi bir sessizlik çöktü.

"Ve isteğini yerine getirdim. Seagull'a biniyorsun."

İki saat sonra Kevin Matters sırt çantasının kayışlarını sıkıyordu. Bütün eşyaları paketlenmişti. Hareket emrini az önce almıştı. Saat 22.00'de Seagull'ın ön merdiveninde randevusu vardı. Teğmen Frewin istediğini elde etmişti. Ayrılmayacaklardı.

Soruşturma ciddiye alınıyordu.

Kevin yavaşça kamp yatağına oturdu. Gidiyorlardı işte. Hareket vakti sonunda gelmişti. İçini tuhaf bir his kaplamıştı. Korku mu? Heyecan mı? İlk saflarda olmayacağını biliyordu. İşi ateşle oynamak değil, adamları gözlemekti. Öyle ya da böyle, tüm bu askerler kısa süre sonra ölüm makinelerine dönüşeceklerdi. Kendisi de ölüm makinelerinin çobanına.

Kevin Matters bu düşünceyle irkildi. Organının sertleşmeye başladığını hissediyordu. İşte bu duyguyu – sinirsel değil de, cinsel uyarılmayı– açıklayamıyordu!

Tırnaklarını avuçlarına batırdı. Bunu düşünmemeliydi. Üzerine çullanan bu sağlıksız düşüncelerden kaçmalıydı... Çarpışan bedenler. Çıplak ten, haykırışlar... Hayır!

Matters yerinden fırlayarak soğuk su sürahisini kaptı. Yüzünü bol suyla ıslattı.

Görüntüleri temizlemek, zihnindekileri boğana, unutana kadar yıkamak istiyordu.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kalbi hızla çarpıyordu.

Kamışı dikilmeye devam ediyordu.

Matters dişlerini sıktı. Heyecanını yatıştıramıyordu. Artan cinsel isteği yüzünden şakakları zonkluyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Aklı yavaş yavaş dürtülerine teslim oluyordu.

Aylar geçtikçe arzular daha yakıcı olmaya başlamıştı. Askeri üste, her şey belirginleşmişti. Başından beri iğrenç bir ihtiyaç olarak gördüğü duygularını tatmin ediyor ve bunu tekrarlamayacağına dair kendine söz veriyordu. Ama bir girdaba dönüşmüştü bu.

Ve bunun içinde boğuluyordu.

Ama bu akşam, hayır. Çok fazla insan vardı ortalıkta. Ne yapıp edip bu duygusunu engellemeliydi.

Matters dişlerini sıktı.

Çabuk hareket etmesi gerekiyordu. Çok geç olmadan.

Kapı vazifesi gören kumaş perdeye yönelerek, içeri kimsenin girmemesi için sıkı bir düğüm attı. Yeniden başlamasını engelleyecekti.

Kemerini açtı.

Organı serbest kaldığında, çılgınca bir özgürlük duygusuna kapıldı. Kamışı gölgede pıt pıt atıyordu.

Yakalayarak sıktı. Öylesine kuvvetli sıktı ki, parmak uçları bembeyaz kesildi. Ve şiddetle sıkmaya devam ederek mastürbasyon yapmaya başladı.

Etten bir mengeneyle sıkıştırılmış olmasına rağmen kamışından fışkıran sıvı, portatif masaya yayıldı. Nefes nefese, ağzından salyalar akarak gözlerini açtı.

Algıları mükemmeldi. Karanlığa rağmen ayrıntıları çok net seçebiliyordu.

Hızlı hızlı nefes alıyordu. Göğsü büyük bir güç duygusuyla şişiyordu. Ama kamışı hâlâ istiyordu. Arzusu henüz dinmemişti.

Birkaç dakika içinde, bu inatçı duygular tüm benliğini ele geçirecek ve başka hiçbir şey düşünmesine izin vermeyecekti.

Nefes nefese başını sallayarak aynı şeyi tekrar yaptı. Yeniden kendini tatmin etti. Hırsla.

Evet, farklı biriydi o. Bunu gayet iyi biliyordu.

Ama bunu daha ne kadar saklayabilirdi?

6

Craig Frewin, takımlarına doğru koşturan iki çavuşu itti. Gemiye binmek için rıhtıma doğru koşturan bu insan dalgasının aksi yönüne doğru yürümeye çalışıyordu. Hastanenin güney girişine vardı; bohçalarını yüklenmiş, dışarı çıkan iki hemşireyi neredeyse yere deviriyordu.

Hareket emri verildiğinden beri resepsiyonda bile bir hareketlilik vardı. Tüm holde oraya buraya koşturan ayak sesleri yankılanıyordu.

Frewin resepsiyonda duran kıza "Ann Dawson'a bir mesaj iletebilir misiniz?" dedi.

"Kendi katında olmalı, oraya..."

"Buna vaktim yok." Genç kıza Ann'in isminin yazılı olduğu bir zarf uzattı. "Çok önemli" dedikten sonra çıkışa yöneldi.

Mektubunda ondan hazırlıklı olmasını istiyor, şüphelilerin listesini çıkardıktan sonra ona da listeyi göndereceğini söylüyor ve bu kişilerin askeri ve tıbbi dosyalarının acilen temin edilmesinde ona güvendiğini belirtiyordu.

Mektubunu, onunla daha uzun süre çalışamadığı için üzüldüğü şeklinde yorumlanabilecek, beceriksiz bir teşekkür cümlesiyle bitirmişti. Aslında Frewin, onu tanımak için yeterince vakti olmadığı ve genç kadının esas niyetini öğrenemediği için üzülüyordu.

Dışarı çıktığında, limanda yeniden üniformalı kalabalıkla karşılaştı.

Bölükler ve takımlar halinde toplanmış binlerce asker, kendilerini götürecek gemilerin önünde bekliyordu. Ter, mazot ve benzin kokularına, gemilerin gövdelerine düzenli

aralıklarla vuran denizin hoş kokusu karışıyordu. Askerlerin birkaç gün önce bindiği Seagull'ın önü bile pek sakin sayılmazdı. Genelkurmay son dakikada gemiye iki bölüğün daha yerleştirilmesine karar vermişti.

Adamların sessizliği Frewin'i etkiledi.

Birçoğunun kararsız bakışları yanındakinin sırt çantasındaydı; birbirlerine bakmıyorlardı bile. Kafaları çok meşgulmüş gibi ağızlarını bıçak açmıyordu. Boğazları düğümlenmiş, kalpleri gümbür gümbür atarken, içinde bulundukları ana saplanıp kalmışlar, gemilere binenlerin koşturmalarını izliyorlardı. Hepsi de akşamın tadını çıkarmaya çalışıyordu, çünkü sabah olduğunda barut kokusu ve silah sesleriyle karşılaşacaklarını, bedenlerini terk eden ruhların ufuk çizgisinde acıklı halkalar oluşturarak gökyüzünü lekeleyeceğini ve bunun sonsuza kadar belleklerinden çıkmayacağını biliyorlardı... Tabii hayatta kalmayı başarabilirlerse.

Frewin, Seagull'ın güvertesine çıktığında, Matters'la birlikte kalacağı minicik bir kamara gösterdiler ona. Matters'ın eşyaları hamağın dibine yığılmış olsa da kendisi ortalarda görünmüyordu.

Gerilim had safhadaydı, binlerce asker büyük bir heyecan yaratarak etrafta koşturuyor, bu telaşlı hareketlilik midelerin düğümlenmesine, bağırsakların burulmasına yol açıyordu. Frewin'e, metal duvarlarda çakacak en küçük bir kıvılcım, etrafı yakıp kül edebilirmiş gibi geliyordu. Güverteye dönmek için koridordan geçti ve son sandıkların çıkarıldığı bir merdivenin başına vardı. Yukarı çıktığında, güvertenin üçte ikisinin tıklım tıkış dolduğunu gördü. Küpeşteye yaslanarak, üniformalı askerlerin karınca sürüsü gibi oradan oraya koşturduğu limanı yukarıdan izledi. Yeterince aydınlatma olmadığı için yüzleri seçemiyordu. Üstelik sadece ön merdivenden çıkan kalabalığı görebiliyordu, arka merdiven çok uzaktaydı ve amber renkli bir karanlığa bürünmüştü.

Bir güverte astsubayı yanına gelerek onu selamladı.

"Teğmenim, korkarım ki aşağı inmeniz gerekecek, seyir güvenliği bunu gerektiriyor."

"Evet, bu bana da söylenmişti" diye mırıldandı Frewin. Boğazını temizleyerek duruşunu dikleştirdi. "Ama ben Askeri Polis'tenim ve bir soruşturma yürütüyorum. Şimdilik burada kalmam gerekiyor."

Frewin'in rütbesinden keyfi kaçan ve nasıl davranması gerektiğini bilemeyen astsubay durumu kabullenmeyi tercih etti.

"Tamam o halde..."

Frewin'e kısa bir bakış attıktan sonra yeni gelenlerin geminin alt bölümlerine yöneldiğinden emin olmak için geri döndü.

Frewin bir sürü yabancı yüz arasında boşuna Matters'ı ararken, kollarındaki beyaz bantlarda Kızılhaç işareti bulunan bir grup erkeğin, yanlarında hemşirelerle iskelenin başına geldiğini gördü. Başhekim gemi görevlisine bir kâğıt uzattı ve tüm ekip merdiveni tırmanmaya başladı. Frewin, etrafına meraklı bakışlar atan Ann Dawson'ı fark etti. Hızla yürüyerek, güverteye henüz adım atmış olan genç kadına yetişti. Bir güverte astsubayı, başhekimin kâğıtlarını tekrar inceledi ve kendi listesiyle karşılaştırdı.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Frewin.

Ann bakışlarını ona çevirerek gülümsedi.

"Kendimi Seagull'a tayin ettirdim" dedi, kendinden hoşnut bir tavırla. "Gemideki bölüklerden birinde görev alacağım. Hangisi olduğunu henüz bilmiyorum."

Frewin büyük bir dikkatle onu izliyordu.

"Askerlerle gideceğinizi bilmiyordum" dedi, kısa bir sessizlikten sonra.

Genç kadının bakışları keskinleşti. Beyaz kepine rağmen sarı bukleleri rüzgârda uçuşuyordu.

"Müsaadenizle teğmen, benim hakkımda bilmediğiniz birçok şey var. Size söylemiştim: Bu soruşturmada yanınızda olmak istiyorum."

"Bu da ne demek..."

Astsubay, Frewin'in sözünü kesti:

"Matmazel burada kalamazsınız, aşağı inmeniz gerekiyor. Haydi, acele edin! Arkadaşlarınızı takip edin."

Bu sözlerin hemen ardından, sıhhiye personelinin geçtiği kapıya doğru sertçe itti hemşireyi.

Ann, dudaklarında gizemli bir gülümsemeyle gözlerini Frewin'e dikti.

Bir saatten kısa sürede herkes gemiye yerleştirilmişti. Son sandıklar da içeri alındıktan sonra Seagull demir almaya hazırlandı.

Matters'ın çoktan kamaraya gitmiş olduğunu düşünen Frewin, onu göremediği için endişelenmedi.

Seagull demir alırken gökyüzü aniden aydınlandı. Geminin etrafındaki sular köpürdü, demir gövde titredi. Bacalardan, çelik bir ahtapottan yayılan mürekkep gibi koyu bir duman yükseldi ve rıhtım yavaşça uzaklaşmaya başladı. Bir deniz canavarının çığlığına benzeyen, kulakları sağır edici bir siren sesi havayı deldi. Diğerleri birbiri ardına ona cevap verdi.

Bir asker, kaptan köşkündeki yerini alarak boru çaldı. Melankolik melodisi, hava akımı olması için açık bırakılmış lombozlardan yüzlerce kulağa ulaştı.

Frewin, karanlıkta askeri limandan kalkan, su kesimi çizgileri denize gömülmüş, cephane ve asker dolu firkateynlerin, kruvazörlerin, destroyerlerin ve mayın toplayıcıların sudaki balesini izliyordu.

Armadanın limandan çıkarak denize açılması yarım saati buldu ve motorlar tam güç çalışmaya başladı. Rüzgârın esintisi koridorlarda hissediliyordu artık. Boru sustu. Lombozlar kapatıldı ve gerçek seyir başladı.

Gündoğumu, patlamaların gözündeki gibi önce bembeyaz olacak, sonra lal rengini alacaktı.

Frewin kıyıdaki ışıklar belli belirsiz noktalara dönüşünce küpeşteden uzaklaştı.

Hayatta kalabilmek için öldürmek zorunda olan bu kadar adamın içinde, gerçek bir katilin, işkence etmekten zevk

alan birinin olduğunu aklından çıkaramıyordu.

Onu nasıl ortaya çıkaracaktı? Birkaç saat sonra gemidekiler dağınık takımlar halinde kâbus dolu plajlara ineceklerdi. Düşman ateşi altında dört bir yana dağılacaklardı. Frewin nasıl bir yol izlemeliydi?

Sonuç olarak, bu karmaşanın içinde bir ipucu bulabilmesi için adamın harekete geçmesini beklemekten başka yolu yoktu.

Yeni bir cinayeti beklemek zorundaydı.

Çaresizlik içinde yumruklarını sıktı.

7

Biteviye bir sallantı.

Yatıştırıcı gölgeler. Rahatlatan nem. Frewin uykuda. Bunlar bağışlanmış saatler.

Derin ve yavaş soluklar.

Huzur dolu bir yürek.

Su yüzüne çıkan endişeler yok, sadece uykunun onarıcı unutuşu.

Vahşi bir çığlık boşlukta yankılanıyor.

Frewin'in kalbi birdenbire şiddetle çarpmaya başlıyor, göğsünde bir acı.

Kırmızı bir güneş üzerinde göz kırpıyor.

Bilinç tüm hızıyla etrafı tarıyor.

Çelik duvarlar... Bir gemi. Seagull.

Siren kulakları sağır edercesine yeniden gürlüyor. Kırmızı ampuller yanıyor.

Bir düşman torpili mi? Ani bir saldırı mı?

Teğmen hamağından fırladı ve Matters'ı kendi hamağında korkudan donmuş bir halde buldu. Hiç olmazsa olumlu bir şey vardı, genç çavuş geri dönmüştü.

MP subayı postallarını yarısına kadar bağladı ve yardımcısına yerinden kımıldamamasını işaret etti.

Siren düzenli aralıklarla ötmeye devam ediyordu.

Koridorda kimse gözükmüyordu.

Frewin ayakta öylece dikildi... Beklemeliydi. Yerinde kalmalı ve mürettebatı rahatsız etmemeliydi. Rotada bir değişiklik olup olmadığını anlamak için savaş gemisinin hareketlerine yoğunlaştı, hiçbir şey anlayamadı. Gemi belli

belirsiz öne arkaya sallanıyordu. Kulaklarını elleriyle kapadı. Şu lanet siren neden kesilmiyordu?

Koridorda bir tayfa belirdi, Frewin sert bir hareketle onu durdurdu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı tayfaya.

Tayfa başını hızla salladı ve ortadan kayboldu.

Sonunda kulak zarlarını perişan eden siren sustu. Sadece kırmızı ışık yanmaya devam etti.

Frewin bir süre makinelerin derinden gelen sesini dinledi. Daha sonra her yandan mırıltılar gelmeye başladı. Endişe, yakıcı bir hava gibi gemiye süzüldü. Frewin koridor boyunca birkaç adım attı.

Derken ritmik bir gürültü fark etti. Merdivenlerden inip çıkanlar vardı. Birçok kişi. Dört astsubay belirdi ve Frewin'in yanına geldiklerinde, askerleri yerlerine göndermek için iki gruba ayrıldılar.

Hoparlörlerden bir ses yükseldi:

"Kaptanınız sesleniyor. Gemideki tüm askerler; yerlerinizde kalın ve yerinizden hiçbir şekilde kımıldamayın! Mürettebat; kendi bölümlerinizde kalın! Alarm halindeyiz."

Astsubaylar emirlere uyulmasını sağlamak ve bütün kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etmek için sağa sola koşturdu.

Bir çavuş Frewin'in önünde durdu, rütbesini fark ettiğinde saygılı ama kesin bir tavırla konuştu:

"Teğmenim kamaranıza dönmelisiniz, emirler böyle."

Frewin itaat ederek geriye doğru bir adım attı, ama iriyarı bedeniyle de adamın geçişine engel oldu.

"Ne olduğundan haberiniz var mı? Saldırıya mı uğradık?"

"Hayır, korkulacak bir şey yok. Yani öyle sanıyorum..."

"Nasıl öyle sanıyorsunuz?" diye ısrar etti Frewin.

Çavuş iri yapılı teğmeni yolundan çekmek için kolunu uzattı.

"Kamaranıza dönün" dedi, bakışlarını onunkilerden kaçırarak. "Kapınızı kapatın! Hiç kimse dışarıda kalmasın!" diye ekledikten sonra uzaklaştı.

Korkusunu yenemediği belli olan Matters, Frewin'e "Neler olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hiç yok" diye karşılık veren Frewin öne doğru eğilerek koridoru gözlemeye çalıştı.

"Kapıyı kapılı tutmamızı söylediler" demeye cesaret etti Matters.

Frewin omuzlarını silkti. Ortalıkta hiç kimse kalmadığında tekrar dışarı çıktı.

"Teğmen, ne oluyor?"

"Bir saldırıya benzemiyor. Bir göz atacağım. Siz burada bekleyin."

Frewin merdivene kadar yürüdü. Boğucu kırmızı ışığın yıkadığı koridorlar ıssızdı. Astsubaylar kaptan köprüsünün bulunduğu yukarıdan değil, aşağıdan gelmişlerdi. Frewin, geminin aşağı bölümlerine gitmeye karar verdi. Geminin bir darbe alabileceği ihtimalini düşürerek tırabzana sıkıca tutundu ve bir alt kata indi. İçgüdüleri ona top tüfek sesleri olmayacağını söylüyordu; az önce rastladığı çavuş böyle bir durumda ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibiydi, halbuki rütbesi kendinden emin olmasını gerektiriyordu, ama hayır, adamın daha ziyade ürkmüş bir hali vardı. Frewin başını salladı; evet, adam korkuyordu. Durum kontrolden çıkmıştı. Ve herkesin görev yerine gitmesini emretmesi gereken kaptan, askerlere oldukları yerde kalmalarını söylemişti. Bir sorun vardı.

Gemiyi baştan kıça geçen T şeklinde bir yola ulaştı. Arka arkaya sıralanan açık lombozlar kırmızı ışıkta sersemletici bir görüntü oluşturuyordu. Hiç kimse yoktu. Craig Frewin içini çekti. Kendi yaşamı söz konusuymuş gibi neden buralarda dolanıyordu? Kendi korkularının hayaletini kovalıyordu, işte yaptığı buydu!

Tam geri dönmek üzereydi ki, başka bir merdivenden gelen bir ışık demeti tavanı aydınlattı. Bir grup adam, ellerinde fenerlerle alt köprüde koşturuyordu. Frewin hızla merdivene gitti ve basamakların altına çömeldi.

Daracık geçidin duvarlarında beyaz ışıklar karmakarışık dans ediyordu. Frewin hızla hareket eden, önce üç, sonra dört silahlı adamın siluetini fark etti. Kendisini epey geçmelerini bekledikten sonra onları takip etti. Kan rengindeki ışığın altında, boruların tavana tırmandığı yirmi metrelik metal koridoru kat etti, basamakları aştı. Daha sonra beyaz ışıkların ve seslerin geldiği, dik açıyla biten bir koridora ulaştı.

Kendini saklamaya çalışmadan koridorun görülmeyen tarafına daldı. Çok sayıda gemi subayı, yüzleri asılmış, kapalı bir kapının yanında duruyordu. Makineli tüfek taşıyan bir asker odaya girip gözden kayboldu. Bir subay Frewin'i fark etti.

"Burada ne işiniz var?" diye bağırdı subay.

Frewin arkasından gelecekleri tahmin ederek kolundaki MP bandını gösterdi.

"Askeri Polis, neler oluyor?"

Subay sesini alçaltarak şüpheli bir tavırla sordu:

"Sizi kaptan mı gönderdi?"

"Tuğgeneral Toddwarth."

Kara kuvvetlerinden olsa da bu yüksek rütbe, deniz subayının gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Frewin bu bakışlarda büyük bir şaşkınlık olduğunu gördü. Normalde bir savaş gemisinde bu soru sorulmazdı. Ama özel bir görevle gemide bulunan birliklerin varlığı, işin rengini değiştiriyordu. Subay bir kez daha Frewin'in kolundaki banda göz attıktan sonra, acele edilmesi gerektiği sonucuna vardı:

"Bölgeyi güvenlik altına alıyoruz" diye açıkladı.

Frewin yaklaştı. İki subay geride duruyor, içlerinden biri duvara bağlı bir ahizeyi tutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Frewin.

"İçeride... içeride bir ölü var. Ve..." Subayın sesi, gerginlikten titriyordu. "Ona yapılanlar... inanılır gibi değil."

Frewin'in yüzündeki tüm kan çekildi; kırmızı ışıkta hayalet gibi görünüyordu.

Subay aynı ses tonuyla devam etti:

"Ama bu pisliği kim yaptıysa dersini alacak. Muhtemelen hâlâ buralarda, belki de bu kapının arkasında!

8

Tepeden tırnağa silahlanmış üç asker koridorda belirdi ve hepsi birden odaya girdi.

Frewin "Cesedi kim buldu? Ve ne zaman?" diye sordu.

"Geçici birliklerden bir asker. Tuvalete gittikten sonra birliğinin yerini bulmaya çalışırken önünden geçtiğini söylüyor. Paniğe kapılıp alarm zilini çalmış. Aşağı yukarı yirmi dakika önce."

Frewin yarı açık kapıya bakıyordu. Aralıktan el fenerlerinin ışıkları görülüyordu.

"Neden katilin hâlâ içeride olabileceğini düşünüyorsunuz?"

Profesyonel bir soruşturmacının orada bulunması subayın tedirginliğini azaltmış gibiydi. Hemen açıklamaya girişti:

"Burası bir dinlenme salonu ve gördüğünüz gibi tek girişi var. Buradan çıkmış olsaydı sadece iki yöne gidebilirdi." Frewin'in geldiği koridoru işaret ederek "Şuradan kaçtıysa mürettebat mutlaka onu görürdü. Ama ilk yapılan sorgulamalara göre kimsenin onu görmediği anlaşılıyor" dedi. Ardından dar geçidin uzayıp giden diğer kısmını göstererek ekledi: "Diğer yönden gitmeye çalıştıysa, burada da sıra sıra yatakhaneler var. Fark edilmeden buralara girip çıkmak çok zor. Geçidin en sonundaysa çok iyi korunan silah deposu var. Nöbetçilere yakalanmaması imkânsız."

Frewin sustu. On beş dakikada güvenilir bilgilere ulaşmak mümkün müydü?

"Kurbanın kimliğini tespit edebildiniz mi?"

Subay başını iki yana salladı. Frewin yarı açık kapıya yaklaştı.

"Bekleyin..." diye ikaz etti subay.

"Tehlikeyi göze alıyorum."

Frewin kapıdan içeri süzüldüğü anda, yüzüne cep fenerini doğrultan bir asker tarafından durduruldu.

"Askeri Polis, Teğmen Frewin" diye kendini tanıttı, yüzünü buruşturarak.

Göz kamaştırıcı ışık hemen aşağı indi ve ardından bir fısıltı duyuldu:

"Burası henüz güvenli değil bayım."

"Girişte duruyorum" diye askerin sözünü kesti Frewin.

Oda kapkaranlıktı.

"Tüm ışıkları siz mi söndürdünüz?"

"Hayır, geldiğimizde böyleydi."

Askerin el fenerini doğrulttuğu zeminde cam kırıkları parladı. Kırılmış bir ampul.

Frewin içinin çekildiğini hissetti.

Daha değil. Bu kadar çabuk değil.

"Ceset nerede?" diye sordu soluk soluğa.

Işık huzmesi yukarı doğru kalkarak karanlığı soluk bir ışıkla aydınlattı. Karşılıklı kanepelerin arasında cilalı ahşap sehpalar vardı. Aralıktan diğer odalar, silahlı ve fenerli adamların içlerinde dikkatle ilerlediği küçük salonlar görünüyordu.

Işık huzmesi tekrar Frewin'in hizasına geldi ve en uzakta duran bir masaya doğru yöneldi.

Üstünde şekilsiz bir yaratık vardı. Bunun bir insan olduğunu gösteren şey, içler acısı yığından uzanan bir eldi sadece. Kol tavana doğru uzanmıştı ve el gevşekçe sallanıyordu. Ölen bir örümceğin ayaklarını bedeninin altına toplaması gibi, parmaklar avuç içine kıvrılmıştı. Frewin cesede yaklaştı. Attığı her adımda, vahşetin farkına biraz daha fazla varıyordu.

Bu yığın, korkunç bir işkenceyi gözler önüne seriyordu. Kurban sırtüstü masaya yatırılmış, yapışkan bir bantla sarılmıştı. Geniş ve siyah bir bantla. Gövdeyi masaya istiflemek, bağlamak için onlarca metre gerekmişti. Ceset

kat kat sarılmış, şekli şemaili kaybolmuştu. Yerde altı boş rulo vardı.

Bu yapışkan kitleden görülebilen sadece bir ayakkabının ucu, bir el ve bir ağızdı.

Paramparça olmuş bir ağız.

Dudaklar çengellerle birbirine kaynaştırılmış, ağız mühürlenmişti.

Frewin öne doğru eğildi. Kurbanın ağzına iyice yaklaştı. Asker feneri cesede tutmaya devam etse de girişten ayrılmıyordu. Frewin daha iyi görebilmek için çakmağını çaktı. Minik alev gölgeleri aydınlattı.

Çengelin saplandığı yerlerden çokça kan akarak kapkara çizgiler oluşturmuştu; yabanıl bir maskenin dikenli ağzı gibi görünüyordu. Frewin yaranın etrafında bu kadar çok kan olmasının ne anlama geldiğini biliyordu: Kurban işkence esnasında canlıydı. Çünkü öldükten sonra kan damarlarda dolaşmazdı. Ve bu kadar kan, sadece vahşice parçalanmış dudaklardan akmış olamazdı.

Birdenbire tüm vücudu ürperdi ve adamın şahdamarını yoklayabilmek için parmaklarıyla yapışkan bandı yokladı. Gerçekten ölüp ölmediği kontrol edilmiş miydi? Derisi hâlâ sıcaktı. Henüz yaşıyor olabilir miydi veya yeni mi ölmüştü? Frewin nabız atışlarını bulamadı. Parmak uçlarını şahdamarına iyice değdirebilmek için bileğini bükmek zorunda kaldı. Hiç hareket yoktu. Bir dakika sonra Frewin durumu kabullendi ve elini hışırdayan banttan çekti.

Kanın hâlâ sızdığı yaraları gözden geçirdi.

Çakmak elini yakmaya başlamıştı.

İşte tam o sırada sol yanaktaki ufak yarıkların farkına vardı. Daha iyi görebilmek için yapışkan bandı aralamaya çalıştı. Altı yarık saydı. Yarım santimetreden daha küçük yarıklar. Deri delinmiş... –Frewin kaşlarını çattı– ve yukarı doğru çekilmişti. Yaralar ağzın *içinden* açılmıştı! Yine çengellerle mi? Frewin doğruldu. Kurbana zorla keskin cisimler mi çiğnetilmişti?

Burada neler olmuştu böyle?

Çakmak elini iyice yakınca kapağını kapatarak söndürdü.

Yarı açık kapıdan kızıl bir ışık süzülüyor, askerlerin ellerindeki cep fenerlerinden yayılan ışıklar bu alacakaranlık mezarda fildişi renginde hareler oluşturuyordu. Frewin alnındaki teri elinin tersiyle sildi.

Silahlı adamlar yeniden girişe döndüler.

"Olumsuz" diye seslendi devriyenin şefi üstüne. "Burada kimse yok."

Frewin de dışarı çıktı. Subaylardan biri, duvara monte edilmiş telefonun ahizesini yeniden kaldırmış, muhtemelen gemi kaptanıyla konuşuyordu. Bir diğeri, askerlere gitmelerini işaret etti.

"Adamlarınızdan birini kapının önüne nöbetçi bırakın, siz de çekilebilirsiniz."

Frewin elini kaldırdı:

"Sizce mahsuru yoksa kalmalarını rica edebilir miyim? Salonu araştırmakta bana faydalı olabilirler. Fenerleri var ve ne yaptıklarını iyi biliyorlar."

Subay onayladı.

"Tamamdır. Sizinle kalabilirler."

Frewin gruba döndü:

"Her birinize bir araştırma bölgesi vereceğim. Her şeyi baştan aşağı inceleyeceksiniz. Ne görürseniz görün, bir damla, kumaş parçası, bir çöp, mutlaka bana bildirin."

"Araştırmak için belli bir yöntem var mı?" diye sordu, içlerinde en uzun olanı.

"İlk önce geniş bir alanla işe başlayın, daha sonra alanı küçük parçalar halinde incelemeye devam edin. Şunu hiç unutmayın: En küçük bir şey fark ederseniz, bana hemen bildirin. Ben, Teğmen Frewin."

Adamlar başlarını salladı ve Frewin her birine bir bölge tayin ettikten sonra salona girdiler.

Frewin, subaya "Bu koridorun sonunda yatakhaneler olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Orada kim kalıyor?"

"Taarruz için gemiye bindirilmiş adamlar, kara ordusundan."

"Hangi bölük olduğunu biliyor musunuz?"

Bu soruya ahizeyi biraz önce elinde tutan diğer subay cevap verdi.

"Alto ve Raven bölükleri."

Frewin irkildi. Raven Bölüğü. Birinci cinayetten kırk sekiz saat önce dışarı çıkma izni alan, şüpheli elli adamın birliği.

"Raven Bölüğü'nün tüm takımları bu koridorun sonunda mı?" diye sordu Frewin.

"Hayır, sadece 3. takım yatakhanelerin girişinde. Diğerleri alt katta, oraya gidebilmek için bir tam tur atmak gerekiyor; ortalıkta dolaşılmasını engellemek için tüm geçitleri kapattık."

Her şey birbirini tutuyordu. Raven Bölüğü'nün sadece 3. ve 4. takımları izinden faydalanmıştı. Şüpheliler listesi daralıyordu. Katil başka bir yerden gelmiş olamazdı, gece yarısı gemi içinde gezinirken fark edilip durdurulabileceğinden bu riske girmezdi. 3. takımdan bir asker olmalıydı. Bu koridorun sonunda kalan biri.

Frewin bir şey söylemek üzere ağzını açacakken kusursuz üniformasıyla, yüzünde derin çizgiler olan, kısa boylu, kel bir adam çıkageldi. Bu, bir subayın eşlik ettiği kaptandı. Adamlar kısaca selamlaştıktan sonra aralarında alçak sesle konuştular. Nihayet kaptan Craig Frewin'e döndü; yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kendisine selam veren teğmene yaklaştı.

"Teğmen" diyerek, onu diğerlerinden biraz uzaklaştırdı.

"Kaptan, gemide tuğgeneralin emriyle bulunuyorum..."

Kısa boylu adam onu susturdu.

"Bundan haberim var. İçeri girdiniz mi?"

"Evet kaptan. Bu aynı katilin işi. İki cinayet birbirine bağlı."

Doğrudan konunun esasına giren bu zeki adamın varlığı Frewin'i rahatlattı.

"Beni dinleyin teğmen. İşinizi zorlaştırmak istemem, MP'den-siniz, gemimde soruşturmayı yürütme yetkiniz var. Buna karşılık, gemideki iki bin insanın sorumluluğunu taşıyorum ve bunların önemli bir kısmını üç saat içinde savaşa sürmek zorundayım. Gerilimi daha fazla artırmak niyetinde değilim. Nereye gelmek istediğimi anlayabiliyor musunuz?"

"Gizlilik konusuna mı?"

"Ve subayların dışında kimseye soru sormak yok. Üzgünüm ama hiç vaktimiz yok. Bu insanlar karaya indiklerinde ne isterseniz yapabilirsiniz. O zamana kadar size tanıdığım hareket alanı, bu oda ve kamaranızla sınırlı."

"Kaptan, adam tekrar harekete geçecek. Çok hızlı. İki gecede iki cinayet..."

Ufak tefek adam Frewin'e yaklaştı ve bir sır verircesine fısıldadı:

"Suçüstü yakalanmış olsaydı, emin olun ki şimdi parmaklıkların arkasında olurdu. Ama ne yazık ki yakalanmadı. Şafakta bu çocuklar düşmana ateş açmak zorunda. Daha fazla yüke gerek yok. Çatışmada kendilerini koruyacak olan arkadaşlarından şüphelenmelerine yol açıp kafalarını daha fazla karıştırmayalım."

Frewin bu sözlerden genelkurmayın da aynı fikirde olduğunu çıkardı. İçeride panik yaşanmasından korkuyorlardı. Gemiye paranoya havasının hâkim olmasını istemiyorlardı.

"İyice anlaşıldı mı?" diye üsteledi kaptan.

Frewin sessizce onayladı.

"Hiç olmazsa gemi doktorundan yardım isteyebilir miyim?"

"Bunu sağlayabilirim. Bir sonuç elde ederseniz bana haber verin ve sabah beşte burada olmamak için elinizden geleni yapın. Kamaranızda olun ve sıranızı bekleyin."

Kaptan yardımcısına seslendi ve onunla birlikte uzaklaştı.

Frewin bu sırada cinayet mahallinin kapısında silahlı bir askerin kendisini beklediğini fark etti. Onu bir müddet

bekletti ve Çavuş Matters'ın bir an evvel yanına getirilmesini emrettikten sonra nihayet savaş kıyafeti içindeki adama döndü.

"İşimizi bitirdik" dedi adam. "Biraz kurcalanmış bir lamba dışında bir şey yok..."

"Kurcalanmış mı?" diye soran Frewin hâlâ karanlık, ama beyaz ışık demetlerinin dolaştığı odaya girdi.

Muhafızlardan biri elindeki feneri mide bulandırıcı kitleye yöneltmiş, felç olmuş gibi duruyordu. Parmakları kıvrık el, tehditkâr bir gölge gibi duvara yansıyordu.

Frewin kendisini bekleyen adamlara işaret ederek askere yaklaştı.

"Her şey yolunda mı?"

Adam gözlerini bu yabanıl elden ayırmadan başını salladı.

"Merak ediyorum" dedi nihayet. "Bunu kim yapmış olabilir? Mutlaka tanıdığımız biri."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

Muhafız omzunu silkti.

"Bilemiyorum. Sadece merak ediyorum. Hepsi bu. Bu... bu benim gördüğüm ilk ölü... Böyle olacağını düşünmemiştim..."

Frewin bu itiraf karşısında şaşırdı. Asker o kadar genç görünmüyordu ve savaş epeydir sürdüğünden birçok askerin bu tip görüntülere alışmış olması gerekirdi. Muhafızın omzuna dostça dokundu ve koridora çıkan adamlara yöneldi.

Bıyıklı bir asker, Frewin'in kulağına eğilerek alçak sesle bir itirafta bulundu:

"Karaya çıkacak gruptan. Üzülmeyin teğmenim, o da alışacak."

Koridorda, sarışın bir asker, bir denizciyle tartışıyordu:

"Hayır, buradan geçemezsin. Yatakhanene dön!"

"Bu taraftaki tuvaletlere gitmek istiyordum. Bizimkiler o kadar pis ki..."

Askeri Polis'i gören sarışın asker diğerinin sözünü kesti.

"Lanet olsun! Demek iş bu kadar ciddi!"

Frewin ona sırtını döndü. Odanın içini araştıran askerlerden biri Frewin'e bulduğu bir el fenerini uzattı;

fenerin açma kapama düğmesinden dışarı uzun bir kablo çıkıyordu.

"Bir tek bunu bulduk. Nerdeyse altı metrelik bir kablosu var. Ve ucunda da bu vardı."

Frewin tepesinde bir kumanda düğmesi bulunan, küçük bir armut görünümündeki nesneyi eline aldı. Uzaktan çalışabilmesini sağlamak için fenerle oynanmıştı. Frewin düğmeye basınca askerin elindeki fener yandı.

Fenerden çıkan ışık huzmesi dikkat çekiciydi. Lambanın önüne mavi bir filtre yerleştirilmişti. Askeri el fenerlerinde işaret vermek ve başka amaçlarla kullanmak üzere değişik renkte filtreler bulunurdu. Bu filtreler fenerin alt bölümüne, açılabilen kısmına yerleştirilirdi. Katilin yarattığı yeni bir şey yoktu, elinin altındakini kullanmıştı sadece.

Daha sonra Frewin onun ne yaptığını kavradı.

Bu fenerin ne işe yaradığını anlamıştı. Sırlardan biri çözülmüştü.

"Teğmenim?"

Bu, Matters'ın sesiydi, koridordan geliyordu. Frewin onu karşılamaya çıktı.

"Sanırım, ben..." diye başladı Matters.

"Bu öğleden sonra çıkarılan isim listelerine ihtiyacım var" diye onun sözünü kesti Frewin. "Listeleri size verdiler mi?"

"Evet, hareket etmeden önce."

Frewin'e elindeki ince bir tomarı uzattı.

"Raven Bölüğü'ndeki askerlerin tam listesi. Sağ elini kullanan ve son kırk sekiz saat içinde izne çıkanların isimlerinin altı kırmızıyla çizilmiş."

"Matters, aklımdan geçenleri okudunuz."

Çavuş karşılık verecekken, acelesi olan komutanı sözlerini sürdürdü:

"Bana 3. takımdaki askerlerin isim listesi gerekiyor."

"3. takım mı?" diye hayretle sordu Matters. Ve birden gözleri parladı.

Frewin "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Aksine" diye mırıldandı Matters. "Ben... ben sanıyorum ki, kim olduğunu biliyorum. Katili tespit ettim."

9

Matters listeleri karıştırıp 3. takımdakilerin isimlerini buldu.

"Siz gidince endişelerimden kurtulmak için başka şeylerle meşgul olmaya çalıştım ve O.T. harfleriyle başlayan birinin olup olmadığını görmek için kırmızıyla işaretlenmiş isimlere bir daha göz attım. Yoktu. Yaralanan ve panik içindeki Rosdale her şeye rağmen saldırganı tespit etmiş olabilir mi diye düşündüm. Çünkü bu harfler tamamlanamamış ve katil göremesin diye bir sıranın altına gizlenmiş gibiydi..."

Frewin onun bir an evvel sonuca gelmesini istiyordu. Sert bir hareketle başını salladı:

"Tamam. Ve?"

"Hiç... Yani... Ya Rosdale bunların gerisini getiremediyse? Ve ya O.T. yerine Q.T. yazmak istemişse. Raven Bölüğü'nde Quentin Trenton isimli biri var, sağ elini kullanıyor ve ilk cinayet öncesindeki gece izinliymiş. Ve üstelik 3. takımda."

Frewin bir an düşündükten sonra, çavuşu biraz uzağa götürüp iri elini onun omzuna koydu. Bir sürü insanın onları duyabileceğini fark etmişti.

"Çok akıllıca Matters. Bu çok iyi bir ipucu."

Genç çavuş gururla gülümsedi.

"Benim de iyi bir haberim var" dedi Frewin. Geminin doktoru olduğunu düşündüğü bir siluete karanlık odanın gösterildiğini fark etmişti. "Katilin kurbanlarını karanlıkta nasıl tuzağa düşürdüğünü artık biliyorum. Kurbanlarını karanlık kalacağından emin olduğu odaya çekiyor. Kurban içeri giriyor; kapıyı ya kendisi kapatıyor ya da katil Ve birkaç

saniye sonra bir el fenerinin ışığı bir köşede beliriyor. Kurban o zaman ne yapıyor?"

Çavuş Matters yüzünü buruşturarak çopur yanağını kaşıdı. Bilmiyordu.

"Karanlıktasın ve birden bir ışık parlıyor! Işığa bakmak için dönersin. Bu çok insani bir davranış. Ve böylece katil kurbanının nerede olduğunu tespit etmekle kalmıyor, arkasından üstüne atlıyor."

"El fenerini yaktıysa kurbanın arkasında olamaz ki..."

Frewin kapının önünde beklemekte olan askerin yanına giderek düzenekli el fenerini aldı.

Fenerin ucundan sarkan uzun kabloyu göstererek, "Evet ama buna uzaktan kumanda aleti eklerse iş değişir" dedi.

"Bu şeytanca..."

Frewin hararetle onayladı.

"İşte adamımız: sapık ve zeki. Kumanda merkezine gidin ve kaptana ya da yardımcısına, bir an önce şu Trenton hakkındaki tüm bilgileri size vermelerini söyleyin."

Matters selam verdi ve kendisini salona getiren astsubayla birlikte hızlı adımlarla uzaklaştı.

Koridora girişi engelleyen denizciyle sarışın asker arasındaki tartışmanın dozu giderek yükseliyordu.

Astsubaylardan biri, askerin yanına giderek bir sorun olup olmadığını sordu. Asker dişlerini sıkarak döndü ve "Tamam, gidiyorum" diye öfkeyle söylendi.

Frewin doktoru karşılarken, "Başına buyruk bir asker" diye düşündü.

Asker selamı vermemek için doktora elini uzattı:

"Askeri Polis'ten Teğmen Frewin."

"Doktor Carrhus." Şakaklarına kır düşmüş, tombul yüzünde büyük gözlüğüyle, kırk yaşlarında bir adamdı.

Frewin bir cep feneri aldı ve doktoru kolundan tutarak odaya götürdü.

"Soruşturmayı yürütmek için çok az vaktim var ve sorgulama yapamıyorum. Dolayısıyla farklı bir yöntem gerekiyor."

Biraz ilerledikten sonra Frewin daire şeklindeki beyaz ışık huzmesini cesede tuttu. Doktor kaşlarını kaldırdı.

"Cinayet mahalli ve insanlar bir şey anlatmadığı zaman geriye tek bir çözüm kalır" diye sözlerine devam etti Frewin.

Doktor dikkatle teğmene baktı:

"Ne? Otopsiden mi söz ediyorsunuz? Şimdi mi? Olacak iş değil!"

"Tek çarem bu."

"Hayır, hayır, hayır! Henüz soğumamış bir cesedin üzerinde çalışamam! Ben doktorum, adli tıp uzmanı değil!"

"Siz geminin cerrahısınız, bu benim için yeterli."

Gölgesi, karşısındaki adamın iki katı olan Frewin doktoru omuzlarından tuttu:

"Bunu yapan kaçık, bu işi tekrarlayacak, üstelik çok yakında. Onu mutlaka bulmalıyım. Her bilgi kıymetli. Siz de hiç vakit kaybetmeden bu otopsiyi yapacaksınız. Şimdi benimle gelin, kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Doktoru karanlıkta bırakarak hızla çıkışa yollandı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı Carrhus öfkeli bir ses tonuyla.

"Kaptanı görmeye. Ben sizi ikna edemiyorsam, o edebilir."

Sadece makinelerin düzenli uğultusu Frewin'e bir savaş gemisinde olduğunu hatırlatıyordu.

Seagull'ın ameliyathanesi daracıktı; mavi gri rengi, odayı daha da küçük gösteriyordu. Demir dolaplar duvara monte edilmişti ve sadece ameliyat masasının üzerindeki projektör yanıyordu. Giriş kapısının diğer tarafına gerilmiş bir perde ameliyathaneyi yandaki odadan ayırıyordu. Frewin'in bir elinde not defteri vardı, diğer elini ameliyat masasının yüksek kısmına koymuştu. Doktor Carrhus neşter takımını yanına yerleştirmiş, dev bir hamamböceğini andıran şeyi izlemek için kollarını kavuşturmuştu. Parçalanmış askeri masaya bağlayan yapışkan bantlar dağılmasını engelleyecek şekilde dikkatlice söküldükten sonra, ceset, kabuğuyla

birlikte yerinden kaldırılmıştı. Bu siyah kabuk ışığın altında parlarken, cesedin parmakları son bir yardım çağrısı yaparmış gibi büküktü... Bu kalın zar tarafından emilip yutulmadan önce son bir çaba göstermişti sanki.

"Neden... neden bu yığını cesedin üzerinde bırakmış?" diye sordu doktor.

"Bu bir yapıştırıcı, dolayısıyla her şeye yapışır. Bu zavallı çocuğu mumyalamak için büyük bir enerji harcamış ve şekilden şekle girmiş olmalı. Mutlaka birkaç saç teli kopmuştur; talihimiz yaver giderse bantların altında bulacağımız saç tellerinden suçlunun saç rengini tayin edebiliriz."

Carrhus bakışlarını Frewin'e çevirdi. Yorgunluktan kan çanağına dönmüş gözleri, Frewin'e göre fazla alkol tüketiminden sararmıştı.

"Siz de bayağı kurnazsınız! Askeri Polis mektebinde mi öğretildi size bunlar?"

Frewin kurbandan gözlerini ayırmadan sakin bir sesle cevap verdi:

"Biraz tecrübe insana çok şey öğretiyor."

Carrhus bir pense aldı ve eklemli bir sapı olan büyüteçle cesedin üzerine eğildi.

"İnsan size bakınca aklına sert sorgulamalar geliyor" dedi, kendini işine kaptırmış birinin alçak sesiyle. "Güreşçiye benziyorsunuz."

Frewin aynı sakin ses tonuyla cevap verdi:

"Bu da bana kibar davranılmasını sağlıyor."

"Güreşle ilgilendiniz mi?" diye heyecanla sordu Carrhus, yan gözle ona bakarak. "Ben üniversitedeyken yapardım."

Yapışkan bant parçalarını pensesiyle aralamaya çalışıyordu, ama bu hiç de kolay değildi. Hepsi birbirine yapışmıştı. Yapışkan tarafın altında kalan bölümü inceleyebilmek için üst üste yapışmış parçaları neşterle kesmesi gerekiyordu.

Doktorun her hareketini takip eden Frewin cevap vermedi. Yıllar içinde, Askeri Polis kimliği ile kendi kişiliğini

birbirinden ayırmayı öğrenmişti. Bu sayede şüphelilerin karşısında soğukkanlılığını koruyabiliyordu. Aslında şiddetten ve çığlıklardan tiksinen Craig Frewin, güçlü fiziği ve parlak notları sayesinde subay mektebine kabul edilmişti. Orduya katılmıştı, çünkü subaylık ona saygın ve asil bir meslek gibi görünüyordu. Patty'ye bunun birkaç ay öncesinde rastlamıştı, onu etkilemek istiyordu. Daha ilk öpüşmelerinde desinatör olma, çizgi romanlar çizme hayallerinden vazgeçmişti. Ateşli bir öpüşme, onu sevdiği kadının geleceğini ve kurulacak bir ailenin geçimini düşünen, biri haline getirmişti. Kâğıt ve kalemi bir kenara bırakarak subay okulunu tercih etmişti. Bir derste Askeri Polis'ten söz edildiğini duymuş ve meraklı yapısı onu bu işe yöneltmişti, artık orduda ne iş yapacağı belliydi.

İlk aylar cehennem gibiydi. Sert görünebilmek için mizahi yanını gizlemiş, iş saatlerinde kibarlığını unutmaya çalışmıştı. O sıralarda esas görevi inatçı kişileri yola getirmekti. Kendini cesaretlendirmek ve saygı duyulan biri haline gelmek için boks yapmaya koyulmuştu. Spor salonunu sık sık ziyaret ederek iri yapısını daha da geliştirmişti; yüzündeki saf pembeliği yok etmek, hâlâ yeniyetme gibi görünen yüze ciddiyet kazandırmak, yorgunluk çizgileri oluşturmak için ringde gereğinden uzun çalışmıştı. Zihninin ve bedensel yapısının değiştiğini, genç kocasının sert biri haline geldiğini görmek karısını çok üzüyordu. Ordu onun karanlık yanını, endişelerini, şüphelerini ortaya çıkarmış, bunları anlamasını ve kullanmasını sağlamıştı.

Aylar, seneler birbirini kovaladıkça, Craig kendine kaslardan ve kararlılıktan oluşan bir kale inşa ederek dış dünyayla ilişkisini kesmişti. Yirmi yaşına kadar bambaşka biri olan Craig Frewin, anahtarının sadece Patty'de olduğu saklı bir bahçe içine kapamıştı kendini.

Daha da ilginci, Frewin seneler geçtikçe şunu keşfetmişti: Karısı bu mabedin, onun duygulu kişiliğinin anahtarıydı. Sadece Patty onunla iletişim kurabiliyor, onu

duygulandırabiliyordu. Onun muzip bir bakışı, içten bir gülümsemesi Craig'in gerçek tabiatını tekrar bulmasına yetiyordu. Korugan kapısı aralanıyor ve masum genç adam küllerinden yeniden doğuyordu.

Patty...

"... Ta kadim Yunan'dan beri varlığını sürdüren güreşi hep sevmişimdir! Ya siz, hâlâ güreşiyor musunuz?"

Frewin anılarını bir kenara bıraktı. Duygularını ele vermemeyi alışkanlık haline getirdiğinden, yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Sadece gözlerinde güçlü bir parıltı vardı.

Yutkunduktan sonra karşılık verdi:

"Boks. Boks yapıyorum."

Doktor duraklamıştı. Yapışkan bantlardan birinin altındaki karanlık noktaya dikkatle bakıyordu.

"Sanıyorum, burada bir şey var... saç telleri gibi veya daha ziyade kıllar. Bir dakika..."

Topak halinde bir lif yumağı çıkararak bunu pensesinin ucuyla büyütecin altına getirdi.

"Hayır, kıl yumağı gibi bir şey ama sentetik olduğuna iddiaya girerim."

Bulunan şey Frewin'i içinde bulundukları ana döndürdü.

"Nereden geliyor olabilir?"

Carrhus gözlük camlarının altından ona baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Belki mikroskopta anlarız. Bunu size sonra söylerim."

Otopsiyi bitirmeleri gerekiyordu ve fazla vakitleri yoktu.

Frewin başını sallayarak onayladı.

Carrhus kıymetli keşfini metal bir kutunun içine koyduktan sonra kabuğu incelemeye devam etti ama başka bir şey bulamadı. Teğmen büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hepsi bu. Zavallı adamı paketlerken bir saç teli dahi düşürmemiş."

"Bu imkânsız. Hiçbir iz bırakmadan bu kadar iş yapılamaz."

"Siz de gördünüz. Hiçbir şey yok. Adam ya keldi ya da bere takmıştı, size söyleyebileceğim bu kadar. Ya da çok

şanslı, bu da olabilir."

Aletlerini yerine koyduktan sonra, eline bir makas alarak şaklattı.

Yavaş yavaş bantları kesmeye başladı.

Beden yavaş yavaş ortaya çıktı.

Önce baş. Bantlara yapışmış pis ve nemli saçlar. Alın ve bandın yapıştığı yerlerde kırmızı izlerin kaldığı yanaklar. Burun baskıdan dolayı yassılmış, muhtemelen bu garip mumyalama işlemi yüzünden kırılmıştı. Yüzünün sadece bu kısmında çizgiler vardı, ölü genç biriydi, en fazla yirmi yaşında.

Frewin, gözlerine takılmıştı.

Yuvasından fırlamış gözler.

Kapkara.

Kan, damarları patlatarak oraya birikmişti. Gözakını boyayarak, ona ürkütücü bir görünüm vermişti. Frewin, gözbebeğini ayırt edemiyordu. Bu opak kılıfın içindeki artık bir insan değildi. Kenarından kırmızı salyaların sızdığı, çengeller geçirilmiş ağzıyla bir canavarı andırıyordu.

Carrhus, dudaklardaki çengellere dokunmadı. Boğazın ve omuzların üzerindeki bantları çıkarmaya başladı.

Boğaz mosmordu. Boyunda derin bir iz göze çarpıyordu.

"Onu neyin öldürdüğünü galiba bulduk" diye soludu doktor. "İnce ve düzgün olmayan bir nesneyle boğulmuş, iki üç santimetre genişliğinde.

"Boğulduğu için mi gözleri bu durumda?"

"Evet. Yine de... tuhaf bir şekilde siyahlar. Saldırgan, adamın üstüne oturmuş veya çömelmiş olabilir. Göğse yapılan basınç bu tip hasarlara yol açabilir. Ama buradan bir senaryo çıkarmak kolay değil. Gerisini görelim mi?"

Frewin doğruldu ve not defterini hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. İlk izlenimlerini not etmeye başladı.

Carrhus bandajların hepsini çıkardı. Kurban haki bir üniforma giymişti. Doktor üzerine eğilerek boynundan sarkan zinciri kendine doğru çekti ve okudu:

"Gavin Tomers. Ve işte sicil numarası, bu işinize yarayacaktır teğmen."

Frewin'in de iyice görüp not alması için biraz geriye çekildi.

Sağ kol dirseğe kadar masaya dayalıydı; daha sonra, çelik gökyüzünde bir şeyi işaret ediyormuşçasına dikaçıyla tavana doğru yükseliyordu. Carrhus bileği tutarak direncini yokladı.

"Ölüm sertliği başlamış."

"Bu şaşırtıcı mı?"

"Bana söylendiğine göre cinayet işleneli üç saat ya olmuş ya olmamış. Kolda böyle bir katılaşma olması için çok erken. Katılaşma çene ve boyunda başlar, sonra kollara, ellere, gövdeye, karın bölgesine doğru aşağı iner. Bildiğim kadarıyla katılaşma ilk üç veya dört saatten sonra başlar, sekiz-on iki saat içinde de sona erer."

"Bir de otopsi yapamam diyordunuz! Adli tıp uzmanı olmayan biri için çok iyisiniz."

"Adli tıp uzmanı değilim ama çok ceset gördüm. Her neyse, bununki bana göre çok erken başlamış. Ancak..."

Elini ölünün çenesine koydu ve yanakları yokladı.

"Evet, katılaşmış. Neyse, belki başka bir açıklaması vardır."

"Ne gibi?"

"Şöyle ki: Sürekli hareket halindeki gergin adamların, efor sarf ederken öldürülmeleri halinde çok çabuk katılaştıklarını gözlemledim. Yoğun kas çalışması bu süreci hızlandırıyor olmalı."

"O esnada spor yapmıyordu herhalde, kendini korumaya çalışıyordu. Direnmiş, mücadele etmiş..."

"Elbette. Üzgünüm ama şimdilik söyleyebileceklerim bundan ibaret."

"İlginç" diye mırıldandı. Frewin, düşünceli bir tavırla.

Bunu ilk cinayetten beri düşünüyordu. Çok güçlü bir katille karşı karşıyaydılar. Rosdale'i kaldırıp asacak ve Tomers gibi, kendini son ana kadar savunan birinin üstesinden gelecek denli güçlü biri. Kas gücünden başka,

dövüş tekniği de olabilir miydi? Hasmını tek harekette etkisiz hale getirebilen komandolar arasında mı aranmalıydı?

"Ağzını açacağım" dedi Carrhus.

Ölünün dudaklarını tuttu ve yumuşak dokuyu delip geçen çengellerden birini çekip çıkardı. Metal çengelin çıktığı yerden çeneye doğru koyu renkte bir kan sızdı. Carrhus bütün çengelleri aynı şekilde çıkardı. En sonuncusu da çıktığında, kuruyan sıvının etkisiyle dudaklar yapışmıştı. Ağzın çevresinde ıslak yaralar oluşturmuş kesikler vardı. Carrhus, dudakları iki eliyle tutarak çekiştirdi ve iki krepin birbirinden ayrılırken çıkardığı yapışkan bir sesle perde açıldı.

Katılaşmayı engellemek ve kemiklerin gevşemesini sağlayabilmek için alt ve üst çeneye aynı anda bastırdı. Dil göründü.

Daha doğrusu dilden artakalan.

"Tanrım" diye mırıldandı. "Şu ağzın içine bakın!"

Parçalanmış dişetlerinin arkasında damak delik deşikti. Yanaklar delinmiş ve şişmişti .

"Ona ne yapılmış?" diye endişeyle sordu Frewin. "Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü?"

Carrhus başını hayır anlamında sallamakla yetindi. Boğazın derinliklerine bakmak için eline bir cep feneri aldı. Minik gölcükler halinde birikmiş kan en ufak bir harekette akmaya başlıyordu. Kurban işkence esnasında çok kan kaybetmiş olmalıydı.

"Sanki bir şeyler yemiş... hayır çiğnemiş. İğne ve tıraş bıçağı."

"Daha fazlasını nasıl öğrenebiliriz?"

"Midesini inceleyerek" dedi Carrhus, eline bir neşter alarak.

Askeri kıyafeti iki dakikada kesti ve dıştan yaptığı kısa bir muayeneden sonra aletinin ucunu kurbanın çenesinin altına dayadı.

"Hazır mıyız?"

Frewin, onun gözlerinin içine bakmakla yetindi ve doktor tek bir hareketle neşterini deriye sapladı. Aralıklı darbelerle neşteri göğüs kemiğine kadar götürdü, sonra göbeğin altına kadar indirdi ve cinsel organ kıllarının başladığı yerde durdu. Kesiğin kenarlarından incecik kan sızdı. Carrhus, elastik olmasına rağmen ele mukavemetsiz ve yumuşak gelen deriyi ekmek hamuru gibi iki yana doğru açtı.

Göğüs bölgesi kırmızı ve katıyken, karın bölgesi, birbirine girmiş ve karmakarışık, yapışkan organlardan ibaretti.

Göğüs kafesi hizasındaki koyu lekeleri işaret eden doktor açıkladı:

"İç kanama. Bu durum varsayımımızı doğruluyor: Göğüs üzerine şiddetli bir baskı olmuş. Saldırgan onun üzerine oturmuş olmalı."

Frewin başka otopsilere de eşlik etmişti; birçok kadavra, doğranmış bedenler ve korkunç savaş yaraları görmüştü ama yine de kendini tedirgin hissetmekten alamıyordu. Gözlerini, doktorun hâlâ yukarıda duran ve bir türlü indirmeye yanaşmadığı elinden ayıramıyordu. Gavin Tomers yaşıyordu sanki.

Carrhus bunu teyit edercesine "Hâlâ sıcak teğmen" dedi. "Yaşlılığımda hatırlayacağım bu eşsiz görüntüler için size minnettarım."

Gövdenin derinliklerine ulaşabilmek amacıyla kasları tek tek kesti, her birini inceledikten sonra dışarı doğru katladı. Nihayet keskin bir penseyle kaburga kemiklerini birer birer kesti. Diyaframı parçalara ayırdı ve göğüs kemiğini çıkararak ameliyat masasının yanında duran, araba kaputu görünümündeki tekerlekli tezgâhın üzerine koydu.

Ardından başparmağını Gavin Tomers'ın çenesinin altına bir kanca gibi yerleştirerek boynun açığa çıkmasını sağladı.

Böylece boğaza rahatça girecekti. Neşter Gavin'in yüzünün altından içeri girerek, ağzın alt tarafını kesip ayırdı. Birkaç saniye sonra Carrhus etten iri bir boruyu dışarı çekerek dilden artakalanı ortaya çıkardı.

"İnceleme için böylesi daha kolay."

Kızıla boyanmış eldiveniyle tuttuğu organın altında, yutağın başlangıcı fark ediliyordu.

Tam o sırada gırtlak yavaşça yukarı kalktı.

Yutkunurmuş gibi kendi kendine hareket etti.

Daha sonra hareketler hızlandı.

10

Craig Frewin irkildi.

"Neler oluyor?"

Doktor başını yavaşça salladı, ucunda parçalanmış dilin sarktığı, meşum etten boruyu hiç bırakmadan bir adım geriledi. Bu kımıldıyordu. İçinde bir şeyler hareket ediyordu.

Donup kalan Carrhus kasların altındaki devinimden gözlerini ayıramıyordu. Daha sonra yemek borusundan yukarı doğru hareket eden kaçak yolcu, bu kırmızı dilin yanındaki delikten dışarı çıktı.

Kıvrık bir kıskaç. Yassı bir gövde. Hareket halinde, eklemli, ince bacaklar. Havaya kalkmış, sivri uçlu iğnesiyle saldırıya hazır bir kuyruk.

Açık kestane rengi bir akrep.

Carrhus, elindekini bir kenara atarak bir adım geriye sıçradı. Akrep tekrar göğüs kafesinin içine düştü ve organların arasına dalarak gözden kayboldu.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı doktor. "Gördünüz mü? İçinde ne olduğunu gördünüz mü?"

Frewin başıyla onayladı. Şaşkınlığı geçmiş, zihnini toparlamaya çalışıyordu.

"Gavin Tomers'ın ağzını bu akrep parçalamış, öyle değil mi?"

Doktor nefes nefese kalmış, yerinden kımıldamadan cesede bakıyordu.

"Sanıyorum" diye soludu. "Evet, öyle olabilir. Bu pislik hayvan beni çok korkuttu!"

Kendine gelebilmek için derin bir nefes aldıktan sonra yeniden ameliyat masasına yaklaştı. Frewin onu izliyordu.

"Çengellerle kapatılmış dudaklar... İçerideki tahribat... İğnenin soktuğu yerlerdeki şişkinlikler. Evet, akrep ağzın içine kapatılmış ve dışarı çıkmak için her şeye zarar vermiş. Sonra da geçebileceği tek kanala, yemek borusuna girmiş.

"Dildeki ve yanak içindeki kan, Gavin'in canlı olduğunu gösteriyor, değil mi?" diye sordu Frewin.

Carrhus, genç askerin korkunç yüzüne bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, korkarım ki öyle."

Frewin, yumruklarını hızla açıp kapadı. Düşünürken ve aklına bir şeyler geldiğinde gayriihtiyari yaptığı bir hareketti bu. Katil, kurbanlarıyla yüz yüze gelmemek ve onları şaşırtmak için el fenerini uzaktan kumandalı hale getirmişti. Göğüs göğüse bir çarpışma varsayımı mantıklı değildi. Gavin Tomers mumyalandıktan sonra akrep tarafından her sokulduğunda büyük güç sarf etmiş, cesedi bu yüzden katılaşmıştı. Başka biri olsa delirirdi. Gavin tüm kas gücünü harcayarak kendisini saran kılıftan kurtulmak istemişti. Ölene kadar. Karşılıklı bir mücadele söz konusu değildi, saldırgan bundan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı.

"Şu korkunç şeyi oradan çıkarmak gerek" dedi doktor, ayaklarının ucuna bir kova koyarak. "Arkanızda duran uzun penseyle şu bağırsak parçasını kenara itmemde bana yardımcı olur musunuz?"

Frewin, kafasının içini boşaltarak denileni yaptı. Hiçbir şey düşünmemeliydi. Sadece yapmalıydı. Duygusuzca. Ellerini çalıştırmalıydı, beynini değil. Pense, pembe bir bağırsak parçasının altına girdi, daha sonra ikincisine. Dilin damakta şaklamasına benzer hafif bir şıkırtıyla.

Akrep, pense kıskaçlarının bir yol açmak için hırpaladığı organın altındaydı.

Carrhus, hayvanın kuyruğunu kıskacıyla yakalayabilmek için üç deneme yapmak zorunda kaldı. Eklembacaklıyı yukarıya kaldırarak dikkatle inceledi. Altı santimetre uzunluğundaki yaratık, kıskaçların cenderesinden

kurtulabilmek için kendini sağa sola savuruyordu. Daha sonra doktor onu kovaya attı.

Carrhus iri gözlük camlarının ardından dikkatle Frewin'e baktı.

"Şimdi bu sorunu hallettiğimize göre, üç saat önce bu yemekhanede neler olup bittiğini sizin için anlamaya çalışacağım."

İncir gibi açılmış bedene bir göz attıktan sonra ilave etti:

"Ve şimdiden bu konuda bir fikrim var teğmen, ama bu hoşunuza gitmeyebilir."

Kevin Matters bir bacağı boşlukta, hamağında sallanmaktaydı. İlham gelmesini beklerken kalemiyle bloknotunu tıpırdatıyordu. İki saat önce Frewin onu Quentin Trenton hakkında bilgi toplamaya gönderdiğinde, kaptan köprüsüne giderek kaptanla kısa bir süre görüşmüş ve sonrasında bir subay onu üç kat aşağıdaki bir büroya götürmüştü. Orada, Trenton'ı tanıyan takım kumandanıyla konuşmuştu. Adam, Trenton hakkında pek de iyi bir şeyler söylememişti. Matters, hiçbir şeyi atlamadan notlarını kaydetmişti.

Daha sonra kamarasına geri dönerek üstünü beklemeye başlamıştı. Aradan epeyce zaman geçmişti. İçindeki heyecan ve geminin hafifçe sallanması uyumasını engelliyordu. Hava dışarıda pek iyi olmamalıydı.

Frewin hâlâ gelmemişti. Otopsi bitmek bilmiyordu.

Matters her şeyi kafasında evirip çevirmiş ve olaylar arasında bağlantı kurabilmek için tüm ayrıntıları dikkatle, bir bir gözden geçirmişti. Ama hiçbir sonuca varamıyordu. Elinde Q.T. ya da O.T. harfleri vardı. Tamam, bu iyi bir noktaydı. Peki, başka ne vardı?

Matters başını geriye attı. Yorgunluktan gözleri yanıyordu. İçindeki kıymetli eşyalarıyla metal sandığı ve çantaları odanın bir köşesinde duruyordu. Daha sonra gözü Frewin'inkilere ilişti. Onun sandığını gördü.

Aklına bir fikir geldi.

Onun eşyalarını şöyle bir karıştırsa mıydı? Sadece teğmenin karakterini daha iyi anlayabilmek için. Kısacık bir göz atsaydı. Bunca zamandır beraberdiler ama eline hiç böyle bir fırsat geçmemişti.

Hayır, tabii ki olmaz!

Yine de kilidini incelemek için yattığı yerden doğruldu. Kilit yoktu, sadece kulpu vardı.

Bir saniyesini bile almazdı.

Hayır, olmaz!

Matters önce kapalı kapıya baktı, daha sonra sandığa.

Sadece şöyle bir göz atayım. İçini karıştırmadan, sadece şöyle bir görüp kapatayım.

Hamaktan indi ve metal sandığı kendine doğru çekmek için yere çömeldi.

Sandığın kulpundan tuttu. Kapak açıldı.

Büyük bir örtü, biraz azık ve bir matara vardı.

Matters kaşlarını çattı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Başka bir şey yok muydu yani? Daha heyecan verici bir şeyler?

Örtüyü kaldırmadan önce yine kapıya bir göz attı.

Bir sürü mektup çıktı ortaya. Hepsi kapalıydı ve hep aynı kişiye yazılmıştı. *Patty Frewin*. Kevin Matters, teğmenin el yazısını tanımakta güçlük çekmedi. Yutkundu. Teğmen neden bu mektupları yazmıştı? Oysa karısı...

Matters hiç olmazsa bir tanesini açmak istedi.

Hayır, bunu yapma!

Frewin mutlaka bunun farkına varırdı, bu tip işlerde uzmandı. Sırrının keşfedildiğini öğrenirse ne yapardı? Hakkında söylenenler endişe vericiydi. Matters, teğmenin güçlü kasları ve iri cüssesiyle şiddet kapasitesini düşündü. Kaburgalarını kürdan gibi kırabilirdi. Teğmen Frewin özel kuvvetlerdeki adamları bile etkiliyordu. Bir odaya girdiğinde, herkes saygısızlık etmekten korkarak nefes almaya bile çekinirdi. Matters bir keresinde, sarhoş bir askeri kendisine saygısızlık ettiği için iki yakasından tutup kaldırdığına şahit olmuştu. Askerin bir saniye içinde ayakları yerden kesilmiş

ve teğmenle burun buruna geldiğinde sarhoşluğu anında geçmişti.

Bir tanesini okusa... *Sadece birini.* İçine bir sıcaklık yayılan Matters kararsızdı.

Meraktan ziyade arzuydu hissettiği. Teğmen karısına neler söylüyordu? Genç çavuşun organı dikilmeye başladı.

Arkasında kapı açıldı.

Matters örtüyü mektupların üzerine bırakırken, sandığın kapağını da aceleyle kapadı. Kalbi çarparak, fırtınayı göğüsleyebilmek için doğruldu.

Ani korku, yerini şaşkınlığa bıraktı: Gelen teğmen değil, hemşireydi.

"Kapıya vurmadığım için özür dilerim. Bu açtığım üçüncü kapı. Her seferinde uyumayı becerebilmiş az sayıdaki insanı uyandırdım, sizi bulmak hiç kolay değil."

Üzerinde hemşire üniforması vardı, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Size... size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Matters, sandıktan uzaklaşarak.

"Teğmeninizle görüşmek istiyordum."

"Burada değil, bir mesajınız var mı?

Ann tereddüt etti. Asabi bir hareketle eteğini düzeltti.

"Ne zaman gelir?"

"Bunu bilemiyorum."

Genç kadın şüphelenmiş gibi sordu:

"Neden? Bir olay mı var?"

"Bir şey bilmiyorum matmazel. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Nereye tayin edileceğinizi öğrenmek istiyordum" diye kekeledi genç kadın. "Bana kendi bölümümü seçme hakkı tanındı ama size yardım edeceksem sizin nereye tayin edildiğinizi bilmem gerekiyor."

Matters bir an verecek cevap bulamadı. Teğmen, genç kadını soruşturmaya dahil etmek taraftarıydı.

"Raven Bölüğü'ne tayin edildik" dedi nihayet. "Elimizde bir şüpheli var. Quentin Trenton."

Ne de olsa teğmen genç kadından hoşlanıyor, bilgileri onunla paylaşmakta bir sakınca görmüyordu ve Ann belki de onlara yeni bir şeyler getirebilirdi.

"Raven... Trenton. Pekâlâ. Hemen tayinimi isteyeceğim. Teşekkür ederim."

Matters'ı selamladı ve sanki çok fazla açıklama yapılmış gibi kapıyı aceleyle arkasından kapatarak çıktı. Matters, kendisini onun yanında pek rahat hissetmediğini fark etti. Genç kadının bakışlarından rahatsız oluyordu. Bakışları karşısında kendisini çaresiz hissettiğinden hemen Trenton'ın adını vermişti. Bundan böyle ondan mümkün olduğunca uzak durmak daha hayırlıydı. Evet, gereksiz karşılaşmalardan kaçınmalıydı. Bu akıllıca olurdu. Ondan hoşlanmıyordu. Bakışları, davranışlarıyla bu kadın onu tedirgin ediyordu.

Beş dakika geçmeden, Frewin her zamanki gibi donuk bir yüz ifadesiyle kapıdan içeri girdi. Matters hemen not defterini eline aldı.

"Otopsi nasıl geçti? Bir şeyler bulabildiniz mi?"

Frewin doğruca sandığının yanına gidince Matters'ın içini bir ürperti kapladı. Eşyalarının karıştırıldığını fark etmiş olabilir miydi? Teğmen matarasındaki suyla yüzünü ıslattı ve gözlerini ovuşturdu.

"Kurbanın isimi Gavin Tomers" dedi kısık bir sesle. "Az önce kimliğini araştırdım: Alto Bölüğü'nden bir asker. Bu bölük başka bir bölükle aynı yere yerleştirilmiş, tahmin edin hangisiyle?"

"Raven'le mi?"

"Evet. Ve orada, bu bölüğün sadece 3. takımı var, bu da bizim araştırma alanımızı daraltıyor. Raven Bölüğü'nün 3. takımı Alto Bölüğü'yle aynı yerde kaldığından, katilin kurbanına tuzak kurması çok kolay olmuştur. Adama arkadan saldırılmış, sadece sersemletmek için, öldürmek için değil. Kurban kendinden geçtiğinde saldırgan onu masaya yatırarak yapışkan bantlarla mumyalamış. Daha sonra üzerine oturarak ağzına bir akrep koymuş ve ağzı

çengellerle kapamış. Tomers bağlarından kurtulmak için ölümüne çırpınırken, paniğe kapılan hayvan dışarı çıkabilmek için ağzının her yanına saldırmış. Damağında, dişetlerinde, yanak içlerinde o kadar yara vardı ki, hepsini tespit edemedik. İşte olayların hazin kronolojisi ve kadavradan ortaya çıkarabildiklerimiz bunlar."

Şaşkına dönen Matters bir konuya dikkat çekti:

"Canlı bir akrep mi? O halde katilin orada kalması gerekmemiştir, kurban ölmeden çekip gitmiş olabilir."

Frewin başını salladı.

"Hayır. Kaldığını düşünüyorum. Doktor, öldürücü olmasa da Gavin'e büyük bir şiddet uygulandığını belirtti. Ne boğazındaki izler ne de bedenindeki ezikler öldürücü değildi. Bütün bu şiddet, akrep mizanseni için yapılmış."

"Mizansen mi?"

Frewin, başını salladı.

"Evet, öyle. İntikam için bile olsa, kimse böyle öldürmez. Her şeyi sadece tek bir amaç uğruna –akrebi ölüm aracı olarak ağza yerleştirmek– soğukkanlılıkla hesaplamış. Size öğrettiklerimi hatırlayın: Kanın bir lisanı vardır."

Matters hatırladı. Frewin, vahşetin bozuk, çarpık ya da hastalıklı bir zihnin kendini ifade etme şekli olduğuna inanıyordu. Şiddet bir dildi. Cinayet mahalline kanla, yaralarla yazılan, nesnelerin kırılıp parçalanmasıyla ve bazen farklı bir üslupla –eşyaların ya da cesedin yerinin değiştirilmesiyle– noktalama işaretlerinin konulduğu bir dildi. Ne söylendiğini anlayabilmek için her cinayet okunmalı ve incelenmeliydi. Bu yazı büyük ölçüde katilin bilinçaltından kaynaklandığı için, düşünce tarzı izlenerek faile ulaşılabilirdi. Bir cinayet mahallinin sırlarını çözmek, failin kişiliğini çözmek, onun kim olduğunu bulmak anlamına geliyordu.

Frewin bütün bilgisini ve deneyimini birleştirerek bir analiz yapmayı denedi:

"Hayal gücümü zorlarsam katilin sizin ya da benim gibi bir çocukluk geçirmediğini söyleyebilirim. Kendini ifade

etmekte zorlanan biri. Ama cinayet işlediğinde durum değişiyor. Orada sınırları açılıyor, ne isterse söyleyebiliyor. Ve şu anda söyleyebileceğimiz tek şey, onun şiddetle hastalıklı bir ilişkisi olduğu ve öldürmenin sınırına kadar gidip, sonra tekrar geri dönmek için oradan uzaklaştığı. Neden? İki nedeni var: İlki, sadece güç. Kendi kendine öldürebileceğini ya da hayatta bırakabileceğini ispatlamak istiyor. Buna kendini inandırmak ihtiyacında. Her seferinde nereye kadar gidebileceğini görmek isteyen, kendine hiç güveni olmayan bir varlık. Kurbanın kendi başına hiçbir anlamı yok, orada sadece onun itkilerine hizmet etmek için bulunuyor, kişi olarak yok ve katil, aradığını bulmak, kendinden emin olmak, yeteneklerini sınamak için onunla ilişkilerini sınırlandırmanın bir yolunu buluyor. İkincisi, oynaması gereken rolü kurbanına dayatmak. Ona ne isterse yapabileceğini, kendisinin en güçlü olduğunu ispat etmek istiyor. Yaşama ya da ölme hakkı. Bu, birinci varsayımla birleşiyor: Kendi kendine gücünü ispat etmek, ama ötekinin bakışında da bunu gözlemek istiyor. Kendini tatmin etmek için ötekini dehşete düşürmek zorunda. Kurbanla ilişkisi burada farklı; onu bilmezden gelmiyor, onu bir ayna gibi kullanıyor. Onun insani nitelikleri önemli olmasa da, kurban kendisini görebilmesi için önemli bir vasıta."

Matters kulaklarına inanamıyordu.

"Bunları... bütün bunları, sadece cesede bakarak nasıl söyleyebilirsiniz?"

Frewin iri ellerini yavaşça arkasında kavuşturdu:

"Kanın lisanı üzerine muhakememi sonuna kadar götürdüğümde, bunlar basit ve mantıki çıkarsamalar. Eylemler konuşur, onları okuyabilmek gerek. Psikoloji kitapları bu konuda çok işe yarıyor. İnsan davranışlarını, sapmalarını ve bunların sonuçlarını çözümlememizi ve bu tip profilleri çizmemizi sağlıyor. Bununla birlikte bizim katil hakkında tam olarak ne düşüneceğimi bilmiyorum: Sadece aşırı benmerkezci biri mi, yoksa kurbanın ve tepkilerinin onun aradığı ve yaptığı şey üzerinde bir etkisi var mı?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Çok önemi var. Bu iki durum birbirinden çok farklı profiller ortaya çıkarır. Sadece benmerkezci biriyse, mahcup, az konuşan, içedönük, asosyal birini arıyoruz demektir. Kurbanın tepkilerine gereksinimi olan biriyse, kendini ona zorla kabul ettirmek istiyorsa, tepkilerini sınıyorsa, onu aşağılıyorsa, dışadönük, kafasına buyruk ya da askerlerin dediği gibi şamatacı biri olmalı."

Frewin haki tişörtünün eteğini yukarı kaldırıp alnını sildi.

"Quentin Trenton hakkında bilgi var mı?"

Matters not defterini uzattı.

"Adam bir sinir yumağı. Takım şefine göre dik başlı, kavgacı ve aklına eseni yapan biri. Ama kendini tamamen işine vermiş. Sonu kötü biten bir kavgada üç kişiyi yaraladığından, hapse girmemek için orduya katılmış."

Frewin çavuşuna dikkatle baktı.

"Size bir özür borçluyum" diye astının sözünü kesti. "Rosdale'in cinayet mahallinde bulunan baş harflerin katilin imzası olabileceğini düşünmüştüm ama sanırım, siz haklısınız: Rosdale saldırganının ismini yazacak kadar vakit bulmuş olmalı. Trenton tam aradığımız profile uygun biri."

"Ve çok yalnız bir adam" diye sözlerini tamamladı Matters. "Çok sert biri, isminin baş harfleri uyuyor, sağlak ve ilk cinayetten önce çıkış izni almış. Bu şekilde bir koç başı ve... ve bir akrep edinmiş olabilir. İlk cinayetin işlendiği gece Seagull'a binmiş, Raven Bölüğü'nden ve ikinci cinayet mahallinin hemen yanındaki 3. takımdan. Her şey çakışıyor."

"Taarruzda nereye tayin edilmiş?"

"Sahil, güvenlik altına alınınca, ikinci sırada çıkarmaya katılacak. Şefi onu, plajdaki temizlikte değil, korudaki temizlikte kullanmayı tercih ediyor. Birinci saldırıda kontrolü güç olacağından onu gözünün önünde istiyor olmalı."

"Çok iyi. Onunla aynı botta olmamız için hemen gerekeni yapın. Ben de notlarımızı düzenleyeyim."

Matters gayriihtiyari bir adım geri çekildi.

"Biz mi? Aynı botta mı? Neden onu hemen tutuklamıyoruz?"

"Hangi kanıtla? Eşyalarının arasında onu mahkûm edecek esaslı deliller bulacağımızı mı sanıyorsunuz? Bence bulamayız. Sadece askeri eşyaları vardır, kendisini suçlayacak hiçbir şeyi yanına aldığını sanmıyorum, aksi halde çok şaşırırım. Geride kalalım ve onu izleyelim. Er ya da geç bir hata yapacaktır ve biz de o sırada orada oluruz."

Koridorlardan gelen bir gürültüyle geminin tüm gövdesi sarsıldı.

Seagull ateş açmıştı. İlk top atışları yankılandı. Frewin tek bir kelime etmeden, hummalı bakışlarını çavuşunun gözlerine dikti. Birbirlerini anlıyorlardı.

Matters koridora fırlayarak merdivene yöneldi.

Taarruz başlıyordu.

11

O sabah gündoğumu kefen bezinden farksızdı. Düzensiz kıvrımlarıyla gri bir örtü ufku boydan boya kaplamıştı. Kıyı, dalgaların çarptığı kahverengi bir şerit gibi belli belirsiz görülüyordu. Top sesleri kırk dakika boyunca hiç kesilmeden sürmüştü. Top atışlarının çıldırtıcı gümbürtüsüyle geminin gövdesi durmaksızın sarsılmıştı. Botlara binmek üzere güverteye çağrıldıklarında, askerler bacaklarının üzerinde zor duruyorlardı; zemin titrediği için mi, yoksa korkudan mı böyle olduğu belli değildi. Dışarının temiz havası, güvertenin ön tarafındakileri canlandırırken, su çisentisi kararmış yüzlerini az da olsa yumuşatıyordu. Savaş gemisi neredeyse durmuştu. Rüzgâr, üniformaları dalgalandırarak gergin sessizliği bozuyordu. Sadece bir avuç şuursuz nihayet savaşmaya gidecekleri için mutluydu.

Seagull o kadar fazla top atışı yapmıştı ki, güvertede hâlâ bunun sıcaklığı hissediliyor, top namluları alev alev yanıyordu. Rüzgâr bile gözleri ve genizleri yakan barut kokusunu dağıtmakta kifayetsiz kalıyordu.

Teğmen Craig Frewin ile Çavuş Kevin Matters, asker kalabalığının biraz gerisinde duruyorlardı. Matters, Quentin Trenton'ın bineceği botla karaya çıkmaları için ısrar etmiş ve bunda muvaffak olmuştu. Savaş teçhizatları eksiksizdi; miğferler kasketlerin yerini almış, sırt çantalarına her zamankinden fazlası konmuştu: el bombaları, küçük kürekler, tayın ekmeği...

Trenton küpeşteye sırtını dayamış, beş metre uzaklarında duruyordu. Orta boylu, buna mukabil oldukça geniş omuzlu, kumral biriydi. Üstdudağı kalkıktı, mat tenliydi. Kalın kaşları

ve miğferinin altından fark edilen yüksek bir alnı vardı. Gamzesinden çenesine inen küçük bir yara izi fark ediliyordu.

Sıradan bir yüzü vardı; ne saldırgan ne de sapık gibi görünüyordu. Gözleri boşluğa dikilip kalmış, tüfeğini sımsıkı tutuyordu. Üniformasını tam olarak iliklememişti.

"Her şey çakışıyor" diye kendi kendine tekrarlıyordu Frewin. Adamın profili, kavgacı görünüşü ve üniformasındaki özensizlik, hali, tavrı... Trenton, arkadaş canlısı biri değildi kuşkusuz, ama bu onu katil yapmaya yetmezdi.

Sertçe esen rüzgâr sesinin ardında, Seagull'ın etrafındaki gemilerden açılan top ateşinin gümbürtüsü duyuluyordu. Kıvrım kıvrım, bembeyaz dumanlar şekilden şekile girerek denizden esen rüzgârla dağılırken, yenileri, çelik namlulardan fışkırıyordu.

O sırada gemi hafifçe sarsıldı, artık yol almıyordu ve namlular sessizliğe bürünmüştü. Subaylar bakıştılar, askerler nefeslerini tuttu.

Sanki her şey muazzam bir şakaydı ve hepsi yeniden güvende olacakları eski yerlerine gönderilecekti.

Ama bu duyguları kısa sürdü ve sirenler çaldı.

İnsanın kalp atışlarını üçe katlayacak kadar tiz bir ses duyuldu. Subaylar haykırarak kendi birliklerini çağırmaya başladı. Korkulukların önünde bekleşen askerler gruplar halinde boşlukta kayboldu. Frewin, Matters'ın önünde küçük adımlarla ilerliyordu. Güvertenin kenarında hareket halindeki çelik miğferler, sırayla ortadan yok oluyordu. Sonra onların sırası geldi.

Takımlarının ismi söylendi.

Trenton'ın ortada, Frewin ile Matters'ın arkalarda olduğu asker kümesi boşlukta kayboldu. Frewin, emirler yağdıran subayın hizasına geldi ve dalgaların üzerinde sallanan çıkarma botlarına sarkıtılmış merdivenleri gördü. Kusmuğumsu bir birikintiye basınca ayağı kaydı, haki üniformaların ardından o da inmeye başladı. Aşağı doğru indikçe, çıkarma botunun sallantısı şiddetleniyor, gittikçe

daha tehlikeli görünüyordu. Kılavuzun, Seagull'ın gövdesine çarpmamak için yaptığı her manevrada motoru homurdayan tekne yükselip alçalıyordu. Bordasına asılmış lastikler, çarpmaların şiddetini hafifletiyordu. Merdivenin son basamakları, çıkarma botunun biraz üstünde boşlukta sallanıyordu. Adamlar son metrede çoğunlukla kendilerini aşağı salıyordu.

Frewin merdivenin iplerine asıldı ve düşüşü hafifletmek için kollarını açmış bekleyen askerlerin kucağına, herkes gibi kendini bıraktı. Matters onu takip etti. Bu inişler esnasında kahramanlık gösterisi yapan tek kişi yoktu, hepsi de ağır teçhizatlarının altında sendeliyordu.

Görevli subay hareket emrini vermeden önce üç kişi daha aralarına indi. Motorların gürültüsü arttı ve bir diğerinin yanaşması için çıkarma botu ileri doğru atıldı.

Frewin, Matters'ın yakınında olduğunu gördükten sonra kalabalığın içinde Trenton'ı araştırdı. Yaklaşık otuz asker, tüfekleri omuzlarında, düşmanlardan temizlenmiş bir bölgeye ineceklerini ve ciddi bir mukavemetle karşılaşmayacaklarını söyleyerek birbirlerini rahatlatmaya çalışıyordu. Bununla birlikte, cesetlerle ve mayınlarla dolu bir plaja inme fikri bile, yüzlerinin kararmasına yetiyordu.

Birkaçı da, ağır silahlar yüklenmemiş, sadece kılıflarında birer tabanca taşıyan ve MP kollukları bulunan bu iki adama bakıyordu. Frewin, özellikle de Trenton'ın dikkatini çekmemek için kolluklarını takmadan bu adamların arasına karışmayı düşünmüş ama sonra bundan vazgeçmişti. Sahile çıktıktan sonra yetkisini kullanabilmeli ve gereksiz emirlere muhatap olmadan Trenton'ı rahatça izleyebilmeliydi. Firarları ve uygunsuz davranışları önlemek, esirlerin başında durmak için diğer ekiplere de MP elemanları katıldığından, Trenton onlardan şüphelenmeyecekti. Dolayısıyla Frewin, engellenmektense görünür olmayı tercih etmişti.

"Matters, size söylediklerimi unutmayın" dedi. "Şu Trenton'ın peşini hiç bırakmayacağız. Gözümüz sürekli üzerinde olacak. Kesinlikle müdahale etmeyeceğiz. Şimdi

olmaz. Sadece tehlikeli bir davranışta bulunursa müdahale edebiliriz. Her halükârda hiç risk almayacağız; ya silahını bırakması için tehdit ederiz ya da onu vururuz. O bir canavar, bir avcı. Onun için adamlarımın da, kendimin de hayatını tehlikeye atmam."

Trenton kendi köşesinde, düşüncelere dalmış bir halde botun kenarına yaslanmıştı. Frewin dikkatle onu süzdü. Üstünkörü tıraş olmuştu, ellerinde beyaz yara izleri ve koyu renk kabuklar vardı. Son tatbikatlarda aldığı yaralar mıydı, yoksa kurbanlarının kendilerini savunurken açtığı yaralar mı?

Frewin, Trenton'ın dudaklarını büzdüğünü ve âdemelmasının yutkunurcasına kalktığını fark etti. Korkuyor muydu? Muhtemelen. Birkaç deli haricinde buradaki herkes gibi.

Frewin etrafındaki askerlere baktı.

Yüzü çillerle kaplı, kızıl saçlı bir asker kendisini rahatlatmak için derin derin nefes alıp veriyordu. Otuz yaşlarındaki bir diğeri hızlı hızlı sakızını çiğniyordu; iki çocuğun bulunduğu bir fotoğrafı çıkararak kendisine şans getirecekmiş gibi öptü. Onun arkasında pembe yanaklı, kısa boylu bir adam uyuyormuş gibi gözlerini kapamıştı.

Dikkatle bakıldığında çoğunun gözleri kapalıydı. Sadece savaş göreceklerini biliyorlardı. Sahile kendilerinden önce giden birliklere destek verecek, esirlere nezaret edecek ve ağır vasıtaların geçişi için mayınları temizleyeceklerdi. Daha uzaktaki topraklarda, yeni siperler elde etmek için taze kuvvetler gönderilecek ve onlarla birlikte savaşa daha sonra şahit olacaklardı. Ama ne zaman? Bu akşam? Yarın? Bir hafta içinde? Etraflarında kurşunların vızıldadığını ne zaman göreceklerdi?

Frewin dalgaların ve motorun sesine endişe verici bir gürültünün karıştığını fark etti.

Uzaktan gelen boğuk mermi sesleri. Kendi donanmalarının toplarından çıkan seslere benzemeyen

sesler. Daha sonra makineli tüfek atışları iyice duyulur hale geldi.

Yaklaşıyorlardı.

Kılavuz ve güverte subayından başka kimsenin çıkarma botunun üstünden etrafı görme şansı yoktu. Neredeydiler? Sahile ne kadar mesafede?

Frewin, kılavuza ve güverte subayına bakarak durumu anlamaya çalıştı. Bir şeyler arıyormuş gibi tam önlerine dikmişlerdi gözlerini. Asabi bir tavırla tartışıyorlardı.

Şaşırmış gibiler. Korkuyorlar, diye düşündü Frewin.

Patlamalar giderek yaklaştı.

Askerler birbirlerini izliyordu, gürültüler yaklaştıkça saflardaki tedirginlik de artıyordu. Birden bir ıslık sesi duyuldu ve bir cisim, çıkarma botunun hemen yakınından geçerek, botun sarsılmasına yol açtı.

"Bir obüs!" diye haykırdı askerlerden biri.

Patlamalar yaklaşıyordu.

Frewin gözlerini yüksek küpeşteye, beyaz gökyüzüne dikti. Avludaki mahkûmlar gibi, kenar seviyesinin üç metre altında, çelikten bir dikdörtgenin dibinde hapsolmuşlardı.

Elli metre yukarıda, bir patlama sesiyle birlikte siyah bir çiçek peyda oldu. Top ateşi.

Frewin göğsünün yukarı kalktığını ve kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Dışarıyı göremiyor ve boğulacak gibi oluyordu. Sahilden çok mu uzaktaydılar? Etraflarında başka gemiler var mıydı?

Güvenliği sağlanmış bir sahile indirileceklerse neden çarpışma sesleri duyuluyordu?

Matters sessizliği bozdu:

"Bu... bu normal mi?"

Frewin ona baktı. Matters henüz bir çocuktu. Buraya ait olmadığı her halinden belliydi. Tir tir titriyordu.

Makinelerin gürültüsü hafifledi ve askerleri taşıyan bot hız kesti.

"Sanmıyorum" demekle yetindi Frewin, dikkatini kılavuza vererek.

"Botlarınızı düzgün bağlayamamışsınız" dedi Matters, titrek bir sesle.

Frewin gece yarısı siren sesiyle uyandığında, botlarını aceleyle giydiğini hatırladı. Bağcıklarını sıkmak için çömeldi.

Birdenbire korkunç bir patlama oldu; büyük bir gürlemeyle yırtılan hava ve su, bir top ateşinin şiddetiyle geminin sol kanadında patladı.

Yer, altlarından kaydı; askerler birbirlerine tutunmaya ve botun kenarlarına yaslanmaya çalışarak birbirlerinin üzerine yığıldılar. Gökyüzünden üzerlerine gelen dalga hepsini sırılsıklam yaptı. Frewin, botunun bağlarıyla uğraşırken kendini çantaların arasında buldu. İyi kötü doğruldu ve sırılsıklam olan kaskını başından çıkardı.

Motorun gürültüsü etraftan gelen sesleri bastırdı.

Herkes çıt çıkarmadan birbirine bakıyordu.

Patlama çok yakınlarında olmuştu.

Yaklaştıkları yer, kendi adamları tarafından güvenliğe alınmış bir bölge değildi.

Diller çözülmeden güverte subayı parmağını sancağa doğru uzattı ve kılavuz, rotasını değiştirmek için dümeni çevirdi. Yollarını tekrar bulmuşlardı.

Çıkarma botu tam güç yol almaya başladı, rüzgâr çelik gövdenin etrafında esiyordu. Artık sahile doğru değil, sahil boyunca gidiyorlardı.

Her dalgada botun düz pruvası suya vurdukça adamlar sağa sola yalpalıyordu. Adrenalin deniz tutmasını engelliyordu ama korkuyu değil ve korku tam mideden başlıyor, acı salgıları yemek borusundan yukarı çıkarıyordu.

İşte tam bu sırada bot, zayıf dış korumayı delen patlamaların sesleriyle doldu. Kenarlardan kıvılcımlar fışkırırken, kemiklerde hissedilen yaylım ateşi kulakları sağır etti. Botun kenarlarında, golf topu iriliğinde on beşe yakın delik açılmıştı.

Ağır top atışına tutulmuşlardı. Matters, nefes alamıyormuş gibi ağzını açtı. Çarpışma çok ani olmuştu.

Oysa hiçbir şey görememiş, hiçbir şey yapamamışlardı. Ölüm aniden çıkagelmişti.

Beş dakika içinde hızlarını hiç kesmeden tekrar yönlerini değiştirdiler. Frewin'in yön duygusu iyiydi ve hiçbir şey göremese de yeniden sahile doğru gittiklerini tahmin etti. Bu hızla giderlerse karaya varmaları çok yakındı.

Silah sesleri, patlamalar kesilmişti. Savaş etraflarını kuşatmıştı ama uzaktaydı, *sağda ve solda...* Onlar için güvenli bir geçit açılmıştı. En büyük korkular artık arkalarında kalmıştı, hiç olmazsa birkaç saat için.

Rüzgârın, denizin uğultusuna ve top atışlarının yankılarına rağmen keskin çıtırtılar duyuldu. Çok yakından geliyordu.

Frewin'in duyuları ses hafızasını uyardı.

Çeliğe çarpan mermiler! Arka tarafta!

Arkasına döndüğünde güverte subayının yerinde olmadığını ve kılavuzun arkaya devrildiğini gördü. Göğsünde koyu lekelerle. Üç metre yukarıda.

Bir anda bot dümencisiz kalmıştı. Frewin durum değerlendirmesi yaptı.

Hızla sahile gidiyorlardı. Dümende kimse olmadan.

Karşılarından mitralyöz ateşi açıldı. Onlarca mermi inişte kullanılacak kapının zırhını deldi.

Frewin bir demire tutundu. Hiçbir şey düşünüldüğü gibi gitmiyordu. Başarısızlığa uğramışlardı. Sahilin hiçbir bölümü onların hâkimiyetinde değildi.

Topun ağzındaydılar.

12

Deniz, çıkarma botunun yanı başında patladı.

Fışkıran su botun üstüne yağdı. Patlamanın şiddetiyle ölen bir balık, askerlerin ayaklarının dibine serildi.

Frewin demirlere tutunarak kendini yukarı doğru çekti. Solundaki iki asker kıç güverteye çıkabilmek için bir merdivenin basamaklarını tırmanıyorlardı. İki hızlı sıçramayla Frewin korkulukların üzerinden atladı ve kaptan köşkünün arkasına dolandı. Kılavuz hâlâ koltuğundaydı. Akan kan yerde kaygan bir zemin oluşturmuştu.

Frewin ancak o zaman çevresini görebildi.

Mavi-gri deniz, çıkarma botunun tam pruva hizasında, uçsuz bucaksız bir kumsalda aniden son buluyordu.

On metre ileride soluk bir duvar gibi uzanan kumsal ve son hızla giden bot.

Frewin müdahale etmeye vakti olmadığını anladı. Çarpışma kaçınılmazdı. İçgüdüsel bir hareketle kılavuzun cesedini kenara iterek var gücüyle dümene asıldı ve başını aşağı indirdi.

Gemi karaya vurdu, burnu havaya kalktı ve içindekiler öne fırladı. Adamlar yere düşerek çıkarma kapağına doğru çakıl taşları gibi savruldular. Kollar bacaklar kırıldı, kaburgalar ezildi, yüzler parçalandı...

Frewin'in bulunduğu yerin hemen yanında, bir asker geminin bordasından uçup gözden kayboldu; bir diğeri havalanarak kafasını geminin korkuluklarına vurdu.

Bu sırada çıkarma botu korkunç gıcırtılarla kumsalda derin bir iz bırakarak sürükleniyordu. Kumlar beyaz bir hortum gibi dönerek yükselirken, metal kirişleriyle bir

kumsal bariyeri aniden botun önüne çıktı. Bariyerin kalın çelik çubukları kapıya gömüldü ve müthiş bir çatırtıyla bariyer kendi ekseninde dönmeye başladı.

Sonra her şey durdu. Havaya saçılan kumlar tekrar yere düşerken, çıkarma botunu bir perdenin ardına sakladı.

Bota büyük bir sessizlik hâkim oldu. Daha sonra küfürler ve çığlıklar arasından iniltiler yükseldi.

Frewin kumanda panosunun üzerine yığılıp kalmıştı. Dümen kolları göğsünü ezmişti ama hiç değilse bir yere savrulmamıştı. Gözlerini açtı ve acıyla doğruldu. Aşağıdaki manzara kâbustan farksızdı.

Çarpışmanın tesiriyle askerler iç içe geçmişti. Denizkestanesi şeklindeki bariyerin kalın çubukları zırhı delmişti. Bu çubuklardan biri bir askerin gövdesine saplanmıştı; zavallı adam hiçbir şeyin farkında olmadan debeleniyordu. Küçük bir grup, yaralılara yardım etmeye çalışıyordu.

Öfkeli bir gümbürtü havayı yardı. Karaya vurmuş teknenin gövdesi, atılan mermilerle sarsılmaya başladı. Frewin kumanda panelinin dibine çömelerek ne olup bittiğini görmeye çalıştı. On mermiden biri gövdeyi deliyordu. Her şey bir anda oluyordu. Çelikte bir delik açılıyor ve bir bacak parçalanıyordu. Her seferinde ses –kuru, yumuşak dokuyu delen merminin ıslığı– arkadan geliyordu. Çığlıklar da mermi yankılarından sonra duyuluyordu.

Frewin, paniklemiş askerlerin arasında Matters'ı aradı. Genç çavuş talihin yardımıyla aşağıda bir yerlere veya çuvalların arkasına saklanmış olabilirdi. Onu hiçbir yerde bulamadı.

Matters olmaz. Bu şekilde değil.

Obüsler de devreye girdi. Patlamaların gümbürtüsü sağır ediciydi ve kum, askerlerin üzerine yağmaya başladı.

Frewin kıç güvertede yalnızdı, mermilerden korunmak için kumsala atlayabilirdi ama adamlar nasıl dışarı çıkacaktı? Bariyer, çıkarma kapağını hâlâ engelliyordu.

Etrafta beyaz tüyler uçuşmaya başladı; dehşet, gerçeküstü bir hal alıyordu. Birden düşsel bir zarafetle kırmızı tüyler belirdi. Frewin ne olduğunu anladı. Parkalarının içi tüylerle doldurulmuştu; bedenlere isabet eden kurşunlar, beyaz ve kırmızı tüylerin saçılmasına neden oluyordu.

Az sonra yüzlerce tüy rüzgârla vals yapmaya başladı.

Frewin nasıl geri çekilebileceğini düşünürken, iki yaralının arasında Matters'ı gördü. Yaralanmamış gibiydi. Bakışları karşılaştı.

Bir kenarda büzülüp kalmış olan Matters başlarına ne geldiğini anlamaya çalışıyordu. Kendisi havaya uçarken Teğmen Frewin'in kaptan köşküne gittiğini görmüştü. Sonra bir sürü darbe almış, birkaç kere yerde yuvarlanmış, kendisinden daha ağır bir asker, üstüne düşerek nefesini kesmişti.

Etrafındaki her şey bir sis perdesi arasında yok olmuş, epeyi sonra yaralıların çığlıklarını ve çıkarma botuna isabet eden mermilerin dehşet verici seslerini tekrar duymaya başlamıştı. Zorlukla nefes alabiliyordu.

Teğmen yukarıdan ona bakmaya devam ediyordu. Matters'a kaçmasını, bu ölüm kafesinden kurtulmasını işaret etti.

Obüslerin patlamaları çoğaldı, etraflarında durmaksızın kum bulutları kalkıyordu. Birinden biri hedefi bulacaktı kuşkusuz. Matters bu cehennemden kurtulmanın bir yolunu aramaya başladı. Çıkmalıydı. Çıkmak gerekiyordu.

Herkes birbirine yardım ediyordu; açık yaralara pansuman yapılıyor, kanamalar durduruluyor ve hafif yaralılar ayağa kaldırılıyordu.

Takımın doktoru, deli gibi çabalayan yardımcılarına emirler yağdırarak koşturuyordu.

Askerlerin ortasına bir şey düştü, *bir el bombası* diye düşündü hemen Matters. Pembe yanaklı, ufak tefek bir

askerin bombayı dışarı fırlatmak için atıldığını gördü.

Etrafa saçılan et parçaları kırmızı bir bulut oluşturdu. Dehşet verici bir girdabın tam ortasında, az önceki insandan geriye sadece kanlı bir et yığınının kaldığı görüldü.

Matters nefes almakta zorluk çekiyordu.

Kopmuş kulakları, sökülen duvar kâğıtları gibi sarkan yüz derisiyle lime lime olmuş birinin kendisine doğru geldiğini fark etti. Afallamış yüz ifadesi ve bomboş bakan gözleriyle takımın doktoruydu bu.

Adamlar birden paniğe kapıldı.

Herkes kendini yukarı çekebilmek için bordaya doğru koşmaya başladı, sıçrıyor, birbirlerine el merdiveni yapıyorlardı. Bazıları kendilerine yardım edenlere son bir bakış bile atmadan, yaralıları kendi hallerine bırakarak kendilerini kumsala atıyordu.

Matters, Quentin Trenton'la göz göze gelince girmiş olduğu şoktan kurtulabildi. Trenton'ın üstü insan parçalarıyla kaplıydı. Yüzü kiremit rengindeydi, bu da onu Kızılderili'ye benzetiyordu. Bir elinde tüfeği, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla etrafı inceliyordu. Sonra tüfeğini omzuna alarak kanlar içindeki bir askeri sırtladı ve kenara getirdi. Bir diğer cesedi de aynı şekilde getirerek öncekinin üzerine koydu. Yukarı tırmanmak için bu yükseltiden faydalandı. Kendisini yukarı çekmek için cesetlerin üzerine bastığında, iğrenç bir ses duyuldu.

Matters'ın midesi kalktı.

İki mermi dumanlar ve kıvılcımlar çıkararak patladı. Matters yerinden sıçrayarak hiç düşünmeden ileri atıldı. Buradan hemen kurtulmalıydı.

Hız almak için birkaç geri adım atarak zıpladı ama tepeye erişemedi. Korkudan nefesi kesilmiş bir halde bir kere daha denedi ama yine başaramadı. Teçhizatı sanki omuzlarına bir ton ağırlık yapıyordu.

Trenton'ın sert hatlı yüzü birden ona doğru eğildi; aralık dudaklarından sapsarı dişleri görünüyordu.

"Sırt çantanı fırlat!" diye bağırdı elini ona uzatarak.

Matters sıçrayarak kendisine uzanan bu yardım eline tutundu ve ikisi birden kumsala atladı. Kurtulmuşlardı.

Çıkarma botu, diğer tarafına isabet eden bir obüsle metalik gümbürtüler çıkararak sarsıldı.

Matters'ın kafasında tek bir şey vardı: Lanet çıkarma botundan bir an evvel uzaklaşmak. Tere batmış bir halde sahilde koştu. Çıkarma botunun içinde sıkışıp kalmış arkadaşlarının acı ve dehşet çığlıklarını arkasında bıraktı. Biraz sonra Trenton'la karşılaşarak olduğu yerde durdu.

"Teşekkür ederim" dedi soluk soluğa. "Teşekkür ederim."

Trenton onu baştan aşağı süzdü ve bu çocuksu korku karşısında yüzünde bir nefret ifadesi belirdi. Daha sonra hemen ayağa kalkarak, düşman mitralyözlerinden çıkan mermiler ortalığı kasıp kavururken kendini emniyete almak için bir obüsün açtığı çukura doğru koştu. Sahilin bu tarafında yaklaşık yüz adam korunaksız bir vaziyette toplanmıştı. Bir o kadar ceset de tuhaf pozisyonlarda ortalığa yayılmıştı.

Taşıma gemileri, karaya vurmuş üç çıkarma botunu enkaz halinde arkalarında bırakarak denize açılıyordu.

Hava ağır, genizleri yakan barutla doluydu.

Matters doğru sahile çıkarılmadıklarını veya buradaki savunma birliklerinin hafife alındığını düşündü. Ve burada olmaması gerektiğini. Bu kıyım ortamında hiçbir şey yapamazdı, bunun için eğitilmemişti. Hayır, bu işten çok uzaktı.

Kulakları sağır eden gürültüler arasında kendisine seslenildiğini duydu. Uzaktan gelen bir ses. Elinin tersiyle yüzündeki teri sildi. Kafasının içinde sesler duyuyordu; bir bu eksikti. Ve sesin tonu giderek yükseliyordu.

Teğmen Frewin'in sesi.

Matters etrafına bakındı; henüz sahile inmemiş, geminin arka tarafında duran teğmeni gördü.

Frewin, çukurda gizlenmiş olan Trenton'ı işaret ederek, onu gözden kaçırmaması gerektiğini hareketlerle anlatmaya çalışıyordu.

Solukları düzene giren Matters başını salladı.

Daha sonra bakışlarını çukurdaki Trenton'a çevirdi ve kendilerini izlediğini fark etti. Adam hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Ani bir hareketle ayağa kalktı ve etrafına bir göz gezdirdi; ardından kendisinde uyandırdıkları nefreti hiç saklamadan, Matters ile Frewin'e baktı. Kesintisiz ateş altında, saklandığı çukurdan sahile doğru fırladı. Frewin kumsala atladı ve yuvarlanarak iri kütüklerden oluşan bir savunma bariyerine sırtını dayadı. Çavuşunun on metre yakınına kadar gelebilmişti.

Denizdeki bir patlama her iki adamı baştan aşağı ıslattı.

"Onu ...lı yaka..." diye haykırdı teğmen.

"Ne?" diye bağırdı Matters gergin bir sesle.

"Onu canlı yakalamalıyız!" diye tekrar etti Frewin.

"Ama neden?"

Frewin kendini ifade edememenin verdiği sıkıntıyla yüzünü buruşturdu ve ısrarını sürdürdü. Bu sefer Matters onu açıkça duydu.

"Trenton'ı canlı ele geçirmeliyiz."

Teğmen planlarını değiştiriyordu. Matters'ın henüz bilmediği bir şeyin farkına varmıştı. Bu da çıkarma botundan kaçmadan önce bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Matters düşünmeyi bir kenara bırakarak ne yapması gerektiği üzerinde yoğunlaştı. Anlamıştı.

Quentin Trenton'ı yakalamalıydı. Canlı.

13

Seagull'da mermi sesleri, duvardan duvara geçen elektrik akımı gibi yankılanıyordu. Ann Dawson, titreşimleri topuklarında hissediyor, daha sonra titreşimler yukarı tırmanarak kollarındaki sarı tüyleri dalgalandırıyordu. Sahil saatlerdir ateş altındaydı.

Ann diğer hemşireler ve üç doktorla beraber revirin ek bölümündeydi; burası çok yakında karaya gönderilecek olan bandajlara, ilaçlara ve çeşitli ameliyat aletlerine depo vazifesi görüyordu. Yataklarda yatan dört asker sabit gözlerle tavana bakıyordu. İkisi kendilerini süngüleriyle yaralamıştı, biri isteri krizine tutulmuştu ve sonuncusu çok miktarda tebeşir tozu yutmuş, ciddi biçimde hastalanmıştı. Hepsi askeri mahkemeye çıkarılacaktı. Ölüm cezasına çarptırılabilirlerdi. Bununla birlikte Ann onların şu anda kendilerini değil, arkadaşlarını düşündüklerini hissediyordu. Mermilerin yaşamın iplerini koparak kaderi belirlediği bu uçsuz bucaksız sahile kendilerini sürükleyen vurdumduymazlığı, çılgınlığı, sürü zihniyetini ve cesareti düşünüyorlardı.

Ann endişesini gidermek için elinde sıktığı mendili tutan parmaklarını gevşetti. Teğmen Frewin mesajını alabilmiş miydi? Geçici bir kampa yerleşebilmiş miydi? Düşman ateşiyle karşılaşmış mıydı? Onlara hiçbir bilgi ulaşmamıştı; yeni kurulacak üslere birlikler yerleştirilene kadar sağlık ekibine beklemeleri emredilmişti. Bu, saatler alabilirdi; daha da kötüsü, taarruz başarısızlığa uğrarsa çıkarma iptal edilebilirdi. O zaman, can çekişen binlerce asker hayatta kalabilmiş bir avuç doktorun elinde kalacaktı.

Ann gece boyunca gözünü kırpmamıştı. Gerilim o kadar fazlaydı ki, uyumak imkânsızdı. Akşama doğru, hareket emrinden az önce, Seagull'a gönderilmek için sağlık birimlerinin tayininden sorumlu kişiye ulaşmaya çalışmış ve canı çıkmıştı. İyi ki adamı tanıyordu ve her şey yolunda gitmişti. Her şey ayarlanmıştı. Teğmen Frewin'in yanında olacaktı. Bundan daha fazla ne isteyebilirdi?

Daha sonra, motorların sakin uğultusuyla fırtına öncesinde seyir sakin geçmişti. Alarm gece yarısı verilmişti, ama yanlış alarmdı. Sabah erken bir saatte, Frewin ile asistanının kaldığı kamarayı bulmadan önce verilmişti alarm. Ellerinde bir şüpheli vardı: Quentin Trenton, Raven Bölüğü, 3. takım.

Ann sabaha karşı, ateş açılmadan önce, Alto Bölüğü'nden Gavin Tomers'ın başına gelenleri öğrenmişti. Haber ağızdan ağıza yayılıyordu: Tomers gece yarısı intihar etmişti. Ann alarmı hatırladı. Frewin'in kamarasında olmaması, Kevin Matters'ın tedirgin hali. Katil yeniden vurmuştu. Gavin Tomers intihar etmemişti. Öldürülmüştü.

Bunları düşündükten on dakika sonra morfin ampullerini, pansuman paketlerini almış ve amirine seslenmişti.

"Ellerinde yeterli malzeme olup olmadığına bakmak için birliklerle beraber çıkarmaya katılacak doktorların yanına gidiyorum."

İtiraz edilmesine fırsat vermeden kapıyı hızla arkasından kapatmış ve kendini cesaretlendirmek için derin bir nefes aldıktan sonra Raven Bölüğü'nün 3. takımının uyumakta olduğu büyük yemekhanelere doğru ilerlemişti.

Yüzlerce adam üst üste yerleştirilmiş yataklarında alçak sesle konuşuyor, kimileri de hamaklarında sallanıyordu. Bir kadının geldiğini görünce bir süre bakışları ona çevrildi. Ardından ıslık sesleri duyuldu; iki subay, köpek çağırır gibi suçluların isimlerini söyleyince ortalık sakinleşti. Ann, kasklarında ya da kolluklarında haç işareti olanları araştırdı. Henüz hiç kimse başlığını ya da kolluğunu takmamıştı ama

bir köşede kırmızı beyaz iki kolluk fark edebildi. Yaklaşarak selam verdi.

"Yeterli malzemeniz var mı diye bakmaya geldim. Yara bantları, pansuman bezleri, morfin?"

İki sıhhiyeci başlarını salladı.

Uzun boylu olanı, "Hiç eksiğimiz yok ama bir şans öpücüğü olabilir belki" demeye cesaret etti.

Ann yüzünü asmadan, "Arkadaşın sana bu öpücüğü mutlaka verecektir" diye karşılık verdi. "Hangi takımdansınız?"

"Randevu için mi soruyorsun?"

Ann gülümsemesini keserek "Böyle devam edersen rapor için!" diye karşılık verdi.

"Alto Bölüğü, 2. ve 3. takımlar."

"Sağ ol! Şansınız bol olsun çocuklar!"

Sıhhiyecinin müstehcen önerileri arasında yanlarından uzaklaştı ve Kızılhaç kolluğu olan başka birini fark etti. Çantasını işaret ederek "Ek malzemeye ihtiyaç var mı?" diye sordu.

"Her şey tamam. Teşekkür ederim."

"Tamam. Bunu kaydediyorum. Hangi takım?"

"3. takım."

"Raven Bölüğü mü?"

Sıhhiyeci onayladı. Yeşil gözleri ve delici bakışlarıyla cazip bir adamdı doğrusu.

Ann yakınlarında kimsenin bulunmadığından emin olduktan sonra ona doğru eğildi:

"Sağlık ekibi olarak, Gavin Tomers'ın intiharının diğerleri üzerinde menfi bir etki yaratıp yaratmadığını araştırıyoruz."

Sıhhiyeci dudağını büktü.

"Bunun morallerini yükselttiğini söyleyemem. Bayağı sarsıldılar. Ama siz esas Alto Bölüğü'ndekilerle görüşmelisiniz."

"Arkadaşlarımdan biri onlarla görüşecek" diye yalan söyledi genç kadın.

"Ölüm nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır. O... onu tanır mıydınız?"

"Biraz."

"Böyle olacağını tahmin edebilir miydiniz?"

"Bu tip şeyleri tahmin etmek mümkün değil, hele bu ortamda. Öyle ya da böyle, herkesin durumu kötü."

Ann, bu soruların onu sinirlendireceğini hissetti. Farklı bir konuya geçti:

"Quentin Trenton diye birini tanıyor musunuz?"

"Trenton mı? Ah, evet. Şurada..."

Ann adamın kolunu yakalayarak onu işaret etmesini engelledi.

"Tamam. Ben... biz, onun iyi olup olmadığını merak ediyoruz da. Son günlerde tuhaf davranışları olduğu söyleniyordu."

"Son dakikalarda demek istiyorsunuz sanırım!"

Ann bu rastlantı karşısında şaşırarak başını yana eğdi.

"Yani?"

"Eh, Trenton can sıkıcı biri. Köşesine öylece çekilmiş, bir saatten beri hiçbirimizi yanına yaklaştırmıyor. Eskiden de arkadaş canlısı değildi ama şimdi tam bir baş belası oldu."

"Aniden mi böyle oldu?"

"Aşağı yukarı bir saat önce. Çocuklarla kâğıt oynuyordu, sonra eline bir kâğıt parçası tutuşturuldu ve o da birdenbire çekip gitti."

"Ona mesajı kimin getirdiğini biliyor musunuz?"

"Oyunu izlediğim için evet, onu gördüm, başka bir birliktendi. Mesajı Trenton'ın yatağında bulmuş."

"Trenton uzun süredir mi kâğıt oynuyordu?"

Sıhhiyeci bunu eğlenceli bulmuş gibi sırıttı.

"Gece boyunca. Kâğıt oyunu aslında yasak, dinlenmemiz emredilmişti ama kimse gözünü kırpamıyordu, o zaman küçük gruplar oluştu. Trenton da gece boyunca oynadı."

"Bundan emin misiniz? Hiç yerinden kalkmadı mı?"

Adam bunu doğrulamadan bir süre düşündü.

"Hayır, mesajı okuyana kadar kalkmadı."

O halde Quentin Trenton, Gavin Tomers'ın katili olamazdı. Ann birden şüpheye düştü. Yanlış bir iz üzerinde miydi? Gavin Tomers gerçekten intihar etmiş olabilir miydi?

Yine de "Şu Trenton'ı iyi tanıyor musunuz?" diye sordu. "Yani demek istediğim, epeydir onunla birliktesiniz öyle değil mi?"

"Bu doğru."

"Nasıl bir adamdır? Günlük hayatında öfkeli biri mi?"

"Ah, evet, yumuşak biri olduğu söylenemez! Geçimsiz, saldırgan, paranoyak, gerektiğinde bir tam bir hayvandır, ama kesinlikle yumuşak biri değildir! Trenton, bir üste idare edilmesi en zor insanlardan biridir, ama iş savaşmaya geldiğinde on adama bedeldir."

Katil olmaya uygun kişilikti. *Doğru dürüst iletişim sağlayamadığında bunu şiddetle ifade eden, öfkesine hâkim olamayan biri*.

"Denize açılmadan önceki gece birlikte miydiniz? Onu gördünüz mü?"

"Bütün bunları neden soruyorsunuz?"

"Doktorlar Trenton için endişeli, taarruz esnasında dibe vurmasından korkuyorlar, ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz?"

Sıhhiyeci dudağını ısırarak kaşlarını yukarı kaldırdı.

"O kadar mı kötü?"

"Sadece önlem almak için. O halde, önceki gece ne yaptığını biliyor musunuz? Ortalıkta mıydı? Yalnız kalmaya mı çalışıyordu? Bizi uyaracak herhangi bir şey var mıydı?"

Sıhhiyeci sıkıntıyla içini çekti.

"Hayır. Tam tersine. Bu, biraz hassas bir konu. Aramızda kalacağına söz verir misiniz?"

Ann tamam anlamında başını salladı. Sıhhiyeci ona iyice yanaşarak kulağına fısıldadı:

"Nöbetçi subayımız, izin saatlerimizi biraz uzatmamıza göz yumar. Yani... savaşa gidileceğini biliyorduk, bu durumda biraz aşna fişne..."

"Yani Trenton'ın dün üste olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Başka bir takımdan üç adamla birlikte sabaha karşı döndü, nöbetçi subay onları geri getirmek için şehre indi. Ama emin olun, bu ciddi bir şey değil, kesinlikle firar vakası değil. Nöbetçi subay, öğlen geri dönmeleri gereken adamların, gecenin büyük bir bölümünü dışarıda geçirmelerini sağlıyor. Stres atmaları için. Savaş öncesi bunun önemli olduğunun farkında."

Quentin Trenton bu durumda Rosdale'i de öldürmüş olamazdı. Trenton masumdu. Ama öfkeli ve içi dolu bir masum, takip edildiğini anlarsa ne yapacağı bilinmez biri. Frewin'i durumdan haberdar etmeliydi.

"Ve..."

Ann cümlesini bitiremedi, hepsinin korktuğu ilk top ateşi başlamıştı. Uğultular aniden kesildi. Üst güvertede savaş yıldırımları çakıyordu. Bu sefer şüphe yoktu.

Daha sonra kalk borusu çalındı ve adamların hepsi üniformalarını giymek, malzemelerini yüklenmek için koşturmaya başladılar.

Sıhhiyeci yatağının üzerine eğilmiş, aceleyle eşyalarını topluyordu. Ann ona seslendi:

"Sizden bir şey rica edebilir miyim? Askeri Polis'ten birine rastlarsanız, bana bütün söylediklerinizi ona da tekrarlayabilir misiniz? Ona, sizi benim gönderdiğimi söyleyin, Ann Dawson. Sizi temin ederim ki bu hiçbir sorun yaratmayacaktır, tersine bir sürü hayat kurtarılabilir. Bu size garip gelebilir ama bunu lütfen yapın."

Adam ona hiç bakmadan karşılık verdi:

"Tamam matmazel, ama sizin burayı hemen terk etmeniz gerekiyor."

Ann sonraki kargaşa içinde Frewin'i bulamadı. On dakika içinde altı yüz adam, kendilerini sahile götürecek çıkarma gemilerine binmeye hazır bir halde, üst güvertede ve

koridorlarda toplandı. Ann kendi bölümüne döndü ve küçük seyyar hastaneyi yöneten Binbaşı Callon tarafından azarlandı. Genç kadın buna hiç aldırmadan malzeme çantasını bir köşeye yerleştirdi.

"İlkyardım çantaları hazırlandı, sizi bekleyemedik!" diye söylendi binbaşı. "Bu nasıl mesuliyet anlayışı! Üstelik tam çıkarmaya hazırlanırken! Bir daha böyle davranırsanız, kendinizi disiplin kurulunun önünde bulursunuz!"

Ann başını önüne eğdi ve bir yatağın üzerinde oturan diğer hemşirelerin yanına çöktü. Binbaşının öfkesi geçmiyor, hakaret üzerine hakaret ediyordu. Öfkeli biriydi, sistem dışına çıkıldığında deliren bir düzen hastası. Ann buna alışıktı. Böyle bir babayla büyümüştü. Beklenmeyen hiddet, habersiz gelen tokatlar... Bunları biliyordu. Biri ona bağırdığında etkilenmemeyi biliyordu. Bu konuda on sekiz senelik deneyimi vardı. On sekiz sene boyunca krizler, tokatlar... Ann günün birinde babasını susturabilmişti. Ama binbaşıyla her şey daha hassastı. Çilli bir kız çocuğu olduğu günlerdeki gibi davranmayı seçti: Fırtınanın geçmesini bekledi. Mısır püskülüne benzeyen atkuyruğunu ucundan yakalayarak oynamaya başladı. Binbaşı sakinleşecekti. Yorgundu, gergindi, herkes gibi.

Ama durmadı. Daha fazla bağırdı.

Ann başta bunu umursamadı. Sonrasında adamın üzerine geldiğini görerek çenesini kaldırma hatasına düştü. Bir an binbaşının kendisine vuracağını sandı. Çocukluk refleksiyle geri çekildi ve korunmak için başını omuzlarına gömdü. Binbaşı aniden durdu. Ne olduğunun farkına varmıştı. Bir an kararsız kaldı. Herkes başını önüne eğdi. Binbaşı otoritesini kaybetmemek için özür dilemeden uzaklaştı.

Ann cebinden mendilini çıkararak kontrol edemediği bir gözyaşı damlasını sildi. Bardağı taşıran damla. Bastırılamayan korkunç anılar gibi, diğerlerini de arkasından çağıran bir damla. Genç kadın sessizce ağladı. Babasıyla ilgili kötü düşüncelere kapılmadan, zayıflığı yüzünden

kendini hor görerek, bunca sene sonra hâlâ katılaşamadığı için ağladı.

Ve gemiye bindiğinden beri yanından ayırmadığı kâğıt parçasını eline aldı. Kâğıtta yazılanları tekrar okumasına gerek yoktu, her harf beynine işlenmişti; dünya kapkaranlık gözüktüğünde, kelimeler yaşamı aydınlatan fenerler gibiydi.

"Hiçbir şey donup kalmaz. İnsan kendisinin efendisidir ."

İki saat geçmişti. Ann, gemiyi titreten patlamaların sarstığı yatakta, göğsüne çektiği bacaklarını kollarıyla sarmış, oturuyordu. Teğmen Frewin neredeydi? Yanlış şüphelinin üzerine gittiğinin farkına varmış mıydı? Trenton köşeye sıkıştığını hissederse, katil kadar tehlikeli olabilirdi. Savaş onu hapishaneden kurtarmıştı ama sadece bir süre için. Savaş ortamında yaşamının iki yönden tehdit edildiğini hissederse, tepkisi nasıl olurdu? Kapana kısılmış yırtıcı bir hayvan gibi davranacaktı. Trenton öyle biriydi.

Bu esnada katil serbestçe ortalıkta dolaşıyordu. Sahilde bir yerlerde. Belki bütün bu olanları eğlenerek izliyordu. Bu durumun ona yeni fikirler vermeyeceğini kim bilebilirdi? İşlediği cinayetleri araştıranlardan kurtulmak için mükemmel bir yol bulabilirdi...

Ann avucundaki mendili sıktı; gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

14

Mitralyözler kumsalı altüst edip cesetleri tekrar tekrar vururken, kumlar gayzer gibi havaya fışkırıyordu. Cehennemi ışıklar harap olmuş sahilin üzerinde yanıp sönüyor, her patlamada grinin, hakinin ve kırmızının tonları beliriyordu.

Craig Frewin, iri cüssesiyle alçak bir duvara sırtını vermiş, saklanmaya çalışıyordu. Bir cesedin elinden makineli tüfeğini almış, şarjörlerini bulmak için de çantasını karıştırmıştı. Kendini emniyete almayı başarmıştı. Yanında büzülüp kalmış bir asker vardı. Frewin onu hemen tanıdı. Çıkarma botunda birlikteydiler. Kısa boylu, narin yapılıydı; yuvarlak yüzü, pembe yanakları ve gençliği ona Matters'ın havasını veriyordu.

Bulundukları yerin yakınına yaylım ateşi açıldı.

"İyi misiniz asker?" diye sordu Frewin.

Frewin'in Askeri Polis kolluğunu fark edip tedirginleşen genç asker isteksizce başını salladı. Frewin, Askeri Polis'in korku yarattığının farkındaydı; askerler düşmandan korktukları kadar, kendilerini saklanmak veya kaçmakla suçlayabilecek Askeri Polis'ten de korkarlardı.

Korkudan incelmiş bir sesle cevap verdi asker:

"Daha iyi olabilirdi."

İri mavi gözleri ve yana kaymış kaskının altında kumral kızıl kaşları göze çarpıyordu. Frewin, kendilerini koruyan alçak duvar yıkıntısının üstünden etrafa bir göz atmayı denedi. Düşmana daha yakın bir yerde, önlerinde olması gereken Trenton'ı göremedi. Yüz metre ileride, çalılarla kaplı

bir kum tepeciğinin ötesinde beton bir korugan ve iki mitralyöz yuvası vardı.

Mermiler kulağının dibinde vızıldayınca Frewin güvenli konumuna geri döndü.

Sahile dağılmış, arkasındaki birliklere göz atarak kendini tanıttı:

"Ben Teğmen Frewin."

"Asker Risbi, teğmenim."

Frewin ona elini uzattı. Bu koşullar altında beklenmedik bir davranışla adamın şüphelerini giderebileceğini biliyordu. Belki bunun fazla bir önemi yoktu ama ikisine de iyi gelebilirdi. Risbi teğmenin elini hafifçe sıktı.

"Yardımınıza ihtiyacım var Risbi. Az ilerideki Quentin Trenton'ı bulmalıyım."

"Tren... Trenton mı? Ama... o bir şey mi yaptı?"

"Merak etmeyin. Sadece onu göz önünde tutmam için bana yardım edeceksiniz."

Top seslerinin arasında birbirlerini duyabilmek için neredeyse bağırarak konuşuyorlardı.

"Bilemiyorum. Trenton çok sert biri."

Frewin anlayışlı ifadesini bir kenara bıraktı, yüzü ciddileşti.

"Rica etmiyorum, emrediyorum. Sağdan gidin, bizden biraz ileride bir yerde olmalı. Ben sizi ateşimle korurken siz önümüzdeki ilk çukura kadar koşacaksınız."

Frewin arkasında, iki cesedin arkasına saklanmış olan Matters'ı fark etti. Sıhhiyeci Collins'le birlikteydi. Frewin ona elini salladı ve koruma ateşine ihtiyacı olduğunu belirtti.

"Hazır mıyız?" diye sordu, hazır olmadığı yüzündeki ifadeden açıkça belli olan Risbi'ye. "HADİ!"

Frewin doğruldu ve üzerlerine sürekli ateş edilen kum torbalarının bulunduğu bölgeyi taradı. Kovanlar mitralyözünden boşalıyor, elindeki silah titriyordu; bir barut dumanı oluştuğunda kendini yere attı. Risbi yerinden fırlamış ve beş metre ileride mıhlanıp kalmıştı. Frewin ona güvenemeyeceğini anladı. Çok gençti, çok korkuyordu.

Bunun üzerine Matters'a işaret etti, ama karşılık alamadı.

"MATTERS!" diye ciğerlerini yırtarcasına bağırdı. "KORUMA ATEŞİ!"

Ses seda çıkmadı. Matters ortadan yok olmuştu.

Matters on metre kadar ilerlemişti ki, arkasında bir ses hissetti. Kolluğundaki ve kaskındaki Kızılhaçı'yla sıhhiyeci olduğu anlaşılan biri ona sesleniyordu. Çıkarma botundan inmiş, ona yaklaşıyordu. Matters güvenli bir yer bularak onu bekledi. Yeşil gözlü, uzun boylu, otuz yaşlarındaki adam kendini onun yanına, yere attı.

Nefes nefese Matters'a sordu:

"Siz çavuş Matters mısınız?"

"Evet."

"Beni size teğmeniniz yolladı. Onunla çıkarma botunun kıç güvertesinde karşılaştım. Ann Dawson adlı birinden ona götürülecek bir mesajım vardı. Teğmeniniz ona söylediklerimi size de tekrarlamamı istedi."

Matters bir dakika sonra hemşirenin öğrendiklerini duymuş ve teğmenin neden Trenton'ı canlı ele geçirmek istediğini anlamıştı. Artık bir şüpheli değil ama olası bir tanıktı. Ancak davranışına bakılırsa, kötü niyetli birisi onun gözünü korkutmak istiyordu. Bu kişi, katil olabilir miydi? Trenton'ı ele geçirmeli ve onu kimin bu hale getirdiğini öğrenmeleri gerekiyordu.

Matters ön tarafta, sırtını duvara vermiş teğmenini tanımakta gecikmedi. Ona ulaşmak için ileri fırladığı anda ayağının altındaki toprak sarsılmaya başladı, etrafından onlarca mantar bulutu yükseldi. Etten bir duvar oluşturan cesetlerin ardına attı kendini. İki mermi, kafasının otuz santimetre yakınından geçip iğrenç, vıcık vıcık bir ses çıkararak cesetlere saplandı.

Sıhhiyeci yanındaydı. Matters soluklanarak gözleriyle teğmenini aradı. İki grup asker belli bir hedef gözetmeksizin

sağa sola ateş ediyordu. Az ileride, koca bir telsizin başında iki asker seslerini duyurabilmek için haykırıyordu.

Teğmen Frewin kolunu salladı. Ondan koruma ateşi istiyordu. Matters kabul ettiğini belirtti ama hemen ardından sadece bir tabancası olduğunun farkına vardı. Silah aranarak etrafına bakındı. Bir metre ötede sahipsiz bir tüfek gördü. Hiç düşünmeden elini uzattı ve tüfeği kayışından tutarak kendine doğru çekti. Doluydu. Kendisini koruyan ölülerin çantalarından beş yedek şarjör daha buldu. Soluğu kesilmişti, kulakları uğulduyordu. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Bu çılgınlıktı, sadece farklı renkleri olduğu için ötekini yok etme arzusuydu. Ağzına girmiş kum taneciklerinin dişlerinin arasındaki çıtırtısı onu ürpertti. Bunca vahşet ne içindi?

İki ölü tekrar düşman mermilerinin hedefi oldu, bir kemik kırıldı, mermilerden biri bir kaskın üzerinden sekti.

Matters daha fazla dayanamayacağını hissetti. Sadece birkaç dakikadır oradaydı ve olayların kendisini aştığını hissediyordu. Doğrularak yaylım ateşi açan teğmenini gördü. Matters ağlıyordu. Yanındaki sıhhiyeci, sahilde yerde yatan askerlere şaşkın şaşkın bakarak hangisine yardıma gidebileceğini anlamaya çalışıyordu: artık yardıma ihtiyacı olmayanlar, yardım almadan kendilerini idare edebilecekler ve hâlâ tedavi edilebilecek olanlar.

Bir astsubay karnını tutarak feryat ediyor, tüm çabalarına rağmen karnından sarkan bağırsakları toplayamıyordu. Matters tam bir kâbusun ortasındaydı.

Ağır top ateşi havayı döverken askerlerden biri el bombasının pimini çekerek tüm gücüyle düşman hatlara doğru fırlattı. Boyun kaslarının hâlâ tuttuğu başı geriye doğru kaykıldı. Kafası kesilmiş bir tavuk gibi sendeleyerek birkaç adım attı. Daha sonra omuzlarından aşağı kanlar aktı. Matters onun çöküp kaldığını gördü. Yüzünde hayvani bir korku ifadesi vardı ama hiç acı duymuyor gibiydi. Sonrası hiçlikti. Boş bakışlar. Ölüm on metre ileride birisinin canını alıp gitmişti bile.

Oysa Matters kan görmeye alışıktı. Ama burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Kafası normal çalışmayan birinin öldürme çılgınlığını, kindar bir egonun vahşetini, kurbanla katili arasındaki neden sonuç ilişkisini anlayabilirdi. Ama nasıl oluyordu da birbirlerinden hiç nefret etmeyen, hatta hiç tanışmayan binlerce adam birbirlerini katletmeye uğraşıyordu?

Matters ateş girdabının, çığlıkların ve patlamaların arasında kendisine seslenildiğini duydu.

"MATTERS! ATEŞ EDİN! BENİ KORUYUN!" diye kükrüyordu Teğmen Frewin.

Kevin Matters tüfeğine baktı, parmaklarında kan vardı. Yeniden ağlamaya koyuldu.

"MATTERS!"

Dişlerini sıktı, kum tanecikleri çıtırdadı. İşaretparmağı yavaşça tetiğe dokundu. Yutkunamadı, tükürdü. Ağzındakileri, ruhunda birikenleri tükürdü. Bilincinin derinliklerinde birikenleri. Dizini yere koydu ve kum tepesinin üstündeki mitralyözün siyah pırıltısına nişan aldı.

İlk merminin patlamasıyla tüfeğin namlusu havaya kalktı. Matters bu sefer tüfeği sıkıca kavradı, dipçiğini omzuna daha sıkı bastırdı ve nişan almadan tekrar ateş etti, yalnızca ateş kesilmesin diye. Üçüncü atış. Gözyaşları görüşünü engelliyordu, hedefini tam olarak seçemiyordu. Dördüncü atış. Göz ucuyla açık alanda kumsalda koşmakta olan Teğmen Frewin'i izledi. Beşinci patlama. Kulaklarındaki vızıldama yok olmuştu, sadece uğulduyordu, duyma yeteneği giderek azalıyordu. Gözlerini sildi ve düşman nişancının kaskına nişan almaya gayret etti. Bu zordu, ayağının altındaki zemin sanki titriyordu. Mitralyözün kendisine nişan aldığını fark etti.

Derin bir nefes alarak soluğunu tuttu.

Merminin sesi kendisine ulaşana kadar, düşman namlusunun ucu bir an parladı.

Matters da tetiği çekti.

Güçlü bir yaylım ateşi bedenini delip geçerken, düşmanın siyah kaskının geriye doğru fırladığını görür gibi oldu. Aldığı darbe onu arkaya devirdi, sanki bir hayalet doğrulmasına engel oluyordu. Bedenine giren çeliğin yakıcılığı beynine kadar vardı.

Gözlerini kırpıştırdı. Mitralyöz onu vurmuştu.

Sağ tarafına ılık bir dalga aktı.

Kalbi, koyu kırmızı gelgitini nemli kumun üzerine boşaltmaktaydı.

Frewin kurumuş yosun demetlerinin, topların açtığı çukurların, siperlerin arkasındaki veya ortadaki askerlerin arasında zikzaklar çizerek koşuyordu. Kaskı başında, göğsüne bastırdığı makineli tüfeği sıkıca tutarak soluk soluğa koşuyordu. Önündeki kum bir duman perdesi gibi havaya savruldu. Kendisine nişan alıyorlardı.

Beş metre daha.

Bacaklarının arasından, dizlerinin birkaç santimetre altından bir mermi geçti.

Uzakta, iki karanlık kütle göründü ve gürleyerek gökyüzünde irileşmeye başladı.

Koşturan bir çılgının karşısında afallayan 3. takımın adamları ilk başta tepkisiz kaldı. Daha sonra yanaklarını dipçiğe dayayarak silahlarını doğrulttular ve bu çılgını korumak için ateş etmeye başladılar. Bunun nedeni başıbozuğun kendileriyle aynı üniformayı taşımasıydı.

Frewin çılgın gibi koşuyordu.

Askerlerin arasında Trenton'ı göremiyordu.

Hadi gayret, birkaç metrecik daha.

Trenton, korunaklı bir kum havuzunun içinde belirdi. Frewin zikzak yaparak oraya yaklaşmaya çalıştı. Trenton onun geldiğini gördü. Teğmene kindar bir bakış fırlattı ama yerinden kıpırdamadı. Ön saflarda olduğunun farkındaydı, on adım ötesi ölümdü. Frewin tam onun seviyesine geldiğinde haykırdı:

"Yerinizden kımıldamayın! Sizinle konuş..."

Trenton'ın ayağının dibindeki kumdan devasa bir ahtapot fırladı; hayvandan aniden fışkıran mürekkep Frewin'i körleştirdi. Yakıcı bir duman gibiydi. Ve aynı anda, ahtapot boğuk ve korkunç bir ses çıkarırken korkunç bir darbe Frewin'i soluksuz bırakarak ayaklarını yerden kesti.

Bir an sonrasında Frewin sırtüstü yere serilmiş, her tarafı uğursuz parçalar ve kumla örtülmüştü. Trenton'ın parçaları Frewin ağzına kadar girmiş ve Trenton bütün bildikleriyle birlikte buharlaşmıştı.

15

Ann zamanın çeşitli tatlara büründüğünü düşünürdü: Uzayıp gittiğinde ve onu sabırsız hale getirdiğinde acı ve ekşi, heyecanlı anlarda baharatlı, çekici bir adamla beraberken şekerli, karşılaştığı kadınlara göre küflü veya çiçek açmış. Şu sırada birbiri ardına geçen dakikalar damağında acı bir tat bırakıyordu. Bilinmezlik, sıkıntı, ebedi keder korkusu.

Öğleye doğru Binbaşı Callon, ekibindekilere ne olursa olsun yerlerinden kımıldamamalarını emretti. Bilgi edinmeye gidecekti. O gittikten beş dakika sonra Ann yerinden kalktı. Bekleyecek sabrı kalmamıştı.

Clarice siyah gür kaşlarını kaldırarak onu uyardı:

"Yine başlama! Seni iyi tanıyorum ve yerinde duramadığını da biliyorum ama bu sefer gidersen Callon seni affetmez. Sen de gördün, kafayı sana taktı!"

Ann ona yan yan bakarak başını hafifçe salladı. Onu bu kadar kararlı kılan, yediği darbeler ve buyurgan bir baba mıydı? Ann, aklına bir şey geldiği anda onu hayata geçireceğini biliyordu. Callon olsa da, olmasa da. Kapıyı açtı.

Arada bir tartıştığı genç doktorlardan biri "Yapma!" diye ona seslendi. "Bu işin sonu kötü!"

Ann göz kırparak başını salladı:

"Callon'a makine odasında bir yanık vakası için bir hemşireye ihtiyaç duyulduğunu söyleyin."

Issız koridora çıkarken kapıyı arkasından kapadı. 3. takımın yatakhanelerinin yolunu bulmakta zorluk çekmedi, çok uzak değildi. Büyük salon boştu. Sadece hamaklar ve buruşuk çarşaflarıyla ranzalar vardı. Çamaşırlar ve yırtık

gazete sayfalarının arasında dolandı ve çok geçmeden Quentin Trenton'ı tanıyan sıhhiyecinin yerini buldu. Adamın Trenton'ı göstermek için elini kaldırdığını, kendisinin de buna engel olduğunu anımsadı. Ann o yöne ilerledi. Duvarın yanına. Sıhhiyecinin hangi yatakta yattığı belli değildi, duvarın yanında on kadar ranza diziliydi, bu da hiç olmamasından daha iyiydi.

Aklına gelen fikir gayet basitti: Düşündükçe, Trenton'a mesajı getiren adamın katilin ta kendisi olduğuna inanıyordu. Trenton bu notu okuduktan sonra neden birdenbire tavır değiştirmişti? Suçlandığı için mi? Gavin Tomers'ın katili olmakla mı suçlanıyordu? Katil 3. takımın adamlarından biriyse, Trenton'ı iyi tanıyor olmalıydı. Onu patlamaya hazır bir bomba haline getirebileceğini gayet iyi biliyordu. Baskıyı artırmak yeterliydi. Katil onun paranoyasını tetiklemişti. Bir şekilde Trenton'ın şüpheli olduğunu öğrenmiş ve onun mizacını bildiğinden onu kovalanan bir hayvan, yani tehlikeli bir hayvan haline getirmek istemişti. Üzerindeki şüpheyi artırmak için. Trenton'ı başka kim korkutmak isteyebilirdi? Saldırganlığı, öfkesi kime yarayabilirdi? Gerçek katile. İyi ve dikkatli bir izleyiciye. Yani Gavin Tomers'ın intihar ettiği söylentisinin yayıldığını bilen birine.

Peki, Quentin Trenton'ın şüpheli olduğunu kim biliyordu?

Kim biliyordu? Matters. Ann'e bu bilgiyi veren Matters'tı. Ve elbette Frewin de biliyordu. Başka kim olabilirdi? Bunu Frewin'e sormalıydı. Bunu bilen çok az insan olmalıydı, bundan şüphesi yoktu. MP teğmeni baş şüphelisinin ismini ortalığa yaymak istemezdi kuşkusuz. Matters bir hata yapmıştı, bu açıktı. Genç adam Ann'in yanında kendini huzursuz hissediyordu. Onunla ilgili bir şeyler mi biliyordu? Hayır, bu imkânsızdı... Ann yutkundu.

Trenton'a notu gönderen adam, katilin ta kendisiydi. VeAnn bu not kâğıdını bulmayı umuyordu. Trenton kâğıdı ne yapmış olabilirdi? Yanına mı almıştı?

Bu çok küçük bir ihtimaldi, tecrübelerine dayanarak savaşa giden askerlerin ceplerine savaş malzemeleri doldurduğunu biliyordu ve bir kâğıt parçası olsa bile gereksiz bir şey almama reflekslerini. Notu atmış olmalıydı. Ama nereye? Ann salona girdiğinden beri boşuna bir çöp kovası ya da bir kâğıt sepeti bulmaya çalışıyordu.

Yatakların üstü, çiğnenip atılmış sakızlarla doluydu. *Zihindeki asabiyet ilk önce çeneye vurur, oradan sakıza ve tükürüldüğünde sıkıntılar gider*. Ann bu tür teoriler üretmeye bayılıyordu. *Konsantrasyon*.

Üstüne kendini bıraktığı şilteden bir gıcırtı sesi yükseldi. *Harika*. Sorunu enine boyuna düşünüyordu. Trenton kâğıt parçasını nereye atmış olabilirdi? Tüm geceyi kâğıt oynayarak geçirmişti. Uzun bir bekleyişin sonuydu bu, asabiydi, yorgundu...

Ann birden ayağa fırladı.

Tuvaletler. *Gece boyunca hep oradaydı, ama bu sabah işemeye gitti şüphesiz*... Mürekkebi silinmiş bir kâğıt parçası bulmak için klozetleri karıştırabilir miydi? Hayır, bu imkânsızdı. O zaman, belki... Ann başını çevirdi. Yataklar. Bu son gecede, tehlikeyle yüz yüze gelmeden önce, yataklar herkes için birer yuva olmuştu. Yataklar ülkelerinin, bedenlerinin bir uzantısıydı. *Ve aynı zamanda çöplükleri*! diye düşündü, üzerlerine atılmış sakızları düşünerek.

Ann şilteleri bir bir kaldırdı, çarşafları silkeledi... Bir şey yoktu. Bir çarşafta unutulmuş oyun kâğıtları dışında bir şey bulamadı. Fikri aptalca değildi ama bunu doğrulamak için bu işi daha fazla uzatamazdı. Vakit kaybediyordu. Yaşam alanlarına girip ilginç bir şey bulamamak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Hiç olmazsa kişisel eşyalarını orada bırakmış olsalardı...

Ann başparmağı ve işaretparmağıyla yakasını ovuşturdu... *Eşyaları*... Askerler savaşa teçhizat çantalarıyla gönderiliyorlardı, ama hepsinin kişisel eşyalarını muhafaza ettikleri metal sandıkları vardı. Bu sandık, yeni kamplarına yerleştikten sonra askerlere gönderiliyordu. Ann odanın

sonuna kadar yürüdü ve hiçbir şey bulamadı. İki yöne daha gidip yine bir şey bulamayınca geri dönüp köşedeki merdivene doğru yürüdü.

Orada bir denizci onu izler gibi çömelmiş, saklanıyordu. Ann'i görünce yakalanmış gibi doğruldu ve hiçbir şey olmamış gibi merdivenleri tırmanacakken, birden fikrini değiştirdi. Ann bir an askerin kendisini izlediğini sandı ama ardından bunun aptalca olduğunu düşünerek hemen kafasından çıkardı, kimsenin onu izlemek için bir nedeni olamazdı. Denizci onunla karşılaşmaktan hiç hoşlanmamış gibi sert bir yüz ifadesiyle, tek kelime etmeden, kendisine yaklaşan genç kadına baktı. Ann onu selamladı. Sağlıkçı kıyafeti, bir askerden çok daha serbestçe etrafta dolaşmasına izin veriyordu ama az da olsa nezaket görmesine yetmiyordu.

Hiç rahatsızlık duymadan sordu:

"Cepheye gönderilen askerlerin sandıklarını arıyorum."

"Sahile indirilecek malzemelerle birlikte olmalı. İki kademe aşağıda ama oraya giremezsiniz, kapalı tutuluyor" diye ters ters karşılık verdi denizci.

"Anahtar sizde mi?"

Denizci bu çekici kadına meydan okurcasına tırabzandan elini çekti.

"Diyelim ki bende ama size kapıyı açma iznim yok."

Onunla aynı hizaya gelmek için bir basamak aşağı indi ve birden yüzündeki ifade değişti, alaycı alaycı gülümsedi. Ann bundan hiç rahatsızlık duymadı, böyle şeylere alışıktı.

"Bir askerin ilaçlarını oradan almak için emir aldım. Bu acil."

Denizci şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bu biraz tuhaf, çünkü..."

Ann en telaşlı ifadesini takınarak adamın sözünü kesti:

"Şayet bunu götüremezsem, binbaşım fena kızacak; kesin canıma okur. Bu çok acil, lütfen bana yardımcı olun."

Adam bir el hareketiyle onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam tamam, ayrıntılarla kafamı yormayın, kendinizi de bu kadar üzmeyin. Size kapıyı açacağım. Hiç olmazsa kimin sandığını aradığınızı biliyor musunuz?"

"Evet" diye yalan söyledi, aşağıya inen merdivenlerde onu takip ederken.

Seagull'ın derinliklerine inerken hiçbir denizciye rastlamamaları Ann'i şaşırttı ve bunu rehberine belirtti.

"Alarm halindeyiz" diye açıkladı beriki. "Dolaşmak yasak."

"Peki ya siz?"

Adam hızını kesmeden dönerek, arzulu bakışlarla genç kadına baktı.

"Ben, zora düşmüş güzel hemşirelerle ilgileniyorum."

Ann kaşlarını kaldırdı, geminin zamparasına düşmüştü yolu. Ama bundan şikâyet edecek hali yoktu, hiç olmazsa onu istediği yere götürüyordu.

Aşağı inip uzun dar geçitlerden geçtikçe, top sesleri fırtınanın uzaklardan uğuldaması gibi uzaklaşıyordu.

Üstünde kocaman bir asma kilidin bulunduğu bir kapıya vardılar. Denizci, anahtar destesini karıştırarak aradığı anahtarı buldu ve kapıyı açarak odanın lambasını yaktı.

"İşinizi çabuk görün, kapı üzerinize kapanmasın diye sizi dışarıda bekliyorum. Ama bana ihtiyacınız varsa o başka."

Çapkın bir bakışla Ann'e göz kırpınca, genç kadın içinden gelen kahkahayı zor zapt etti.

Adamı incitmemek için gülümsemekle yetindi ve içeri girdi.

Geminin sintine kısmı genç kadına çok geniş gözüktü; tavanı, geminin diğer bölümlerinden çok daha yüksekti. Duvarlardaki ampuller arka arkaya yandı. Tahta sandıklar üst üste yığılmıştı. Üzerlerinde hangi birliğe ait olduklarını ve muhteviyatlarını belirten etiketler vardı.

"Kişisel eşyalar daha ileride!" diye bağırdı denizci. "Sağ tarafta sanıyorum. Metal sandıklar, hepsi yeşil."

Ann sandıkların arasında dolaşarak, üzerlerinde askerlerin künyelerinin ve isimlerinin sarı boyayla yazılı olduğu dokuz grup yeşil sandığı bulmakta gecikmedi.

Denizcinin görüş alanından uzaklaştı. Her grupta, etiketler bölüğü ve takımı belirtiyordu. Ann aniden durdu. "Raven Bl. 3.Tkm."

Yüksekliği üç metreye ulaşan dikdörtgen bloklar arasında dolaşabilmek için, ipin altından geçti. Sandık istifleri kayışlarla sabitlenmişti. İsimler, rakamların üstünde sıralanıyordu. Ann, Trenton'ınkini bulmak için sandıklara sırayla göz gezdirdi. Onu bir blokun tam üstünde gördü. *Lanet olsun*!

Daha da kötüsü, üstünde birçoğunda olduğu gibi bir kilit vardı. Genç kadın bir an gözlerini sıkıca kapadı.

Bitti bu iş. Kilitleri açmayı beceremezdi ve denizciden bunu yapmasını da isteyemezdi.

Seagull'ın ağır gövdesi gıcırdadı. İstiflenmiş sandıklar ileri geri sallandı. Ann biraz geri çekilerek sandıkların yerlerinden oynayıp oynamadığını kontrol etti, araştırmasının sonunda metal sandıkların altında kalmak istemiyordu. Sandıkların arasındaki yoldan geri döndü ve çıkışı görebileceği yere kadar yürüdü. Bir sorun olsaydı denizci onu haberdar ederdi.

"Bu gürültü normal mi?" diye sordu.

Girişte kimse görünmüyordu. Korkudan nefesi kesildi. Soruyu tekrar sormaya hazırlanırken aslında bunun bir nimet olduğunun farkına vardı.

Seni beklerken bir köşede sigara tüttürüyor olmalı, bundan faydalan!

Hızlı adımlarla 3. takımın sandıklarının olduğu yere yöneldi. Bir merdiven ve kilidi zorlayabileceği bir alet bulursa belki de kilidi açabilirdi. *Mümkün*...

Trenton'ın sandığını açabilmek için bir alet aramaya koyuldu ama içinde belli belirsiz bir huzursuzluk vardı.

Katliam burada yapılmıştı, bu gemide, iki kere. Teğmen Frewin katilin 3. takımdan olduğunu düşünüyordu. *Ya yanılmışsa*? *Ya gemiden biriyse? Katil belki de burada, bu metal koridorlarda dolanıyor ve ben de Mavi Sakal'ın karılarından birinin rolündeyim*.

Bunları düşünmenin sırası değildi. Frewin doğru tahmin etmişti. Bundan şüphe duymaya gerek yoktu. Tam bu sırada eteğinin üzerinde kırmızı bir leke gözüne çarptı. Kumaşı baldırına kadar çekerek inceledi. Kana benziyordu. Dokunduğunda ıslak olduğunu fark etti. Hemen, bir yeri kesilmiş mi diye ellerine, kollarına baktı. Yara görünmüyordu. Bu kendi kanı değildi. Donup kaldı. Kalbi canını acıtacak kadar hızlı çarparken yavaşça kendi etrafında döndü.

Bir sandığın köşesi parlıyordu, üzerinde koyu renkli bir sıvı vardı.

Ann üzerine eğildi. Kan.

Bunun burada ne işi var?

Diğer kenarda da aynısından vardı. Sarı boyayla yazılmış bir isim okunuyordu: Cal Harrison. *Bu kanın senin sandığının üzerinde ne işi var Cal Harrison*? Şanslıydı, zira sandığın açılmasını engelleyecek hiçbir mekanizma yoktu üzerinde. Ann kayışı gevşetmek için tırmandı ve yandaki yığının üzerine kaydırdığı en üstteki sandığı kaldırdı.

Seagull uzun, meşum bir iniltiyle tekrar gıcırdadı. Topların sesi kesildi. *Şimdi ne oluyor*? Bir dakika sonra taarruz yeniden başladı ve Ann, Harrison'ın sandığına ulaşmayı başardı. Hâlâ yüksekte, dengesini sağlamaya çalışıyordu. Sandığın kapağını yakaladı ve nihayet sandığı açtı.

Pornografik bir dergi ve bir kitabın yanı sıra buruşmuş çamaşırlar vardı içinde. Yakasında kırmızı bir leke olan mavi bir gömlek ağır bir nesneye sarılmıştı. Ann kumaşı çekiştirerek iki yana doğru açtı.

Kıllar çıktı ortaya. Kıvırcık saçlar.

Bir kulak, daha sonra bir yüz.

Bir insan yüzü.

Ann elini ağzına götürdü. Bir adım gerilediğinde dengesini kaybetti, kolları havada çırpındı ve tekrar dengesini sağlayarak Harrison'ın sandığını yakalayabildi.

Fergus Rosdale'in eksik parçasıydı bulduğu. Bundan şüphesi yoktu. Topak halindeki pantolonlar ve tişörtler kanla lekelenmişti. Rosdale'in cansız gözleri boşluğa sabitlenmişti.

Dudaklarının arasından parlak dişleri görünüyordu. Kıymetli sıvısından yoksun kalan teni bembeyaz olmuştu.

Ann ne yapacağını düşünmek için bir an durdu. Orada bulunmasını açıklayacak hiçbir mantıklı nedeni yoktu, kimse ona arka çıkmayacaktı. Askerlerden biri özel eşyalarının içinde bir insan kafası saklamıştı ve o, bundan faydalanmanın bir yolunu bulmalıydı. Alarmı çalmak iyi bir fikir değildi.

Frewin. O, bu uğursuz keşfini nasıl kullanacağını ve ne yapması gerektiğini bilirdi. O halde beklemeliydi. Kimseye bir şey söylememeliydi. Dudağını ısırdı. Ne yapmalıydı?

Frewin'i beklemeli. En iyi çözüm bu.

Sandığı kapadı ve her şeyi becerebildiği kadar yerli yerine koydu. Soluk soluğa kalmıştı, denizci ondan şüphelenecekti.

İlaç bulmak için sandıkları karıştırmak zorundaydım...

Ama elinde hiçbir şey yoktu. Denizci ona ne aldığını soracak olursa gösterecek bir şey bulmalıydı. Durakladı ve bluzunun derin ceplerini karıştırdı. Bir aspirin kutusu bularak etiketini hemen kopardı. Bu, işini görürdü.

Ann sandıkların arasından geçerek çıkışa vardığında kapının kapalı olduğunu gördü ve yerinde kalakaldı.

Ona eşlik eden denizciye ne olmuştu?

Ann giriş kapısındaki kocaman asma kilidi hatırladı. Onu da kilitlemiş olabilirler miydi?

Lambalar birbiri ardına sönerken tavanlardan hafif bir ses geldi.

Köşelerden başlayan karanlık her tarafı kapladı.

Işığı... kapattılar, diye mırıldandı Ann, bu gerçeği kafasına iyice yerleştirircesine. Hiçbir şey göremiyordu.

Denizcinin ışığı nasıl yaktığını anımsadığında, içini büyük bir korku kapladı.

Adam kolunu kapıdan içeri uzatarak ışıkları yakmıştı. Yani elektrik düğmesi *içerideydi*.

O halde, yalnız değildi.

O sırada, kendisine yavaşça yaklaşan ayak sesleri duydu.

Hemen arkasında.

16

Kurşunlar kumsalda tozu dumana katarken, Frewin kendisini Trenton'ın az önce öldüğü çukura atmaktan başka çare bulamadı. Askerin kanını hâlâ dilinde hissediyor ve durmadan tükürüyordu ama buna rağmen, patlamanın şiddetiyle Trenton'dan fırlayan bir parça boğazına takılmış gibiydi. Midesi fena halde bulandı ve iki büklüm oldu. Silahını bir kenara attı, ağzındaki bu lanet tattan kurtulmak için üstünü başını yoklayarak matarasını kemerinden çekip aldı.

Ve bu esnada çevresinin farkına vardı.

Trenton'dan artakalanların üzerine uzanmıştı, kum ve iç organlardan oluşan bir havuzun ortasında, sadece avucu açık bir eli seçebildiği et parçalarının içinde. Matarasını elinden attı, hafif makinelisini unutarak çukurdan çıktı ve düşman ateşinin altına fırladı. Mermiler önündeki manzarayı taradı, artık sağırlaşmış kulakları hiçbir şey duymuyordu. Obüsler yağmur gibi yağıyordu. Frewin, hiçbirinin farkında olmadan, kanlı mezardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bir el onu yakaladı ve bir kaya parçasının kuytusuna çekti.

"Kafayı mı yediniz?"

Hiçbir şey duyamayan Frewin soluklanmak için sırtını taşa dayadı. Askerin doğrularak ateş ettiğini ve tekrar siper aldığını gördü. Bir diğeri, ceketine tutunan ve bayılacak gibi görünen bir askerin bacağındaki kanı durdurmaya çalışıyordu.

Ateş eden asker silahını yeniden doldururken kendini tanıttı:

"Onbaşı Regie."

"Teğmen Frewin."

"Boka batmış durumdayız teğmenim, konumumuzu..."

Frewin MP kolluğunu işaret ederek sözünü kesti.

"Ben senin komutanın değilim, durumu bana açıklamanın bir faydası yok."

"Artık komutanım yok, bu lanet olası yerde kimse kalmadı" diye bağırdı onbaşı, patlayan bir el bombasının ardından sesini duyurabilmek için. "Siz teğmensiniz. Benim için fark etmez. Şimdi adamlarıma ne söylemeliyim? Uslu çocuklar gibi gebermeyi beklemelerini mi?"

Dördüncü bir asker daha koşarak gelip kendini kuma, ayaklarının dibine attı. O da diğerleri gibi doğal sipere sırtını dayadı hemen. Yüzü Frewin'e yabancı değildi. Kıvırcık sarı saçları, mavi gözleri, küçük bir çenesi ve çıkık elmacıkkemikleri vardı.

Onbaşı böğürdü:

"Harrison, ne işin var burada? Burası zaten çok kalabalık!"

"Trenton'a ne olduğunu gördünüz mü? Gördünüz mü?"

"O aptal çıldırdı, hiç destek almadan öne fırladı birden!"

"Bu, onun hatası" diyen Harrison, Frewin'i işaret etti. "Onu bu Askeri Polis zorladı."

Onbaşı Regie lafı uzatmak istemedi.

"Kes sesini! Şimdi bunları konuşmanın sırası değil!"

Frewin, Harrison'a eğildi. Onu nerede gördüğünü hatırlamıştı: Önceki gece olanları öğrenmek için Seagull'ın koridorlarına gelen oydu. Matters'la aralarındaki konuşmayı duyanlardan biriydi. Frewin daha ihtiyatlı davranmadığı için kendini suçladı.

Gerektiğinden daha yüksek bir sesle sordu:

"Ne demek istiyorsun?"

"Trenton öldü, çünkü siz onun peşindeydiniz! İşte bunu demek istiyorum! Düşmanla yeteri kadar sorunumuz yok mu? Üzerine bir de sizi mi ekleyeceğiz?"

"Trenton şüpheli olduğunu biliyordu ve sizi bu gece gördüm, ona siz haber verdiniz, öyle değil mi? Ona mesajı

siz gönderdiniz!"

Harrison şaşkınlıkla bakakaldı, demek mesajın farkındaydılar. Kulağına fısıldamak için teğmene yaklaştı.

"Ona sadece dikkatli olmasını söyledim. Tehlike altında olduğunu. Hepsi bu. Buna dayanışma denir, ortalığa bok atmaktan başka bir şey düşünmeyen MP piçleri gibi değiliz biz, birbirimizi kollarız..."

Harrison henüz cümlesini bitirmemişti ki, Frewin demir pençesiyle onu yakasından tutarak kendine doğru çekti.

"Bana iyi bak" diye emretti. "Bana iyi bak, çünkü bir haltlar karıştırdığına dair bir şeyler bulursam bu aptal gülümsemeni sonsuza kadar kaybedeceksin."

Frewin böğrüne sert bir nesnenin dayandığını hissetti. Harrison silahını ona doğrultmuştu.

"Hadi, kafa ütülemeye devam edin bakalım" diye alaycı bir sesle söylendi. "Sizi delik deşik etmekten büyük mutluluk duyacağım teğmen. Yanlış hedefe ateş. Buna o kadar sık rastlanıyor ki."

Frewin tam bir yumruk savuracaktı ki, sıhhiyeci Collins yaralı askere yardım etmek için soluk soluğa yanlarına geldi.

"Burada çok kalabalıksınız!" diye haykırdı. "Yerinizi tespit ederlerse, obüsleri buraya yönlendirecekleri kesin! Ayrılın buradan!"

Hâlâ kendilerine emir vermeyen teğmene sert bir bakış fırlatan Regie bağırdı:

"Hakkı var! Harrison, Traudel, benimle gelin!"

Frewin, Harrison'a tehditkâr bir ifadeyle bakarak yakasını bıraktı ve öfkeyle kendisinden uzağa itti. Ona son bir laf etmeye hazırlanırken, sıhhiyeci "Çavuşunuz devre dışı, yaralandı" diye bildirdi.

"Ne? Matters mı?"

Harrison dizlerinin üzerinde sürünerek iki askerle birlikte uzaklaştı. Collins dişleriyle bir kompres paketini açarak askerin yarasına bastırdı.

"Evet, yarası önemli değil ama kendini iyi hissetmiyor. Onu çıkarma botunun yakınlarına bıraktım. Kendini çabuk

toplayacaktır, yani en azından fiziksel olarak."

Frewin sahile göz gezdirdi ama dumandan, vızıldayan mermilerden, kaçışan siluetlerden başka bir şey göremedi.

"Harrison'ı tanır mısınız?"

"Cal Harrison mı? 3. takımdan. Evet, şöyle böyle. Tam Trenton'a göre bir arkadaş! Aynı tarzda, öfke dolu."

Frewin bu ortamda düşüncelerini düzene sokamıyordu. Bununla birlikte şu Cal Harrison denen herifin masum olmadığı kanısındaydı. Matters'ın Trenton'dan şüphelendiğini koridorda duymuştu, onunla dosttu ve aynı saldırgan tavır içindeydi. Ya katil oydu ve koridora bir şeyler öğrenmek için gelmişti ya da masumdu ve arkadaşını, şüphe altında olduğundan haberdar etmişti sadece.

Frewin eğilerek Harrison'ın ne tarafa gittiğini anlamaya çalıştı.

Onbaşı ve diğer bir askerle birlikte bir tel örgüyü kesme hazırlığı içindeydiler. Mitralyöz ateşi yeni gelen çıkarma botundan inenleri hedef aldı. Dumanı tüten namlulardan çıkan mermiler havayı yararken alevli bir çizgi oluşuyordu. Bir telsiz operatörü bir anlık durgunluktan faydalanarak yanlarına kadar gelebildi.

"Teğmen Frewin, değil mi?"

"Evet."

"2. takım soldaki mitralyöz yuvasını ele geçirdi. Biraz sonra koruganı ateşe verecekler. Ardından muhtemelen esirler olacaktır. Bunun için Askeri Polis'e ihtiyaç var."

"2. takımda iki adamım var."

Telsiz operatörü cevap vermeden önce dudağını ısırdı:

"Artık yok teğmen. Öldüler."

"Ne!" diye kükredi Frewin. "Ama onların arkada kalmaları gerekiyordu! Bu nasıl olur?"

"3. takım geldiğinde oldu. Sanıyorum... sanıyorum ki, bizimkilerin ateşi altında kaldılar."

"Bizimkilerin mi?" diye tekrarladı Frewin.

Evet, büyük çaplı saldırılarda, kayıpların önemli bir yüzdesi yanlış ateşlerden kaynaklanırdı.

"Bana... bana böyle söylendi."

"Tanıklar var mı?"

Bir obüs yanı başlarında patladı. Hepsi birden çukura çöktü.

"Burayı boşaltmak gerekiyor!" diye haykırdı sıhhiyeci.

Yaralıyı omzuna aldı.

Frewin telsiz operatörüne dikti gözlerini.

"Tanıklar var mı?" diye ısrarla sordu.

Frewin'in iri cüssesi ve gözlerindeki öfke, operatörü sıhhiyeciyle birlikte kaçmaktan alıkoydu.

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama sırtlarından vurulmuşlar."

İkinci bir patlama, üzerlerine kovalar dolusu kum yağdırdı.

Artık hiç şüphe yoktu. Katil, 3. takımdandı. Ve Askeri Polis'e savaş açmıştı. Frewin kaza kurşununa kurban gittiklerine inanmıyordu. Bu takımda, bunca deneyimli adamla böyle bir şey olmazdı. Bu kasten yapılmıştı, Askeri Polislere özellikle nişan alınmıştı. Katil her şeyin farkında olduğunu belirtmek istiyor ve buna izin vermeyeceğini ilan ediyordu.

Üçüncü bir obüs patladı ve bu defa taş kütleyi binlerce küçük parçaya bölerek Frewin ile telsiz operatörünü gri bir bulut içinde bir kenara fırlattı.

17

İnsanlar cehennemi yeryüzüne taşımışlardı.

Top seslerinin yankıları uzaktaki bir fırtınanın uğultusuna benziyordu. Altı saatlik vahşet, koyu kızıl bir ölümün hüküm sürdüğü sahili Dantevari bir sahneye çevirmişti. Kumsal binlerce obüsün açtığı çukurlarla, bir ay manzarası görünümündeydi. Delik deşik olmuş, yana yatmış çıkarma botları yarı yarıya denize gömülmüştü. Sadece ölüm çiçekleri gibi açılmış metalik uçlarıyla denizkestanesi şeklindeki bariyerler ayaktaydı. Her yerde cesetler vardı. Deniz bu nefreti taşımayı reddediyormuş gibi, dalgaların sürekli kumsala ittiği kanlar kendilerine yataklar açarak, sahilin ilk birkaç metresini kızıla boyayan bir şerit oluşturmuştu.

İki yüz sedye taşıyıcısı, taşınabilecek büyüklükte torbalara insanlardan artakalanları doldurmak ve cesetleri taşımak için etrafa saçılmış uzuv yığınlarını ve delik deşik kumsalı araştırıyordu. Yoldan geçişi hazırlamak gerekiyordu, ağır vasıtaların sahile çıkarılması yakındı.

Bu gezgin çilekeşler arasında, dikişleri henüz alınmamış, yanağından kulağına kadar derin bir yara izi taşıyan, yüzünde ve boynunda hâlâ açık yaralar olan biri, MP kolluklu iki askerin hareketsiz yattığı bir buçuk metre derinliğindeki bir çukurun başında duruyordu.

Craig Frewin Askeri Polislerin duruşlarını inceledi: Ölümün arkalarından, kendi taraflarından gelebileceğini akıllarına getirmeden, karşıdan açılacak ateşten korunabilmek için iki büklüm olmuşlardı. Beş mermi onları sırtlarından vurmuştu. Craig etrafına göz gezdirdi. Kendilerini sahile getiren

çıkarma botu yakınlardaydı; kendisi ve 3. takım oradan gelmişlerdi. Kendisi ve katil. Diğer tarafta, beton korugandan yanmış et ve yakıt kokularıyla yüklü siyah bir duman yükseliyordu.

"Onları artık götürebilir miyiz?" diye sordu Frewin'in yanında duran bir sıhhiyeci.

Teğmen acısını içine gömdü. "İkizler" olarak bilinen Clauwitz ile Forrell. Tıpatıp birbirlerine benzeyen iki arkadaş. Birincisin başı kumlara gömülmüş, parmakları kaskatı kesilmişti; diğerinin gözleri kapalıydı, ağzı açık uyuduğu sanılabilirdi. Ama ağırlığının altında ters dönmüş ayak bileğinden uyumadığı anlaşılıyordu.

Frewin usulca başını salladı.

"Götürün" dedi uzaklaşırken.

Savaş gemileri sahile yaklaşıyordu, çıkarma botundan indirilen mühimmat ve birlikler ciplere ve kamyonlara yükleniyordu. Uçup gitmemeleri için yere bağlanmış onlarca güdümlü balon yerden otuz metre yükseklikte salınıyordu; avcı uçaklarının olası bir saldırısını engellemeye yarayacaklardı. Frewin kumulun tepesine çıktı ve kamuflaj ağlarının altındaki araç gereçlerin, yakıt varillerinin, tahta sandıkların üst üste yığıldığı ve yüzlerce çadırın yavaş yavaş kurulduğu sürekli hareket halindeki devasa kamp yerini izledi. Çok yakında zırhlı birlikler gelerek, güney kanatta çelikten bir duvar oluşturacaktı.

Frewin askerlerin arasında dolanarak bilgi edinmeye çalışıyordu. Bazıları düşmanı yendikleri, hayatta kaldıkları için birbirini kutluyor, çoğunluksa vahşetin ağırlığını sessizce taşımayı tercih ediyordu. Frewin geçici olarak cezaevi vazifesi görecek bir kum havuzunun yakınında, ellerini çapraz vaziyette kasklarının üzerine koymuş, sıra halinde yürüyen kırk kadar esirin çevresinde bir MP mangasına rastladı. Galip gelenler onların suratına tükürmek

için gülüşerek koşturuyordu ama yüzlerindeki öyle bir gülüştü ki, her iki tarafın da korkusunu gizleyemiyordu.

Frewin bu kargaşanın az uzağında, kamuflaj ağlarının altında, karton erzak kutularıyla çevrili bir yerde, adamları tarafından kurulmakta olan Kovan'ı buldu: Köşeli gözlüğü ve kadim Yunan profiliyle Angus Donovan, Eliot Monroe, Askeri Polis'in çılgını Phil Conrad, grubun en sağlam üyeleri John Larsson ile Adam Baker. Hepsi de kolu askıya alınmış Çavuş Matters'ın gözetimindeydi. Frewin ona doğru yürüdü.

"Kendinize gelebildiniz mi?" diye sordu.

Matters cevap vermeden önce koluna baktı.

"Geçecek. Doktor gelecek hafta askıyı çıkarabileceğimi söyledi. Zaten askı da, fazla hareket yüzünden yaranın kapanması gecikeceği içinmiş."

Tereddütle birbirlerine baktılar.

"Clauwitz ile Forrell öldü" diyebildi teğmen.

"Biliyorum. Bize söylediler. Bizim birimde siz, ben ve Larsson yaralı. Larsson bir şarapnel parçasıyla karnından yaralanmış, önemli olmadığı söyleniyor." Bir kazığı ipine asılarak dikleştirmeye çalışan Larsson'ı işaret etti. "Her zamanki gibi capcanlı."

"Yine de ona dikkat edin. Ne olacağı belli olmaz. Öncelik, Kovan'ı kurmak, daha sonra öğrendiklerimizi gözden geçiririz. İki cinayeti de masaya yatırarak, koşullarını ve özelliklerini incelememiz gerekiyor, yani şimdiye kadar yapamadıklarımızı. Bir de takip edilmesini istediğim bir adam var, Cal Harrison."

On beş dakika sonra ekip üyeleri çadırları kurmayı bir kenara bırakarak, ısıtmaya vakit bulamadıkları tayınlarını kahvaltı niyetine yalayıp yuttular. Frewin adamlarıyla birlikte yedi yemeğini. John Larsson ölen iki arkadaşlarının anısına bir dua okudu. Larsson, Baker ve onların arkasından Matters haç çıkardı. Daha sonra hepsi işlerinin başına döndüler.

Frewin, işemek için yüksek otların arasına yollanırken Patty'yi düşündü. Bu akşam ona yazabileceğini umut ediyordu, her zaman yaptığı gibi dehşet verici ayrıntıları es

geçerek ona hislerini anlatacaktı. Yeni bir mektup. Sandığının içinde eskilerin yanına gidecek bir mektup. Patty.

Frewin beş dakika sonra kampa geri döndü ve ordu genel karargâhına yollandı. Tuğgeneral Toddwarth henüz sahile inmemişti. Frewin aradığını bulmak için çok beklemek zorunda kaldı: 3. takımdaki askerlerin tam listesini istiyordu.

Listeyi ona bir saat sonra uzatan subay "Bu, en son güncelleştirilmiş liste" diye özellikle belirtti.

"Yani?"

"Yani, bu listede şu anda aktif olanlar bulunuyor. Ölüler ve artık savaşamayacak durumda olan yaralılar listede yok. Otuz kişiden geriye yirmi iki kişi kaldı. Başından beri 3. takımda olanların hepsinin ismini temin edemem."

"Bu da yeterli, çok teşekkür ederim."

Craig Frewin arka arkaya sıralanan isimleri inceledi:

Yüzbaşı Lloyd Morris
Teğmen Ashley Durrington
Teğmen Philip Piper
Başçavuş Clive Bradley-Dodders
Başçavuş Henry Clark
Çavuş Piotr Kijlar
Çavuş Gabriel Rabin
Çavuş (sıhhiyeci) Parker Collins
Onbaşı Douglas Regie
Onbaşı Adam Houdan
Er Frank Gazinni
Er Vladimir Hriscek
Er Martin Clamps
Er Jeremy Brodus
Er Cal Harrison

Er Peter Brolin
Er James Costello
Er Felipe Gonzalez
Er John Traudel
Er Rodney Barrow
Er Steve Risbi
Er John Wilker

Bu liste, hareket noktaları olacaktı. Her ismin yanına, MP'nin öğrendiklerini koyacak ve bunlardan sonuçlar çıkaracaktı. Bu listenin yardımıyla, olası şüpheli sayısını en aza indirecekti. Katile varana kadar.

Ek çadırlar da kurulduktan sonra Kovan'a dönen Frewin, kendi çadırına nihayet eşyalarını yerleştirebildi. Kamp yatağını açarken adının söylendiğini duydu. Birisi onu çağırıyordu. Dışarı çıktığında, parmaklarını sinirle çıtırdatan, gür kaşlı, kısa boylu ama güçlü kuvvetli görünen kumral bir hemşireyle burun buruna geldi.

"Siz... Siz Askeri Polis'ten Teğmen Frewin misiniz?" diye kekeledi kadın.

Frewin tatsız bir şeyler döndüğünü hissetti. Başını salladı.

"Adım Clarice. Ann Dawson'ın arkadaşıyım."

Kadın kimsenin kendilerini izlemediğinden emin olduktan sonra teğmenin yanına yaklaştı.

"Sizinle onun hakkında görüşmeliyim. Hemen" diye ilave etti, beklenmeyen bir kararlılıkla.

Tehlike zillerinin çaldığını hisseden Frewin onu çadırına davet etti.

18

Ann Dawson, kendini şimdiden mahvolmuş hissediyordu.

Binbaşı Callon, saatlerce sonra geri geldiğini gördüğünde onun canına okuyacaktı, buna hiç şüphe yoktu. Ve bahaneleri hiçbir işe yaramayacaktı. Onu, akın akın gelen yaralılarla meşgul olması gerekirken sorumluluklarından kaçmakla suçlayarak ordudan atılmasını isteyebilirdi.

İmkânsız. Şu sırada sıhhiye personeline çok ihtiyaç var...

Ama kişisel dosyası bundan etkilenecekti: emirlere itaatsizlik, fevri davranışlar, görevinde istikrarsızlık. Ama bütün bunların ona ne zararı olabilirdi ki? Savaştan sonra bir hastanede iş bulmasını mı zorlaştırırdı? Tabii savaş biterse... Hayır, asıl endişe duyması gereken Callon'la olan ilişkisiydi; adam artık onu artık hiç kollamayacaktı. Gözü hep üzerinde olacak, bir parça özgürlük tanımayacaktı ona.

Ann sahile indirilen şahsi sandıkların başından ayrılmamış, mühimmatın üst üste yığıldığı kampa kadar onları takip etmişti. Sırayla her takımın sandıkları birer birer sahiplerine dağıtılıyordu. Az sonra sıra Raven Bölüğü'ne gelecekti.

Cal Harrison iğrenç yüküne tekrar kavuşacak ve ondan kurtulmak isteyecekti. Bu, onun planları dahilinde miydi? O iğrenç şeyi muhafaza ettiyse, mutlaka bir amacı vardı, bunu hesaplamış olmalıydı. Ann artık nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu; tek istediği, bu sorunla baş etmesi için Teğmen Frewin'i bir an evvel bulmaktı. Keşfi, kendisine yeteri kadar sorun çıkarmıştı. Beş saat önce, haylaz denizci karanlık sintinede onu sıkıştırmıştı. Öpmek için omuzlarına dokununca, Ann dizini adamın hayalarına geçirmişti. Genç

kadın ışıkları yakmak için kapıya doğru koşarken, asker de özürler dileyerek peşinden koşmaya çalışmıştı. Yediği darbenin verdiği acıyla iki büklüm olmuş, Ann'in sintineye gitme teklifini bir davet olarak algıladığını söylüyordu. İşte tam bir erkek!

Clarice ile Frewin içme suyu fıçılarının arasından ortaya çıktıklarında Ann onlara doğru koştu.

"Kimsenin sandığa yaklaşmamasına dikkat ettim" diye telaşla açıklamaya başladı.

Frewin şaşkınlığını saklamadan başıyla ona kısa bir selam verdi.

"Neden söz ediyorsunuz?

Ann, Frewin'in yanağındaki yarayı fark ederek irkildi.

"Size... size her şeyi açıklamalıyım." Kendilerini hayretle izleyen arkadaşına döndü. "Sağ ol Clarice. Callon tepemize binmeden hemen revire dön. Ona beni bulamadığını söyle."

"Binbaşı seni öldürecek Ann, parça parça edecek."

Frewin, ufak tefek kadını bir el hareketiyle susturdu.

"Binbaşıya Ann'in benimle birlikte olduğunu söyleyin, ona şimdilik el koydum."

Clarice bunu hemen kabul etti ve gitmeden önce arkadaşına suç ortağı gibi göz kırptı.

"Bana durumu bir açıklasaydınız" dedi teğmen.

"Seagull'da siz yokken kendi başıma araştırmaya devam ettim."

Frewin'e 3. takımın şahsi sandıklarını araştırdığını ve kan izlerinin dikkatini çektiğini anlattı. Denizciyle olan faslı atlayarak keşfini açıkladı: Fergus Rosdale'in kesik kafası.

"Bu sandık kime ait?" diye sordu Frewin.

"Cal Harrison adlı birine."

Frewin duraladı. Ann, bu ismin ona bir şeyler çağrıştırdığını anladı.

"Onu tanıyor musunuz?"

Teğmen genç kadını kolundan tutarak, Raven Bölüğü'nün 3. takımına ayrılan yere götürdü.

"Evet, bu sabah ona kumsalda rastladım. Trenton'ın bir dostu. Pek arkadaş canlısı değil."

Frewin sandıkların arasında dolanmaya başladı. Harrison'ınkini yüksekçe bir yerlerde buldu ve onu almak için kendiliklerinden oluşmuş basamakları tırmandı.

Ann aşağıdan onun sandığı açtığını ve geçmek bilmeyen saniyeler boyunca içini incelediğini gördü. Frewin biraz sonra kapağını kapatarak sandıkla birlikte aşağı indi.

"Evet?" diye sordu Ann. "Ne yapacağız bununla?"

Frewin ifadesiz bir yüzle Ann'e kısa bir bakış attı. Genç kadın bu bakışlardan bir şey anlamadı. Frewin memnun muydu, yoksa endişeli mi?

"Hiç gecikmeden Cal Harrison'ı tutukluyoruz. İşte yapacağımız bu."

Frewin, Adam Baker ve Eliot Monroe'yla birlikte 3. takımın kamp kurduğu yere geldi, Adam Baker'ın iri cüssesi, Eliot Monro'nunsa öfkelendiğinde gözünün hiçbir şeyi görmemesi işine yarayacaktı. Karnındaki hafif yaradan dolayı Askeri Polis'in devi John Larsson'ı Kovan'da bırakmayı tercih etmişti. Harrison kolay kolay teslim olmayacak, öfkeli ve disiplinsiz biri olduğundan, tutuklanırken tatsız hadiseler çıkabilirdi, hele takımının bu sabah yaşadıklarından sonra.

Askerler, biri ufak tefek ve asabi, ikisi buzdolabı cüssesinde üç Askeri Polis'in kendilerine doğru geldiğini gördüklerinde bir şeyler olacağını anladılar ve yeşil rahat tişörtleri, yorgun yüz hatlarıyla bir sürü askerin silahlarını temizlediği mühimmat bölgesine kadar giden üçlüyü bakışlarıyla takip ettiler.

Frewin tavşandudaklı, ufak tefek, otuz yaşlarında bir adamın yanına gitti.

"Yüzbaşı Morris? 3. takımın komutanı siz misiniz?"

"Evet, ta kendisiyim. Komutan benim."

"Sizinle özel olarak görüşebilir miyiz?"

"Adamlarımdan saklayacak bir şeyim yok."

"Ama belki bazıları, arkadaşlarının önünde sorunlarının tartışılmasını istemeyebilir" dedi Frewin.

Yüzbaşı içini çekti ve tüfeğini oradaki çavuşlardan birine vererek bir çadırın arkasına doğru giden Frewin'i takip etti. Teğmenin beklediğinden çok daha kısa boyluydu. Bu ıslah edilmesi zor zibidilerin kendisine saygı duymalarını sağlamak için esaslı bir gücü olmalıydı.

"Cal Harrison'ı tutuklayacağımı size bildirmeliyim."

"Cal mi? Neden?"

"Cinayet zanlısı olarak."

"Cinayet mi!" diye bağırdı yüzbaşı. "Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Kimi öldürmekle suçlanıyor? Koruganlarındaki şu orospu çocuklarını mı? Hadi, tutuklayın bakalım, ama bu kumsaldaki üç yüz bin adamı da unutmayın!"

"Eşyalarının arasında Fergus Rosdale'in kesilmiş başını bulduk. Bu gece çavuşumla aramızda geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldu ve bunu Er Trenton'ı korkutmak için kullandı. Er Trenton bu sabah bizden kaçmak istedi ve bu yüzden öldü."

"Beni dinleyin, ben de bir subayım ve bu gece ne olduğunu biliyorum: Tomers intihar etmedi, öldürüldü, geçen gece öldürülen diğer çocuk gibi. Aramızda cinayet işleyen bir deli var ama bu Cal olamaz, bu işte bir yanlışlık olmalı, onu içeri tıkamazsınız..."

"Yüzbaşı, size fikrinizi sormaya gelmedim. Birliğinize hâkim olabilmeniz için sizi nezaketen durumdan haberdar ediyorum. Bir Askeri Polis subayı olarak bir şüpheliyi tutuklamak için izninize ihtiyacım yok."

"Bu tamamen saçmalık..."

Frewin daha fazla açıklama yapmadan, bir köşede durmakta olan Cal Harrison'ı çeneleriyle kendisine gösteren adamlarının yanına gitti. Üçü birden yaklaşarak sarışın adamın etrafını sardılar.

"Şu işe bak" dedi Harrison ıslık gibi çıkan bir sesle. "MP ortalıkta dolanmak yerine kendisine emanet edilen esirlere

göz kulak olsa ya! Sonra da, esirler neden kaçtı diye hayrete düşeceğiz."

"Cal Harrison, ayağa kalkın! Tutuklusunuz!"

Adam kıkırdadı.

"Ben mi? Tabii! Hadi, gel de tutukla bakalım!"

"Beni zor kullanmaya mecbur etmeyin."

Harrison'ın alaycı yüz ifadesi birden bozuldu: Gamzeleri yok oldu, bakışları donuklaştı, dudakları aşağı sarktı.

"Beni içeri almak için iki adama mı ihtiyacın vardı? Ha, öyle mi? Bir erkek gibi kendi başına gelemez miydin?"

Birden ayağa fırladı ve başını öne eğip, onu karın kaslarını kasarak karşılayan Frewin'e saldırdı. İkisi birlikte geriye doğru sendelerken, teğmen üst üste dizilmiş kutulara sırtüstü düştü. Frewin sol eliyle saldırganın saçlarını yakalayarak başını geriye doğru iterken, sağ eliyle de çenesine sert bir yumruk salladı.

Teğmenin yumruğunun altında bir şey çatırdadı.

Harrison sersemlemiş bir vaziyette yuvarlanırken, Frewin onun hareketlerini gözlüyor ve dengesini bulmaya çalışarak ayağa kalkıyordu. Cal nihayet durdu ve yanağını tutarak Frewin'e sabit bakışlarla baktı. Konuşmak istedi ama acısı buna izin vermedi. Bunun üzerine yumruğunu Askeri Polis'in karaciğerine doğru salladı. Frewin, onun yumruğunu havada yakalayarak kolunu büktü ve adamı kutuların üzerine savurdu; kutular, ağırlığının altında bir kez daha ezildi. Bir çığlık attı Harrison.

Takımından birçok asker, arkadaşlarına yardım etmek için hemen yerlerinden fırladı. İçlerinden biri, bu işi sona erdirmek maksadıyla bir kürek kaptı. Kimse arkadaşlarına böyle davranamazdı.

Eliot Monroe silahını doğrultarak karşılarına dikildi.

"Hemen sakinleşiyoruz beyler! Hemen!"

Üzerine gelmeye devam ettiklerini görünce ilave etti:

"Bunu kullanmaktan hiç çekinmem, buna hakkım var ve siz fena halde canımı sıkmaya başladınız."

Ardından öfkeli bir yüz ifadesi takınarak, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle adamların ayaklarına doğru iki el ateş etti, aralarından birinin vurulmasına ramak kalmıştı. Sürü, olduğu yerde durdu.

Frewin, bir ayağını kürekkemiklerinin arasına bastırarak Harrison'ı yere yatırdı ve kelepçeleri geçirmek için kollarını geriye büktü.

Yüzbaşı Morris bir sandığın üstüne çıkarak bağırdı:

"Herkes aptallığı bıraksın! Cal'in MP ile gitmesine izin vereceğiz. Onlar da bu işi çabucak açıklığa kavuşturacaklar. Buraya aramızda kavga etmeye gelmedik lanet olsun! Cal'in çok çabuk aramıza döneceğine eminim, bu sadece bir yanlışlık olmalı. Şimdi, herkes işinin başına! Bu bir emirdir!"

Tek tük itirazlar yükseldi. Homurdanarak geri çekildiler. Baker, Harrison'ı kolundan yakalayarak önünden yürümeye zorladı; Frewin tutuklusunun eşyalarını yanına almış, Monroe da tek tek askerlerin gözlerinin içine bakarak silahını aşağı sarkıtmıştı.

Frewin ve adamları nihayet kamplarına vararak şüpheliyi bir çadıra kapadılar. Çadırın ortasındaki beton bloka oturtulmuş bir halka, kamuflaj ağlarını istiflemeye yarıyordu. Harrison'ın kelepçelerinin arasından geçirilen zincir bu halkaya bağlandı.

Frewin, ilk sorgulamayı yapma görevini Phil Conrad'a verdi. Harrison, teğmene çok öfkeli olduğundan, sorgulama işini o yaparsa ağzından bir kelime bile alamazlardı. Üç saat süren sorgulamadan hiçbir netice alınamadı. Harrison öfkeden delirmiş gibiydi. Çenesinin altı davul gibi şişmişti, belki de kırılmıştı ama bundan hiç yakınmıyordu. Hiç kimsenin aklına doktor çağırmak gelmedi, hepsinin aklı sandığın içindeki kesik başla ve aynı zamanda Fergus Rosdale'in nasıl öldürüldüğüyle meşguldü. Harrison suçluysa, acı çekmeyi hak ediyordu. Şayet suçsuzsa, disiplinsizliğinden ötürü dersini almış olacaktı.

Frewin, Cal'in şahsi eşyalarını karıştırmış, hiçbir şey bulamamıştı. Bulabildiği tek şey, katilin ikinci cinayet

mahallinde bıraktığı askeri el fenerinin benzeriydi.

Harrison sessiz kalmaya devam etti. Arada bir küfrediyordu. Neyle suçlandığı söylendiğinde çok şaşırdı ve namussuz düşmanları öldürmekten büyük mutluluk duyduğunu ama bir arkadaşını öldürmeyi aklından bile geçirmediğini, Askeri Polislerin etrafı karıştırmaktan başka bir işe yaramadığını tekrarlayıp durdu.

Akşam olurken bir irtibat astsubayı fırtına gibi Kovan'ın ana çadırından içeri daldı. Tuğgeneral Toddwarth bir an evvel Frewin'i görmek istiyordu. Teğmen, kum torbaların ardındaki kumanda karakoluna kadar astsubayı takip etti. Toddwarth, kendisine büro vazifesi gören bir bölümde onu bekliyordu.

Tuğgeneralin ilk sözleri tartışma götürür cinsten değildi:

"Craig! Cal Harrison'ı hemen serbest bırakacaksın!"

19

Frewin serseme dönmüştü.

Toddwarth parmaklarının arasında bir *cigarillo* izmariti tutuyor ve kırlaşmış bıyığını sıvazlıyordu. Derme çatma masasının üzerini karıştırıp bir çakmak buldu ve *cigarillo*'sunu tekrar yaktı.

"Harrison bu gece arkadaşlarıyla birlikte çadırında uyuyacak ve bütün takım sakinleşecek" dedi, ağzından yoğun bir duman salarak. "Raven Bölüğü alarm durumunda, kırk sekiz saat içinde cepheye yollanacak. İstediğimiz yerleri ele geçiremedik ve umduğumuz gibi ilerleyemiyoruz. Tüm adamlarımıza ve onların bize olan güvenlerine ihtiyacımız var."

"Harrison katil olabilir."

"Hayır, değil. Yüzbaşı Morris öğleden sonra hazırladığı raporu az önce bana getirdi. Geçen gece onunla beraber olduklarını söyleyen üç tanık var; ayrıca başka iki tanık, bir önceki gece onunla birlikte olduklarına yemin ediyorlar. Harrison, iki cinayet gecesinde de başka yerde olduğunu kanıtlayabilecek durumda."

"Bunlar saçmalık! Birbirlerine destek oluyorlar, bu kadar basit. Hepsi yalancı tanık. Bu hiçbir şeyi ispat etmez. Benim raporumu okudunuz mu? Eşyalarının arasında ne bulduğumdan haberiniz var mı?"

"Bu kadarı sence de biraz fazla değil mi? Gerçek katil Harrison'ı suçlamak için bu başı onun eşyalarının arasına koymuş olmalı."

"Olabilir. Ama Harrison hâlâ bir şüpheli, onu sorgulamalıyım. Aksi takdirde çok fazla risk almış oluruz."

"Teğmen! Harrison'ı bu akşam serbest bırakıyorsun, o kadar! Ve mademki bu noktaya geldik, soruşturmanın hangi yönde sürdürülmesi gerektiğini sana ben göstereceğim! Bu cinayetlerin kime yarayacağı hiç aklına gelmedi mi? Elbette ki düşmana! Araştırmayı bu yönde sürdürmek gerekiyor! Askerlerin arasında bir hain var! Araman gereken, fanatik bir casus; birdenbire kafayı yemiş askerlerden biri değil. Bir hain panik yaratmak ve moralimizi bozmak istiyor. Yabancı akrabaları olanları veya savaşta olduğumuz ülkelere yolculuk yapanları araştır. Yapılması gereken bu."

Frewin başını önüne eğdi, kulaklarına inanamıyordu.

"Soruşturmayı nasıl yürüteceğini benim söylemem inanılmaz!" diye söylenmeye devam etti Toddwarth.

"Colin, bunların hepsi maskaralık. Kim sana baskı yapıyor? Genelkurmay mı? Taarruz esnasında ortalık karışmasın mı istiyorlar? Firarlardan ya da isyanlardan mı korkuyorlar?"

"Harrison bu akşam serbest kalacak, o kadar!"

Ufak tefek tuğgeneralin yüzü asıldı ve emirlere uymaması halinde Frewin'in canına okuyacakmış gibi gözlerini kıstı.

"Belki de katil taarruz esnasında ölmüştür" diye ekledi.

"Ve kim olduğu hiçbir zaman bilinmeyecek, öyle mi? Ve cephede şehit olan askerlerle aynı şekilde anılacak? Ya hâlâ hayattaysa?"

"Bunca vahşetten sonra belki yorulacak ve delilik krizlerine girmeyecek, bunu kim bilebilir?"

"Bu delilik değil" diye homurdandı Frewin. "Bunun için fazlasıyla soğukkanlı, çok planlı ve..."

"Bu durumda benim casus teorim mantıklı! Sana dediklerimi yap, o kadar. Bu casusu bul. Yanılıyor olabilirim ama bu sapığın artık yorulacağını ve öldürmekten vazgeçeceğini umalım."

Frewin, kendini son derece çaresiz hissederek başını salladı.

"İki gecede iki cinayet. Bu hızla giderse, yenisini bu akşam işleyecek Colin."

Frewin, tutukluyu bizzat serbest bıraktı. Harrison, MP subayının bakışlarında okuduğu hayal kırıklığından zevk duyarak, hiç acele etmeden dışarı çıktı.

"Bir savaşta hiçbir şey karşılıksız kalmaz, özellikle de kahpelikler" diye seslendi isyankâr tavrıyla. "Görüşmek üzere teğmen."

Eliot Monroe yumruklarını sıkarak az geride duruyordu. Harrison gittiğinde Frewin'in yanına geldi:

"Teğmenim bunun yapılmaması gerektiğini biliyorum, ama bu hıyarı iyice benzetmek konusunda Baker ve Larsson da benimle aynı fikirde olacaklardır. Şayet bir sakınca görmezseniz... hani bize biraz saygılı davranmasını öğretmek için."

"Sakın Eliot, sakın!"

Akşam olurken, ekibin kendilerini beklediği Kovan'ın ana çadırına girdiler.

Çadırın ortasında katlanır iskemle ve masalar vardı, bir diğer masa kahve servisi için açılmıştı, iki büyük karatahta ve birkaç mantar pano çadırın arka kısmını kaplıyordu ve tümü çadırın çelik armatürüne asılmış yağ lambalarıyla aydınlatılmıştı. Ve mevcut koşullar göz önünde bulundurulursa, en büyük konfor, yerdeki üç büyük halıydı. Bunu Phil Conrad'a ve onun lojistikteki arkadaşlarına borçluydular. Ek bürolar, kamp yataklarının ve erzakın bulunduğu diğer çadırlar ve hücre olarak kullanılan yeni kurulmuş bir çadır, kapı vazifesi gören bezlerle Kovan'dan ayrılmıştı.

Conrad'ın karşısında, ortadaki masaya oturmuş Angus Donovan gözlük camlarını temizliyor, devlere benzeyen Larsson ile Baker girişte nöbet tutarken aralarında tartışıyorlardı. Kolu askıdaki Matters yaklaştı.

"Revire gidin" dedi ona Frewin, "ve Ann Dawson'ı istediğimi söyleyin. Binbaşı Callon itiraz ederse gidip Toddwarth'ı görsün."

"Toddwarth bunu biliyor mu?"

"Hayır ama beni kollayacaktır, neler döndüğünü öğrenene kadar. Ve bundan böyle ona hediye vermek niyetinde değilim."

Hiyerarşiyle çatışmaya girmekten kaçınan Donovan tedirgince sordu:

"Kodamanlarla sorunumuz mu var?"

"Genelkurmay tamamen savaşa odaklanmaya kararlı ve MP'nin ortalıkta fazla görünmesinden yana değil. Hareketlilik istemiyor."

"Yani sorgulamalar olmayacak mı?" diye endişeyle sordu Conrad.

"Sorgulamalar özenli olacak" diye karşılık verdi Frewin. "Tam emin olunmadan tutuklama yapılmayacak."

"Bu da çok zor, öyle değil mi?"

"Ve üç dört güne kalmadan bizi ülkenin dört bir tarafına dağıtacaklar" diye söylendi Monroe. "Kendilerine sorun çıkaranları bölmeyi iyi biliyorlar. "

Frewin başını salladı.

"Bu da olabilir" diye onayladı. "İşte bu yüzden çabuk hareket etmemiz gerekiyor. Toddwarth... daha doğrusu Genelkurmay, askerlerimizin arasındaki bir casusun peşinde koşmamızı arzu ediyor, bu da havadaki paranoyayı azaltacak ve askerler arasındaki dayanışmayı artıracak."

"Tam tersine! Ortalıkta dolaşan bir casus fikri çocukları daha bunaltır ve daha çok paranoyaya sokar!" diye itiraz etti Donovan gözlüğünü düzelterek.

"Bundan emin değilim. Aralarında bir delinin olması yerine, onları içlerindeki bir düşmanın kesip biçtiğini düşünmeyi tercih edebilirler."

Frewin kumaş kapının kanadını kaldırarak, erzakın bulunduğu küçük çadıra geçti. Bir fasulye konservesi alıp akşam yemeklerini daha önceden yemiş olan adamlarının önünde ısıtmadan atıştırdı. Conrad da kokusu kısa zamanda odanın içini kaplayan kahve yaptı herkese.

Matters, Ann'le birlikte geldi. Genç kadının duru teni, pembe dudakları, sarı saçları ve beyaz önlüğünü geren göğüsleri belirgin bir sessizliğe neden oldu.

"Çocuklar, aranızda onu tanımayanlar varsa size tanıştırayım. Ann Dawson. Kendisi hemşire ve bu soruşturmanın tıpla ilgili olan yönlerinde bize yardımcı olacak. Ayrıca, suçlu psikolojisinin çözümlenmesinde büyük bir tahlil kabiliyeti var, öyle değil mi Ann?"

Hazırlıksız yakalanan genç hemşire, önce ne diyeceğini bilemediyse de toparlanmaya muvaffak oldu:

"Son dört sene boyunca, savaş alanlarında en dramatik durumlarda içgüdülerine göre davranmaktan başka çare bulamayan askerleri izledim. Öldürme emri veya öldürme zorunluluğu, ölüm ve acı karşısında insanların nasıl davrandığını gözlemledim. Savaşla doğrudan bir ilgim olmadığı için, askerlerde eksik olan bir bakışa, yani insana ve onun şiddetle olan ilişkisine dışarıdan bakabilme olanağına sahip oldum. Hastane yataklarında en mahrem itiraflar, genellikle başkalarıyla paylaşılmayan düşüncelerle karşılaştım. Genel olarak psikolojiyle çok ilgili olduğumdan, bütün bunları içselleştirdim. Bunun farklı bir bakış açısı getireceğini sanıyorum, sizinkinden biraz *farklı*. Bir kadının bakış açısı..."

Frewin başını salladı, doğrusu iyi idare etmişti. En azından şimdilik grupta yerini hak ediyordu. Onu iyice tanıyana ve neden bu işle bu kadar çok ilgilendiğini öğrenene kadar idare ederdi.

Nerdeyse boşalmış tayın kabını bir kenara koyarak karatahtalardan birine doğru gitti. Beyin fırtınası başlayabilirdi. Girişin yanında ayakta durmayı tercih eden Monroe'dan başka herkes bir iskemleye oturdu.

"İlk vardığımız neticelerden tekrar söz etmeyeceğim, doğrulandıklarını düşünüyorum." Frewin, teorisini geçen gece paylaştığı Matters'la göz göze geldi. "Bu, ya mahcup ve yalnızlığı seven biri veya tam tersine sahnenin hep önünde olmayı seven şamatacı biri. Kurbanlarını nasıl tuzağa

düşürdüğünü de biliyoruz. Bu konudan bahsedilirken aramızda olmayanlar için tekrarlıyorum."

Frewin, önceki gece Seagull'ın dinlenme salonunda bulunan, uzun kordonu sapına dolanmış el fenerini gösterdi.

"Çok basit bir düzenek ama bir o kadar da etkili. Karanlık bir odada, bir köşeye uzaktan kumandalı feneri yerleştirmek, potansiyel kurbanın gelmesini beklemek ve kordonun ucundaki düğmeye basmak yetiyor. Fener yanıyor, kurban başını ışığın geldiği yöne çeviriyor ve saldırgan da arkasından saldırıyor."

Donovan elini kaldırdı:

"Bir soru. Harrison'ın eşyaları arasında fenerin olup olmadığına bakıldı mı?"

"Evet oradaydı. Ama bu bir şey ifade etmez, her yerden temin edilebilir. Katil yeni bir fener istemek yerine, başka bir askerinkini de çalmış olabilir."

"Raven Bölüğü'ndekilere bir fenerin çalınıp çalınmadığını sorabiliriz" diye önerdi iriyarı Baker.

"Bu işimize yaramaz. Bu akşam beni ilgilendiren, bu cinayetlerdeki özellikler. Bu konuda ne söylenebilir Matters?"

Çavuş olduğu yerde doğruldu.

"Eh... Rosdale vakasında kafanın neden kesilmiş olduğu sorulabilir. Neden bu denli vahşi bir davranış? Niye kasap çengellerine asılmış?"

"Ve niye kafa yerine bir koçbaşı konmuş?" diye ilave etti Donovan. "Neden bir köpek başı değil? Bu daha kolay temin edilebilirdi!"

"İyi bir soru" diye topluluğa hitap etti Frewin. "Ve Gavin Tomers vakasında bir çeşit mizansen arzusu fark ediliyor. Yapışkan bantlarla mumyalanması, dudaklara kanca geçirilmesi ve ağzına canlı bir akrebin sokulması."

"İki olayda ortak noktalar var" diye belirtti Conrad.

"Doğru."

Frewin karatahtaya " ORTAK NOKTALAR" diye yazdı.

"Bunlar ne? Her iki vakada da bir hayvanın varlığı. Bu sizce ne ifade ediyor?"

"Bu bir simge olabilir mi?" dedi Ann.

Frewin gözlerini ona dikti.

"Devam edin. Fikrinizi biraz daha açın."

"Yani yaptığı işi bir köşede utanarak yapmıyor, tam tersine. Rosdale'in cesedini gördüm ve buradan yola çıkarak rahatlıkla söyleyebilirim ki, fark edilmek istiyor. Onu öldürdükten sonra bırakıp gitmemiş, onu sergilemiş!"

Frewin hararetle onayladı. Ann devam etti:

"Dolayısıyla... cinayetlerini göstermek istiyorsa, bu bir şey söylemek isteğini gösterir, bir tür ifade şekli."

"Yaygaracı bir ifade" diye alaya aldı Larsson.

"Ve bu ifade şekli bedenlere yaptıklarıyla ortaya çıkıyor. Onlarda yaptığı değişiklikler gibi."

"Veya onlara aktardığı hayvansı nitelikler" dedi Frewin. "Bu durumda koç başlı bir adam nedir? Bir çeşit Minotauros mu?"

"Ya ağzında akrep olan biri?" diye sordu Conrad çatlak sesiyle. "Bu ne anlama geliyor?"

Frewin ellerini iki yana açarak fikri olmadığını belirtti.

"Yine de göz önünde tutulması gereken bir varsayım" diye altını çizdi. "Hayvanla olan bir ilişki. Başka ne görebiliyoruz?"

"Cinayetlerin vahşeti" dedi Matters. "Rosdale'in nasıl öldüğünü bilmiyoruz, muhtemelen boğazı kesilmiş; Tomers ise boğulmuş."

"Ama bu şekilde öldürülmemiş, sadece bilincini yitirmiş veya kısmen kendinden geçmiş ama ağzına akrep yerleştirildiği sırada canlıymış. Bu vahşet niye?"

"Bu adamlardan nefret ediyordu" diye gerilerden söze karıştı Monroe. "Gold, Alto ve Raven Bölüğü'ndekiler birbirlerini tanıyor, belki aralarında bir tür bir rekabet vardı."

"Cinayet işleyecek kadar mı?" diye şüpheyle karşılık verdi Matters. "Bu çok fazla."

"Evet, hâlâ şu simge işine takılmış vaziyetteyim" diye araya girdi Ann. "Ama bu bana önemli geliyor. Katilin zeki biri olduğunu düşünüyorum, becerikli, zira kimse onu görmedi, arkasında hiç iz bırakmıyor, bunlar zekâ belirtileri ve bu kadar uyanıksa bizim kullandığımız dilden farklı bir dille bir şeyler anlatmak istiyor olabilir, örneğin ölümün diliyle ve mizansenle."

"Bunu niye yapsın?" diye sordu Baker.

"Bilmiyorum, belki herkesin kullandığı dil onu rahatsız ediyor, belki kendini ifade etmekte zorlanıyor... Şayet bu adam çocukluğunda ve ergenliğinde şiddetli bir örselenme yaşamışsa kendini düzgün bir şekilde ifade edemiyor olabilir..."

Kimi zaman kıvrak düşünemeyen Baker, "Nasıl yani? İki, üç kelimeyi bir araya mı getiremiyor?" diye sordu.

"Hayır, bunu demek istemedim. Sadece sizin ve benim gibi doğal büyüme evrelerinden geçmemiş ve bazı duyguları bizimkilere benzemiyor. Bazen duyguları ona ulaşamıyor veya kendisi duygularını ortaya dökemiyor. Ve seneler geçtikçe bunlar birikiyor. Duygularını yaşayamamanın verdiği yoksunluk duygusu birikiyor. Duygular dışa vurulamıyor, kişiliğinin kıvrımları arasında kalıyor ve sonunda takıntı haline gelerek onu hasta ediyor veya en azından onu bizden farklı yollara sevk ediyor. Yoksunluk duygusu o denli güçlü ki, onu farklı davranış eksenlerine sürüklüyor. Ve belki de öldürmek, hayatta kalabilmek için bulabildiği tek vasıta. Onun güvenlik supabı, patlamamak için öldürmek."

Bu konuşmadan sonra ortalığa ağır bir sessizlik çöktü. Uzakta top sesleri gürlemeye devam ediyor ve gece olmasına rağmen taarruzun devam ettiğini hatırlatıyordu. Cephe sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı.

Frewin sessiz kaldı. Ann, Frewin'in suçlu davranışları hakkında ancak seneler sonra edindiği kavramları kendi dilinde ortaya koymuştu. Genç kadın sanki onun beyninin içine girip kafasındaki çözümlemeleri ortaya dökmüştü.

Frewin kanın lisanından söz ederken, genç hemşire bu cinayetleri bir tür ifade şekli olarak değerlendiriyordu! Netice aynıydı. Bu kadarını nasıl bilebilirdi? Ne kadar gözlemci olursa olsun, bir hemşire en acımasız katillerin ve en sıra dışı insanların zihniyetini nasıl bu kadar açıklıkla kavrayabiliyordu?

"Bir insanı öldürmek çok hayvanca, kâbus gibi" diye açıkladı Monroe. "Öldürme anı geldiğinde, insanı buna en ilkel içgüdüsü sevk ediyor. İnsan hayvanlaşıyor, avının üzerine atlayan yırtıcılar gibi. Tüm bunlar çok, çok ağır. Sırf birtakım duygulardan yoksun kalmış diye, bir adam büyük bir zevkle diğerini nasıl yok edebilir?"

Monroe kişisel düşüncelerini ortaya döküyordu. Savaş sadece mezarlıklar için kurbanlar yaratıyordu.

"Kişilik bir akarsu gibi daha ilk senelerden itibaren gelişir" diye açıklamaya devam etti Ann. "Başlangıçta, dağdan inen bir sızıntı gibidir. Ve ona katılan diğerleriyle birlikte serpilir veya zayıf kalır. Ama bir travma suyun seyrini değiştirebilir, akabilmesi için yok edilmesi gereken bir çatlak, yolu bölen bir yarık veya bir engel belirir ve hayata tutunabilmek için kollara ayrılmak veya yeraltına girmek zorunda kalır. Kişilik de bu akarsu gibidir, ne olursa olsun yoluna devam etmelidir, ileriye doğru, hayatın akışında olduğu gibi. Uzmanlar davranışlarımızı, eylemlerimizi nelerin belirlediğini incelemeye başladı; evet, çoğunluk nevrozlarıyla boğuşuyor ama normal sınırlar içindeler. Ancak, bir sürü engel nedeniyle farklı gelişmeler gösteren kişilikler hakkında ne biliyoruz? Zayıf bir akarsuyken bir sürü çatlağı, yarığı aşmaya zorlananlar hakkında? Denize hangi halde varıyorlar? Hayatta kalabilmek için hangi yollardan geçtiler? Ve hangi uzman, yeraltı sularını ve bunların aşırı karmaşık bünyelerini çözümlediğini iddia edebilir?"

Ann sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

"Bizim gibi ışıkta büyüyenler için öldürmek, korkularımızı, tabularımızı ve yasaklarımızı pekiştiren iğrenç bir eylemdir.

Kişiliğinin yeraltı kıvrımlarında büyüyen biri için, öldürmek belki de kendini ifade etmenin en son şeklidir, içindeki karanlıklara bir demet ışık tutabilmek için. Öldürmek, tutkularını ifade etmenin tek yolu haline gelir ve böylece ancak öldürürken duygulanabilir, haz alabilir."

Frewin, Ann'in kendisini açıklamalarına kaptırdığını fark etti. Tüm bunlar uzun bir mütalaanın meyvesiydi. Ann'in etrafında bir gizem ağı vardı. *Aslında kim bu kız*? diye düşündü Frewin.

"Çok iyi" diye araya girdi Frewin. "Özetleyecek olursak, bizimle aynı değerleri paylaşmayan bir adamla karşı karşıyayız. Kendisini bizim gibi ifade etmeyen."

"Evet. Öldürmek onun için ölüm kalım meselesi, özellikle de öldürmeye başladığından beri. Bunu iki defa, üstelik bu kadar çabuk yaptıysa, bu, aldığı zevktendir diye düşünüyorum. Hemen yeniden yapmak istedi, çünkü hoşuna gitti ve iyi olduğundan, her cinayette bu duyguları tekrar tadabileceğinden emin olmak istedi."

"Bu teori, daha beterleriyle karşılaşacağımızın habercisi!" diye öfkeyle söylendi Donovan.

"Şayet ikincisinden de aynı zevki aldıysa korkunç bir yerlere varacağımız kesin. Bundan o kadar memnun kalmadıysa bile yine de öldüreceğinden korkarım, ama bir süre durduktan sonra, iyice düşünmek, nerede yanlış yaptığını bulmak için."

"Ya üçüncüde de aynı şekilde memnun kalmazsa?" diye merakla sordu Matters."

"O halde ne olur bilemiyorum" diye itiraf etti Ann. "Farklı bir ifade şekli arayacaktır. Ya da... Sonraki cinayetlerinden aynı şekilde memnun kalmadığı için iyice hiddetlenecek ve her seferinde daha büyük bir canavarlıkla öldürmeye devam edecektir."

Bu konuda bir türlü ikna olamayan Matters ısrar etti:

"Öldürmekten niye zevk alsın?"

"Çünkü en sonunda kendini ifade etme şeklini buldu. Uzun süre bu anın hayalini kuruyordu. İlk cinsel deneyimini

yaşayan ergen bir çocuk gibi. Dürtülerine hâkim olamıyor, o kadar büyük bir heyecan duyuyor ki, hep hayalini kurmuş olduğu bu düş onu büyülüyor, ancak süresi çok kısa. O zaman yeniden başlamak istiyor, bir daha, bir daha, bu zevke tekrar erişebilmek için."

"Ama *öldürmek* neden onun hayali?"

"Bunu tam olarak bilemiyorum, belki kişiliğiyle ilgili, büyüme çağında yaşadıkları, travmaları, ailesinin baskısı, çocukluğunda yaşadığı bir tacizin onda yarattığı sapkın bir cinsellik... Bir sürü nedeni olabilir. Ancak ne olursa olsun dengeli bir biçimde büyümediği kesin, büyük acı çekmiş, kendi içine kapanarak kişiliğini inşa etmiş ve temel ihtiyaçlarını kendi kendine gidermiş, başkalarında çok az tatmin bulabilmiş. Kim bilebilir? Belki arkadaşlarının alay konusu haline gelmiş... Önemli değil. Şimdi bir başkasını ortadan kaldırarak kendini ifade ediyor, haz duyuyor. Diğerlerinde itici güç aşkken veya bir ölçüde empatiyken –ki onda kesinlikle bu yok– onun davranışlarının itici gücü nefret olmuş. Tamamen kendi içine kapanık."

Frewin herkesin dikkatinin genç kadına ve inanılmaz bilgisine yöneldiğini fark etti.

"Bu kadar bilgiyi nereden edindiğinizi sorabilir miyim?"

Ann'in kendine olan güveni hemen azaldı.

"Çok... Çok okuyorum bu konuda."

"Okuyor musunuz? Tuhaf bir hemşiresiniz Matmazel Dawson."

Bir an göz göze geldiler. Frewin onun ne sakladığını öğrenmek istiyordu, Ann de bunun farkındaydı.

Ann'in cevap vermesi için Frewin gözlerini aşağı çevirdi.

"Yani... Korkarım ki diğer askerlerden pek farklı biri değil. Akıllı, kendini diğerlerinden çok farklı göstermemesi gerektiğini iyi biliyor. Askeri yaşam ona uygun geliyor olmalı. Disiplin, hiyerarşi bazı durumlarda çekilmez olabilir, ama o bunlarla uyum sağlıyor, hatta yüzeydeki kişiliğini inşa etmek için bunlardan en iyi şekilde faydalanıyor. Bu ona bir maske işlevi görüyor. Askeri disiplin onun işine geliyor olmalı

ve bir toplulukta yaşamanın ona aşılmaz engeller çıkardığı söylenemez; iyi arkadaşlık kıstaslarına uyum sağlamak ona yetiyor, böylece tedirgin edilmiyor. Bununla birlikte, tam olarak rahat değil sanıyorum. Her şeye rağmen, kendini topluluktan uzak tutan, yalnızlığı en çok sevenlerden biri olmalı. Kişiliği diğerlerinden o denli farklı ki, diğerleriyle sürekli bir ortak yaşam sürdürmesi mümkün değil."

Frewin genç kadının sözlerini tamamladı:

"Yalnız bir adam veya dışadönük, farklılığını aşırılıkların ardına saklayabiliyor."

Arkasını dönerek karatahtaya yazdı.

ORTAK NOKTALAR:

- Hayvan imgeleri
- Cinayetlerdeki vahşet
- Mizansen

Cani: Yalnız bir adam mı, dışadönük biri mi?

"Bir sapık" diye tamamladı Frewin. "Cinayetlerini sergiliyor, son derece vahşi yöntemlerle öldürebiliyor ve hayvan imgeleriyle bizimle iletişim kurmak istiyorsa, bunun nedeni sadece kendini ifade etmek değil. Adam resmen bizimle oynuyor. Bizi yanlış izlere sevk ediyor, cesetlerde değişiklik yapıyor. Bizimle oynuyor."

"Bizimle! Yani Askeri Polis'le mi? diye öfkeyle bağırdı Larsson.

"Diğerleriyle" diye düzeltti Frewin. "Onun gibi olmayan insanlarla. Sapık ve provokatör biri. Raven Bölüğü'nde onun hakkında bir soruşturma yürüttüğümüzün farkında ve eline geçen ilk fırsatta vuruşunu yaptı. Bu sabah Clauwitz ile Forrell onun yeni kurbanları oldu. Bizimle konuşuyor. Ve söyledikleri hiç de dostça değil."

Ann "Adamlarınızı onun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Hiç şüphem yok."

Conrad emin olmak istercesine "Oynuyor, bizi yanlış izlere yönlendiriyor derken, ilk cinayet mahallinde bulunan O.T. harflerini mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

"Mesela."

Ann "Bu harfleri onun yazıp yazmadığı henüz belli değil" diye müdahale etti.

Frewin omuzlarını silkti.

"Kurban yazmışsa hiçbir anlamı yok. 3. takımın hepsi, hatta tüm Raven Bölüğü gözden geçirildi, hiç kimsenin ismi bu harflerle başlamıyor. Matters'ın söylediği gibi bu harfler muhtemelen O.T. yerine Q.T. olmalı, Quentin Trenton. Ama Trenton'ın iki cinayette de başka yerlerde olduğuna dair tanıkları var. Ve... şimdi öldü. Bu, bizi yanıltmak için son derece kurnazca bir yöntem."

"Belki yeni cinayetler olmayacaktır" diye araya girdi Donovan, gözlerinde bir umut ışığıyla. "Katil, belki de Trenton'dı."

Kimse karşılık vermeyince Matters söz aldı:

"Özetleyecek olursak, 3. takımdan, güçlü kuvvetli, yalnızlığına düşkün ama etrafına uyum sağlaması gerektiğinin farkında olan birinin veya dışadönük bir adamın peşindeyiz. Bu, şüpheli sayısını azaltıyor."

"Evet, ama şu sırada adamları sorgulayabilmemiz zor" dedi Frewin. "Birbirlerini kolluyorlar ve biz onlara hain gibi görünüyoruz, dayanışma içinde olacaklardır, içlerinden birinin içeri atılmaması için yalan söylemeye bile hazırlar. Cephede büyük bir tehlikeyi paylaştıklarını unutmayalım, hepsi birbirinin hayatını kurtarıyor. Dayanışma, her şeyden daha önemli."

Monroe söz aldı:

"Ya Harrison, onu ne yapacağız? Aradığımız adam o mu?"

Frewin şüpheli bir tavırla "Bunu söylemesi zor" dedi. "O anın karmaşasında kendimi buna inandırmak istedim, her

şey onu işaret ediyordu. Bununla birlikte aradığımız adama pek benzemiyor. Katil temkinli ve metodik. İlk kurbanının başını saklayacak biri değil, bu çok salakça."

Matters "Bu katil bir avcıya benziyor, değil mi?" diye karşılık verdi. "Ve avcılar avlarını saklamayı sever. Bu beni çok fazla şaşırtmıyor. Harrison tam aradığımız katilin profiline sahip biri."

Ann "Ben, daha ziyade Teğmen Frewin'le hemfikirim" dedi. "Her ayrıntı bize katilin metodik, temkinli olduğunu işaret ediyor. İz bırakmıyor, bu durumda nasıl olur da sandığının üzerinde kan izi bırakmış olabilir? Sandıklara baktığımda kan izlerini hemen gördüm; katil, sandıklar sahile indirildiğinde askerler tarafından sahiplerine dağıtılacağının farkındaydı, birinin üzerinde kan görüldüğünde, şüphe uyandıracağını biliyordu. Kısacası, cinayet mahallerinde bu kadar dikkatli olan biri bu kadar savruk davranmış olabilir mi? Bu, bizi yanlış bir ize yöneltmek için yapılmış olabilir, bizimle oynuyor."

Frewin tartışmayı kesmek için araya girdi:

"Harrison'ı olası şüpheliler listemizin başına koyuyoruz. Elimizdeki deliller, Toddwarth'ı ikna etmeye yeterli değil. 3. takımdan bize yardım edecek birini bularak onu izleyebilmeliyiz."

Conrad "Bu imkânsız" dedi. "Birbirlerine çok bağlılar, hiçbiri bunu yapmayacaktır."

"Onlara yaklaşmakta size yardımcı olabilirim" diye araya girdi Ann. "Benden kuşkulanmayacaklardır."

Frewin dişlerini sıktı. Buraya gelinmesinden korkuyordu.

Ann devam etti:

"Onun hakkında daha fazla şey öğrenebilmeniz için tek çare bu."

Monroe son darbeyi vurdu:

"Evet, üstelik şimdi düşman olarak karşımızda sadece katil yok, bir de Harrison var. Suçlu olsun olmasın, eline bir fırsat geçtiğinde bizi vurmaktan hiç çekinmeyecektir!"

Matters kaşlarını çattı.

"Evet?" diye sordu Ann, Frewin'e bakarak. "Zamanımız sınırlı. İki gecede iki cinayet. Ve geleceği belli olan üçüncüsü."

"Dört cinayet" diye hatırlattı Conrad, buz gibi bir sesle.

Frewin içini çekti. Ann hâlâ ona bakıyordu. Kendisi için korktuğunu fark etmişti. Genç kadını fiziksel olarak bu işin içine sokmak istemiyordu.

Ve Ann ona meydan okuyordu.

Bunu yapabilirdi.

Frewin'in, genç kadında anlayamadığı bir şeyler vardı.

Onu farklı kılan bir gizem.

Peşinden gideceği katildeki gibi.

20

Soğuk ve beyaz şafak sökerken son rüyaları da beraberinde götürdü.

İnsan şeklindeki hayaletler sendeleye sendeleye üslerine dönüyor, yüzleri uykudan şişmiş diğerleri dönenlerle karşılaşmasınlar diye başka yollardan cepheye yollanıyordu.

Gece boyunca yağan çiy, sabahın ilk ışıklarındaki serinliğe karışarak, insanların paltolarına sıkıca sarınmalarına yol açıyordu. Çay ve kahve kokuları yayılıyor ve daha şimdiden bombardıman ve avcı uçakları gökyüzünde dans ediyordu.

Frewin, elinde bir kahve fincanıyla, üst üste konmuş çelik mühimmat sandıklarına oturmuş, Matters, Donovan ve Conrad'ın geri dönmelerini bekliyordu. Soğuk suyla çabucak tıraş olduğundan çenesi cayır cayır yanıyordu. Yanağının altından kulağına kadar uzanan, henüz kapanmış yara izine dokunmamaya gayret göstermiş olmasına rağmen yüzünün derisi çatlayacakmış gibi geriliyordu.

İlk gelen Donovan oldu. Kampın genel karargâhında kayda değer bir şey yoktu. Ardından Matters çıkageldi, Raven Bölüğü'ne komuta eden subaylardan da bir şey çıkmamıştı, gece sakin geçmişti. Conrad ortaya çıktığında bütün gözler endişeyle ona çevrildi. O da ellerini iki yana açarak söyleyeceği bir şey olmadığını belirtti, revirde olağanüstü bir olay olmamıştı, sadece yeni yaralılar ve ölüler gelmişti.

Frewin içini çekti. O da adamları gibi iyi uyuyamamıştı; en ufak gürültüde uyanarak katili düşünmüş, katilin belki de o anda birine acı çektirmekte olduğunu, kendileri

beklemedeyken onun öldürmek üzere olduğunu aklından geçirmişti.

Sakin geçen üçüncü gece, Frewin'de belli belirsiz bir tedirginlik yaratıyordu. Rahatlama duygusu baskındı, ama yine de kendini endişeli, hatta *üzgün* hissediyordu. Katil yakalanmamak için geçici bir süre katliamlarına son vermiş olabilir miydi? Ağın deliklerinden kaçabilir, başka bir takıma, başka bir bölüğe geçebilirdi. Dün taarruz esnasında yaralanmış olabilir miydi? Memleketine, kendi çöplüğüne dönecek ve Frewin ile ekibinin uzağında öldürmeye devam mı edecekti? Bu durumda hiçbir zaman yakalanmama ihtimali vardı. Yaptıklarının cezasını hiç çekmeyebilirdi. Forrell, Clauwitz ve diğer iki kurbanı için hiçbir zaman adalet olmayacaktı.

Frewin ağzını yakan sıcak kahvesinden bir yudum alarak, adamlarıyla birlikte Kovan'dan içeri girdi. Burada onlara son talimatları verdi:

"Genelkurmay'ın kodamanları Toddwarth'a etrafın sakinleşmesi ve kargaşa yaratılmaması emrini verdilerse, Toddwarth'ın gözü üzerimizde olacaktır, bu soruşturma yüzünden diğer görevlerimizi ihmal edip etmediğimize bakacaktır. Bu işe kendimizi gereğinden fazla kaptırdığımızı düşünürse, mutlaka tekerimize çomak sokacaktır. Tuğgenerali tanıyorum, bunu kötülük olsun diye yapmayacaktır, ancak her zaman kendi menfaatlerini kollar, bunu hepiniz bilin."

"Sessizce hareket etmeliyiz, öyle mi?" diye sordu Baker.

"Tam tersine. Ortalıkta dolanın, sorumluluğunuzda olan takımların faaliyetlerini gözleyin. Conrad ve Larsson 1. takım, Donovan ve Baker 2. takım, Matters ve Monroe 3. takım. Subaylardan rapor isteyin, kendinizi göstermek için esir kamplarını dolaşın ve yeni bir emre kadar gözetim vazifesinden muaf tutulduğumuzu unutmayın. Toddwarth hiç olmazsa bu kadarını bize sağladı. Güvenlik kordonu boyunca mecburi nöbetlerinizi ihmal etmeyin, hiç kimse nöbetini atlamasın, diğer birliklere dağıtılmış

arkadaşlarımızın yerini biz dolduruyoruz. Düzeni, disiplini ve güvenliği sağlayın. Bütün bunları yaparken birkaç soru da sorabiliriz, öyle değil mi? Adamlar birbirini tanıyor, aralarında konuşuyorlar. Yalnız kalmayı tercih edenleri, şamatacıları, kıyıda köşede kalanları belirleyin. Aralarında gruplar oluşmuş mu, oluştuysa kim hangi grupta, öğrenin. Fergus Rosdale ve Gavin Tomers hakkında elde edeceğimiz her bilgi çok kıymetli; onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenelim: Birileriyle kavga etmişler mi? Arkadaşları kim? Katilin neden başkalarını değil de, onları seçtiğini keşfetmemiz gerekiyor. En ufak bir bilgiyi benimle paylaşın. Ben burada, kırtasiye işlerini halledeceğim ve mümkün olduğunca birlikte kalmamızı sağlamaya çalışacağım. Hadi işbaşına çocuklar."

Tam ayağa kalkıyorlardı ki, Larsson 1,95'lik boyuyla doğrularak kaskını çıkardı.

"Bugün günlerden ne teğmenim?"

"Hâlâ düşman bölgesindeyiz Larsson. Kaskınızı takın."

Monroe ile Baker arkadaşlarının çabasına gülümseyerek dışarı çıktılar. Frewin onları takip etmeye hazırlanan Matters'ı çağırdı.

"Çavuş, sizinle bir dakikalığına görüşmek istiyorum."

Şaşıran Matters geri geldi.

"3. takımın arasında devriye gezerken Ann Dawson'ın oradan çıktığından emin olun lütfen. Bu kurtların arasında dolaşması hoşuma gitmiyor."

"Elbette efendim. Ama fikrimi soracak olursanız, ne yaptığını bilen ve gerekirse kendini koruyabilecek biri o."

"Evet, büyük ihtimalle öyle ama temkini elde bırakmamakta fayda var. Bu lanet takımda, göründüğü gibi olmayan biri var. Mümkün olduğunca risk almayalım ve gözümüzü dört açalım."

Akşama doğru Frewin portatif bir daktiloyla Kovan'ın saçağı altında üstlerine rapor hazırlıyordu. Başını

kaldırdığında, ufukta yükselen siyah dumanları ve gümbürtülerin arasında parlayıp sönen kırmızı beyaz parlamaları görüyordu.

Destek güçleri, mühimmat ve araçlar hâlâ sahile indiriliyordu. Önce üsse geliyor, oradan da dehşet dolu varış yerlerine gönderiliyorlardı.

Çadıra bir irtibat subayı girdiğinde Frewin bir fiil çekimi üzerinde düşünüyordu.

Asker, üniformasının yıldızlarına göz atarak seslendi:

"Teğmen Frewin için bir telgrafım var!"

Frewin ona yaklaşmasını işaret etti ve kâğıdı elinden aldı. Seagull'dan geliyordu.

> Elimize geçenleri analiz ettik. Stop. Naylon olduğunu düşünüyorum. Stop. Şu sırada yeterli gereç yok. Stop. İmkân olduğunda hemen sizi arayacağım. Stop.
> Doktor. Carrhus.

Frewin mesajı getiren askere teşekkür etti ve adam uzaklaşırken geri çağırdı:

"Asker, bekleyin!"

Kovan'a girdi ve içinde Fergus Rosdale'in kafasının bulunduğu metal sandıkla tekrar dışarı çıktı. Sağlık birimlerine teslim edip etmeme konusunda tereddüt yaşayarak kesik başı muhafaza etmiş, ama şimdi fikrini değiştirmişti.

"Bunu yanınıza alın ve acilen Seagull'daki Doktor Carrhus'a ulaştırın."

Doktorun araştırması için bir kâğıda bir şeyler çiziktirdi ve hepsini birden sabırla onu bekleyen askere uzattı.

"Kimse sandığı açmasın."

Yalnız kaldığında, daktiloyu kenara iterek dirseklerini masaya koydu.

Naylon.

21

Askeri Polis Teğmen Frewin'in adı geçince Binbaşı Callon derin düşüncelere daldı.

MP'nin neden bir hemşirenin yardımına ihtiyaç duyduğunu düşünüyor olmalıydı. Frewin bir goril gibi iri biriydi ve tanımadığı kişilerle tek laf etmeyen, kaba bir insan olarak biliniyordu. Ann, Frewin'le tanıştıktan sonra, onun bu kötü şöhretine şaşırmıştı. Doğru, Frewin iriyarı biriydi ama davranışlarında hiçbir şiddet emaresi yoktu. Dedikoduların çoğu görünüşten kaynaklanıyordu... Ve Ann bu konuda bir şeyler biliyordu.

Binbaşı Callon ne düşünüyor olabilirdi? Frewin'in, şüphelileri işkenceden geçirdiğini ve bir hemşirenin müdahalesine ihtiyaç duyduğunu mu kuruyordu? Uyandıklarında, MP'de her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormuştu. Ann baştan savma bir cevap verince buna bozulmuştu. Akşam Frewin'in kendisine gönderdiği nota da bozulmuştu. Teğmen, Ann'in öncelikli olarak MP'nin hizmetinde olmasını talep ediyordu. En üst düzeydeki bir görev için. Callon karşı çıkmamıştı. Ann, şimdilik onun hiçbir şekilde müdahale edemeyeceği bir özgürlüğe sahipti ve binbaşının bunu engellemek için rütbesinin verdiği imkânları kullanmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunun için de çok tabansız biriydi.

Ann asli görevinden ve iş arkadaşlarından tamamen kopmak niyetinde değildi. Sabahı, işinin başında, işleri başlarından aşmış arkadaşlarına yardım etmekle geçirdi. Cerrahi bölümler akın akın gelen yaralılarla dolup taşıyordu. Kan kokusundan durulmaz hale gelen çadırlarda, yerde

yapışkan gölcükler oluşturan kanların temizlenmesine dikkat bile edilmiyordu artık.

Ann öğlen, Clarice'le paylaştığı çadıra dönmek için bu ortamdan uzaklaştı. Yüzünü yıkadı ve hâlâ üzerinde hissettiği acıların ağırlığından kurtulmak için iyice temizlendi. Öğle yemeğini es geçerek, cepheye giden askerlerin ve tankların tozu dumana kattığı üssü boydan boya geçerken, yanına aldığı ekmek parçasını yedi. Raven Bölüğü üssün güney kanadındaydı, 3. takım bir orman kenarında kamp kurmuştu. Yüzbaşı Morris'i çadırında uyuklarken buldu.

"Yüzbaşım, özür dilerim, adamlarınızın arasında dolaşarak bir sağlık taraması yapacağımı bildirmeye gelmiştim."

Morris doğruldu.

"Sağlık taraması mı? Bu saçmalık da nereden çıktı şimdi!"

Ann, adamın üstdudağında, burnuna kadar uzanan bir yara izi olduğunu fark etti. Savaş ekonomisi yüzünden kıymetli ilaçları boşuna harcamadan, ölmek üzere olan askerlere kendileriyle meşgul olunduğuna inanmaları için verilen plasebolarla tıka basa doldurduğu Kızılhaç armalı çantasını işaret etti.

"Adamlarınıza iyi uyuyup uyumadıklarını sormak istiyorum, sakinleştirici istiyorlar mı veya vitamine, aspirine filan ihtiyaçları var mı?"

"Bir yakın dövüş birliğine sakinleştirici mi? Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Emin olun ki güçlü uyku ilaçları değil, sadece onları dinlendirmeye yarayacak şeyler. Raven Bölüğü'nün bugün cepheye gönderilmeyeceğini işittim. Herhalde yarın gideceklerdir."

"Ya da bir sonraki gün, kimse bir şey bilmiyor ve savaş da işte bu küçükhanım, bu durumda askerlere sakinleştirici verilmez öyle değil mi?"

"Dinlenirlerse daha etkili olacaklardır yüzbaşım. Ama madem böyle istiyorsunuz, ısrar etmeyeceğim. Bari vitamin tavsiye edebilir miyim?"

Morris başını salladı.

"Rüya mı görüyorum?" diye mırıldandı.

Ann öfkeyle elini kalçasına koydu:

"Birliklerin moralini yükseltmek için bebek bakıcılığı yapmak benim de hoşuma gitmiyor. Mademki her şeyi bilmek istiyorsunuz size söyleyeyim, esas amaç adamlarınıza ilaç yutturmak değil, onlarla ilgilenildiği düşündürmek. Ve bir kadının varlığı onları kara düşüncelerden kurtaracaktır. Şimdi hâlâ bir sorununuz varsa genelkurmaya başvurun, bana değil."

Dramatik bir havayla bir an durduktan sonra devam etti:

"Tamam mı? Yanlarına gidebilir miyim?"

Morris genç kadının ses tonu karşısında bir an kararsız kaldı ve genelkurmayın böyle bir eğlence tertiplediğini düşünerek durumu kabullenmekten başka bir çare bulamadı. Ann çadırdan ikindi güneşinin altına çıktı.

Bilgi edinmeye başlamak için en iyi müttefiki veya en kötü düşmanı olabilecek birine başvurdu: takımın hasta bakıcısı Parker Collins'e. Güzel yeşil gözleriyle kumral, iri yapılı bir adamdı Collins. Tıbbi malzemelerini özenle çantasına yerleştiriyordu. Uyandığından beri bunu belki de üçüncü veya dördüncü defa yapıyordu. Kompresleri, morfin ampullerini, yara bantlarını tekrar tekrar sayıyordu. Biraz da kendi endişelerinden kurtulmak için.

"Eksik bir şeyiniz var mı?" diye ona sordu Ann.

Collins irkildi.

"Ne?"

"Acil yardım çantanızda eksik olan bir şey var mı? Varsa, size temin edebilirim."

Collins şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Eh, sanıyorum yok, çanta ağzına kadar dolu." Kaşlarını kaldırarak Ann'i süzdü. "Daha önce karşılaştık galiba? Siz..."

Ann bir baş işaretiyle onu selamladı.

"Ayaküstü."

"Çok komik" diye cevapladı Collins. Şakadan hoşlanmamıştı.

Galiba işbirliği yapmayacak.

"Pekâlâ, sanırım iyi bir başlangıç yapamadık" dedi gülümseyerek. "Adım, Ann Dawson. Çıkarma öncesinde Seagull'da karşılaştık. İlaç dağıtmak için takımınızı ziyarete geldim, gerçekte çok fazla etkisi olmayan, sadece onlarla ilgilenildiğini düşündürecek ilaçlar. Belki en çok kimlerin buna ihtiyacı olduğunu bana gösterebilirsiniz..."

Colins düşünceli bir ifadeyle kaşını kaşıdı.

"Revirde böyle kurnazca yöntemlere başvurulduğunu bilmiyordum! Clamps, Risbi ve Wilker'ı görmeye gidin, pek iyi görünmüyorlar."

"Dünkü saldırıdan sonra mı böyle oldular?"

"Bu boktan savaşa başladığımızdan beri!"

"Depresyonların, sarsıntıların önüne geçmek istiyoruz. En önemli belirtileri içine kapanma, yalnız kalma arzusu veya aşırı davranışladır. Siz böyle şeyler fark ettiniz mi?"

Collins yüzünü buruşturdu.

"Traudel var, dün sabahki olaylardan sonra epey sarsıldı ama kendine gelecektir, yumuşak biri değil, bunu biliyorum. Onun dışında... pek fark ettiğim bir şey yok."

"Takımın yalnızları kimler?"

"Yalnızlar mı? Onbaşı Regie derdim, fazla konuşmaz. Ve Vlad, özür dilerim Hriscek, ama onun fazla konuşmamasının nedeni odunluğundan."

"Odunluğundan mı?"

"Evet, sert mi sert biridir, en hakikisinden. Çocukken en sevdiği oyunun tavukların kafasını koparmak olduğunu anlatır! Ne çocuk oyunu ama! Hriscek'i mutlaka fark edersiniz, yara bere içinde, iriyarı bir sarışın. Ama iş savaşmaya gelince ateş altına kendini ilk atanlardan biridir!"

"Başka kim var?"

"Bu kadar. Ah! Subayları da düşünürsek Yüzbaşı Morris örneğin veya Teğmen Durrington, onlar da fazla konuşmaz. Zaten aslına bakarsanız, yaptıkları işte konuşmak gerekmiyor. Doğru yerde ve zamanda bağırıp çağırmak

yeterli. Kendilerine saygılı davranılmasını sağlayan adamlar bunlar."

"Ya dik kafalılar?"

"Ha, bu yönden bakarsanız fazlası var. 3. takım adeta dik kafalıların toplanmış olduğu yer. Hep beraber savaştık, herkes birbirini tanıyor, savaştık ve birlikte hayatta kaldık, bunlar aramızda çok önemli bağlar oluşturdu. Herkes ya da hemen hemen herkes diyelim, bunu göstermeye can atar. Ama kabul etmeliyim ki, gözü dönmüş iki üç adamımız var. Gazinni, bu konuda iyi bir örnek. Grubun en tuhafı."

"Aşırı öfkeli mi?"

"O mu? Hayır! Yani, taarruza geçildiğinde süngüsünün önünde olmak istemezdim, ama bu başka şey... Hayır, Gazinni'ye 'şakacıların şahı' deriz. Her zaman anlatacak bir fıkrası vardır. Bir de Costello var. Durmadan böbürlenen biri. Hani şu her şeyi ben yaptım diyenler vardır ya."

"Ya Harrison? MP tarafından tutuklandığını duydum."

"O da sert biri, buna hiç şüphe yok. MP onun canını sıkmak istedi, hepsi bu. Kötü biri değildir. Ve o da Costello'ya benzer, ilaçlarınızı onlara teklif bile etmeyin, hiçbir şey almazlar, ikisi de ilaçların arkasına saklanacak adamlar değil!"

Ann başıyla kabul etti ve hemşire kepinin altın sarısı saçlarının üzerinde durup durmadığını eliyle yokladı.

"Arkadaşlarınızı iyi tanıyorsunuz. Dağıtıma başlamadan, öncelikli olarak konuşmam gereken başka biri var mı?"

"Yazarı deneyebilirsiniz, Steve Risbi."

"Yazar mı?"

"Evet ona böyle diyoruz, çünkü kalemi kuvvetli. Bazıları aileleri ve özellikle memleketteki kadınları için ona mektup yazdırır. Şiir yazmakta ustadır! Bu sayede de herkes hakkında her şeyi bilir."

"Nerede bulabilirim Risbi'yi?"

"Size çadırını gösterebilirim. Onu görmemenize imkân yok, tam bir karidestir! Bir kas yığını değil! Ama dürbünlü bir tüfekle bir tabur askeri kırıp geçirebilir."

Ann, Collins'in verdiği bilgilerden yola çıkarak, Risbi'yi tahta bir masanın önünde oturmuş, yazarken buldu. Orta boylu, yirmi yaşlarında, kızıla çalan saçları, ince kolları ve bacaklarıyla kaslarından ziyade aklının güçlü olduğu anlaşılabilen bir adamdı. Kızarmış gözleri uykusuz geçen gecelerin habercisiydi.

"Steve Risbi? Ben, Ann Dawson. Sizi görmem gerektiği söylendi."

Risbi, Ann'in kendisine yaklaştığını gördüğünde gözlerini kırpıştırdı ve ince bir el yazısıyla doldurduğu not defterini kapatarak kalemini masaya bıraktı. *Solak*, diye kafasının bir köşesine not etti Ann.

Bedeninden de ince bir sesle "Ne istiyorsunuz?" diye sordu Risbi.

Ann karşısındaki sıraya oturdu.

"Dünkü acımasız katliamdan sonra takımınızdaki herkesin iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Arkadaşlarını iyi tanıyan biri gerekiyor bana."

"Dün birçok arkadaşımızı kaybettik madam. Hiç kimse iyi değil. Bunu bilmeniz yeterlidir sanırım."

Gözlerini doğrudan genç kadına dikmişti, çekinmiyordu ve bu açık yüreklilik Ann'in hoşuna gitti. Üstelik solaktı. Ve cüsseli biri değildi. Takımda kendisine bir müttefik bulmak zorundaydı. Güvenilir, faydalanacağı ve takımdaki herkesin özelliklerini onun sayesinde öğreneceği birini bulmalıydı.

"Bana grubun yazarı olduğunuz söylendi."

Genç adam bunun hoşuna gittiğini belirtmek için kısa bir ıslık çaldı.

"Bir sürü kalın kafalının olduğu bir yerde üç kelimeyi bir araya getirebilen ve çok okuyan birine 'yazar' lakabını yapıştırıverirler."

"Kalın kafalılar mı? Bu, arkadaşlarınız için ilginç bir tanımlama, siz onlardan biri değil misiniz?"

"Ben mi? Bana baktınız mı? Herkes kendi işini yapsın madam. Ben uzak mesafeden oynamayı tercih ediyorum, göğüs göğüse çarpışma işini onlara bıraktım."

Tüfekle nişan alıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Silahın ve kılıcın zamanı geçti, artık kalemin zamanı" diye ilave etti, kıkır kıkır gülerek.

Ann, kolunun üst kısmında bir yara bandı ve bunun altında koyu bir leke fark etti.

"Yaralandınız mı?"

"Önemli bir şey değil. Sadece bir kurşun sıyrığı."

"Enfeksiyon kapması için yeterli. Bırakın da bir bakayım."

Risbi yaklaşmaması için elini kaldırdı.

"Gerek yok."

Ann ısrar etmedi. Doğrudan konuya girdi:

"Bana arkadaşlarınızdan biraz bahsedebilir misiniz? Birkaç günden beri tuhaf davranışlara şahit oldunuz mu?"

Risbi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tam olarak ne arıyorsunuz? Bana falancanın kendini iyi hissetmediğini söyletecek ve sonra da onun yanına giderek pisliklerinizi mi yutturacaksınız?"

Ann onun güvenini kaybetmek üzere olduğunu hissetti ve hemen karşı atağa geçti:

"Tam tersine! Siz ne diyorsunuz! Böyle olmaması için size başvurdum. Hiç kimseyi kırmak niyetinde değilim, bilmek istediğim sadece kime dikkat etmem gerektiği ve diğerlerine nasıl yanaşacağım? Bana akıllı biri olduğunuzu ve herkesi tanıdığınızı söylediler."

Risbi genç kadını bir müddet süzdükten sonra ona doğru eğilerek alçak bir ses tonuyla bir itirafta bulundu:

"3. takımın neden bu kadar özel olduğunu biliyor musunuz?"

Ann başını iki yana salladı.

"Çünkü biz sadece bir birlikte toplanmış adamlardan ibaret değiliz. Hayır. Biz bir kardeşliği temsil ediyoruz." İşaretparmağını yukarı kaldırdı. "Biz bir tarikatız madam. 3. takım, bir tarikat. Ve siz bunun bir üyesi değilseniz, hiçbir şey öğrenemezsiniz." Onunla iş birliği yapmayacağını belirtmek istercesine yüzünü ekşitti. "Hiçbir şey."

22

Craig Frewin sırtını kocaman boş bir korugana dayamış, kumsalı tepeden izliyordu.

Günbatımı, savunma tertibatlarını yalayan dalgaları eflatuna boyayarak, yeni sona ermiş katliamı, gemilerin gövdelerini kırmızı bir perdeyle yavaşça örtüyordu. Dikenli teller, ötekinden duyulan korkuyla yalıtılmış alanı, saldırgan bir anlayışı somutlaştırarak çepeçevre uzanıyordu. Yüksek otların arasından hafif hafif esen rüzgâr, çürüyen cesetlerden çıkan kokuyu içerlere taşıyordu.

Ann'in kendisine doğru geldiğini gördüğünde, koruganın içinde çürümeye devam eden kavrulmuş cesetlerin yanına yaklaşmaması için onu karşılamaya gitti.

Gün zor geçmişti; nefret ettiği işlerle uğraşmış, idari bölümler arasında gidip gelmiş, evrak tanzim etmiş, suya sabuna dokunmayan politik soslu raporlar hazırlamıştı. Dünkü gerilim hafiflemişti, Frewin kendini daha dingin hissediyordu. Ve günbatımında Ann yanı başındayken, ilk defa olarak onun bir kadın olduğunun farkına vardı. Zarafeti, kırılganlığı ve etrafa yaydığı ışığıyla çok güzel bir kadındı. Varlığı ve "iyi akşamlar" demek yerine ona hafifçe gülümsemesi ruhunu ısıttı. Beyaz dişleri, narin, ıslak dudakları vardı. Saçlarını açmıştı; sarı bukleleri omuzlarında oynaşıyor, daha kısa iki bukleyse boynunun yarısında dalgalanıyordu. Beyaz kepini takmamış ve omuzlarına yeşil bir pelerin atmıştı. İnsanı duygulandıran bir hali vardı.

"Burada buluşma fikri biraz tuhaf" dedi genç kadın Frewin'in yanına geldiğinde.

Frewin kendini toparladı. Kimse tarafından rahatsız edilmeden konuşabilmek için onu buraya çağırmıştı. MP subayları bu akşam esir kamplarının nasıl organize edileceğini tartışmaya gelen Kovan'a gelecekti... Ama genç kadını neden bu kadar uzak bir yere çağırmıştı? Bir kamyonun veya kum torbalarının arkasında konuşamazlar mıydı? Ve Frewin gerçeği kabullenmek zorunda kaldı: Algılarının değiştiğini hissetmiş ve böyle olmasını istemişti. Bu anı, herkesten uzakta Ann'le geçirmek istiyordu.

Bir kadının sıcaklığını hissetmeyeli ne kadar oldu? Frewin bunca vahşetten sonra zihninin ve bedeninin hayata dönmek istediğini anladı.

"Rahatsız edilmemek için" diye profesyonelce bir cevap verdi. "Yeni haberlerim var. Katil, Tomers'ı bir naylon parçasıyla boğmuş."

"Bu, işe yarayacak bir ipucu mu?"

"Eğer naylonun nereden temin edildiğini düşünecek olursak, evet. Orduda, naylon nerede bulunabilir?"

Ann salınan otlara baktı.

"Bilemiyorum" dedi sonunda.

"Paraşütler. Naylondan imal ediliyor. Ordunun farklı bölümlerinde bir soruşturma yaptım, herkes naylonun başka bir yerde bulunamayacağı konusunda hemfikir."

"Katil bir paraşütçü mü yani? Ama bu, şimdiye kadar vardığımız sonuçlarla tutmuyor. 3. takımda hiç paraşütçü yok."

"Evet ama katil paraşüt parçalarına ulaşmış olabilir. Bu bazen olur, yırtılmış bir kumaş parçası başka bir yerde kullanılmak üzere kesilir. O da bu parçalardan birini Tomers'ı boğmakta kullanmış olamaz mı?"

"Bunu araştırmışsınızdır sanıyorum."

"Doğru. Paraşüt birliklerinin listesini istedim, Raven Bölüğü'yle ilişkilerini ve aynı zamanda ıskartaya çıkartılmış paraşütlerden sorumlu herkesi sorguladım. Henüz elle tutulur bir şey yok. Diğer taraftan, adamlarım kurbanlarla ilgili ipuçlarının peşindeler. Bir sonuca ulaşamadılar henüz.

Rosdale ve Tomers sakin adamlarmış, kimse aleyhlerinde konuşmadı."

Batan güneşin ışıkları Ann'in yüzünü okşarken, doğuda gökyüzü, parlak noktaların yanıp söndüğü koyu bir maviyle kaplanıyordu.

"Bugün 3. takımda biraz vakit geçirdim" diye anlattı Ann. "İşimiz zor olacak. Onlar bir ekipten fazlası. Kendilerini nasıl gördüklerini bilmek ister misiniz? Bir tarikat! Birbirlerini her zaman koruyan bir ateş kardeşliği. Bunu 'savaş meydanının kanunu' olarak açıkladı Risbi."

"Ama bir dost edinebilmişsinizdir herhalde."

"Tam değil. Sıhhiyeciyle işler düşündüğüm kadar kolay olmadı. Halbuki meslektaşız. Bunun yakınlık kurmak için yeterli olacağını sanmıştım, hiç de öyle olmadı. Yüzbaşı Morris, anlaşılması zor bir adam. İnsanlardan çekindiği için mi, yoksa yönetici olduğu için mi insanlarla arasına mesafe mi koyuyor, belli değil. Dolayısıyla bir daha onunla görüşmeyeceğim. Buna mukabil şu Risbi var. Oldukça güçlü biri." Gülümsedi. "Entelektüel güçten söz ediyorum, yoksa bütün bedeni sizin bir kolunuza sığar!"

Genç kadın gülmeye başladı. Böyle kendi kendine gülmesi Frewin'in hoşuna gitti.

Düzgün dişleri arasında sadece bir köpekdişinin eğri olduğunu fark etti. Şefkat uyandıran bir ayrıntıydı. Teğmen de gülümsedi.

Ann onun gülümsediğini daha önce hiç görmemişti.

"Risbi, 3. takımdakiler kadar kapalı biri değil. Öyle anladım ki, her arkadaşı hakkında bir fikri var."

"Ve sizinle konuşacak mı?"

"Zamanla olabilir."

Frewin biraz hayal kırıklığıyla dudak büktü.

"Vaktimiz çok az Ann. Önümüzdeki saatlerde veya günlerde hepsi tekrar cepheye gönderilecek."

"Ya siz? Siz de, onların arkasından gideceksiniz, değil mi?"

"Toddwarth engel olmazsa, evet."

"Ben de aynısını yapabilirim."

"Olmaz. Bir yerde durmanız gerekebilir. Bu şekilde uzun müddet devam edemeyiz."

"Bunu kabul edemem. Sizinle başladım ve sonuna kadar gideceğim."

"Neyin sonuna kadar Ann? Neyin sonuna?"

"Bu hikâyenin. Bu yırtıcı yaratık öldürüyor, çünkü bundan zevk alıyor. Onu görmek istiyorum."

Frewin ona söylev çekmek için ağzını açtı ama tek kelime edemedi. Batan güneş ışıklarının gri-mavi bir renge büründürdüğü gözlerini Frewin'e dikmiş öylece duruyordu.

"Beni bırakmayın teğmen" dedi alçak bir sesle. "Sonuna kadar gitmek istiyorum."

Kısa bir tereddütten sonra ilave etti.

"Buna ihtiyacım var. Lütfen."

Frewin genç kadında birdenbire ortaya çıkan bu çaresizlik karşısında şaşırdı. Özgüveninin yok olması kafasını karıştırmıştı. Elini Ann'in omzuna koydu. Kendi kocaman kütlesinin yanında ne kadar da narindi. Frewin, parfümünün kokusunu hissetti; sanki hafif vanilyalı ama tam olarak tespit edemediği hayvani, daha güçlü notalarla harmanlanmış bir kokuydu.

"Sizi böyle davranmaya ne itiyor Ann? Ne zaman bu adamın hastalıklı zihniyetinden bahsedilse, sanki onu yakından tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz. Neden?"

Ann nemlenmiş gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Gitmeliyim, revirde beni bekliyorlar. Üzgünüm."

Omzundaki elden sıyrılarak teğmeni keyfi kaçmış bir halde bırakıp uzaklaşırken ilave etti:

"3. takımdaki herkes hakkında kesin bilgiler edineceğim, bundan emin olabilirsiniz, bana güvenin."

Ardından sırtını dönerek aceleyle kum patikaya daldı.

"Ann" diye seslendi Frewin. "Ann!"

Ama genç kadın dönmedi ve kum tepeciğinin ardında kayboldu.

Frewin bir dakika boyunca yerinden kıpırdamadı. Onu soruşturmadan uzaklaştırabileceğini ima etmesi genç kadının tüm özgüvenini kaybettirmişti. Neden bu işin peşindeydi? Hem de hemşirelik mesleğini ve kendisini tehlikeye atacak kadar? Ann Dawson'ın ve baş döndürücü cazibesinin ardında ne saklıydı?

Frewin göklerin kraliçesi aya dikti gözlerini. Korugan, gecenin karanlığında kaybolan ufku izleyen bir canavarın kaskını andırıyordu.

Frewin tereddüde düştü.

Patty.

Onunla her şey ne kadar kolaydı.

Yutkundu.

Hayır, kendini kandırıyordu. Onunla da kolay değildi. Tam tersine. Her şey karmakarışıktı. Çatışmalar.

Patty.

Ama karısını özlüyordu. Yumruklarını sıktı.

Bu hareket de karısıyla ilişkisini anımsattı. Çok özeldi.

Başkalarıyla her şey çok karmaşıktı. Çocukluğundan beri hep yalnızlığı tercih ederdi. Sorunlardan kaçmak için.

Frewin fildişi rengindeki gökcismini seyre daldı.

Ay ona benziyordu, insanlardan uzakta, yalnız, uzun zamandır yaralı, kraterlerle kaplı.

Bir gece yaratığı.

23

Gün henüz doğmamıştı. Askeri üs, uzaktan gelen patlamaların artık rahatsızlık yaratmadığı bir uyuşukluğa dalmıştı.

Frewin yavaş yavaş uyandı. Önce duyuları uyandı: Örtünün altında bile ısıran soğuğu, henüz ne olduğunu anlayamadığı bin bir çeşit sesi ve kamp yatağının sertliğini hissetti. Zihni, gerçeklerle tekrar iletişim kurdu. Ama neden şimdi uyanmıştı? Kalk borusu çalmamıştı, saatin alarmı da. Ve çok yorgundu. O zaman gözlerini neden açmıştı?

Birdenbire inatçı bir ses duydu. Farklı bir ses. Bir tıklama. Duyduğu sese odaklanarak hemen dikkat kesildi. Bir tıklama... bir kayma sesi. Bir fermuarın açılması gibi! Çadır! Bir çadırın fermuarının açıldığını işitmişti. Yan tarafta kim uyuyordu? *Matters*. *Ve Conrad, az ileride*. Kulağı kirişte, sıcağı muhafaza etmek için battaniyeyi sırtına aldı. Tekrar uyumaya çalıştıysa da beceremedi. Az sonra keyfi kaçmış olarak kalktı ve adamlarını bir soğuk su bakracının başında tıraş olurken buldu.

"Matters, Donovan ve Conrad, dün yaptığınız gibi, gece neler olup bitmiş bakın."

Kendine bir kahve yaptı. Matters ile Conrad geri dönüp ortalığın sakin olduğunu bildirdiler. Donovan yarım saat sonra geldi ve genel karargâhtaki birtakım endişeleri aktardı: Yoklamada Dog Bölüğü'nden bir askerin kaybolduğu fark edilmişti. Çadırında yoktu. Üstündeki giysilerinden başka bir eksik de yoktu.

"Firari mi?"

"Olabilir. Tuğgeneralle karşılaştım, Yüzbaşı Stanley'ye araştırma emri vermiş."

"Stanley mi?" diye sordu Frewin.

Onu tanıyordu, cüretkâr olmaktan ziyade yükselme hırsıyla hareket eden bir MP subayıydı, ama dengeleri sarsmamak koşuluyla sahada işini iyi yapardı.

"Peki, ona beni durumdan haberdar etmesini söyleyeceğim. Başka bir şey var mı?"

Donovan olumsuz anlamda başını salladı.

"Öyleyse hazırlanalım. Devriyeye çıkmadan eşyalarınızı hazırlamayı unutmayın. Raven Bölüğü muhtemelen bugün cepheye gönderilecek. Hareket emri verilince hemen buraya dönün."

Öğleden önce Frewin çadırına dönerek kaskını ve kepini aldı. Kepi ikiye katlayarak apoletine koydu. Bunu taşımayı hiç sevmezdi.

Bir vızıltı dikkatini çekti.

Sinekler. Onlarca.

Ne olduğunu anlamak için toplandıkları çadırın kenarına doğru eğildi. İnce uzun bir çizginin üzerine konup kalkıyorlardı. Daha yakından baktığında, bunun eğri bir çizgi olduğunu fark etti, nokta, nokta... bir çarpı işareti. Gaz lambasını yakmak için kullandığı çakmağını yaktı ve alevini önüne doğru tuttu.

Kahverengi çizgiler bir şekil oluşturuyordu.

Kan! Bir kroki...

Çadırının *içinde* kanla bir çeşit harita çizilmeye çalışılmıştı.

Birden Frewin'in kafasında her şey aydınlığa kavuştu. Bu sabahki fermuar sesi. Katil. Bu oydu, bundan hiç şüphesi yoktu. Buraya kadar girmişti. Bu haritayı çizebilmek için. O buradaydı! Yanı başında! Frewin'le dalga geçercesine. Onu iç dünyasında, uykusunda küçük düşürürcesine.

Ve şimdi ormanda kendisini izlemesi için büyük bir çarpı işareti çizmişti. Kaynaşan sinekler ona yol gösteriyordu.

24

Güneş, savaşın kaldırdığı tüm tozu yakalayıp uçuşan zerrecikler halinde döndürürken, ormanda, dalların arasında altın renginde ışık huzmeleri oluşturuyordu.

Frewin, kütükler arasında yılankavi küçük patikayı hemen fark etmişti. Krokiyi küçük bir not defterine kaydetmiş, her çizgisini, her işareti olduğu gibi deftere aktarmıştı. Krokiyi yapan, bir yarım daire çizmiş, ortasına kamp yazmış, aşağısına 3. takım notu düşmüş ve buradan hareketle küçük küçük noktalarla ormanın sınırına varan bir yol işaretlemişti. Noktalar bu bölgeye girildiğinde bir çarpı işaretiyle sona eriyordu. Kroki ve yazı bir çocuğun elinden çıkmış gibiydi. Frewin, buradaki amacı hemen kavramıştı: Sağ elini kullanan biri, bir solak gibi yazmaya gayret etmişti, izleri bulandırmak, gerçek yazısını saklamak için. Bir karşılaştırma yapmak mümkün değildi.

Kabaca ama kurnazcaydı.

Frewin'in kafasını asıl karıştıran, bu adamın cüretkârlığıydı. Gün doğmadan önce çadırının içine kadar girmişti. Her zaman aşırı dikkatli davranırken, bu sefer inanılmaz bir riski göze almıştı. Krokiyi çizerken, diğer elinde de teğmenin uyanması halinde onu temizlemek üzere silah mı tutuyordu? Bu delilikti. Craig Frewin sevinsin mi, endişelensin mi bilemiyordu. Bu hareket, katilin, sonunu getirecek aşırı özgüveni olarak yorumlanabilir miydi? Ya da her şeyin kontrolü altında olduğunu göstermek istemesi olabilir miydi? Veya MP'ye gözdağı verme arzusu muydu? İşlediği cinayetlerin onu sarhoş ederek kafasını bulandırdığını düşünen Frewin, iyi silahlanmış adamlarıyla

birlikte peşine düşmüştü. 3. takımın kamp kurduğu yerden yola çıkmış, ormana doğru güney istikametinde, krokide noktaların işaret ettiği patikaya kadar gelmişlerdi. Bu plan ne işe yarıyordu? Onlara bir mesaj mı veriyordu, yoksa onları tuzağa düşürmeyi mi planlıyordu? Matters, kolu askıda olmasına rağmen Frewin'i yakından takip ediyor, Monroe makineli bir tüfekle, Baker ile Larsson da arkalarını kollayarak peşlerinden yürüyorlardı.

Hepsi de miğferli ve tam teçhizatlıydı.

Frewin bir elinde not defterini tutarken, diğerinde kabzası terden ıslanmış tabancası vardı. Yaz yaklaşıyordu; canlanan bitki örtüsü düşman için doğal korunaklar yaratıyor, hışırtılar, çıtırtılar, rüzgârın dalların arasında uğuldaması insanı tedirgin ediyordu. Frewin, geçerken bozdukları örümcek ağlarının çokluğu karşısında şaşkına düşmüştü. Kafilenin başında yürüyerek, buradan daha önce kimin ya da kimlerin geçtiğini anlayabilmek için sigara izmariti, ayak izi arayarak önlerindeki yolu açıyordu. Ancak toprak yeteri kadar nemli değildi ve patikanın sınırları çok belirsizdi.

Birdenbire otlar seyrekleşti. Bir futbol sahası büyüklüğünde, harap olmuş bir açıklık çıktı ortaya.

Ağaçlar devrilmiş ya da parçalanmıştı, obüslerin biçtiği iki ya da üç metre boyundaki ağaç gövdeleri gökyüzüne uzanıyordu. İki üç metre, bazen beş metre derinliğinde geniş çukurlar açılmıştı. Ve toprak, sürülmüş gibi simsiyahtı. Burada zümrüt yeşili orman yok olmuş, geriye sadece kurumuş çamurla kaplı bir *no man's land* kalmıştı, sanki çamur son hareketi esnasında donuvermiş gibiydi. İnsan yüksekliğindeki tümsekler, patlamadan ileri geldiği anlaşılan köpük köpük çamurla kaplanmıştı. Diğer yerlerde, aniden yükselen ısı, iri oyuklar açarak, eşelenmiş toprağı pişirmişti. Bir dev bir çubuğa üfleyerek sıcak cama şekil verir gibi, bu toprakları istediği biçimde şekillendirmişti sanki.

Beş adam bu talan edilmiş manzaranın karşısında, ağızları bir karış açık, kalakaldılar. Etrafta öten tek bir kuş

bile yoktu ve havada geniz yakan acı bir koku hissediliyordu.

Monroe dayanamayarak sordu:

"Gitmemiz gereken yer orası mı? Plandaki çarpı işaretine uyuyor mu?"

İleri doğru bir adım atan Frewin "Galiba" diye mırıldandı.

Ayağının altındaki toprak çıtırdıyordu. Diğerleri her köşeyi, her çukuru ve artık şimdi devasa kazıklara benzemiş ağaç gövdelerini kolaçan ederek onu takip ettiler. Matters'ın dokunduğu donup kalmış tümseklerden biri hemen çatladı. Bir saniye sonra, tümsek kırmızı bir bulut halinde, bir toz dumanı ve derinden gelen boğuk bir çatırtıyla göçtü.

Baker homurdandı:

"Bu da ne böyle?"

Frewin, metal parçalarının tehlikeli bir tuzağa dönüştürdüğü dik ve derin çukurun etrafında dolaştı. Diğer parçalar, burada yok olmuş bir kampın varlığına işaret ediyordu.

"Burası bir silah deposu" diye açıkladı Frewin. "Bombalanmış ve ne varsa hepsi havaya uçmuş."

Monroe makineli tüfeğini yere indirerek söylendi:

"Tüm bunlar çok iç karartıcı."

İlerlemeye devam eden Frewin, küçük bir tepenin başında durarak adamlarını yanına çağırdı. Bu yükseklikten, on beş metre derinliliğinde, otuz metre çapında bir obruğu kuşbakışı görebiliyorlardı; içinde tek bir kök, tek bir bitki, tek bir yaşam işareti yoktu.

Matters "Burada bir şey olduğunu sanmıyorum" dedi. "Yani burası plandaki çarpı işaretli yerse, burada ne keşfetmemiz gerektiğini çıkaramadım. Bir harabe mi?"

Larsson fikrini açıkladı:

"Bu belki de... Hani hemşire ne diyordu? Bir simge mi?"

Frewin içini çekti ve kendi etrafında dönerek yıkıntıları izledi.

"Bilemiyorum" dedi, alçak bir sesle.

Baker silahını kılıfına soktu.

"Benim işemem gerekiyor."

İşini yapmak için uzaklaştı.

Monroe tüfeğini omzuna asarak gömleğinin cebinden sigara paketini çıkardı. Matters'a da ikram etti, çavuş başını sallayarak reddedince kendisininkini yakarak dumanını keyifle havaya savurdu.

"Hiç gürültü yok. Bu insanı biraz tuhaf yapıyor, değil mi?"

Frewin etrafta başka bir şey olup olmadığına bakmak için onlardan uzaklaşmıştı.

Larsson "Onunla gitmemiz gerekmez mi?" diye şaşkınca sordu.

"Onun kıçından ayrıldın diye sinirleneceğini mi düşünüyorsun?" diye itiraz etti Monroe. "Hayır, biraz dinlenmemizi istedi. Demin simge derken, haksız olmadığını düşünüyorum. Ama yine de bunun yorumunu teğmene bırakmayı tercih ederim."

Larsson, Monroe'nun sigarasını göstererek kendisine de bir tane istedi. Monroe çakmakla beraber uzattı sigarayı.

"Sağ ol arkadaşım. Söylesenize çocuklar, teğmenin karısı hakkında söylenenler doğru mu?"

Monroe kaşlarını kaldırdı.

"Ne bileyim ben?"

"Bu konudan bahsetmeyin" diye araya girdi Matters.

"Ama bunu yok sayamayız, belki de şu anda bize bir katil komuta ediyor..."

"Asker, susun dedim!" diye sesinin tonunu yükseltti Matters.

Deneyimsizliğini yüzünde taşıyan genç çavuş, kendisinden daha yaşlı ve tecrübeli adamlara otoritesini kabul ettirmek zorundaydı; bu da pek kolay bir iş değildi. Matters, bu konuda hiç hayal kurmuyordu: Adamlar ona saygı gösteriyorlarsa, bu Frewin'den korktukları ve ona duydukları saygıdandı sadece. Yoksa Matters'ın şahsi otoritesine saygı duymuyorlardı.

Larsson, altdudağını ısırarak gözlerini çavuşunkilere dikti.

"Tamam, tamam, sadece ortada dedikodular var, hepsi bu."

Matters gözlerini onunkilerden ayırmadan ters bir cevap vermeye hazırlanırken, bir çalılığın ardından bir çığlık yükseldi. Bir uyarı çığlığı. *Korku çığlığı*... diye düşündü Matters.

Baker, demir yumruklu dev asker bir şeyler bulmuştu. Onun bile ilkel bir korku çığlığı atabileceği bir şeyler.

25

Matters, Monroe ve Larsson oraya doğru koştular.

Baker yavaş yavaş geri çekiliyordu, yüz çizgileri büyük bir şaşkınlık ve tiksintiyle çarpılmıştı. Arkadaşlarının ayak seslerini duyunca onlara doğru döndü. Matters, onun daha fazla yaklaşmaması için uyaran bakışlarını görünce yavaşladı.

Frewin, elinde silahla aniden ortaya çıktı. Genç çavuş sağlam eline silahını aldı ve hepsi birlikte açıklığı kuşbakışı görebildikleri tepenin üstüne tırmandılar. Parçalanmış ağaç gövdeleri tepenin etrafını çevreliyor ve ortasında, koruma amaçlı olmaktan ziyade bir gözlemevi olarak kullanıldığı anlaşılan mütevazı bir korugan yükseliyordu. Craig Frewin'i takip ederek, ormanın tümüne hâkim bir mazgalın bulunduğu, yüz metrekarelik bir odanın açık kapısından içeri girdiler.

Odanın ortasında, kolları ve bacakları iki yana açılmış çıplak bir genç adam duruyordu.

Vitruvius Adamı insan bedeninin orantıları hakkında bir çalışmaysa, bu da acı hakkında bir çalışmaydı.

Dev bir örümceğin ağlarına benzer şeffaf iplerle sarmalanarak tuhaf bir ağın içine hapsedilmişti. Her ip yerden, tavandan veya duvarlardan çıkarak kırmızı, küçük bir yaranın içine giriyordu. Ayak, baldır ve kalça seviyesinde. Aynı şema diğer bacakta da tekrarlanıyordu. İpin biri anüsüne giriyor, bir diğeri doğrudan erkeklik organına girerek küçük pembe et parçasını yere doğru geriyordu. Anayön işaretleri gibi, dört ip karnı paylaşıyordu, biri belkemiğinin seviyesinde sırttan, diğeri ikisi kalçadan

geçiyordu. Bir ip meme uçlarına dalıyordu. Ve iki yana açılmış kollarında bir ip pazılarına, bir diğeri dirseğin içine, bileklere ve her parmağın ucuna geçmişti. Bunlar iyice gerilerek için tavana asılmıştı. Adamın avuçlarının içine birer metal tabak yerleştirilmişti. Son olarak, kafası geriye kaymıştı, bir ip açık ağzına ve son ikisi de gözlerine girmişti. Frewin gözlerdeki ayrıntıları iyice gördü.

Gözkapaklarına iki balık iğnesi geçirilmişti.

Misinalar uçlarından çengellere bağlanmış ve bunlar zemindeki traverslere, duvarlara veya tavana vidalanmıştı. Ve hepsi birden diğer uçta bir olta iğnesiyle sonlanıyordu. Adam bir milimetre kımıldadığında, olta iğneleri daha derine girmiş ve eti parçalamıştı.

Yirmi yaşlarındaki kurban acıya adanmış bir kuklaya dönüştürülmüştü. İleri doğru hareket ederse, sadece bedeninin üst kısmı değil, baldırları, anüsü ve belkemiği parçalanacaktı. Geriye doğru giderse ayakları, erkeklik organı ve göbek deliği tomurcuk gibi patlayacaktı. Baldırları, her iki yönde de parçalanacaktı. Dirseklerdeki ve bileklerdeki damarlara geçirilen olta iğneleri kollarını da aynı tehlikeye maruz bırakıyordu. Adam ileri ya da geri hareket ederse, ağzına giren misina boğazını parçalayarak yemek borusunu yırtacaktı. Kaçış yoktu.

Derisinin üzerinden kırmızı damlacıklar akıyor, zemindeki küçük kızıl gölcükler giderek genişliyordu. Birkaç saattir bu şekilde duruyor olmalıydı. Dayanma gücünün son noktasındaydı. Bilincini kaybetmemeyi nasıl becermişti? Kaslarının her parçası muhtemelen felce uğramıştı.

Adam göremese de, Frewin elini kaldırdı.

"Kımıldamayın, sakın kımıldamayın" dedi yumuşak bir sesle. "MP'deniz, sizi buradan kurtaracağız."

O ana kadar hiç kıpırtısız duran adam sendelemeye başladı, tüm derisi, yoğun bir ürpertiyle kaplandı. Koyu kırmızı damlalar yere düştü.

"Kıpırdamayın!" diye emretti Frewin. "Size yardım etmek için buradayız, ama sizin de..."

Cümlesinin sonunu getiremedi.

Acıların adamı titremeye başladı ve bacaklarını tutamaz hale geldi.

İşte o anda parmakları yırtıldı, ellerindeki küçük kaplar yere düşerek tangırdadı, bilekleri açıldı, dirsekleri parçalandı ve göbek çukurunun etrafındaki tüm deri koptu. Meme uçları patladı. Kan anüsünden akmaya başladı ve adam bir adım gerilediğinde, Frewin penisine bağlı misinanın gerildiğini gördü. Sidikborusundan on santimlik kırmızı bir parça, bir et yongası gibi ortaya çıktı.

Açığa çıkan bağırsaklardan dayanılmaz bir gurultu yükseldi. Ve adam kenara doğru ani bir adım atarak misinalarla bağını kopardı. Bir saniye sendeledi ve Frewin ile arkadaşlarına bakmak için başını kaldırmaya muvaffak oldu. Gözleri, kalkan bir tiyatro perdesi gibi, yarılan gözkapaklarının arkasından ortaya çıktı. Ağzında bir kan sızıntısı belirdi.

Şimdi misinalar, kaçıp gitmiş bir kuklanın ipleri gibi boşlukta sallanıyordu.

Ve adam bir kan çeşmesine dönüştü.

Deli gibi koşuyorlardı, çalılar yüzlerini tırmalıyordu. Baker adamı sırtında taşıyordu. Kanamayı önleyebilmek umuduyla bedenini sımsıkı saracak şekilde kendi giysilerini giydirmişlerdi adama. Otuza yakın olta iğnesi gövdesini delmişti. Varacakları yere yaklaşırken derisi kırmızı bir tabakaya bürünmüştü. Haykırmış ve bir çocuk gibi inleyip soğuktan titreyerek bilincini kaybetmişti. Frewin bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kan kaybettikçe sıcaklık onu terk ediyor ve adam daha çok titremeye başlıyordu. Yoğun kanaması olanlar, vücutlarının soğukluğu içinde uyuyup kalıyorlar ve ölüm onları alıyordu. Adamı kaybetmeleri an meselesiydi.

Genç adam yardım sendromu kurbanıydı. Frewin, daha önce bunu ağır yaralılarda görmüştü. Bu yaralılar

yorgunluğa, açlığa, soğuğa rağmen zihnen kendilerini sağlam tutarak, bedenlerinin dayanma gücünün ötesine geçiyor ve hayatta kalıyorlardı. Yardım geldiğinde ise, zihinsel sağlamlık çöküyor, yaralı rahatlayarak kendisini bırakıyor ve sadece yaşama hırsıyla kendini ayakta tutabilmiş olan beden gerekli tedaviyi göremeden devriliyordu.

Baker nefes nefese durdu. Larsson karnındaki yarasına rağmen sırayı devralmak için fırladı. Kumaş kana batmıştı. Baker'ın sırtı kandan simsiyah olmuştu. Koşmaya devam ettiler. Matters ile Monroe reviri haberdar etmek için önden gitmişlerdi.

Ormandan dışarı çıktılar ve önlerindeki küçük tepeyi aşarak ilk çadırların olduğu yere varabildiler. Korku dolu bakışlar onları izledi.

İki sedye taşıyıcısı Monroe'yla birlikte anında yanlarına ulaştı. Kısa bir muayene sonrasında Frewin umutsuzluklarını fark etti. Her şey çok çabuk oldu. Yükünden kurtulan Larsson, Baker'ın yanına devrildi. Monroe hasta bakıcılarla beraber, adamın kurtulabileceği umudunu zayıf da olsa taşıyan Matters'ın yanına gitti.

Frewin bir sıra bulup oturdu. O anda, ormana en yakın kampı kuran 3. takımın tam ortasında olduklarının farkına vardı. Büyük bir sessizlikle onları izliyorlardı, düşmanca bir tavırla. İfadesiz yüzleriyle yirmiye yakın asker. Ve bunların arasında, katil. Frewin'in kalbi öfkeyle doldu. Teker teker hepsinin yüzlerini inceledi.

Güzel yeşil gözleriyle hasta bakıcı Parker Collins. Kumsalda karşılaşmış olduğu onbaşı Douglas Regie. Erler Traudel ile Risbi, birincisi iriyarı, diğeri bir o kadar cılız. Tavşanağızlı Yüzbaşı Morris. Ve Frewin'in bakışları onu dikkatle izleyen Cal Harrison'a takıldı. Yüzü yara izleriyle kaplı, iri yapılı bir başka sarışının yanında duruyordu. Ceketinin üstündeki etikette ismi yazılıydı: "Hriscek". Hafifçe sırıtan Harrison'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı Tüm bu adamlar bu yeni cinayetten

hiç etkilenmişe benzemiyorlardı. 3. takım çok fazla kan görmüş olduğundan mı duygusuz kalabiliyordu?

Ann'in bu "tarikat" hakkında söyledikleri aklına geldi. *Kurban onların takımından değil. Onlara benzemiyor* diye düşündü. *Bu tipler bir kozada yaşıyor, onlarla birlikte olmayan, onları ilgilendirmiyor. Bu onların hayatta kalma mekanizması. Birinin, yani katilin dışında*.

Can çekişen kurbanı önünden geçerken katil onu izlemişti. *Bu zavallının görüntüsüyle büyük mutluluk duyuyor olmalı*...

Frewin'in gözlerinde bir ışık çaktı.

Şüpheliler hakkındaki ufku genişledi.

Düşüncelerini toparlayabilmesi için birkaç saniye gerekti. *Hayır! Beklemedi... Onu acı çekerken izlemedi...*

Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu ve katilin kişiliğinin yeni bir yönü ortaya çıktı. Frewin umutlandı. Oyunu hatasız oynamaları gerekiyordu ama belki talihleri yaver giderse, bir adım öne geçebilme ihtimalleri de yok değildi.

26

3. takımın tümü kendilerini ihanete uğramış, sıkı bir takip altındaymış gibi hissediyordu.

Askeri Polis'in bu saldırgan tavrı, adamlar arasındaki bağları daha da kuvvetlendirmişti, nefret ve öfkeyle birlikte gelen gerilim gitgide yükseliyordu. Cal Harrison'ın tutuklanıp sonra serbest bırakılması barutu ateşlemişti ve şimdi takımın tümü, soluklanmak için *kendi* sıralarına oturan MP hainlerine dik dik bakıyordu.

Frewin ortalığı sakinleştirmeyi tercih etti.

Ekibine seslendi:

"Çocuklar, kampa dönün. Matters ile Monroe bu zavallının durumundan bizi haberdar edecektir. Ben oraya dönüyorum."

Larsson 1,95'lik boyuyla ayağa kalktı.

"Size eşlik edeyim teğmen."

"Hayır. Kampa dönün, hemen! Orada yalnız olmalıyım."

Larsson ile Baker şüpheyle bakıştılar ama kampa dönmekten başka çareleri yoktu. Frewin yalnız kaldıktan sonra onu sessizce izleyen 3. takımın üyelerini kısa bir an için tek tek gözden geçirdi. Daha sonra, Yüzbaşı Morris'in yanına giderek, kısa bir görüşme yapmak için onu gözlerden uzak bir köşeye götürdü. Ve ardından, tüm bakışları sırtında hissederek kamp yerini terk etti ve ormana doğru giden patikada, çalılıkların arkasında gözden kayboldu.

Daracık yol, kocaman sivri dişler gibi topraktan fırlamış kayalıkları çevreleyen ısırgan otları ve böğürtlen kümeleri arasında kıvrılıp gidiyordu.

Yol yükseklere doğru çıkıyordu. Seneler boyunca denizden gelen rüzgârla eğilip bükülmüş köknarlar ve çam ağaçları kumlu toprağa tutunmaya çalışıyordu.

Frewin birlikler karaya çıkmadan önce vurulmuş bir silah deposunun olduğu açıklığa vardı. Katil burayı nasıl keşfetmişti? İki açıklama geliyordu akla: En basiti, patikanın girişi hemen yakında olduğundan, askerin biri üssün az uzağında dolaşmaya çıkmış, etrafa bir göz atmıştı. İkinci açıklama, ikinci kurbanın bedeninde bulunan ipucuna bağlıydı: naylon. Bir paraşüt parçası. Bu durumda katilin hava ordusuyla bir ilişkisi olabilirdi. Pilotlardan biri bu bombardımanı, bu görevi katile anlatmıştı... Bu varsayım pek olası değildi ve Frewin bunu düşünmekten vazgeçti. 3. takımdan birilerinin sakin bir köşe bulabilmek veya dinlenmek amacıyla buralarda dolaşmış olması çok doğaldı. Katil ya bunlardan biriydi ya da ona buradan bahseden biri olmuştu.

Tepeleri uçup gitmiş ağaç gövdelerinin ve çukurların arasında yürürken katilin kurbanıyla buraya nasıl geldiğini düşünüyordu. Onu buraya kadar nasıl getirmişti? Omuzlarda bir ağırlıkla yürümek için kolay bir yol değildi. Baker ile Larsson bunun kanıtıydı, onlar bile ne kadar zorlanmıştı.

Katil çok güçlü biri.

Üsten buraya kurbanını taşımıştı... Evet, bu olabilirdi ama çok güçtü.

Yoksa iki kişi miydiler? Bu olasılığı daha önce hiç aklına getirmemişti. Aynı sapık eğilimleri paylaşan iki adamın karşılaşma olasılığı azdı.

Ama olabilirdi de. İnanılması çok güç olsa da Frewin bu ihtimali de göz önünde bulundurmalıydı. Ama bu yönde elle tutulur bir ipucu ortaya çıkana dek akla en yakın olanın, yani tek bir katilin üzerinde durmaya devam edecekti,.

Öyleyse katil kurbanıyla birlikte buraya kadar nasıl gelebilmişti? Bu kurban onunla birlikte yürüyerek gelmiş olabilir miydi? Tehditle veya kendi isteğiyle? Zavallı adamın

el ve ayak bilekleri, kelepçe izleri olup olmadığını görmek için kontrol edilmeliydi.

Açıklığın ortasında, gözlemevi vazifesi gören beton korugan etrafa tamamen hâkim bir konumdaydı ve birdenbire Frewin'in aklına ne kendisinin ne de adamlarının orayı iyice araştırmadıkları geldi. *Yorgunduk. Bizi neyin beklediğini bilmiyorduk*. Ve özellikle kendilerini tehlikede hissetmişlerdi. Olası bir tuzaktan ürktüklerinden, dikkatlerini bütüne değil, yakın çevrelerine vermişlerdi.

Gökyüzünde tiz bir miyavlamayı andıran bir çığlık koptu. Bir şahin açıklığın üstünde uçuyordu. Frewin beton korugana kadar tırmandı ve girişinde durakladı. Burası karanlıktı ve her taraftan tecrit edilmiş gibiydi. Hiç davetkâr değildi. Gece yarısı daha da beter olmalıydı. Katil avını içeri sokabilmek için nasıl bir kurnazlığa başvurmuştu?

Frewin büyük odaya girdi. Gölgede kaldığından siyah bir renge bürünmüş parlak kan gölcüğü bir buçuk metre çapında bir alana yayılmıştı. Kocaman sinekler bu yaşamsal sıvının içine yumurtluyor ve oradan besleniyordu. Etrafta başka kırmızı lekeler de vardı, yaralıya yardım ederken kendilerinin bıraktıkları.

Gün ışığı gözlem mazgalından içeri girerek girişin karşısındaki duvarı aydınlatıyordu. Frewin tavanda, zeminde ve duvarlarda misinaları tutturmaya yarayan çivi ya da çengelleri inceledi. Sanki yeni konmuş gibiydiler. Burada hiçbir metal kiriş yoktu, çengel, raf veya lamba asılabilmesi için sadece ahşap putreller vardı. Katil, cinayet dekorunu yaratmak için bunlardan faydalanmıştı. Bir hazırlık, hatta ölçüm yapması gerekmişti. Bunu nasıl yapmıştı? En başından beri bütün bu malzemelere sahip miydi? Herhalde öyle olmalıydı, hepsini buradan temin etmiş olamazdı. Frewin yüzünü buruşturdu. Katil, mekâna bağlı olarak böyle bir fırsat çıktığı takdirde bu işkenceyi uygulamaya koyacağını önceden mi tasarlamıştı? Şayet durum buysa, malzemesini sakladığı bir yeri olmalıydı. Frewin bu varsayımını daha ileri götüremedi. Bir asker, savaşta bile

olsa hiçbir zaman yalnız değildi, tüm birlik ve onun lojistiği, eşyaların saklanmasında ona yardımcı olabilirdi. Bir başkasının çantasında, mühimmat, yiyecek, içecek sandıklarında...

Frewin, muhtelif vücut sıvılarına bulanmış ve kimilerinin uçlarına kas, damar, et parçalarının yem gibi takılmış olduğu olta iğnelerine baktı.

Sineklerin zevk âleminden sürekli bir vızıldama yayılıyordu.

Kurbanın, neredeyse çocuk yaştaki delikanlının görüntüsü aklına gelince buz kesti. Yaşadığı dehşet insanlık dışıydı. Tükürükleri boğazına akmıştı ve birçok kez yutkunmak zorunda kalmıştı. Her hareketinde, gergin ipin ağzından fırladığını, olta iğnesinin yemek borusuna biraz daha girdiğini ve çektiği korkunç acıyı hayal etti Frewin.

Böylesine bir barbarlığı nasıl düşünebildin? *Sen nesin*? Bütün bunların uygulamaya konması bile tarifsiz bir çalışmayı gerektiriyordu. Kurbanının anüsündeki ve penisindeki olta iğnelerini nasıl bu kadar derine sokabilmişti?

Craig Frewin yavaşça odanın içinde dolaşıyordu. Her şey çok çabuk olup bitmişti, etrafı yeterince kolaçan edememişlerdi. Devrik bir tabure bir köşede duruyordu. Katil bundan faydalanarak mı çengelleri tavana asmıştı? Muhtemelen... Bir rafta gaz lambaları duruyordu, dolu yedekleriyle birlikte. Korugana bomba düşmemişti ama düşman kaçarken malzemelerini burada bırakmıştı.

Frewin bombardımandan sonra ortada hiçbir cesedin ya da yaralanma emaresinin görünmediğini fark etti. Bu mantıksızdı. Patlamalardan sonra ölüleri gömmüş olmalıydılar.

Bir kumaş parçası vardı yerde. Frewin, parmaklarının ucuyla bunu aldı. Her iki ucunda, daha önce düğümlenmiş olmaktan ötürü buruşukluklar vardı. Katil kurbanının gözlerini kapamak için bir fular kullanmış olmalıydı. Teğmen, üç metre ilerideki kan gölcüğüne baktı. *Çok uzak*. Kurbanın

nasıl bağlandığı düşünülürse, bunu kendisi çıkarmış olamazdı... Katil çıkarmıştı.

Ayaklarının dibinde küçük bir nesne fark ederek eğildi. Saydam bir tabakayla kaplı yirmi santimetrelik bir penseydi bu.

Cerrahi bir malzeme ve yağ. Sorulardan birine –olta iğnelerinin nasıl bu kadar derine saplandığına– cevap bulmuştu.

Bunu kampın revirinden mi yürütmüştü, yoksa yola çıktıklarından beri yanında mıydı? Frewin homurdandı. Bu keşif ona zaman kazandırmayacaktı. 3. takımdaki yirmi kadar askerin içinde bu celladı teşhis edebilmek için onun kim olduğunu anlamak gerekiyordu. Ne cins bir adamdı? Ve Frewin düşündükçe, yarım saat kadar önce kampta farkına vardığı ayrıntının önemli olabileceğini görüyordu. Bu cinayet diğer ikisinin devamı değildi. Tam tersine, kökten bir değişiklik vardı. Belirleyici bir değişiklik.

Kurbanı bağladıktan sonra katil ne yapmıştı? Şimdiye kadar öldürme eyleminin katile bir tatmin duygusu verdiğini, heyecan yaşattığını düşünmüşlerdi. Bu seferse, Frewin onu harekete geçirenin acı olduğunu rahatlıkla iddia edebilirdi.

Bununla birlikte seyretmek için burada kalmadı. Üsse döndü, çadırımın içine kadar girdi, gidip kurbanı görmem için. Katil sonuna kadar kalmadı. Acıdan haz duymadı, öldürme eyleminden de.

O takdirde neyin arayışı içindeydi? Frewin'i neden buraya getirmişti?

Tuhaf bir şekilde, bir kedinin can çekişen bir fareyi sahibinin hoşuna gitsin diye ayaklarının dibine bırakması aklına geldi. *Bunu niye yaptın*?

Frewin odayı inceliyordu. Gece gaz lambasıyla aydınlatılmış halini düşündü. Katil ve gözü bantlı kurbanı birlikte içeri giriyor, her şey hazır. Geriye sadece avı odanın ortasına yerleştirmek ve ona yerde duran veya tavandan sarkan olta iğnelerini geçirmek kalıyor. Kurban dehşet duysa da, itaat ederse hayatta kalabileceği umudunu koruyor.

Tecavüz sendromu, diye düşündü Frewin. Karşı koymazsa hayatta kalacağı sözüne boyun eğen kurban felç oluyor.

Bu akla hayale gelmez düzenek, planın bir parçası. Kendisi diğer misinalarla uğraşırken dikkati dağılmasın diye, adamın yerinden kımıldayamaması için ağız tarafından işe başlamış olmalı.

Dolayısıyla bir elinde kurbanın şakağına dayalı bir tabanca tutarken diğer eliyle ağzın içine misinayı sarkıtmakla işe başlıyor. Misina onlarca santimetre aşağı sarktıktan sonra katil sert bir şekilde onu yukarı çekiyor ve böylece olta iğnesi yemek borusuna iyice saplanıyor.

Şimdi başı geriye doğru gitmiş, çırılçıplak, koruganın ortasında, ayakta. Göğsünde bir yırtılma hissi duymadan kıpırdaması mümkün değil. Bir iğneleme işi bu sefer koluna yapılıyor. Ne yapılıyor ona? Çabucak anlıyor ki, yaptığı en ufak hareket ondan bir parça koparacak. Acı ve dehşet nefesini kesiyor. Hareketsiz kalmalı, işte yapması gereken bu.

Erkeklik organı kıstırılıyor. Sidikborusuna ince, soğuk bir nesne sokuluyor. Acı, çığlık atmasına neden oluyor. Nesne duruyor, iğne saplanıyor. Korkunç bir acıyla hareketsiz kalıyor. Her kımıldadığında çelik bir çengel organını parçalıyor.

İşlem tekrar ediliyor, bu sefer anüsünde.

Kısa zamanda her yerinden bağlanıyor. En ufak bir hareket yapamaz. Ürpermek bile vücudunda bir şeyleri yırtıyor. İşkencecisine bağımlı bir kukla artık. Ölmemek için.

İşlem zaman almıştı. Tam bir gece. İlk önce doğru yeri bulmak için araştırma yapmış, sonra her şeyi yerli yerine yerleştirmişti. Kurbanı alıp buraya getirmek için üsse dönmüştü. (Onu nasıl avlamıştı? Nasıl seçmişti?) Evet, artık geç olmuştu.

Ve katilin daha yapacak çok işi var. Kurbanını Frewin'in bulmasını istiyor, bir başkasının değil. O zaman ona yolu göstermeli.

Neden o? Tanışıyorlar mı?

Dolayısıyla, bu kadar çaba sarf ettikten sonra, katil kurbanını yalnız bırakmalı.

Bundan haz duymayacaksa bu kadar işi neden yapıyor? Neden kendisini bu kadar yoruyor? Neden haz alıyor? Onu yönlendiren ne?

Hükmetmek mi? Ama o takdirde sonuna kadar kalırdı.

Ölümü seyretme zevkini başkalarına bırakmak için, kendisini bu kadar zora sokmanın hiçbir anlamı yok. O zaman niçin?

Sineklerin zevk âleminden çıkan vızıltı mide bulandırıcı olmaya başlamıştı.

Frewin için bu armağan anlaşılmazdı. Katil, onlara bu gösteriyi sunmak istiyordu. Benmerkezci bir adamdı, şimdiye kadar rastladığı tüm diğer caniler gibi. Bunu biliyordu. Demek ki, bir haz alıyordu.

Tek bir açıklaması vardı.

Odadaki ışık birden azaldı.

Frewin şaşkınlıkla geri döndü.

Yalnız değildi artık. Eşikte biri dikiliyordu.

Siyah maskeli. Elinde bir av bıçağı.

Bıçak havaya kalktı.

27

Frewin bir yay gibi geriye fırladı. Kan gölüne basınca kaydı ve bir dizi yerde, bir eli yapışkan sıvının içinde, dengesini buldu. Başını kaldırdığında saldırgan üstündeydi. Frewin'i saçlarından yakaladı ve bıçağı boğazına dayadı.

Teğmenin çevresinde şöyle bir dolaşarak "Bu iş bitti" diye fısıldadı.

Arkamdan beni boğazlaması daha kolaydı, diye düşündü Frewin. Çok çabuk hareket etmesi gerekiyordu.

"Kımıldamayın" dedi maskeli adam. "Kahramanlığa özenirseniz, sizi bir domuz gibi boğazlamaktan zevk alırım. Dikkatli olun. Sizi öldürmeye gelmedim. Henüz değil!"

Bunun için beni buraya getirdi. Benimle konuşmak için...

Adam arkasından mırıldandı:

"Her şeye burnunuzu sokuyorsunuz. Can sıkıcı, lanet birisiniz. Size söyleyeyim: Bu iş bitecek. Sakinleşip bu işin peşini bırakacaksınız. Bu bir savaş, her gün birileri birilerini öldürüyor. Unutun bu hikâyeyi. Aptalın biri üzerimize gelirse bizim orduda herkes kendini koruyabilir."

Frewin sesi tanımıyordu, adam alçak sesle konuşarak sesinin doğal iniş çıkışlarını gizlemeye çalışıyordu.

Demek ki bu tanıdığım biri, kimliğini ortaya çıkarabileceğimi biliyor.

"Burada bir işe yaradığınız yok. Hiçbir şeye. Çarpışmalarda askerleri birbirlerine kenetleyen kardeşlik bağlarını yok etmekten başka bir şey yapmıyorsunuz. Aramızdan birinin temiz olmadığını bilerek yaşayabiliriz, ama siz her birimizi yok etmeye çalışırsanız, bu işin sonu kötü olacak. Şimdi size son defa söylüyorum: Şu zavallı

soruşturmanızı bir kenara bırakın ve esirlerin çobanlığını yapmayı sürdürün."

Boğazını kesen çeliğe rağmen "Bu benim işim" diye itiraz etti Frewin. "Sizi koruyabilmek için bu katili bulmalıyım."

"Korumanıza ihtiyacımız yok. Aramızdaki meseleleri kendi aramızda halledebiliriz. Bu işi bize bırakın. Bunu yapan her kimse onu bulacağız ve gereken yapılacak. 3. takım hazırlanma emri aldı, yakında cepheye gidecek, orada size ihtiyacımız yok, özellikle de size. 3. takım bir kurt sürüsü ve kurtlar, aralarına bir yabancının girmesini hoş karşılamaz. Bunu tekrarlamayacağım: Tekrar karşılaşırsak, bu, tehdit amaçlı olmayacak, anlıyorsunuz sanırım. Kendimizi koruyabilmek için bunun yapılması gerekiyorsa, bu yapılacak. Bundan kurtulma şansınız yok."

Frewin arkasında adamın pozisyon değiştirdiğini fark etti ve yanağına yediği bir darbeyle gözlerinde şimşekler çaktı. İkinci bir yumruk çenesinde patladı ve bu sefer bilincini kaybetti.

Etraf bulanıklaştı. Kol ve bacaklarını kontrol edemez oldu. Giysileri ıslandı. Çıkışın beyaz ışığında adamın koşarak kaçtığını görebildi. Daha sonra gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalışırken, kanın ve sinek yumurtalarının içine yuvarlandığını anladı.

28

Zamanın hızla geçmesi Frewin'in midesinde kasılmalar yaratıyordu. 3. takım hareket emri almıştı ve sabahın ilk saatlerinde yola çıkıyordu.

Bu arada teğmen üsse dönmüştü. Adamlarının yanına gitmeden önce, dönüş yolunda içindeki boğuk öfkeden kurtulmaya çalışmıştı. Boynunda sadece bir sıyrık vardı, buna mukabil yanağı şişiyordu ve dikişlerin atmasıyla hafifçe kanamıştı. Yanağındaki çürüğü gözlerden saklayamayacağını biliyordu. Revire gidip tekrar dikiş attırdığında, "çarmıha gerilmiş" askerin öldüğü haberini aldı. Doktorların elinden bir şey gelmemişti. Kimliği hemen tespit edilmişti: Clifford Harris, yirmi iki yaşında. Dog Bölüğü'nde, sabah içtimasına çıkmayan kişi.

Ann kendisini almaya gelen Matters'la birlikte Kovan'dan içeri girdi. Onlar daha yerlerine oturmadan Frewin söze başladı:

"Katilin kişiliğinin ilginç bir yanını yakaladığımı sanıyorum."

Ann elmacıkkemiğindeki şişliği fark etti.

"Başınıza bir şey mi geldi?" diye merakla sordu.

"Bir ziyaretçim vardı."

Hemşirenin yüzü şaşkınlıkla buruştu.

"Katil mi?" diye kekeledi.

"Hayır. Cal Harrison da değildi, ama 3. takımdan biriydi ve onların adına konuşuyordu, hiç 'ben' demedi, hep biz."

Monroe "Bu mutlaka katil olmalı!" diye araya girdi. "Sizi nerede bulacağını bir tek o bilebilir."

"Hayır. Herkesin önünde Baker ile Larsson'a oraya döneceğimi söyledim, yalnız gideceğimi biliyorlardı. Onu fark edemeyeceğim bir mesafeden beni takip etmesi yeterliydi. Takımdan herhangi biri bunu yapmış olabilir. Tedbirsiz davrandım, onlar da bana bunu hatırlattı."

Donovan "Bize ne söylemek istiyordunuz?" diye sordu. "Bu acil toplantının nedeni ne?"

"3. takım hareket emri aldı. Yarın sabah, şafakta yola çıkıyorlar."

"Onlarla beraber mi gidiyoruz?" diye sordu Monroe.

"Oraya da geleceğim. Ama daha önce katil hakkında bir iki çift laf etmek istiyorum. Bu cinayetin diğerlerinden farklı olduğunu düşünüyorum. Gerçekten çok farklı."

"Fark nerede?" diye sordu Larsson. "Bu aynı kişi, öyle değil mi? Başka biri olduğunu söylemeyin bana!"

"Hayır. Aynı kişi. Benim çadırıma kadar gelip uğursuz gösterisini izlememiz için planı da o çizdi. Ortaya bir oyun koyuyor. Bize gücünü ispat etmek için kurbanlarıyla ve bizimle oynayan bir sapık. Buna hiç şüphe yok."

"O zaman diğer cinayetlerden farklı olan ne?"

Frewin ensesini sıvazladı.

"Çünkü bu sabah, doğrudan öldürmedi."

Hiç kimseyi gülümsetmeyen bir şaka yaptı Monroe:

"Umarım bunu yapan içimizden biri değildir."

Frewin sözlerine devam etti:

"Şimdiye kadar hep kendisi saldırdı ve kendi elleriyle öldürdü. Biz de mantıken, öldürmeye veya yaşatmaya bizzat karar vererek kendisini güçlü hissetmek istediğini düşündük. Oysa bu sabahki olay aynı değil. Bu sefer öldürmekten ziyade bunun sahneye konuş şekli önemliydi. Hâkimiyet isteğini ve öldürme güdüsünü tatmin etmek için bu denli risk alan bir manyağın, birini kaçırıp işkence ettikten sonra işi sonuna kadar götürmemesi, müthiş zevk aldığını düşündüğüm yaşam ile ölüm arasındaki geçişi izlememesi akıl alır şey değil. Öldürürken adeta cinsel bir haz duyduğunu sanıyordum. Bu son vakada da, bu kadar

uğraştıktan sonra kendisini bu zevkten mahrum bırakmamalıydı. Tabii amacı, sadece öldürmek değilse."

Kafası karışan Matters "Amacı öldürmek değil mi?" diye sordu.

"Hayır, öldürmek işin sonucu. Onun haz aldığı esas şey bu değil, sahneye koyuş şekli. Kendisi için öldürmüyor."

Hepsi sandalyelerinde kaskatı kesildiler. Arkasından ne geleceğini tahmin ediyor ve buna inanamıyorlardı.

"Bizim için öldürüyor."

"Bu çok saçma" diye sesini yükselti Ann. "Bunun için hiçbir sebep..."

Craig Frewin onun sözünü kesti.

"Her üç cinayet de farklı yöntemlerle işlendi: kafa kesme, boğma, hayvanla yaralama ve son olarak... kanamaya yol açma. Sanki yöntemlerini teste tabi tutuyormuş, en iyisini arıyormuş gibi. Ne olacağını tahmin edip sonuncusuna tanıklık bile etmek istemedi."

Monroe "Belki de bizim arkamızdaydı, her şeyi görmek için ormanda saklanıyordu" diye bir fikir attı ortaya.

"Bunu da düşündüm. Oysa ölüm gözlemevinde gerçekleşmedi, bunu seyretmek için odada beklemesi gerekirdi. Oysa orada bizden başka kimse yoktu. Bu öğlen Yüzbaşı Morris'i sorguladım. Sabah kamptan ayrılan bir adamı olup olmadığını öğrenmek istedim. Kimse ayrılmamış. Buna kefil oldu. Cepheye gitmeden önce albaylarının son defa teftişe gelmesini beklemişler. İçtima yapmışlar, herkes oradaymış. Biz ormandayken, hazırlıklarla ve teftişle meşgulmüşler. Biz kurbanla geri döndüğümüzdeyse bu işler henüz bitmiş."

Monroe başıyla onayladı. Bu şekilde hiçbir açık kapı kalmıyordu.

Frewin sözlerine devam etti:

"Eğer onun hoşuna giden şey öldürmek değilse, niye öldürüyor? Bu cinayetlerde ortak bir nokta var. Sahneye koyuş. Ve gösterinin mutlaka izlenmesi, kaçırılmaması arzusu."

"Uğursuz bir gösteri kültü mü? Bir tür sanatçı mı? Bunu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Matters.

"Daha ziyade topluma, insanlara karşı soğuk bir nefret besleyen biri. Öldürüyor, çünkü onun için insan hayatının hiçbir önemi yok; ama bunun diğerleri için ne anlama geldiğinin de farkında. Cinayetin ne kadar ciddi olduğunu biliyor. Zeki biri. Ve verdiği acıyı –öfkesinin işareti– sergiliyor, bunun görülmesini istiyor. Bizi şoke etmek istiyor, topluma, yani bize acı vermek istiyor. Ve Forrell ile Clauwitz'i öldürerek MP'yi hedef alması, bizlerin temsil ettiği sistemi reddettiğini gösteriyor. Çünkü MP bu toplumun bir uzantısı, silahlı kolu."

Frewin, 3. takım üyelerinin isimlerinin yazılı olduğu tahtaya dayandı.

"Dolayısıyla bu adamın toplumun dışında büyüdüğünü, kesinlikle eziyet gördüğünü, diğer erkek çocuklar tarafından dışlandığını öngörebiliriz. Kızların alaya aldığı bir çocuk. Sosyalleşmemeden yaşamış biri."

"Bir dakika" diye araya girdi Donovan. "Özetleyeyim: Bu hale geldi, çünkü herkes gibi büyümedi. Dışlandı ve böylece gelişmesini gölgede tamamladı. Öyle mi?"

"Evet, böyle denebilir."

"Burada benim kavrayamadığım, kötülüğün kaynağının nerede olduğu. Çünkü başka çocuklar tarafından dışlanan bir çocuğun asosyal, hatta psikopat olması, tavukla yumurta meselesine benziyor. Diğer çocuklar onu aralarına kabul etmiyorlardı, çünkü onun kötü biri olacağını düşünüyorlardı veya o bir kenara itildiği için bu hale geldi. Ne söylemek istediğimi anlatabiliyor muyum?"

Tüm bakışlar hâlâ sessizliğini koruyan Ann'e çevrildi.

Frewin araya girdi:

"Bu konuda tavrım çok net Donovan, zira burada bir gizem olduğunu düşünmüyorum: Reaksiyonlarıyla, arzularıyla, davranışlarıyla kendini kenara iten, çocuğun kendisi. Yaşam onu tahrip etmiş. Dünyanın karanlığı şu veya bu şekilde onu diğerlerinden çok önce bozmuş ve artık çok

geç. Bizim medeniyetimizin kriterlerine göre, yanlış bir yol takip ederek gelişmiş. Dünyanın karanlığı onu, oyuncak arabayla oynamak yerine, ölü bir kediyle oynamaya sevk etmiş. Ona farklı tercihler sunmuş, çocukça tercihlerini altüst etmiş."

Bu kez Ann araya girdi.

"Dünyanın karanlığından ne kastediyorsunuz?"

"Bu, çeşitli biçimler alabilir. Çocuk zorba, gaddar, hatta çocuğunu kendisiyle cinsel ilişkiye zorlayan bir anne veya babayla yaşamak zorunda kalmıştır. Bu olay veya olaylar çocuğun zihni gelişimini farklı yönlere çevirir. Gelişmesinin bir aşamasında aşağılanmaya, tatminsizliğe, acıya bağımlı bedenini ve ötekiyle olan ilişkisini keşfeder. Bu ya taklit yoluyla veya hayatta kalma refleksiyle olur. Kişiliği farklılaşır. Bu çocuklardan birçoğu zamanla bunlardan kurtulabilir. Ama bunu başaramayanlar da var. Bunlar yok edici bir sarmala kapılır. Örneğin arkadaşlarından birinin acı çekmesi onları büyüler, hatta haz verir. Bu aşağılanmış kişilik, gerilimini hafifletmek için aşağılanmışlığını diğerlerine yansıtır. Bu şekilde herkes tarafından çok çabuk dışlanır. Bu durumda, benmerkezci bir dünya geliştirir, kötülükleri içine hapseder, onları biriktirir ve içinde büyütür. Zaman geçtikçe diğerlerinden farklı olduğunu, sevilmediğini anlamaya başlar, ötekine duyduğu nefret derinleşir, bu da diğer insanlara karşı duyabileceği anlayış kırıntılarını yok eder."

"Birçoğu bundan kurtulabiliyor, kimileriyse bunu başaramıyor. Bu fark nereden kaynaklanıyor?" diye sordu Ann.

"Bilmiyorum, kimse bilemez."

Baker söz istedi:

"Bu durumda aradığımız katil, bu kaçık, her şeyden önce kendini bunlardan kurtaramamış biri, öyle mi?"

"Evet Baker, bu doğru. Başkalarına karşı hissiz bir adam. Zevk arayışları sadece kendi içine dönük. Kendini bizden farklı yöntemlerle tatmin ediyor."

"Dolayısıyla aşırı bencil birinin peşindeyiz" diye sonuçlandırdı Ann. "Sadece kendini düşünen bir askerin."

"Doğru. Ama sadece bu değil. Aynı zamanda kendini göstermek isteyen birinin."

Matters kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ben yalnızlığına düşkün birini aradığımızı sanıyordum. Bu herif, topluma öfkeli biri ve başkalarına kin duyuyor. Kendini göstermek için niye çaba sarf etsin ki?"

"Sahneleme isteği, Matters. Kurbanları görülsün diye onları sergiliyor. Öfkesini ifade ediyor, bununla birlikte gizlilik içinde hareket edebilir, cesetleri saklayabilir, daha tedbirli davranabilirdi. Bunun yerine onları sergilemeyi tercih ediyor. Karmaşık bir kişiliği var. Başkalarına karşı duygusuz, ama kendisine aşırı duyarlı. Dikkat çekme hevesinde değil, onun asıl istediği ona çevrilmiş gözlerde kendi yansımasını bulmak. Şimdi anlıyor musunuz?"

Matters nerdeyse üzgünce onayladı.

"Evet, şimdi anlıyorum. O, insanların dikkatini çekmek istemiyor, kendisine olan ilgide kendisini görmek istiyor. Her şeyin merkezinde."

"Evet, işte bu. Fark edilmek isteyen bir çocuk, görülmek istiyor, ama aynı zamanda topluma karşı amansız bir nefret besliyor. Bu unsurları iyi kullanmak bize kalmış. Onu bunlardan mahrum bırakırsak ne olur?"

"Nasıl yani?" diye sordu Matters tedirgince.

"Onu dikkatten yoksun bırakalım, bize ne demek istediğini umursamayalım. Bu mesajı da bir şekilde almasını sağlayalım. Delirecek ve onunla meşgul olunsun diye, fark edilebilsin diye, her yola başvuracak. Hata yapana kadar."

"O zaman daha korkunç şeylerle karşılaşabiliriz" diye itiraz etti Ann. "Hemen tekrar harekete geçebilir. Bu şekilde davranırsak, onu yine öldürmeye teşvik ederiz ve eskisinden de şiddetli davranmasına neden oluruz."

"Bu çok doğru. Daha şiddetli ve hızlı vurmak, plansız davranmasına ve bir hata yapmasına neden olacak."

Monroe şaşkınlıkla gülümsedi.

"Bir daha öldürmesi gerektiğini mi ima ediyorsunuz?"

"Daha iyi bir planınız varsa onu uygulamaya hazırım. Böylesine bir strateji benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsunuz? Ama elimden gelen sadece bu. Başka hiçbir yol yok. Hiçbir yol! Çünkü size söyleyeyim, bu herif bir daha öldürecek, ne yaparsak yapalım. Mesele, ne istediğimizi bilmek! Bizi bir adım bile ileri götürmeyecek ve sürekli tekrarlanacak, nerede biteceği belli olmayan yeni cinayetler mi bekleyelim?"

"Bu bir kurban etme stratejisi" diye isyan etti Ann.

Frewin "İnanın ki bundan kolaylıkla vazgeçebilirim" diye karşılık verdi. "Ya bu şekilde hareket ederiz ya da yeni cinayetlerin sıralanmasını bekleriz. Ta ki büyük bir talih kuşu başımıza konup onu yakalayana dek."

"Tabii talih kuşu ortaya çıkarsa" diye mırıldandı Baker.

Larsson başını sallayarak gözlerini Frewin'e dikti.

"Evet, bu belki gaddarca, hatta ahlaksızca ama ben teğmenin çözümünden yanayım. Herif kendiliğinden vazgeçmeyecek, bu durumda öyle davranalım ki bu son cinayeti olsun."

"Bu tartışma götürür bir stratejiyi kabullensek bile bu işi nasıl başaracağız" diye sordu Ann.

Frewin bir an ona baktı. Yutkundu ve çok alçak bir sesle açıkladı.

"Başlangıçta sizi kullanarak."

29

Şaşkınlıktan Ann'in ağzı açık kaldı.

"Beni kullanarak mı?"

"Evet. 3. takımın arasında bu işin kapandığı dedikodusunu, MP'nin ve genelkurmayın bu vakanın çok sınırlı kaldığı konusunda karar birliğine vardığını ve silahlı kuvvetlerimizin şu sırada sürdürdüğü taarruzun yanında bunun çok önemsiz olduğunu ve bu soruşturmadan vazgeçildiğini yaymak. Bu durumda MP asli görevlerine dönecek; kampların denetimi, esirlerin gözetimi ve düzenin sağlanmasıyla ilgilenecek."

"Buna kimse inanmaz" diye itiraz etti Ann.

"Bu savaş. Her şey olabilir. Zaten, genelkurmay da bunu istiyor. Önemli olan katilin buna inanması. Belki zeki biri ama tüm muhakemesi ve eylemleri öldürmeye yönelik; tek amacı, nasıl yaralar açabileceğini, nasıl vuracağını topluma göstermek. Buna inanacağından eminim, bu karar onu fazlasıyla öfkelendirecek. Sadece bir noktada ısrarlı davranmak gerekiyor..."

"Hangi noktada?"

"Bu kararın benim tahlillerim sonucunda alındığı konusunda. Soruşturmadan benim vazgeçtiğim özellikle belirtilecek. Hangi sonuçlara vardığım hakkında sahte bir rapor düzenleyeceğim. Bu rapora göre, ilk iki cinayeti işleyen, delinin biri olacak; intihara meyilli ve dengesiz kişiliğinden ötürü ilk saldırıda vurulacak önemsiz bir deli."

"İlk iki cinayet mi? Harris'in öldürülmesini saklayacak mısınız?" diye hayretle sordu Matters.

"Hayır. Katili, şeref defterine yeni birini eklemesinden yoksun bırakacağım. Bu vakanın bir intikam cinayeti olduğunu, yer seçimi, kullanılan yöntemler vs göz önüne alındığında bu cinayetin farklı biri tarafından işlendiğini belirteceğim. Görmezden gelinmemek için büyük oyununu oynayacak. İşi o kadar büyütmek zorunda kalacak ki, hata yapması kaçınılmaz olacak."

Ekibin bilgesi Conrad düşüncelerini açıkladı:

"İzin verirseniz teğmenim, bu planın onu doğrudan size yönelteceğini söylemek isterim. Sizin yüzünüzden umursanmadığını düşünmeye başlarsa, tepenize binecektir."

Frewin alev alev yanan bakışlarıyla bir an sessiz kaldı.

"Evet, zaten ben de bunu bekliyorum" dedi sonunda.

Frewin'in çadırı gaz lambasının çıkardığı kokuyla kaplanmıştı. Ann izin isteyerek içeri girdiğinde Frewin, Conan Doyle'un romanını elinden bırakmak üzereydi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi genç kadına.

"Beni çağırmışsınız..."

Frewin, oturması için masasının karşısındaki iskemleyi işaret etti. Ann gösterilen yere oturdu.

"Revirde işler nasıl gidiyor?"

Genç hemşire içini çekti.

"Tahmin edebileceğiniz gibi. Sürekli yeni yaralılar geliyor. Ülkeye geri gönderilecek olanları uçağa bindirir bindirmez yerlerine yenileri geliyor. Callon'la ilişkilerim de pek iyi değil ama bunu zaten biliyorsunuz. Beni soruşturmanıza yardımcı olmak üzere görevlendirmek zorunda kalması onu iyice öfkelendirdi."

"3. takıma dedikoduları yaydıktan sonra sizi rahat bırakacağım..."

Ann iskemlesinde kaskatı kesildi.

"Hayır, bunu lütfen yapmayın" dedikten sonra gururlu bir tavırla ilave etti: "Beni yanınızda tutmanızı rica etmiştim, bunu bana her gün tekrarlatmayın lütfen."

Frewin elini kaldırarak "Niyetim bu değil Ann, sakin olun" dedi. "Bunu belki siz istersiniz diye söyledim, amacım açık bir kapı bırakmaktı, hepsi bu."

Samimi olup olmadığını anlamak için ona dikkatle baktı Ann. Güvensizliği ve şüpheli hali onu daha da güzelleştirmişti. Yüzünde beliren heyecan gözlerinden okunuyor, dudaklarına yansıyordu. Görüntüsü teğmenin aklını karıştırdı. Genç kadın beyaz kepini giymemiş, altın sarısı saçlarını arkaya toplamıştı. Kulağının arkasına ittiği bir tutam saç ona çocuksu bir hava veriyordu.

Ann endişelerine hâkim olmaya çalışarak "Üzgünüm, yanlış anladım" diye karşılık verdi:

"Size bir soru sorabilir miyim Ann?"

Ann başını kaldırdı.

"Cevabını vermek zorunda değilsem, buyurun."

Frewin bu hazır cevaba aldırmadan sorusunu yöneltti:

"Bu soruşturma sizin için neden bu denli çekici?"

Hemşire gözlerini kırpıştırarak çadırı inceliyormuş gibi başını öteki yana çevirdi.

"Kendime ait nedenlerim var. Sizden bana güvenmenizi rica ediyorum, kesinlikle size zarar vermeyeceğim, sizi temin ederim ve inanın bana, elimden geleni yapıyorum bunun için."

"Ann... Bu ne anlama geliyor? Neden kendinizi bu hikâyenin *içinde* hissediyorsunuz? Bu katil hakkında konuştuğumuzda, meselenin özüne giden çok mantıklı bir tahlil yaptınız, bu işlere yeni başlayanların hiç yapamayacağı türden bir tahlildi bu. İtiraf edeyim ki, bir meslektaşımla tartıştığım duygusuna kapıldım... Çok keskin gözlemlerdi. Ve kendimi pek sık böyle hissetmem. O zaman açıklayın bana."

"Lütfen..."

"Bu ilginiz ve yeteneğiniz, nereden ileri geliyor? Utanmasam, tecavüze uğramış olduğunuzu ve bu olay yüzünden insanın, *kötü insanların* derinliklerine daldığınızı

söyleyebilirim. Bu yüzden bu tatsız olaylarla ilgilisiniz ve bunları anlamaya çalışıyorsunuz. Öyle mi?"

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Hayır, tamamen yanlış yerdesiniz ve sizden durmanızı rica ediyorum, lütfen."

"Ann, bunu sizi incitmek için yapmıyorum ama size tam olarak güvenebilmemin tek yolu var: Ne olduğunu öğrenmek. Bir hemşirenin, benim soruşturmama katılabilmek için neden her şeyi yapmaya hazır ve... neden bu kadar yetenekli olduğunu anlamak istiyorum sadece."

Genç kadın hafifçe öne eğilerek Frewin'in dizine elini koydu. Bu hareketi teğmeni şaşırttı. Ann'in vanilya kokulu parfümü burun deliklerine doldu. Başka bir koku daha vardı: Bir süre daha burnunda kalmasını istediği bir rayiha, Frewin'in bir türlü çözemediği daha karmaşık bir koku.

"Bana güvenmeniz için size yalvarıyorum. Lütfen" dedi Ann.

Frewin ağzını açmak üzereyken, genç kadın kelimelerini hapsetmek için elini onun ağzına bastırdı.

"Size ve sizin güveninize takımınızda kalabilmek için *ihtiyacım* var. Bunun için daha ne yapmalıyım? Size bir kez daha mı yalvarayım?"

Craig başını salladı. Ann doğrularak elini çekti. Teğmen, bluzundan taşacakmış gibi görünen göğüslerine bir bakış atmaktan kendini alamadı.

"Hayır, tabii ki hayır."

Kafasını allak bullak eden bu yakınlıktan kurtulmak için ayağa kalktı ve matarasından bir yudum su içti. Ann'e de alüminyum bir bardağı işaret etti. Genç kadın başıyla istemediğini belirtti.

Suyunu içtikten sonra "Size güveniyorum Ann" dedi. "Güvenmemek için hiçbir nedenim yok. Ve dürüst olmam gerekirse, sizin gerçekten de yüksek bir algılama kabiliyetiniz var. Bununla birlikte, siz de takdir edersiniz ki bu durum benim için çok hassas. Her şeyin açıklığa kavuşabilmesi için bilmeyi tercih ederdim. Sizi konuşmaya

zorlamayacağım ama konuşmak isterseniz, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Teğmenin tekrar kendi içine kapandığını fark eden Ann, birdenbire hiç ummadığı bir acı hissetti. Bu adama karşı kendine itiraf edemediği büyük bir hayranlık beslediğini fark etti.

Ve daha net ve belirgin bir düşünce açığa çıktı. En başından beri kendisini kaygılandıran, yüzleşmek istemediği ama içinde hep var olan bir düşünce.

Hayır, o olamaz, dedi kendi kendine. *O olamaz, bu imkânsız*. İçinden panik duygusu yükselmeye başladı. *O olamaz... Bu felaket olur. Sakın*. Bu çılgın fikirlerden hemen uzaklaşmalıydı. Craig Frewin, listesindeki bir sonraki adam olamazdı. Bu büyük bir yanılgıydı. Bunu yaparsa kendi güvenliği için koyduğu sınırların dışına taşmış olurdu.

Frewin onu hayranlıkla izlerken gözlerini kırpıştırdı. Genç kadın çok kırılgan görünüyordu.

Ann kendini patlayacak gibi hissediyordu. Harekete geçme fikrinin salgıladığı adrenalin beynini ele geçiriyordu. Vücudunun ısısı yükseliyordu. Kalbinin atışlarını parmak uçlarında hissediyordu.

Tırnaklarını avucuna batırdı, acı onu kendine getirdi.

O olamaz! diye hırsla kendi kendine söylendi.

"Ne oldu Ann? İyi misin?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Evet, evet."

Konuyu değiştirmeliyim, konuşmayı başka yöne çevirmeli, bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmalıyım.

"Merak ediyorum... Katilin tıbbi konular hakkında bilgisi olabilir mi?" diye sordu sonunda.

"Katilin mi? Bu da nereden çıktı?"

"Bu sabahki hadiseyi duydum, bu ölümcül projesini gerçekleştirmek için büyük bir itinayla çalışmış olmalı. Bu beni belli bir şüpheliye götürebilir, örneğin sıhhiyeci Parker Collins'e."

Craig kollarını geniş göğsünde kavuşturdu.

"Tıbbi bilgisi olması gerekmiyordu. Uzun bir pense ve kayganlaştırıcı bir sıvı temin etmiş, olağanüstü bir şey yok. Evet, bu iş onun epey bir vaktini almış, ama bu kadar. Özel birini şüpheli olarak hedef almayın, gözlemlerinize devam edin ve bize ne duyarsanız veya görürseniz rapor etmeye devam edin." Masasının üzerinden 3. takımın isim listesini aldı. "Özellikle de altını çizdiğim şu isimlere dikkat edin, S harfi sağ elini kullananları gösteriyor."

– Yüzbaşı Lloyd Morris S
– Teğmen Ashley Durrington S
– Teğmen Philip Piper
– Başçavuş Clive Bradley-Dodders S
– Başçavuş Henry Clark S
– Çavuş Piotr Kijlar S
– Çavuş Gabriel Rabin
– Çavuş (sıhhiyeci) Parker Collins S
– Onbaşı Douglas Regie S
– Onbaşı Adam Houdan
– Er Frank Gazinni S
– Er Vladimir Hriscek S
– Er Martin Clamps S
– Er Jeremy Brodus S
– Er Cal Harrison S
– Er Peter Brolin
– Er James Costello
– Er Felipe Gonzalez
– Er John Traudel S
– Er Rodney Barrow S
– Er Steve Risbi
– Er John Wilker S

"Hepsi sağ elini kullanıyor ve hepsi katilimiz gibi güçlü, çok güçlü."

"Ya öbürleri? Onlarla da ilgileneyim mi?"

"Evet. Aslında tüm bu isimlere belli bir özellik vermedim, her şeyi bilemeyiz. İşte bakın, Tuğgeneral Toddwarth'a sunacağım rapor. Bu sabahki cinayetin diğerleriyle ilgisi olmadığı, Rosdale ile Tomers'ın katilinin intihara meyilli biri olduğu, onunla uğraşmanın zaman kaybı olacağı ve sandığımız gibi bir psikopat olmadığı yazılı. Tabiatı gereği kendisini kısa zamanda ölüme atacağı sonucuyla bitiyor."

"Kendisine değer verilmesini isteyen birini hiçe indirgiyorsunuz, bu onu çıldırtacak."

"Ben de bunu umuyorum. Bu raporun içeriğini kampta yaymaya gayret edin ama dikkatli davranın."

"Yanılmıyorsam, yarın sabah cepheye hareket ettiklerinde onlardan hiç haber alamayacağız. Katil onlarla birlikte gidecek ve geri dönüp dönmeyeceklerini bekleyeceğiz, değil mi?"

"Toddwarth'a göre işler çok zor olacak. Ateş hattındaki diğer birliklere katılacaklar. Onların arkasında yer alacağız. Size de bir yer ayırttım."

Bu çok tehlikeli olduğu halde Ann'in yüzü aydınlandı. Düşman bombardımanları, mayınlar ve katilin çok yakınında olacaktı.

"Ben... Teşekkür ederim."

Gitmek için ayağa kalktı. Bu çadırdan çıkmalıydı, yoksa Frewin'i de listeye ekleme tehlikesi ve tamiri mümkün olmayan bir hata yapması kaçınılmaz olurdu. Her şeyi bir kenara bırakmalıydı... Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Raporu aceleyle Frewin'in ellerinden aldı.

"Gerekeni yapacağım."

Dışarı çıkarken Frewin ona seslendi:

"Ann, dürüst olacağım: Size güveniyorum, çünkü her zaman çok iyi sonuçlara varıyorsunuz. Üstelik..."

Ann bir an ona baktı, sonra kapı vazifesi gören çadır bezini kaldırarak gözden kayboldu. Alev alev yanan bedeniyle.

30

Ann'in kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

Mühimmat ve ağır silahların etrafında kümelenmiş kum torbalarının, çadırların, balyaların ve sandıkların arasından yürüdü. Bu çadırdan duvarların arasındaki yollarıyla kamp, gece vakti daha tedirgin ediciydi. Çadırları toprağa bağlayan gergin ipler, görünmez tuzaklar oluşturuyordu. Minotauros'un bir yerlerde, bir sonraki kurbanını beklediğini bilerek muazzam bir labirentin içinde yolunu arayan Theseus gibi hissediyordu kendini.

Theseus'un kaybolmamak için bir ipi vardı. Ya sen, senin neyin var? diye kendisiyle dalga geçti. Öfkesini başka bir yere yönlendirmek için sahte bir rapor vardı, sadece o kadar. Katil bunu okuduğunda ya da okuyabilirse, Teğmen Frewin güvende olabilmek için bir müfrezeyle uyuyabilirdi ancak. Bu plan hakkında düşündükçe, hiç de iyi bir fikir olmadığı kanısına varıyordu. Bu onların tek çıkar yolu muydu? *Muhtemelen*...

Peki ya kendisi? Kendisini aşağılık içgüdülerine kaptırmamalıydı, Frewin'le olmazdı. Gecenin serinliği düşüncelerini toparlamasına yardımcı olmuştu, kendisinden utanıyordu.

Çoğu askerin çadırlarında olduğunu bilerek adımlarını hızlandırdı. Cepheye hareket etmeden önce, revire gidip Clarice'le vedalaşmayı istiyordu, ama önceliği bu raporun 3. takıma sızdırılmasıydı. Vedalaşmak için arkadaşını sabaha karşı uyandırırdı.

Ann karşısına çıkan ilk sıhhiye çadırının önünde durdu. Çadırın girişinde, katlanır bir masanın üzerindeki dosya

kutularında muhtelif tıbbi belgeler vardı. Ann teşhis sonuçlarının bir arada olduğu tomarı eline aldı ve tahmin ettiği gibi bir gün öncesinin raporlarını buldu. Diğerlerinin arasından acil olmayan üçünü seçerek, Frewin'in sahte raporuna ekledi. *Bu sahneleme işinde özenli olmak gerek. Mademki katil böyle olmasını seviyor, öyle olsun bakalım*...

Çantasının içine temiz bandajlar ve bir şişe alkol attıktan sonra çabucak dışarı çıktı. Şimdi rastlamayı hiç istemediği biri varsa o da Callon'dı. Ann Dawson'ın sabahın erken saatlerinde MP ile birlikte cepheye gideceğine dair Frewin'in kendisine gönderdiği notu okumuş olmalıydı. Bundan hoşnut kalmadığı kesindi. Çamaşır iplerinin gerili olduğu, bir futbol sahasının dörtte biri büyüklüğündeki bir alana yayılan direklerin arasından geçti. Sargı bezleri, çarşaflar, havlular ve hatta sedyeler bile bu iplere asılmıştı. Ann sallanan bu gölgelerin arasından zikzaklar çizerek yürürken kan kokusu aldı. Çiğ et, demir ve taze toprak kokularının bir karışımı. Karanlıkta gri ve siyah bezler rüzgârın etkisiyle kefen bezleri gibi uçuşuyordu. Ann bu iç karartıcı bez parçalarından bir an evvel uzaklaşmak için hızlandı.

Yoluna devam ederken bluzunun üst düğmelerini açarak göğüs dekoltesini ortaya çıkardı. Bu akşam onun işine yarayabilecek bir çeşit kozdu bu. *Ama başına bir iş gelmemesi için çok dikkatli davran*!

3. takımın kaldığı alan diğerleri gibi sakindi. Takımın malzemelerinin, sıralarının ve masalarının bulunduğu küçük meydanı, bir direğe asılı bir çift gaz lambası aydınlatıyordu. Dışarıda kimse yoktu. Buna mukabil, çadır bezlerinin ardından, yatakhanelerdeki el fenerlerinin ışıklarını seçebiliyordu.

Bir gün önce hangi çadırın kime ait olduğuna iyice dikkat etmişti. Sıhhiyeci Parker Collins'in, takımın diğer tüm subay ve astsubayları gibi kendi çadırı vardı. Erlerse, kendilerine bir mahremiyet sağlanıyormuş gibi, büyük çadırların içindeki bezlerle birbirinden ayrılan bölmelerde kalıyorlardı.

Nasıl yapmalıydı? Er Risbi'yi görmek istiyordu. Arkadaşlarının mektuplarını yazıyordu; raporu o bulursa, sahte bilgi takımın içinde hızla yayılırdı. Ann onu 3. takıma ait bilgilerin bir araya toplandığı bir kavşak gibi algılıyordu. *Bunun için onu bu denli seviyorlar. Üstelik iyi bir nişancı*... Çadıra girip doğrudan Risbi'yi sorabilir miydi? *Hayır*...

Ann yazarın kaldığı çadırın etrafında döndü. Birinci bölmeden gülüşmeler geliyordu, kâğıt oynadıklarını anladı. İkinci bölme daha sakindi; asılı lambaların aydınlattığı bölmeden sadece mırıltılar geliyordu. Çadır bezinin iyice yakınına geldiğinde bir sayfanın çevrildiğini duydu. *Büyük bir sayfa. Bir gazete mi*? Adam sessizce güldü. *Bir çizgi roman ya da komik bir hikâye*! Gülüş hafifti, daha ziyade tiz. Bu, Risbi'nin ince sesi olabilirdi.

Ann her şeyi göze aldı. Tırnaklarıyla çadır bezini tıpırdattı. Diğer tarafta gazetenin bırakıldığını duydu ve bir gölge belirdi.

Genç kadın fısıldadı:

"Ben Ann Dawson. Sizinle konuşmak istiyordum."

Gölge bir adım geri çekildi ve sonra çadırın alt kısmını kaldırmak için öne doğru eğildi. Ann'i büyük şaşkınlığa düşüren küçük bir açıklık çıktı meydana. Dolayısıyla herhangi bir askerin, kimse görmeden buradan çıkması çocuk oyuncağıydı. Sorgulayan bakışlarıyla Risbi'nin yuvarlak kafası belirdi.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Ann kimsenin kendilerini izlemediğinden emin olduktan sonra içeri girmek istediğini belirtti. Risbi dişlerini sıkarak derin bir nefes aldı ve daha sonra asabi bir hareketle içeri gelmesini işaret etti.

"Tuhaf birisiniz" diye mırıldandı Risbi, Ann içeri girdikten sonra. "Ne arıyorsunuz, belanızı mı?"

"Subaylara raporların kopyalarını teslim edince işim bitecek" diye karşılık verdi Ann, elindeki kâğıtları sallayarak. "Buradan geçiyordum, bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormak için uğradım."

Risbi ona kaçamak bir bakış fırlattı.

"Ya öyle mi? Bana kimsenin hizmet etmesine ihtiyacım yok. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Ann kararlı bir tavırla, elindeki kâğıtları bıraktığı kamp yatağına oturdu ve omzuna asmış olduğu çantasını açtı.

"Arkadaşlarınız el bombası ya da kurşunla sakatlanırken küçük bir yara için kimseye başvurmak istememenizi gayet iyi anlıyorum. Ama bazıları böyle bir yaradan ötürü kolunu, bacağını birini kaybediyor. Tişörtünüzü çıkarın da şu kolunuzu gösterin."

"Collins bununla ilgilenir, çekip gidin buradan."

"Ona gitmeyeceğinizi biliyorum. Sizi yüzbaşınıza şikâyet etmeyeceğim, gruptan dışlanmayacaksınız, şayet korkunuz buysa. Dün yaranızın iltihaplandığını fark ettim."

Risbi kımıldamadığı için Ann sesini yükseltti:

"Bana yaranızı gösterin asker!"

"Daha alçak sesle konuşun. Subaylardan biri sizi burada görürse başım derde girer."

"O zaman giysinizi çıkarın da yaraya bakayım."

Risbi istemeye istemeye tişörtünü çıkarınca üstünkörü yapılmış bandajı ortaya çıktı, ortasında koyu bir leke vardı.

Ann bandajı çıkarırken Risbi alaylı bir tavırla konuştu:

"Şimdi de aile hemşiresi rolü mü oynuyorsunuz?"

"Bu benim işim. Ah, bu ciddi bir yara."

"Derin değil."

"Cerahat topluyor. Bu gidişle bir haftaya kalmaz, sakata çıkarılırsınız!"

Makas, alkol, yanında ne getirdiyse ortaya döktü ve genç adamın cılız kolunun üzerinde çalışmaya başladı. Risbi'nin çillerle kaplı bembeyaz bir teni vardı.

"Bu yarayı takip etmek gerekiyor. Cepheye gönderilen kıtalarla beraber olacağım, göreviniz bittiğinde beni görmeye gelin."

"Bu idare eder..."

"Hayır, idare etmez. Şaka yapmıyorum. Temizlemek ve kontrol etmek gerekiyor. Ne zaman müsait olursanız hemen

bana gelin, anladınız mı?"

Risbi dudaklarını ıslattı.

"Tamam" dedi sonunda.

"Oraya tekrar dönmekten endişe duymuyor musunuz?

"Endişe mi?"

Ann büyük bir şaşkınlıkla, Risbi'nin korkuyu hemen reddetmek yerine düşünmeyi tercih ettiğini gördü.

"Evet. Midem kasılıyor. Oraya gidildiğinde nelerin olacağını bilemezsiniz. Beni asıl korkutan bu: Ne olacağını bilmemek."

Bir şeyler daha ilave edecekken kendini tuttu. Ann'in bakışları, temizlenmiş yaradan adamın yüzüne yöneldi. Çekici hiçbir tarafı yoktu, solgundu, sıskaydı ve hiç sevimli değildi ama birdenbire o denli dokunaklı göründü ki, Ann ona başka bir gözle bakmaya başladı.

Risbi kaderci bir tavırla omuzlarını silkti.

"Ama savaş da zaten bu, değil mi? Belirsizlik içinde geçen günler ve geceler."

"Ben... Evet, öyle sanırım. Sizinle ben savaşı aynı şekilde görmüyoruz." Genç kadın bir an sustuktan sonra ekledi: "Ay gibi, öyle değil mi?"

"Ay gibi mi?

"Evet. Savaşmak, kendini yukarılarda bir yerde tecrit ederek, yeryüzünün rahatlığını terk etmek gibi. Ve ben sadece ayın parlak yüzünü keşfe çıkıyorum. Sizse diğer yüzüne dalıyorsunuz, ne yaparsam yapayım orada ne olduğunu öğrenemeyeceğim yüzüne."

Risbi sırıttı. Rahatlamış görünüyordu.

"Bu fikri sevdim" dedi eğlenmiş gibi.

Sargı işi tamamlanmak üzereydi. Ann'in gitmesi gerekiyordu, gidiş zamanını iyi ayarlamalıydı. Belgeleri yatağında unuttuğunu Risbi'nin fark edemeyeceği, o uzaklaşmadan bunları iade edemeyeceği bir durum yaratmalıydı*. Ama unutulan bir paket sigarayı iade edenlerdense iş değişir*...

Ann şiddete, zorbalığa meyilli, dalavereden çok iyi anlayan bir babanın yanında büyümüştü. Ama ondan birkaç ders almıştı. "Sigara paketi" de bunlardan biriydi. Babası biriyle suç ortaklığı yapıp yapmamaya karar vermek için masada dolu bir sigara paketi unutmuş gibi yapmak gerektiğini söylerdi. Diğeri, paketi iade etmek için onu durdurursa, onunla iş yapmamak daha iyiydi; bu, onun fazla namuslu olduğunu gösterirdi. Bir şey demezse her şey olabilirdi. Bu kuralın sadece sigara içenler için geçerli olduğunu söylerdi babası: "Tabanca bir gangsterin en iyi dostuysa, aynı şey sigara ile hırsız için de geçerlidir." Söylevini, Ann'in nefret ettiği gür bir kahkahayla sonlandırırdı. Ama işte, bugün onun tavsiyelerini hatırlaması gerekmişti. Bir defa da olsa, "baba eğitimi" bir işe yaramıştı.

Çadır bezi birdenbire yukarı kalktı ve kocaman ezik bir burnu ve birbirine bitişik kaşları olan, kumral, yirmili yaşlarının sonunda, aşırı kıllı biri gözüktü. Üstü çıplak Risbi'nin yanındaki hemşireye hayranlıkla bakakalan adam ne diyeceğini bilemedi.

"Ah! Lanet olsun, Steve!"

Risbi öne doğru eğilerek onu yakasından yakaladı ve küçük bölmenin içine çekti.

"Ağzını kapa Barrow!"

Asker, Ann'i gözleriyle yiyordu.

"Bana da özel bir tedavi uygulayabilir misin güzelim?"

Ann ona bakmadan sargılama işini bitirdi ve "Yapmanız gereken tek şey elinizle düzüşmek" diye cevabını yapıştırdı.

Çocukluğunu hatırlattığı için bu tür kabalıklardan nefret ediyordu ama bu tip adamlara da derslerinin mutlaka verilmesi gerekiyordu.

Bununla birlikte Barrow altta kalmadı:

"Piliç hiç de uysal değil!"

Adam Ann'in kalçasına el attı.

Genç kadın kibarlığı bir kenara bırakarak ona güçlü bir tokat atmaya yeltendi. Adam bileğinden yakaladı.

Yılışık bir tavırla "Böyle sinirlenmenize gerek yok. Yarın savaşmaya gidiyoruz, biraz şefkat görmek hakkımız değil mi yani?" dedi.

"Bırak onu" diye emretti Risbi.

Uzakta, büyük çadırın ön tarafında, olanlardan haberi olmayan adamlar içtenlikle gülüşüyordu.

"Aptallık etme Steve! Bunu istediğini görmüyor musun? Sadece kendisine ayırdığı iki yakışıklı asker..."

"Bırak onu dedim sana!"

"Salak mısın sen?"

Vaziyet ciddileşiyordu.

"Kesin hemen şunu!" diye bağırdı Ann sert bir sesle.

"Kesmezsek ne olur?"

Ann bu sefer o kadar çabuk davrandı ki adam ona engel olamadı. Genç hemşire makası yakalayarak ucunu saldırganın boğazına iyice yaklaştırmıştı.

"Ya sen kesersin ya da ben ses tellerini kesip çeneni kapatmanı sağlarım."

Barrow anında bileğini serbest bıraktı.

"Böyle öfkelenmenize gerek yok. Sadece şaka yapmak istemiştim."

Ann başını salladı ve dizini adamın hayalarına geçirdi. Asker inleyerek yere yıkıldı.

"Ah, ben de özür dilerim, sadece bir şakaydı."

Şimdi tam sırasıydı işte. Gitmek için bu duraksamadan faydalanmalıydı. Risbi de onun kadar gergindi muhtemelen ve unutacağı MP antetli belgelere dikkatini veremezdi. Ancak yatağına uzandığında fark edebilirdi.

Malzemelerini çantasına atarak çadırdan çıkmak için eğildi. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Sizi erkek erkeğe bırakıyorum."

Olaylar Risbi'yi aşmış gibiydi.

"Çok özür dilerim..."

"Bu sizin hatanız değil. Kolunuz için beni görmeye gelin."

Hormonların havada uçuştuğu mekânı terk etti. İyi iş çıkarmıştı. Çok iyi.

Risbi belgeleri bulmadan, oradan uzaklaşmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Ve gece henüz başlamıştı. Bütün bu yaşadıklarından sonra heyecanını dışarı atması gerektiğinin farkındaydı.

Bu akşam değil, hayır... Kendini böyle bırakma.

Ama ta içinde, kararını verdiğini hissediyordu. Frewin'le beraberken duyguları yeterince ateşlenmişti. Artık geri adım atması söz konusu değildi.

Mücadele etmelisin.

Revire doğru yürüyordu.

Mademki bu gece kendini tutamayacaksın, hiç olmazsa görünmez ol. Ve hiç iz bırakma. Hiç. Yalnız bir kurban seç, kolay bir av.

Ay, kara bulutların arasından çıktı.

Ann bunu biliyordu, görünmez yüzeyler ona hiç yabancı değildi.

Zira küçüklüğünden beri her şeyin saklı tarafı onu hep büyülemişti. Birçok uçurumun dibine inmişti, karanlık ruhları keşfe çıkmıştı, kendisininkinden başlayarak. Ve kendisi hepsinden beterdi. Kendi kişiliğini çoktan çembere almıştı.

Evrilirken basamak basamak çıktığı bu vahşi ormanın eşiğinde, insanoğlu henüz çocukluk safhasındaydı. Ann bunu iyi kavramıştı, diğerlerinin arasında farklı bir varlık olduğunun farkındaydı. Frewin'in peşinde olduğu katil gibi.

Bununla birlikte zayıf ve çekingen bir ses, zihninin derinliklerinden kulaklarına ulaştı.

"Hiçbir şey donup kalmaz. İnsan kendisinin efendisidir."

Ama bu ses, uzaktan gelen bir yankı gibi gecenin karanlığında çabucak yok oldu.

31

Frewin'in kelimelerini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"... Reaksiyonlarıyla, arzularıyla, davranışlarıyla kendini kenara iten, çocuğun kendisi. Yaşam onu tahrip etmiş. Dünyanın karanlığı şu veya bu şekilde onu diğerlerinden çok önce bozmuş ve artık çok geç."

Kevin Matters bu sözleri bir yere oturtamıyordu. "*Artık çok geç*." Bununla ne demek istemişti?

Bunu çok iyi biliyorsun. Çok iyi biliyorsun.

Çadırındaki kamp yatağına uzanmış, ellerini ensesinde kavuşturmuştu. *Hem bu konuda ne biliyor? Bu vaka, psikoloji derslerinde öğretilen bir analiz türü mü?* Bu psikoloji kelimesini büyük bir küçümsemeyle düşünmüştü. *Her insan birbirinden farklı değil mi? Genelleştirmek imkânsız*... Buna rağmen Matters kendi içinde, belli davranış şemalarının olduğunu biliyordu. Psikoloji "bilim-ötesi" bir dal değildi.

Ama herkesin sırları var! Herkesin. Teğmenin bile! Sandığında bulduğum şu mektuplara ne demeli? Peki, onun sırrı ne?

Ama çok kısa sürede Matters gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Evet, herkesin sırrı olabilirdi ama birçoğu ne utanılacak türdendi ne de tehlikeli. Yani onunkiler gibi zararlı değildi...

Ben kimseye kötülük yapmıyorum!

Kendini burnundan nefes alıp ağzından vermeye zorlayarak sakinleşmeye, içini boşaltmaya çalıştı. Böyle davranmaya devam ederse şüpheleri üzerine çekecekti. Ona kuşkuyla bakılacak ve ardından çadırı, özel yaşamı didik didik edilecekti. Ve öğreneceklerdi.

Kalp atışları hızlanmaya başladı. B*aşka hiçbir şey düşünmeden nefes almalıyım, buna yoğunlaşmalıyım.*

Zihnini omzundaki yaraya yöneltti. Ormandaki koşturma yaranın yeniden açılmasına neden olmuş ve revirde, ölen adamın yanında pansuman yaptırmak zorunda kalmıştı. Clifford Haris neredeyse kollarında can vermişti. Ann Dawson, Matters'ın bandajını yenilerken, son olaylar hakkında bitmek bilmez sorular sormuştu. Genç kadından hoşlanmıyordu. Rahatsız edici bir şeyler vardı onda. Matters bunun nedenini çözmeye uğraşmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Er ya da geç bunun ne olduğunu anlayacaktı.

İsteği bir süre için durulmuştu.

Ama bir köpekbalığının avını kollaması gibi, etrafında dolaşmaya devam ediyordu.

Sandığının kilidini açmak için ayağa kalktı.

İçinden fışkıran duyguların kendisine hâkim olmasını istemiyorsa şimdi harekete geçmeliydi, henüz bunu yapabilecekken. Bunu beceremezse, gece çadırından çıkacak ve yasakların peşine düşecekti, bir kere daha. Birkaç dakikalık haz için aşağılanmayı göze alacaktı.

Çok dikkatli davranmazsa yakalanacaktı. Kendine hâkim olmalıydı. Yakında her şey düzelecekti.

"*Yaşam onu tahrip etmiş. Dünyanın karanlığı şu veya bu şekilde onu diğerlerinden çok önce bozmuş ve artık çok geç."*

Hayır, çok geç değildi!

Teğmenin sözleri, katil için olduğu kadar, kendisi için de geçerliymiş gibi kulaklarında yankılanıyordu.

Gözleri yaşlarıyla doldu.

Hayır, hiç kimse kurtarılamaz değildir! Bu faşist bir varsayım! En iğrenç suçluların bile bir kurtuluş yolu olmalı, diye kendi kendine tekrarladı genç çavuş. *Herkes kurtulabilir, kader diye bir şey yok! Ben bile*...

Matters ellerini sandığa daldırdı.

Yanağından aşağı süzülen gözyaşları görüşünü köreltiyordu.

Ben bile!

32

Sabahın ilk saatlerinde yağmur yağmaya başladı. Ağır, soğuk ve sinsi damlalar giysilerin boyunlarından içeri süzülerek insanı ürpertiyordu. Gökyüzü kurşuni bir renge bürünerek her şeyi griye boyadı.

Ann sırtında çantasıyla saat sekiz buçuğa doğru MP'ye ulaştı. Sırılsıklam olmuştu ve soğuktan titriyordu. Her şey toparlanmıştı, ezilmiş otlarda sandıkların izleri vardı. Bir cipin arkasına son kalan sandıkları yerleştiren Phil Conrad ile Angus Donovan'ı buldu.

"Teğmen Frewin burada değil mi?" diye şaşkınlıkla sordu Ann.

Donovan sağanağın gürültüsünü bastırmak için "Adamlarla beraber önden gitti" diye bağırarak cevap verdi.

"Ama bana demişti ki..."

"Merak etmeyin, sizin için de bir yerimiz var" diye onu rahatlattı Conrad.

On beş dakika sonra tıka basa yüklü aracın içindeydiler. Conrad direksiyonda, Donovan onun yanında oturuyordu. Ann arkada oturmak için ısrar etmişti. Yağmur damlaları cipin üzerindeki bezin üzerinde tıpırdıyordu. Ann ısınabilmek için üstüne bir örtü almış, MP yazan tahta panolar ve çadır balyaları arasına büzülmüştü. Donovan camlarını silmek için gözlüğünü çıkardığında, küçücük burnu ve çizgi gibi incecik dudaklarıyla silik hatları meydana çıktı. Daha yirmi beş yaşında bile değildi ve Ann onun MP'ye yeni katıldığını hatırladı. Conrad ise yüzündeki derin çizgileri, boğuk sesi ve sakin gücünü belli eden tavırlarıyla, Donovan'ın tersine iriyarıydı.

Adamların ıslak saçlarından süzülen damlalar hâki ceketlerini ıslatıyordu.

Conrad motoru çalıştırırken "Bu havada en az iki saatte gideriz" dedi. "Bunu değerlendirin ve uyuyun bence."

"Yol tehlikeli mi?" diye sordu Ann.

"Aslında hayır. Yol mayınlardan temizlendi. Bu havada bombardıman olmasına da pek ihtimal vermiyorum."

Ann yolculuktan faydalanarak adamlarla yakınlaşmak istiyordu. Gece çok kısa sürmüştü, çok kısa, ama yorgunluğu ona bir cezaydı. *Kendine hâkim olursan uyuyabilirsin*!

Angus'la başladı ama o özel hayatı hakkında pek geveze çıkmadı. Savaştan ötürü bir yıl önce orduya katılmıştı. Bundan önce babasıyla birlikte ailenin inşaat işlerinde çalışıyordu. Eğitiminden sonra kendini MP sıralarında bulmuştu ama buraya gelebilmek için elinden geleni yapmış, kendisini iyi bir psikolog gibi göstermişti. Bu bölüme ilgisi, başlangıçta savaş esirlerinden kaynaklanmıştı. Adamları sorgulayarak kişiliklerini ortaya çıkarırken, casusları da tespit edebileceğini düşünmüştü. Ama gerçekler tamamen farklıydı: Küçücük bir alanda gece nöbetleri, her zaman aynı tekdüze emirler vardı ve savaş esirleriyle tek ilişkisi, hücrelerin bulunduğu koridorlarda nöbet tutmakla sınırlıydı. Ta ki Frewin onunla görüşerek, soruşturma için onu kendi bölümünde görevlendirene kadar...

"Size neden yeni bir adama gereksinimi olduğunu açıkladı mı?" diye sordu Ann.

"Çünkü yola çıkacağımızı biliyordu, daha fazla adama ihtiyacı vardı."

Conrad direksiyonun üzerine eğilerek, dans eden sileceklerin ardındaki yola vermişti kendini.

Soğuk bir sesle söze karıştı:

"Bir ay önce bombardımanda bir adamımızı kaybetmiştik. Angus onun yerini aldı."

"Ah, özür dilerim, bunu bilmiyordum."

Arkada otururken her iki askeri de iyice incelebiliyordu: kötü tıraş edilmiş yanakları, soğuk su ve kör jiletler

yüzünden tahriş olmuş ciltleri, gözlerinin altında belirmeye başlayan mor halkalar, Donovan'ın ensesindeki küçük kesikler.

"Boynunuzdan mı yaralandınız?"

"Ne? Ha, evet ergenlik çağında. Eskilerden kalma bir anı."

Conrad gülmesini tutamadı:

"Şimdi sen kendini yaşlı mı sayıyorsun? Şu lanet savaş bitsin de o zaman anlarsın anılara sahip olmanın ne demek olduğunu!"

Ann fırsatı kaçırmadı:

"Peki siz çok eskiden beri mi ordudasınız?"

"Eylülde beş sene olacak. Ta başından beri buradayım."

Ann bu uzun süre karşısında şaşırdı. Conrad hâlâ erdi. Bunun iki nedeni olabilirdi: Ya rütbesinin yükseltilmesini istememiş ya da uygunsuz davranışları buna engel olmuştu.

"Asker olmayı siz mi istediniz, çağrıldınız mı?"

"Ben istedim. Daha önce polistim" diye itirafta bulundu Conrad alçak bir sesle.

"Polis mi? O zaman neden mesleğinizi bırakıp da MP'ye geldiniz? Üstelik hayatınızı iyice tehlikeye atarak?"

Conrad yolcularına bir göz atarak "Bir takım sıkıntılardan kurtulmak için" diye kaçamak bir cevap verdi. "Ya siz Matmazel Dawson, neden hemşire olmayı istediniz?"

"Gönlümdeki buydu" diye yalan söyledi genç kadın.

Acıya daha yakın olmak için. Yaralı ruhları kabuklarından çıkarmak ve içlerini görebilmek için, insanların gerçeğine, ölümün aniliğine inebilmek için.

Daha fazla soru sorulmaması için lafı değiştirdi:

"İkiniz de evli misiniz?"

"Hayır" dedi ikisi birden. Angus Donovan nişanlıydı, Conrad'sa muhtelif yerlerde sevgilileri olduğunu itiraf etti. Ann, MP'nin herkes gibi olmayanlar için belli bir cazibesi olduğunu anladı. Diğer birimlerde rastladığı askerlerin çoğu genç yaşlarına rağmen evliydi, bunun savaşın yarattığı bir acelecilik olduğunu düşünüyordu.

"Ya Teğmen Frewin? Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Neredeyse dört senedir... O biraz farklı biridir."

"Ben de öyle düşünüyordum, herkese benzemiyor, öyle değil mi? Suçluları nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyor? Kendisini onların yerine koyabiliyor ve bunu sadece suç mahallini inceleyerek yapıyor!"

Teğmenden yeni ders almış olan Donovan hemen cevapladı:

"O buna 'kanın lisanı' diyor."

Ann, Conrad'ın belli belirsiz gülümsediğini fark etti.

"Neden gülümsediniz?"

Asker başını ona çevirdi.

"Gülümsemedim..."

"Hayır, hayır, gördüm, benden saklayamazsınız."

Conrad hem neşeli hem de düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Teğmen herkes gibi değil, mesele bundan ibaret."

Ann kahkahayı bastı.

"Bunu biraz açmanız gerekiyor, ya fazla ya da eksik söylediniz."

Conrad alaycı tavrını bırakarak ciddileşti.

"Haberiniz yok, öyle değil mi?"

"Neden haberim yok?"

"Onun yaşadıklarından."

"Yaşadıklarından mı?"

Ann hiç de şaşırmış gibi görünmeyen Donovan'a baktı. Conrad'ın ne demek istediğini biliyor olmalıydı. Hatta sözü o aldı:

"Kaza."

Conrad gözlerini yoldan ayırmadan devam etti:

"Ondan bahsederken insanlar bu kelimeyi kullanmıyor."

Ann, teğmenin hayatında çok önemli bir yer tutan bir olayı ancak şimdi öğrendiği için çok şaşırdı.

"Bir kaza mı geçirdi? Bu hikâye de ne demek oluyor?"

"O değil, karısı. İki sene önce. Teğmenin izinli olduğu bir gece merdivenlerden düşmüş. İkisi de biraz içmişler, merdivenlerden ilk teğmen çıkmış, karısı onun arkasından

gitmek isterken ayağı tökezlemiş ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmış. Teğmenin kollarında can vermiş."

Ann gayriihtiyari elini ağzına götürdü.

Conrad devam etti:

"Pis bir hikâye. O dönemde teğmen cinayet soruşturmalarında nam salmıştı, o vakitler bu türden soruşturmalar fazla değildi, ama bu dosyaları çözümleme becerisi göz önüne alınarak bunlar sistematik olarak ona veriliyordu. Karısı Patty'nin ölümünden sonra, bütün şüpheli ölümlerin kendisine verilmesi için resmi bir başvuruda bulunmuştu. Sanıyorum ki, kendisinin de çok sevdiği şu terimi kullanırsak, çok *empatik* bir kişiliği var. İnsanların en kötü dürtülerinde dahi empatik yapısı dikkat çekiyor. Ama karısının ölümünden beri bu artmıştı. Hüzün sanki onun zihninde, mesleğinde yeni bir kapı açmıştı."

Donovan bu hikâyeyi daha önceden duymuştu, ama tek bir lafı bile kaçırmadan büyülenmişçesine tekrar dinliyordu.

"Her caninin içinde mutlaka hüzünlü, umutsuz bir yan olduğu düşünülecek olursa, teğmenin onları çok iyi anladığını söyleyebiliriz, çünkü bu duygular teğmende de var. Bu hüzün daha önceki bilgilerine eklenmiş."

Yağmur ön camı şiddetle döverek gri siyah manzarayı bulanıklaştırıyordu.

Ann, Conrad'ın söylediği her kelimeyi yavaşça sindiriyordu. Nefesini tuttuğunu fark ederek tekrar soluk aldı.

"Az önce bazılarının bu olaya kaza demediğini söylediniz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Her zaman kötü söz söyleyenler ve insanların itibarını gölgelemek isteyenler olmuştur. Bana göre, savaş uzadıkça insanlar daha da vahşileşiyor. Düşen birine saldırmaya hazırlar. Yaralı bir adam, kolay bir av. Üzerine hücum ediyorlar ama eskisi gibi keskin dişlerle değil, alaycılıkla, dedikodularla."

"Yani kimileri, teğmenin, karısını öldürdüğünü mü ima ediyor?"

"Bu bazen dile getiriliyor."

Ann içinde büyük bir öfkenin kabardığını hissetti.

"Nasıl..."

"Kıskançlıklar veya az önce dediğim gibi, düşen bir adamın karşısında kabaran içgüdüler. Onlara göre teğmenin liyakati hiçbir yerden kaynaklanmıyor. O bunu empati, deneyim ve derin psikoloji bilgisiyle açıklarken, diğerleri onda cinayet güdüleri, hastalıklı bir zihin görüyor. Teğmen etkileyici bir fiziğe sahip, her zaman sakin; onlarsa bu görünümün ardında bastırılmış bir şiddet duygusunun olduğunu ve o gece karısına patladığını iddia ediyorlar."

"Hiçbir neden olmadan bir insanı böyle suçlamak iğrenç ve aptalca!"

Conrad genç kadının bu öfkesini yatıştırmak için başını hafifçe iki yana salladı:

"Patty'yle işler her zaman o kadar sakin değildi ve hatta denebilir ki aralarında sık sık esaslı kavgalar çıkıyordu, ama hangi tutkulu çiftin arasında bunlar olmaz ki... Birkaç kavga cinayete neden olamaz. Ama insanların arkanızdan konuşmasına engel olmak da mümkün değil."

Ann bacaklarını karnına doğru çekerek biraz ısınmak istedi.

"Peki, bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?"

Conrad şaşırdı:

"Ben mi? Bu soruya nasıl cevap verebilirim? Ben onun yaptıklarını görüyorum, onu hem insan olarak beğeniyorum hem de işinin ehli olmasını takdir ediyorum. Başka ne diyebilirim ki?"

"Dedikoduların amacı hep bir şüphe uyandırmaktır, sizde hiç şüphe uyanmadı mı?"

Conrad yağmur duvarının ardından yola bakıyordu. Donovan ise onun ne cevap vereceğini merakla bekliyordu.

"Onun katiller hakkında beni çok çok aşan bir bilgisi var. Söyleyebileceğim tek şey bu. Kendisini, kimsenin yapamayacağı kadar onların yerine koyabiliyor. Gerisi de beni ilgilendirmiyor."

33

İleri karakol, bomba ve obüslerin henüz yakıp yıkmadığı bir köyde kurulmuştu. Genel karargâh Belediye Binası'na, derme çatma hastane gösteri salonuna, MP ise kiliseye yerleşmişti. Burası savaş esirlerini barındırabilecek büyüklükteki tek binaydı. Sokaklar üniformalı askerler, askeri araçlar ve birkaç zırhlı araç tarafından işgal edilmişti. Bu durumdan ötürü evlerine kapanmaya zorlanmış olan köylüler de pencerelerinden bu savaş resmi geçidini izliyordu. Kimileri zafer işareti olarak küçük bayraklar sallasa da güney yönünde on kilometreden az bir mesafeden güçlü ve sık aralıklarla işitilen top sesleri endişe yaratıyordu. En cesurları bile, cepheden getirilen, kan içindeki sedyeleri görüp çığlıkları işitince evlerine girdiler. Ortada bayram yapılacak bir durum yoktu.

Yağmur şiddetini azaltarak ahmakıslatana dönüşmüştü. Conrad'ın sürdüğü askeri cip, birkaç basamakla çıkılan bir kilisenin bulunduğu küçük meydanda durdu. Açık kalmış bir kapıdan, titrek mum alevlerinin parladığı kilisenin sahını görülüyordu.

"İşte yeni eviniz hanımefendi" dedi araçtan dışarı çıkan şoför.

Ann fazla dolu olmayan çantasını aldı ve aracı boşaltmakla meşgul iki askeri yalnız bırakarak kilisenin kapısına çıkan basamakları tırmandı. İçerisi oldukça karanlıktı. Ann yüzünü ıslatan yağmur damlacıklarını silerek içeri girdi. Vitrayların hâlâ sapasağlam olduğunu fark etmekte gecikmedi. Soluk gün ışığını süzen renkli camlar, içeriyi alacakaranlık yapıyordu. Hemen her yerde yanan

mumlar, gölgeleri belirginleştiriyor ve soğuk duvarlara sıcak bir görünüm veriyordu. Kilisenin içinde beş altı iskemle bir köşede üst üste yığılmış olarak duruyordu. Onların yerine şarap fıçıları gibi yakıt varilleri yerleştirilmişti. Yaklaşık elli kadardı.

"Genelkurmayın pratik düşünme yeteneği ve zekâsı" diye bir ses karşıladı onu.

Konuşan Frewin'di.

"Düşmanın bir kiliseyi bombalamayacağını düşünmüş olmalılar... Mumların arasında! Neyse ki fıçılar iyi kapatılmış, canlı canlı kızarmayı beklerken hiç olmazsa koku duymayız."

"Ya savaş esirleri? Ya aralarında intihar saldırısı yapacak..."

"Hayır, onları mahzene kapadık ve oraya da ancak dışarıdaki bir kapıdan girilebiliyor, endişelenmeyin. Önüne üst üste yığılmış variller de buraya açılan kapıyı engeller."

"Bu çok rahatlatıcı doğrusu" diye dalga geçti Ann. "Köyün dindarları bu durumdan çok memnun olmalılar."

Frewin genç kadının elinden çantasını alarak kendisini takip etmesini istedi. Gözünün altında ve elmacıkkemiklerinde dünkü kavgadan kalma kırmızılıklar vardı.

"Çok konforlu olduğu söylenemez ama rahatsız edilmemeniz için yerinizi biraz uzak bir köşeye hazırladık. Ayin eşyalarının konulduğu bölüm yatakhaneye dönüştürüldü, adamlar oraya yerleşti. Matters yakınlarda olacak, ben de girişin hemen yanındaki bir yataktayım."

"Girişte mi? Neden hepimizden uzakta?"

Frewin bu soruya cevap vermek yerine, genç kadına bir girintiyi gösterdi.

"İşte geldik."

Koro bölümünün üzerinde, iki yanda ikişer tane olmak üzere dört kubbe vardı. Girişi kapamak için iki girintinin önüne birer perde konmuştu. Bir gaz lambası ile kamp yatağının bulunduğu her bölmede tablolar, adaklar ve devasa haçlar vardı. Frewin, Ann'in çantasını yatağın üstüne

koydu. Küçük sunağın iki yanında yanan mumlar Meryem Ana ile Çocuk İsa'yı aydınlatıyordu.

"Matters karşıda olacak. Gördüğünüz gibi pek konforlu değil ama hiç olmazsa kuru."

Ann başıyla onayladıktan sonra askerler tarafından el konulmuş ruhani mekânı seyre koyuldu. Sunaktaki buhurdanlıkların ve kutsal kâsenin kaldırılmış olduğunu fark etti. İki mumun yandığı bir şamdanın yanında bir not defteri ve bir tabanca duruyordu.

"Amma da kâfirmişsiniz" dedi şaka yollu.

Frewin önce gerildi, ama dönüp de Ann'in neden bahsettiğini anlayınca rahatladı.

"Evet... bu sizi şaşırttıysa özür dilerim ama ben buyum ve... zaten bunların hiçbirine inanmıyorum" dedi eliyle kubbeli tavanı göstererek.

"Ben, kendim için bunu söyleyemem."

Ann ısrar etmedi. Acı çekmiş insanların her türlü inanca düşman olabileceğini biliyordu. Ya kendilerini tamamen dine veriyor ya da tümden reddediyorlardı.

Dinlerin esası da bu değil mi? Kafası karışmış zihinlere destek olmak. Hiçbir şeyleri olmayanlara, başkalarına saygı duyarak yaşamaya devam edebilmeleri için bir neden sunmak. Sistemden dışarı çıkmamaları için... Güçlülerin, din büyüklerinin işine gelen de bu.

"Titriyorsunuz Ann. Kurulanın, üstünüzü değişin ve sonra benimle buluşun."

Bu sözleri söyledikten sonra perdeyi sertçe çekerek Ann'i Meryem Ana'yla yalnız bıraktı.

Ann, Frewin'i sunağın karşısında, katlanır bir taburede otururken buldu. Teğmen kalemini bırakarak ayağa kalktı. Arkasında Matters ile heybetli gövdesiyle Larsson, savaş esirlerinin fişlerini metal bir kutuya yerleştiriyordu. Ann onlara selam vererek teğmenin karşısına geçti. Cinayetler hakkındaki tüm bilgilerinin yazılı olduğu karatahtalar

yerlerine yerleştirilmişti. Ann, koroyu kilisenin diğer taraflarından ayıran parmaklığın burada ayrı bir bölge oluşturduğunu fark etti. Burası Frewin'in deyimiyle "kanın lisanı"nın, yani ölümün kabuklarından sıyrıldığı bir yerdi. Uzun sarı parmakları andıran silindir biçimindeki mumlar, yerdeki kırmızı halının üzerinde aydınlık benekler oluşturuyordu. Ann korunmuş bir alandaydı.

3. takımın isim listesinin yazılı olduğu tahtayı işaret ederek "Sanırım, yeni bir şey yok" dedi.

"Biz konuşurken onlar savaşıyor. Katil belki de orada can verecek. Sahte raporu takıma sızdırabildiniz mi?"

"Raporu herkesin tanıdığı bir askerin çadırında bıraktım. Çok kısa zamanda yayacağını tahmin ediyorum. Şimdi ne yapacağız?"

"Geri dönmelerini bekleyeceğiz. Sonra da neler olacağına bakacağız."

"Bu yüzden mi girişte kalmak, bizden uzakta olmak istediniz? Katili yanınıza çekmek ve bizi korumak için mi?"

Frewin alev alev gözleriyle genç kadına baktı.

"Bu benim planım. Sonuçlarını göze aldım."

Ann şüpheli bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Notlarımı tekrar okumanızı rica ediyorum. Bir ihtimal, benim gözden kaçırdığım bir kişilik özelliğini ortaya çıkarabilirsiniz."

Ann kendisine duyulan bu güven karşısında heyecanlanarak bu teklifi hemen kabul etti.

"Ne yapabilirim, bir bakalım."

Frewin, Ann'i kilisenin ortasında, çanın altındaki bir tabureye oturttu. Etrafındaki şamdanlar, soruşturmanın önemli noktalarının yazılı olduğu tahtaları aydınlatıyordu. Teğmen genç kadına bir fincan sıcak süt getirdi.

"Üzgünüm sadece bunu bulabildik. Ne çayımız ne kahvemiz var."

"Bu çok iyi, teşekkür ederim. Bu sırada siz ne yapacaksınız?"

"Adamlarımı denetleyip savaş esirleriyle ilgileneceğim. Fırsatım olursa da, Seagull'da Gavin Tomers'ın otopsisini yapan Doktor Carrhus'a ulaşmaya çalışacağım. Karaya indiğinde beni aradığını duydum."

Kısa süre sonra Ann vitraylardan süzülen soluk ışığın altında, koroya ayrılmış bölümdeki mumların rahatlatıcı aydınlığında yalnız kalmıştı. Oynadığı oyuna sadık kalarak, zamanın baharat tadında olduğunu düşündü bu sefer. Örneğin zencefil. Hem yakıcı hem tatlı. Bir an önce Frewin'in belgelerine gömülmek istiyordu. Önce teğmenin resmi raporlarını, daha sonra notlarını okudu. Özellikle notları çok aydınlatıcıydı. Cinayet mahallini, cesedi, izleri, şema ve krokilerle destekleyerek kaydetmişti. Ardından bir araya getirdiği verileri tarihlerine göre sıralamış ve bir anlam vermeye çalışmıştı. İlk cinayette, Fergus Rosdale'in öldürülmesinde, Frewin'in ilgisini özellikle kafanın kesilmesi çekmişti. Neden adamın kafası kesilmişti? Ve neden yerine bir koç başı konmuştu? Notlarda bütün ayrıntılar vardı: boynuzlar, olası satanist bir bağlantı, insandaki hayvan ve elbette Kutsal Kitap'a bir gönderme, yani oğlunu kurban etmek isteyen Hazreti İbrahim'e oğlunun yerine bir koçun gönderilmesi. Craig Frewin bir sonuca varamasa da, her türlü simgeyi her yönden mercek altına almıştı. Bu irkiltici mizansenden hiç olmazsa şu sonuca varılabileceği kanısına varmıştı: Katil kurbanın kafasını bir hayvanınkiyle değiştirip bunu sergileyerek insanları şoke etmek istiyordu.

Ann, Gavin Tomers cinayetiyle devam etti. Bu sefer Frewin mizanseni yorumluyordu.

> Ceset yapışkan bantlarla iyice sarmalanmış. Sadece dirsekten itibaren bir kol ve bir ayak görünüyor. Bu koruyucu bir koza olabilir mi? Şayet öyleyse neden herkesin görebileceği bir yerde sergilenmiş? Katil kurbanını herkese göstermek istiyor ama bir taraftan

da onu koruyor olabilir mi? Önemli olan kurbanın kendisi değil de, neyi temsil ettiği mi?

Kurban çok acı çekmiş. Önce boğulmuş, sonra ezilmiş (katil, diziyle göğsüne bastırarak göğüs kemiğini çökertmiş olabilir). Sonunda katil kurbanın ağzına canlı akrep sokmuş ve dudaklarını çengellerle kapatmış. Ölüm büyük bir acı vererek gelmiş. Sadizm. Büyük bir öfkenin dışavurumu. Vahşet. Diğeri üzerinde hâkimiyet kurmak, yaşam ve ölüm hakkını elinde bulundurmak, yoksunlukların somutlaşması. Kendi acıları içinde yoğrulan bir varlık.

Bunlar ve zekâsı göz önüne alınırsa, diğerlerinden farklı olduğunun bilincinde ve bu durumdan acı çekiyor. İki ihtimal var: Birincisi, o kadar acı çekiyor ki, kendisini yok etmenin eşiğinde; kendisini kesip biçiyor, vücudunda bunların izleri var, genç birisi, otuzundan fazla olamaz. Aksi takdirde kişiliği dağılabilir ve ordu gibi kapalı bir toplulukta fark edilmeden yaşayamazdı. İkinci ihtimal, bu farklılığın neden olduğu acıyı, itici bir güç olarak değerlendiriyor ve yoluna devam ediyor. Bu durumda soğuk, kendine hayran biri; tek gerçek, tek doğru, kendisi olduğundan, bu sistemin kendisine uymadığına inanıyor. Dolayısıyla diğer insanlar son derece önemsiz ve onları öldürürken hiçbir şey hissetmiyor.

İlk cinayet bu ikinci varsayımı doğruluyor gibi. Soğuk kişiliğini bir perdenin arkasında saklayabiliyor, hatta son derece dışadönük görünüyor. Ama hepsi yanıltmaca, bizi küçümsüyor ve bizimle dalga geçiyor.

Öldürerek nereye varmak istiyor?

Heyecan duymak mı? Cinselliğini ancak böyle mi tatmin edebiliyor? Gerçek bir cinsel ilişki olmasa bile, en azından cinsellikle olan ilişkisini, tenselliği (kurbanın teni, yaşamı,

teması, beden sıvıları – kan) böyle tatmin ediyor olmalı. Bir başkasına işkence etmek, cinselliğin yerine geçiyor.

Frewin'in çözümlemeleri, karmaşık ama entelektüel bir mantığa dayanarak otuz sayfa boyunca sürüp gidiyordu. Toplantılarda katiliğin kişiliği hakkında yaptığı açıklamalar kısa ve öz olsa da da, yazdıkları hiç öyle değildi.

Ann son cinayet hakkında yazılanları da okuyup bitirdi. Clifford Haris sadece 22 yaşındaydı. Öğle yemeği vakti yaklaştığında, gerinerek deri kaplı not defterini kapattı. Karatahtalara ve Frewin'in yazdıklarına göz gezdirdi, bakışları bir özete takıldı.

ORTAK NOKTALAR:

- Hayvan imgeleri
- Cinayetlerdeki vahşet
- Mizansen

Cani: Yalnız bir adam mı, dışadönük biri mi?

Büyük giriş kapısı gıcırdadı ve içeri bir asker girdi. Kilisenin sütunlarını ve kemerlerini inceleyerek yürüyordu. Daha sonra Ann'i görerek selam verdi.

"Ah, özür dilerim, içeride birinin olduğunu bilmiyordum. Bana kilisenin orgundan söz edildi de. Eh... Ben de bizim oralarda pazar günleri, arada bir çalardım işte. Parmaklarıma biraz esneklik kazandırabilirim diye düşündüm. İzinliyim de..."

"İstediğinizi yapabilirsiniz" diye onun sözünü kesti Ann. "Orgun nerede olduğunu bilmiyorum, ama bulursanız keyfinize bakın."

Adamdan çabucak kurtulduğuna sevinerek düşünmeye devam etti. Meşhur listedeki isimlere baktı, isimler ile yüzleri bir araya getirmeye çalıştı.

Saldırganlar: Hriscek, Harrison, Traudel. Ve Barrow, diye ekledi dünkü hadiseyi hatırlayarak. Sonuna kadar gider miydi? Tecavüz eder miydi ona? Yok, muhtemelen etmezdi... Bu dördü savaşın etkisini hiç hissetmiyor gibiydi. Ann askerleri üç kategoride toplamayı öğrenmişti: içgüdülerini ifade etmenin yolunu savaşta bulan savaş düşkünleri; her türlü duruma kendilerini uyduran bukalemunlar; savaş düşüncesinden bile rahatsız olan, savaşa zorla sürüklenmiş şair ruhlular. Hriscek, Harrison, Traudel ve Barrow, doğalarının önemli bir bölümünü ortaya çıkaran savaşın sıkı taraftarları olmalıydılar.

Bu onların kişiliklerinin dikkate alınması gereken bir yönüydü, zira onlar hakkında çok şey anlatıyordu. *Saldırganlar*!

Başka kimler vardı?

İyi konuşanlar: Gazinni, Costello. *Bukalemunlar*.

En inceler: Yüzbaşı Morris, sıhhiyeci Parker Collins ve er Risbi. *Aynı zamanda hepsi de bukalemun, belki Risbi hariç. Risbi şair olabilir mi?*

Ve kısaca gördüğü diğer dördü: Başçavuş Clark, sakin ve iyi bir izleyici; er Clamps, aceleci ve kuşkucu; kaçamak bakışlar atan ama konuşacak cesareti olmayan er Brodus; ve son olarak, Ann'i gördüğünde hemen uzaklaşan er Wilker. Bu sonuncusunu da, iri cüssesine dayanarak, kişiliği hakkında kısa bir araştırmadan sonra saldırganlar sınıfına sokabilirdi.

Geriye haklarında hiçbir şey bilmediği dokuz adam kalıyordu. Uzun bir çalışma gerekecekti...

Kilisenin içini birdenbire orgun etkileyici sesi doldurdu. Böyle güçlü bir icraya şaşıran Ann'e gökyüzünden boğuk notalar yağıyormuş gibi geldi. Kesik kesik gürlemeler etraftaki bütün sesleri yok ederek taş binaya hâkim oldu. Ann, kendisini dış dünyadan yalıtan akışkan bir sıvı tarafından sarmalandığını hissetti.

Onu alıp götüren müziğin etkisiyle daha hızlı düşünmeye devam etti.

Takımdaki yirmi iki adamından biri, aradıkları kişiydi. Hangi yüzün arkasına gizleniyordu? Çok şirin, çok zarif biri olabilirdi. Özünde gerçekten kötü olup da bunu büyük bir iyilik maskesinin ardına gizleyenlere ancak romanlarda rastlanırdı. Gerçek bambaşkaydı. Katil herkese sürekli yalan söyleyemezdi. Katil, dünyayla zoru olan, şiddet yüklü bir adamdı. Hriscek, Harrison, Traudel ve Barrow buna tamamen uyuyorlardı. Üstelik hepsi sağ elini kullanıyordu.

Kilisenin derinliklerinden gelen güçlü notalara daha tiz bir melodi eşlik etmeye başladı.

Ann karatahtalardaki notları tekrar inceledi. Çıkarma esnasında öldürülen iki Askeri Polis'in isimleri –Clauwitz ile Forrell– 4. ve 5. kurban olarak listenin en başındaydı. Yanlarında "Rahat uyuyun" yazıyordu. Bu, Frewin'in yazısı değildi, başka biri tarafından ilave edilmişti. Matters ya da Donovan olabilir miydi? Muhtemelen onlardı, her ikisi de inançlı ve dindardı.

Cinayet yöntemleri özetlenmişti. Yerler. Özellikleri, bulundukları saat.

Ann notların başına döndü. *Koç* ve *akrep* kelimeleri kısa cümlelerde tekrar belirmeye başladı. Üçüncü cinayeti tekrar gözden geçirdi. Ve birden kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bunu nasıl atlamışlardı?

Üç cinayetin arasındaki bağlantıyı yakalamıştı.

Bu o kadar açıktı ki.

34

Teğmen Frewin sabah boyunca MP'nin yerleşmesini ve köydeki organizasyonunu denetledi. Yüksek rütbeli savaş esirleri belediyeye gönderiliyor ve çatı katındaki odalarda, genel karargâhtaki subayların gözetimi altında sorgulanıyorlardı. Diğerleri iki gruba ayrılmıştı: En dik kafalı olanlar savaş öncesinde polis karakolu olarak kullanılan eve gönderiliyordu; burada rutubetli dört hücre vardı. Diğerleri ise kilisenin, gözetim karargâhı olarak düzenlenmiş mahzenine getiriliyordu.

Tüm bu zaman süresince, çarpışmaların uzaktan gelen sesleri durmaksızın devam etmişti.

Frewin, esirlerin kimliklerini not eden ve fişlere geçiren Larsson ve Baker'la öğle yemeğini yedi. Yardımcı olması için yanlarına bir tercüman verilmişti; ufak tefek, siyah posbıyıklı biriydi.

Frewin öğleden sonra her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirdikten sonra soruşturmasına dönebildi. Genel karargâha giderek Dog Bölüğü'nün konumu hakkında bilgi aldı. Raven ve Alto bölükleriyle Dog Bölüğü bir müdahale üçgeni oluşturuyordu. Bir binbaşı Dog'un köye kamp kurduğunu, ancak çıkarma sırasında çok kayıp verdiğinden şimdilik yedekte bekletildiğini teyit etti. Alto ve Raven cepheye gönderilmişti. Dog'un yüz seksen askerinden geriye doksan üç kişi kalmıştı ve takviyenin gelmesi haftalar alacaktı.

Frewin, üç çiftliğin avlu ve ahırlarına yerleşen bölüğü köyün doğusunda buldu. Bölük komutanı Yüzbaşı Ambrose'du. Çiftliklerden birinin salonunda Frewin'i kabul etti. Şöminenin yanında asker elbiseleri kurutuluyordu.

Yüzbaşı çitliklere el koyma nedenini açıklama gereği hissederek "Buraya geldiğimizde hiç kimse yoktu" dedi. "Bir kahve içer misiniz?"

Frewin kabul ederek hemen konuya girdi:

"Sizinle Clifford Harris'in ölümüyle ilgili konuşmak istiyorum. Onu tanır mıydınız?"

"Acemi bir erdi. Onu tanıma fırsatı bulduğumu söyleyemem."

"Sizin de bildiğiniz gibi, önceki kamp yerimizde dün sabah cinayete kurban gitti."

"Evet, bana vücudunun lime lime olduğu söylendi, bu doğru mu?"

Frewin başını salladı. İşkencenin ayrıntılarına girmek istemiyordu. Ortalıkta ne kadar az bilgi dolaşırsa soruşturma o kadar rahat ilerlerdi.

"Kaybolduğu gece çadırında mıydı?"

Ambrose yüzünü buruşturdu.

"En iyisi size grup ya da takım şefini çağırtayım. Harris'i tanıyorlardı ve ancak onlar size bir cevap verebilir."

Yüzbaşı ikisini birden çağırtarak kahve servisi yaptı.

"Bu esirler yüzünden MP'nin işi başından aşkın olmalı."

"Baş edebiliyoruz. Şu sıra sadece onların transferiyle meşgulüz, sayımız yeterli değil. Bugünlerde bize bir ekibin katılmasını bekliyoruz."

Yağmurdan sırılsıklam olmuş iki adam içeri girdi.

İçlerinden biri "Ne lanet bir hava!" diye dikkat çekici bir köylü aksanıyla söylendi.

"Beyler, işte Teğmen Frewin" diye onu tanıttı Ambrose. "Er Harris hakkında size soracakları var."

Frewin ikisiyle birden, teker teker özel olarak görüşmek istediğini söyledi. Bu, Yüzbaşı Ambrose'un pek hoşuna gitmese de sesini çıkarmadı. İkisinin ifadesi de aynıydı ve her şey örtüşüyordu. Onlara göre Harris, oldukça silik, emirlere itaat eden ve fazla konuşmasa da cana yakın biriydi. Bir düşmanı olduğundan şüphelenmeleri için bir neden yoktu. Evli değildi ama anladıklarına göre bir kız

arkadaşı vardı, mektuplarınıysa ailesine ve arkadaşlarına yazardı. Katılmadığı sabah yoklamasının bir önceki akşamında herkesle beraber yemeğini yemiş ve tanık ifadelerine göre yatakhaneye gitmişti. Sonrası ise bilinmiyordu. Sabah yoktu, yatağı hiç bozulmamıştı; görünen o ki, yatakhanede yatmamıştı. Böylece Frewin bildiklerini teyit etmiş oldu: Bir asker için kimseye fark ettirmeden çadırdan çıkıp gitmek çocuk oyuncağıydı, hatta etkili bir gözcülük sistemi olmadığı için bulunduğu bölgeyi de aynı şekilde terk edebilirdi. Cephe hattı iyice güneyde olduğundan, kampın etrafındaki nöbetçiler bir saldırı korkusundan ziyade görev icabı nöbet tutuyorlardı. Frewin, Harris'in Raven Bölüğü'yle ve özellikle de 3. takımdaki askerlerle bir ilişkisinin olup olmadığını öğrenmek istedi. Bu konuda bir şey bilmiyorlardı, ancak iki bölük de yola çıkmadan önce limanda uzun süre yan yana beklediği için bu pekâlâ mümkün olabilirdi.

Frewin öğrendiklerini not defterine kaydettikten sonra hepsine teşekkür etti ve köyün merkezine doğru yollandı. Her üç kurbanın da yataklarından kendi istekleriyle çıktığı belliydi, çünkü hiç mücadele izi yoktu. Takımlarından uzaklaşmak için ortalığın sakinleşmesini beklemişlerdi. Katil onları kendisine mi çekiyordu? Katil onları yakalamadan önce gizli randevuları biliyor muydu?

Katil onların kendisine gelmesini sağlıyor; kurbanı kendisine çekmekten zevk alıyor. Pasif davranmıyor, beklemiyor, fırsatı o yaratıyor. Çok iyi hazırlanıyor, önceden belirlediği geniş bir mizansen repertuvarı var... Onları kendisi buluyor.

Frewin öğle yemeği sırasında artan yağmurdan korunmak için duvar diplerinden yürüyordu. Askerler sağda solda koşuşturarak arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyorlardı. Ambulanslar gösteri salonuna ve onun içinde derme çatma kurulmuş hastaneye doğru yol alıyorlardı.

Köyün kafe-restoranına kocaman telsiz cihazlarıyla haberleşme birimleri yerleşmişti; operatörler burada

nöbetleşe çalışıyordu. Frewin buranın önünden geçerken Ann'in beyaz siluetini fark etti. Genç kadın etraftaki yüzleri inceleyerek bisikletini sürüyordu. Sırılsıklam olmuş, giysileri bedenine yapışmıştı. Frewin'i görünce ona doğru pedal çevirdi.

Yanına geldiğinde Frewin'i azarladı:

"Her yerde sizi arıyordum."

Tokasından çıkan saçları yanaklarına yapışıyordu.

Frewin onun kararlı ama daha çok heyecanlı olduğunu fark etti. Daha ağzını açma fırsatı bulamadan, genç kadın patladı:

"Buldum" diye bağırdı. "Üç cinayetin arasındaki bağlantıyı buldum!"

Frewin onun sözünü kesti.

"Bağırmayın" dedi yağmur şıpırtılarının arasından. "Bunu bana içeride anlatırsınız. Hadi!"

Yağmur damlaları Ann'in gözlerine giriyordu. Beyaz teni, ıslanarak kızılımsı bir renk alan sarı saçı güzelliğini iyice belirginleştiriyordu.

Ve Frewin iki seneden beri ilk defa içinde uyanan kıpırtılardan büyük zevk aldığının farkına vardı. Beyninden aşağı, ilk önce göğsüne, daha sonra bacak aralarına yayılan tatlı bir sıcaklık hissediyordu. Yutkundu. Ann de dikkatle ona bakıyordu. Ne görüyordu Frewin'de? Potansiyel bir sapık mı? Tedirgin bakışlı zavallı bir tip mi? Ann rahatsız olmuş gibi gözlerini kırptı ve tekrar bisikletine bindi.

"Önce bir kurulanayım."

Frewin başıyla onaylarken, genç kadın çoktan yola çıkmıştı bile.

Patty'nin yüz çizgileri zihninde belirdi. Bundan ne rahatsızlık duydu ne de hayal kırıklığı, sadece bir gerçeklik duygusu vardı. Patty onun karısı olmaya devam ediyordu. Şimdi bile. Frewin birtakım hayaller kursa ve hemşire de ona karşı bir şeyler hissetse bile aralarında sadece profesyonel bir ilişkisi olabilirdi. Patty onun karısıydı.

Ölmüş olsa bile.

Vitraylara vuran yağmur damlaları baş döndürücü bir fon müziği yaratıyordu. Şamdanlar koro bölümünün üstünde turuncu hareler oluşturuyordu. Frewin yakıt fıçılarını kontrol ederek kaçak olup olmadığına baktı. Her tarafta mumların olması, herkesi dikkatli davranmaya sevk ediyordu.

Ann temiz bluzunun üst düğmesini ilikleyerek etrafa dağılmış notların arasında onu karşıladı. Arkaya doğru taranmış saçları henüz ıslaktı.

Karatahtaya yürüdü.

"Bağlantı işte burada, gözümüzün önünde. Clifford Harris'e bakın. Onu nasıl bulmuştunuz?"

"Dayanma gücünün sonuna gelmiş bir halde. Her tarafından şişlenmişti. Ama bunun diğerleriyle bir ilişkisini göremiyorum. Üç cinayet, üç yöntem, üç farklı sahneye koyuş."

"Tam şişlenmiş denemez, paramparça olmamak için hassas bir dengeyi koruması gerekiyordu. Dengeyi korumak ne demek?"

"Sonuca gelin Ann."

"Terazide olmak! Genç Clifford Harris bu yaşam ve acı terazisini dengede tutmak zorundaydı. Terazi. Bu size bir şey anlatmıyor mu?"

Frewin ellerini beline koydu ve düşünceli bir ifadeyle Ann'e baktı. Ardından bakışları tahtaya yöneldi. Altı çizili kelimeleri okudu. Ve birden her şey aydınlığa kavuştu.

"Koç, Akrep, Terazi... Elbette" diye bağırdı. "Burçlar."

"Ben bunun kontrolünü de yaptım. Burçlar, kurbanların burçları. Fergus Rosdale Koç, Gavin Tomers Akrep ve Clifford Harris Terazi."

Frewin başka bir tahtanın yanına giderek üç ismi ve üç burcu tekrar not etti.

"Bu bizi nereye götürecek?" diye sordu heyecanlı bir sesle. "Kişiliğinin çok önemli bir parçası böylece ortaya çıktı.

Bunu niye yapıyor?" Tebeşiri avucunun içinde evirip çevirdi. "İyi oyun Ann."

İltifata aldırmayan Ann devam etti:

"Bütün burçları bitirecek mi? Bu durumda bu üç burcun dışındakileri tespit etmemiz gerekiyor. Hepsi tehlikede."

Frewin hoşgörüyle gülümsedi.

"Bu pratikte imkânsız. Genelkurmay bütün bir bölüğü tecrit etmemize izin vermez; hele doğum tarihleri yüzünden bir psikopat onları öldürecek diye yüzlerce kişiyi bu bölükle temas kurmamaları yönünde uyarmamız kesinlikle kabul edilemez." Tebeşirini Ann'e doğrulttu "Her gece cinayet işlenmedi. Ben bu durumun tesadüfi olduğunu düşünmüştüm, ancak katil burçlarla ilişkili olarak özellikle böyle yapmış olabilir. Astroloji hakkında bilginiz var mı?"

"Hiç yok."

"Bu izin peşinden gitmemiz gerekiyor. Bu konuda bize fikir verebilecek birini bulmalıyız."

Ann onayladı.

"İsterseniz bu işle ben meşgul olabilirim, sizin galiba Doktor Carrhus'u görmeniz gerekiyordu."

"Onu aramaya vaktim olmadı. Nasılsa sahilin yakınlarındaki bir kampta olmalı. Acelesi yok."

Frewin gözlerine inanamadan tahtalardaki notları tekrar gözden geçirdi.

"Burçlar! Gözümüzün önündeyken bunun farkına nasıl varamadık!"

"Matters ve diğerleri burada değil mi?" diye sordu Ann. "Onları da bundan haberdar etmemiz gerekmiyor mu?"

"Savaş esirlerinin kaydı ve gözetimiyle ilgileniyorlar, MP'den tam teşekküllü bir ekip bugün gelerek nöbeti devralacak. Resmi olarak görevimizi yapıyor görünüyoruz, ama fiiliyatta soruşturma bizim öncelikli işimiz."

Tebeşirini bırakarak parkasını aldı.

"Bu sabah Clifford Harris'in komutanlarıyla görüştüm. Harris de diğerleri gibi ortadan kaybolmuş. Kendi isteğiyle. O gece dışarı çıkacağını biliyormuş, arkadaşlarından erken

ayrılmış ama yatmamış. Katilin, kurbanlarını nasıl ayağına getirdiğiyle de ilgilenmek gerekiyor."

"Benim bunun için bir varsayımım var ama işinize gelmeyebilir."

"Yine de söyleyin."

"Katil bir kadın."

Dikkatli bakışlarını Frewin'e dikti.

"Bu, bir askeri bir yerlere çekmenin en iyi yolu, üstelik bundan kimseye de söz etmez. Şayet bunu isteyen bir kadınsa, askerin istenen yere geleceğinden emin olabilirsiniz. Gecenin bir vakti bile olsa."

"Katilin çok güçlü biri olduğuna dair kanıtlarımız olmasaydı buna hemen inanabilirdim Ann. Kendinizi işe kaptırdığınızda ürkütücü olabiliyorsunuz."

"Ve hiç sperme rastlanmadı, halbuki öldürmenin bir tür cinsel ilişkiye girmeye benzediğini söylemiştiniz. İzlerin olması gerekirdi."

"Orgazma ulaşamamak da büyük bir öfke nedeni olabilir, açık konuştuysam özür dilerim. Ve orgazma ulaşıyorsa bile... giysileri üzerindeyken olabilir. Veya öldürme eylemi cinsel ilişkinin yerini alıyordur, yani ölüm onun hazzıdır ve bu ona yeter. Zaten aramızda hemen hemen hiç kadın yok."

"İstihbarat bölümünde ve genel karargâhta birkaç kadın var."

Frewin başını salladı.

"Yanlış yoldasınız Ann, buna gücü yetmez."

"Gözü dönmüş bir kadının neler yapabileceğini görseniz şaşardınız."

Craig genç kadının gözlerindeki garip parıltıyı fark ederek rahatsız oldu. Yüzeye kadar çıkan bir şiddet, anlaşılmaz bir şeyler güzelliğini zedeliyordu. İçinde tehditkâr bir gölge harekete geçmiş gibi, gözbebeklerinin ardında siyah bir tül dalgalanıyordu sanki.

Bir tül veya maske.

Frewin parkasını giymek için arkasını döndü.

"Bu fikri unutun Ann. Yapacak çok işimiz var."

35

Ann ile Teğmen Frewin öğleden sonra köydeki her çadırı ve evi dolaşarak az da olsa astrolojik bilgi sahibi olan birini aradılar. Askerlerden biri bu konuda biraz bilgisi olduğunu söyledi ama onun günlük işlerden kaçmanın bir yolunu aradığını fark eden Frewin sert bir tavırla onu reddetti.

Akşam yemeğine doğru genç bir operatör yanlarına gelerek genel karargâhta çalışan Katarina Weiss adındaki bir sekreterden söz etti. On dakika sonra iki soruşturmacı Belediye Binası'na giderek, lambrili küçük bir odada bir yazı makinesinin önünde çalışan Katarina Weiss'i buldular. Hafif toplu, çok uzun boylu bir kadındı. Siyah saçlarını çok düzgün bir topuzla toplamıştı. Sigara kokusu sinmiş oda duman içindeydi.

Ann'in takip ettiği Frewin kadına yaklaştı.

"Matmazel Weiss?"

"Madam."

"Özür dilerim, ben Askeri Polis'ten Teğmen Frewin. Size ihtiyacım var. Söylendiğine göre astrolojiden iyi anlıyormuşsunuz."

"Size bunu kim söyledi?"

"İstihbarattan genç bir asker. Söyledikleri doğru mu?"

"Bu Vincent olmalı. Herkese her şeyi söyler."

"Tekrar özür dilerim, ama bu çok önemli. Astroloji konusunda uzman mısınız?"

"Eh biraz... Daha önce bir gazetede yıldız falı köşesi hazırlıyordum."

"Hayatımı kurtardınız. Akşamınızı bana ayırabilir misiniz?"

"Bunu amirime sormalısınız."

Frewin, Toddwarth'ın nüfuzunu kullanarak bu işi on dakikada halletti. Bu arada Ann, belediyenin dar koridorları ve subaylarla dolu odalarında kayboldu ve tam binadan çıkarlarken tek kelime etmeden Frewin'in yanına geri döndü.

Kiliseye vardıklarında, Katarina Weiss orada depolanmış binlerce litre yakıta bakarak havayı kokladı. Craig onu ayin eşyalarının bulunduğu bölümden aldığı bir iskemleye oturttu. Koro bölümündeydiler. Etrafta tablolar vardı, sunağın üstüyse not kâğıtlarıyla kaplıydı.

"Bir cinayet soruşturması yürütüyoruz" diye söze başladı Frewin.

"Biliyorum. Bunu bilmeyen mi var? Limanda işlenen ilk cinayet, herkesin intihar sandığı ikincisi ve bugünlerde herkesin bahsettiği üçüncüsü! Bu tip haberler çabuk yayılır."

"Bu durumda lafı uzatmayacağım. Burçlar ve geçmiş gecelerde bunlarla alakalı olan her şey hakkında bilgi istiyoruz."

"Yani? Her burç hakkında size bilgi vermemi mi istiyorsunuz?"

"Hayır. Diyelim ki, üç kişinin doğum tarihlerini biliyorum. Burçlara göre bunların ortak bir noktaları olabilir mi? Bu burçlar ve geçen haftanın geceleri arasında bir ilişki var mı?"

Katarina kaşlarını kaldırdı.

"Bahsettiğiniz bu üç kişi, öldürülmüş olanlar, öyle değil mi?"

"Evet."

Katarina Weiss karşılık vermedi. Suskunluğu öyle uzun sürdü ki, Frewin onun şoka girdiğini sandı. Tam onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye hazırlanırken Weiss konuştu:

"Dinleyin, birkaç kuruş kazanmak için iş arkadaşlarımın yıldız falına bakarım. Elimde hâlâ bu iş için birkaç malzeme var ama yeterli değil. Bana gökgünlüğü haritası gerekiyor, bunu bana temin edebilir misiniz?"

Ann araya girdi:

"Deniz ya da hava kuvvetlerinde bundan olmalı, öyle değil mi?"

Frewin şüpheli bir ifadeyle "Yakında bir filo var, onlara sorarım" dedi.

"Hepsi bu değil" diye onu uyardı Katarina. "Yıldız haritalarına bakmak için aynı zamanda bir cetvele ve iletkiye de ihtiyacım olacak ve özellikle..."

"Tam bir liste verin. Ne yapabileceğimize bir bakalım. Hepsinin yıldız haritasını çıkarabilecek misiniz?"

"Evet. Üçünün de doğum tarihini ve yerini biliyorsunuz değil mi?"

Frewin onayladı.

"Bu durumda mümkün. Sadece biraz zaman alır."

"Bana hemen ihtiyacınız olanların listesini verin. Mümkün olduğu kadar çabuk."

Sekreter hiçbir şeyi atlamadan listesini hazırlarken Ann, Frewin'i kolundan tutarak biraz uzağa götürdü.

"Siz Madam Weiss'in bizimle gelmesi için gerekli düzenlemeleri yaparken, ben de kiminle iş yaptığımızı öğrenmek için birkaç meslektaşıyla sohbet ettim."

"Kimmiş bu kadın."

"Geveze biri. Hatta fazla geveze. İş arkadaşları her şeyi abarttığını söylediler."

"Yani yalancı biri mi?"

"Sanki."

"Bu hiç iyi değil. Umarım astroloji konusunda gerçekten bilgi sahibidir. Yalancılar ilginin hep üzerlerinde olmasını ister. Durum böyleyse vaktimizi boşa harcayacak."

Ann, iri yapılı kadına bir göz attı. Bir şamdanın ışığı altında listesini hazırlamakla meşguldü.

"Onunla biraz vakit geçirmeye çalışayım. Bu arada siz de istediklerini temin etmeye çalışırsınız. Belki biraz daha fazla bir şeyler öğrenebilirim."

Frewin karşılık veremedi. Ayin odasının kapısı şiddetle çarptı. Matters koşarak kendilerine doğru geldi.

"Raven Bölüğü bu akşam geri dönüyor" dedi nefes nefese. "Düşman hattı ele geçirilmiş ama çok kayıp vermişler. Genel karargâh Alto Bölüğü'nü orada bırakmış ve Dog Bölüğü de takviye kuvvet olarak gönderiliyor."

Ann, Frewin'e baktı.

"Bu, katilin geri döndüğü anlamına geliyor." Devam etmeden göz ucuyla sekretere baktı. "Kurbanların burçlarının arasındaki bağlantıyı ivedilikle anlamamız gerekiyor. Bu gece harekete geçip geçmeyeceğini öğrenmeliyiz."

Ann iyi kapanmayan giriş kapısına yöneltti bakışlarını.

Az ileride Frewin'in kamp yatağı bulunuyordu.

Katil saldıracaktı.

Geriye sayım başlamıştı.

36

Teğmen Frewin, Katarina Weiss'in istediği malzemeleri bulunca ona haber vereceğini söyledikten sonra sekreter kendi bölümüne döndü.

Frewin ile Ann yakıt fıçılarından uzakta, küçük bir gaz ocağında ısıttıkları akşam yemeklerini birlikte yediler. İkisi yalnızdı. MP'nin diğer askerleri görevlerini farklı yerlerde nöbetleşe yapıyorlardı. Matters, askıdaki koluyla tekrar gelerek Raven Bölüğü'nün döndüğünü ve çadırlarını köyün çıkışında kurduklarını bildirdi. Genç çavuş, kayıpların listesini mutlaka ele geçireceğini söyleyerek tekrar görev yerine döndü.

Frewin domuz pastırmasıyla birlikte pürtüklü bir püre ve şahsi eşyaları arasından çıkardığı bir şişe şarap ikram etti Ann'e.

"Kurtuluşun şerefine köyden sevgilerle..."

"Bu şarabı şu kötü tayınlarınızla değiş tokuş mu ettiniz?"

"Hayır, bu bir hediye."

Craig şarabı açarak metal bardaklarla servis yaptı. Şerefe kadeh kaldırırken yağmur şiddetini artırarak vitrayları dövmeye başladı. Gece olmuştu ve uzaktan gelen top seslerinin yerini fırtınanın uğultusu almıştı. Kilise yüz kadar şamdanla aydınlanıyordu. Şimşekler gökyüzünü aydınlattığında, yüksek pencerelerden içeri rengârenk ışık huzmeleri süzüldü. Ann gotik bir roman dekorunda bulundukları hissine kapıldı. Bütün bunlar rüya mı, yoksa kâbus mu, bir türlü anlayamıyordu.

Yemeklerini yemişler ve bir şişe şarabın üçte ikisini devirmişlerdi. Ann çakırkeyif olmuş gibiydi. Frewin onu

hastanedeki günlük işleriyle ilgili soru bombardımanına tutmuş, şimdiyse daha özel meselelere giriyordu. Ann aptal değildi, teğmenin onun hakkında her şeyi öğrenmek istediğinin farkındaydı.

"Evet, hemşire olmaya nasıl karar verdiniz?"

"İhtiyaçtan."

"Sizin mi, başkalarının mı?"

"Ben de, kendini seven her insan gibi egoist ve hırslı biriyim. Benim ihtiyacım vardı."

"Neymiş bu hırslar?"

"Başarılı ve mutlu olmak, bir gün bir aile kurmak."

"Savaş olmasaydı bunlar gerçekleşmiş olurdu, bundan eminim."

Ann elindeki bardağa baktı.

"Savaş mı? Bu, hiçbir şey yapmamak için bir bahane. Her zaman sürdürülecek bir savaş vardır, barışta bile. Şüphelere, ağır iş hayatına, büyümeye engel olan yaralara karşı sürdürülmesi gereken bir savaş..."

Craig sessizce onayladı.

"İnsanın kendisiyle barışık olması o kadar zor ki" diye itiraf etti Ann alçak sesle. "Belki de bunun için "büyükler" hep savaşıyor."

"İnsanın kendini olduğu gibi kabul ederek ve gelecekteki belirsizliklerini göz önüne alarak bir aile kurması" dedi Frewin. "İçinizdeki eski yaralar buna engel oluyor, değil mi?"

Ann tehlikeli bir yola girdiklerini hissetti. Yalanların veya öfkenin insanların arasına kurduğu duvarlar birbirine yaklaşıyordu. *Ya da gerçeğin kurduğu duvarlar*... Oysa kendini açmaktan çok uzaktaydı; aslında kim olduğunu, en derininde nelerin bulunduğunu ve ne yaptığını paylaşmaktan uzaktaydı. *Ben onun peşinde olduğuyum. Dünyayı karanlığa sürükleyen gölgelerden biriyim. Ahlaksızlığım öldürücü değil ama diğerlerine eklenen bir kötülük ve bir gün, benim gibi insanların kötülükleri, kontrol edilemedikleri için, dünyayı kaosa sürükleyecek*.

Frewin birden genç kadına doğru eğildi.

"Ann, kendinizi kötü hissetmenizi istemiyorum. Ama acılarınızı gördüğümü söyleyebilirim. Bunlar çok belli. Acılarınızın nereden kaynaklandığını söylemeniz için sizi zorlamayacağım, onlar sizin, sizin gizemli tarafınız. Ama birlikte olduğumuzda bana güvenin, diken üstünde olmayın, sizden tek istediğim bu."

"Çok karmaşık biri olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Evet, bu doğru. Ama size hep söyledim: Size güveniyorum, çünkü mantıklı muhakemeler yürütüyorsunuz. Benden birçok şeyi sakladığınızı bilsem bile, bu böyle. İtiraf edeyim ki, sizin hakkınızda çok düşündüm. Düşünmeye de devam edeceğim. Ama bunlar birbirimize olan güvenimizi sarsmamalı. Söylenmeyenleri kabul eden bir güven."

Ann kırılganlıktan, sorgulayıcı bir ses tonuna geçerek "Yakamı bırakmayan şeyleri öğrenmek aramızdaki ilişkiyi değiştirir miydi?" diye sordu.

Frewin karşılık vermeden genç kadına baktı.

Elbette değiştirirdi, diye düşündü Ann. *Bunu bana söyleyemezsin, çünkü bu, profesyonel ilişkileri aşar, çünkü senin tabiatında başkalarının sakladıklarını gün ışığına çıkarma isteği var. Gölgeler seni aydınlıktan daha fazla çektiği için insanların ardındakileri görmek istiyorsun, öyle değil mi Craig? Niçin? Senin içinde neler var? Büyüsüne kapıldığın ışığa yaklaşarak kanatlarını yakan kelebeklerin tersi misin yoksa? Karanlıklar seni içine çekiyor ve yavaş yavaş orada boğuluyorsun, bu mu hadise? Ama niçin? Orada kaybettiğini bulmak için mi*?

"Size her şeyi söylemeye, itiraf etmeye, günah çıkarmaya hazırım ama bir şartla."

Frewin ona iyice bakabilmek için başını kaldırdı.

"Önce siz benim sorduklarıma cevap vereceksiniz. Hiçbir şeyi gizlemeden, dürüstçe. Sadece siz, içinizdeki siz."

Frewin karşılık vermediği için Ann sözlerine devam etti:

"Karınız hakkında."

Frewin anında karşı koydu:

"Bundan size kim söz etti?"

"İşte görüyorsunuz, insanın kendini açması, mahrem şeylerden söz etmesi hiç de kolay değil."

Frewin iri cüssesiyle doğrularak ayağa kalktı.

"Bugün yeteri kadar içtik sanıyorum. Yarın zor bir gün olacak ve galiba yatmak en iyisi."

Bu steril kaçışın farkında olarak bakıştılar. Ann teğmenin bakışlarında bir an arzu belirtisi olarak algıladığı güçlü bir heyecan hissetti. Aniden gelen şiddetli bir arzu. Ötekinde eriyerek, zevkten kendi içinde kaybolup gitme arzusu.

Frewin başını çevirdi ve koro bölümünden inerek mumları söndürmeye gitti.

"İyi geceler Ann" dedi uzaklaşırken.

Gece yarısı fırtına, kiliseyi öfkesinden kudurmuş Thor[2] gibi dövdü. Gök gürlemeleri çana vuran dev bir çekicin sesleri gibi yankılanıyordu. Frewin uyumamıştı, Ann'i düşünüyordu. Genç kadına kızmış mıydı? Aslında hayır. Frewin'i kimsenin yapamayacağı şekilde sarsmıştı. Ve teğmeni kendi hakkında, kendi kendine sorduğu sorular hakkında düşünmeye zorluyordu.

Patty'yle olan ilişkisi konusunda Ann neler biliyordu? Ona ne söylenmişti? Dedikodu orduda sürüp gidiyordu, bunun farkındaydı. Ve içlerinde Craig Frewin'in, iriyarı teğmenin, karısını öldürdüğüne inananlar çok fazlaydı. Ann, onlara inanmış mıydı? Ya da içine bir şüphe kırıntısı düşmüş müydü? Bunun kendisini rahatsız ettiğini hissetti.

Ann'den hoşlanıyordu ve değer verdiği birinin kendisi hakkında kötü düşünmesi zoruna gidiyordu.

Dürüst ol, ondan hoşlanmıyorsun, onu istiyorsun!

Ve bu akşam Ann de bunu mutlaka hissetmişti. Alkol içgüdülerini açığa vurmuştu, arzularını taştan görünümünün altına gizleyememişti. Bir şeyleri belli etmişti ve Ann böyle açıkları hemen yakalayabilecek biriydi.

Ann aslında kimdi? Neyi gizlemeye çalışıyordu?

Arka arkaya çakan şimşekler gölgeleri köşelere itip kilisedeki kabartmaları ve acılı yüzleri aydınlattı.

Uyumalıyım...

Craig uyuyabilmek için sağa sola dönerken genç kadını gördü.

Çakan bir şimşek yüzünü örten gölgeyi araladı.

Ann bir örtüye sarınmış, yatağının yanında çömelmişti. Frewin onunla konuşmak için doğrulmaya çalıştı ama genç kadın kollarını açarak üzerindeki örtüyü düşürdü ve çıplak bedenini gözler önüne serdi. İri ve kalkık göğüsleri vardı; uçlarını belli belirsiz görülen soluk pembe taçlar süslüyordu. Göbeği hızlanan soluklarının ritminde dalgalanıyordu. Biçimli bacaklarının arasında karanlık bir üçgen görünüyordu.

Craig tek kelime edemedi, yutkunamadı bile. Ann ona doğru eğilerek ilk önce altdudağını öptü. Hayvani, vanilyalı parfümü çok güzel kokuyordu. Genç kadının dili ilk başta ağzının yumuşak dokusunu keşfetti, daha sonra içeri girerek onunkini aradı. İki yumuşak et birbirine dokundu, birbirinin ıslak tadına vardı. Ann bir elini yatağın kenarına koyarak yavaşça Frewin'in üzerine devrildi. Arzularına yenik düşen Craig iyiyle kötü arasındaki farkı ayıramaz oldu. Ann örtünün içine girdiğinde, bu sefer bedenleri birbirinin tadına baktı. genç kadının memelerinin göğsüne yaptığı baskıyla ürperdi Frewin. Daha fazlasını isteyerek bedenine yaslanan kadının kalçasına götürdü parmaklarını. Boyna, omuzlara ve avuçlara konan şehvetli öpücüklerle meme uçları kabardı. Alevler Frewin'in tüm bedenini karşı konulmaz bir şekilde sarıyordu.

Genç kadını belinden kavrayarak üstüne çıktı. Ann, önce bir bacağını daha sonra öbürünü açtı ve içinde erkeğin uyanışını hissetti. Frewin'in tüm bedeni yanıyordu, yakıcı bir dalga beynine doğru yükselmeye başladı. Şimdi organının esiri olmuştu ve tek düşüncesi içine boşalmaktı. Nemli tatlar onu delirtti ve genç kadını ensesinden tuttu. Kıpırtılar dalga oldu, dalgalar şiddetli spazmlara dönüştü ve Ann gelgitler

içinde tırnaklarını Frewin'in sırtına gömdü. Hareket halindeki güçlü kaslarla sarmalanmıştı bedeni. İkisi de fırtınanın ritmine uyarak hızlı hızlı soluyordu. Azizlerin sabit bakışları altında.

Ann omuzlarını yukarı kaldırarak Frewin'in göğsüne yaslandı. Ayak parmakları gerildi ve tüm bedeni kısa aralıklarla kasıldı. Ağzından hıçkırık gibi çıkan kuru bir iniltiyi bastırmaya çalıştı. Craig boşaldığını ve genç kadının içine yayıldığını hissetti. Başı arkaya savruldu ve büyük bir zevk patlamasıyla her zamanki ciddi ifadesinden eser kalmadı.

Daha sonra genç kadının üzerine devrildi. Küçük yatağın içinde iki beden birbirine yapışmıştı, gözleri hazdan ışıl ışıl, nefes nefese.

Kilisenin üzerinde patlayan yıldırım, çanı titretti. Sesi bir dakika boyunca duvarlarda yankılandı.

Ann mutlulukla gülümsüyordu. Ama birdenbire, kendisini buraya sürükleyen büyüleyici güçten kurtularak ne yaptığının farkına vardı. Pişmanlık ve utançla kapadı gözlerini. Ve sonra olacakların endişesiyle.

Frewin'in "Gerçekten çok üzgünüm Ann, şimdi yatağınıza dönseniz iyi olur" dediğini duyduğunda belli belirsiz rahatladı.

Bu yapılacak en iyi şeydi. Craig Frewin'i kendisiyle birlikte karanlıklar içindeki bir yolculuğa götüremezdi.

Ann sarınmak için örtüsünü aldı ve tek kelime etmeden, Frewin'e hiç bakmadan kendi karanlık bölümüne gitti.

37

Her yere sinen nemle, köy puslu bir havaya uyandı.

Frewin çok erken kalktı. Ann hâlâ uyuyordu ya da en azından perdesi çekiliydi. Teğmen daha fazlasını öğrenmek istemedi. Biraz süt ısıttı ve ayin eşyalarının bulunduğu odada elini yüzünü yıkadı. Conrad ve Baker gece nöbetlerinden sonra derin bir uykudaydılar.

Saat sekizde Frewin bütün birlikleri dolaşarak her şeyin yolunda olduğunu ve yeni yapılan sabah yoklamasında hiç kimsenin eksik olmadığını öğrendi. Akşam 3. takım geri dönmüştü ve teğmen yeni bir cinayet ihtimalinden korkuyordu. Her yerde aynı cevabı aldı: Dikkat çekecek bir şey yoktu.

Bir saat sonra telsiz haberleşmeleri sayesinde Doktor Carrhus'un kumsaldaki ana kampta bulunduğu haberini aldı. Frewin, Matters'a akşama kadar dönmeyeceğini ve sorumluluğun o zamana kadar onda olduğunu açıkladı.

Tam yola çıkacağı sırada köyün meydanına hızla askeri bir motosiklet geldi. Teğmene acil bir posta vardı.

Frewin mektubu açtı ve Toddwarth'ın kısa notunu okudu.

> Umarım ne yaptığının farkındasındır. Benden istediklerini gönderiyorum. Unutma: İhtiyatı elden bırakmak yok. Önceliğimiz, birliklerin morali. Orduya paranoya hâkim olursa soruşturman sona erer. Bana suçluyu bul ve devre dışı bırak.

Meslekten yetişmiş subayların dilinde "devre dışı bırak" sözü, fazla karmaşaya sebep olmayacak bir çözüm bulunması için açık kart verildiğini ifade ediyordu. Zarfta Katarina Weiss'in astrolojik çalışması için gerekli malzemeler vardı. Frewin bunu Matters'a uzatarak uzaklaştı.

İki saatlik cip yolculuğu, dün gece hakkında hiçbir şey düşünmeme kararını suya düşürdü. Direksiyon sallarken, motorun tekdüze gürültüsü, Frewin'in aklına peş peşe gelen soruları durduramadı.

Ne halt etmişti?

O bana geldi!

Zavallı bir bahane... Gerçekse kendini tutamamış olmasıydı. Evet, Ann ona gelmişti ama kendisi de bunu her şeyden fazla istiyordu. Bunun için yanıp tutuşan birinin çılgınlığıyla sevişmişti. Hiç rahatsız olmadan, hiç düşünmeden... İşte yaptığı buydu.

Genç kadının örtüsünden sıyrılarak ona yaklaşması gözünde canlanınca bacak arası karıncalandı.

Onun arzusuna karşılık vermişti, yaptığı sadece buydu, kimseye zarar vermemişti.

Patty benim karım. İki yıldır ölü.

Ama her şeye rağmen o yine benim karım. Bunca zaman sonra ve kurtlar onu çoktan yediği halde mi?

Bu ikili düşünceler daha uzun süre devam edebilirdi. Frewin çabucak bunları kafasından uzaklaştırdı. Ann'le yatmıştı. Sorulması gereken şuydu: Patty'den bir başkasıyla yatmaya hakkı var mıydı? Aralarında geçen bunca şeye rağmen? Ona daha fazla saygı göstermesi gerekmez miydi? Patty hayat doluydu, enerji doluydu. Frewin'in yerinde olsa o ne yapardı? Hayatını yaşardı, Frewin'siz.

Ama o hiçbir zaman benim yerimde olamazdı.

Başka bir kadınla yatmadan önce ne kadar zamanın geçmesi gerekti?

Frewin bütün bu soruları kafasından sildi, zihninin uzak köşelerine gömdü, çünkü cevapları yoktu. Bunları bir daha

düşünmemeliydi. Yaşamaya devam etmeliydi. Alacağı kararlarla, vereceği hükümlerle.

Birincisi bir daha Ann'le ilişkiye girmemeliydi. Bu geceye kadar olduğu gibi sadece profesyonel ilişkilerini korumalıydı. Ann bunu anlardı. *Belki anlamaz... Bana gelirken aklından neler geçiyordu*? Ne olduysa olmuştu ama bu bir hataydı. *Hayır, hata değil, bunun sorumluluğunu üstlenmelisin*. Olmuştu işte, birlikte zevk almışlardı. Şimdi yola devam edilmeliydi.

Onunla konuşmalıydı, onu incitmemek için kelimelerine dikkat etmeliydi... *Ben zayıfım, Ann benden daha sağlam*! Buna inanıyor muydu, yoksa içindeki suçluluk duygusunu mu bastırıyordu? Birbirlerinden hoşlanmışlardı, çünkü uygar iki insan gibi görünseler de, derinliklerinde, onları vahşi yaratıklar haline getiren yaraları paylaşıyorlardı. Birbirlerini bunlar sayesinde tanımışlar ve arzulamışlardı.

Daha fazla ileri gitmemek en iyisiydi.

Zihni karmakarışık bir halde öğleye doğru kampa vardığında, cepheye ardı ardına gönderilen birliklere rağmen asker sayısının azalmadığını fark etti; takviye birlikleri gemilerden inmeye devam ediyordu. Güneye ve doğuya gönderilen tanklar azalmıştı sadece. Çadırların bir kısmı derme çatma hastanelere dönüştürülmüştü ve memlekete gönderilmeyi bekleyen yaralılarla doluydu. Her yerde topallayan veya kollarını bacaklarını kaybetmiş askerler vardı. Frewin çadırların arasında yol alırken içeriden gelen iniltiler duyuyordu.

Carrhus'u buldu ama doktor ameliyatta olduğundan onunla konuşamadı. Kır saçlı ve kocaman gözlüklü doktorla konuşabilmek için ikindiye kadar beklemek zorunda kaldı. Carrhus hava almaya çıktığında Frewin ona seslendi:

"Doktor! Yine yardımınıza ihtiyacım var."

Carrhus suratını astı. Çok yorgun görünüyordu.

"Ah, Frewin! Sizi tanıyamadım."

"Zor bir ameliyat mıydı?"

Carrhus yorgun ve üzgün bir ifadeyle onayladı.

"Dört saatlik bir uğraşa rağmen adamı kurtaramadık. Riskli bir ameliyattı. Diğerleri umutsuzluk içinde kendileriyle ilgilenilmesini beklerken bu riski göze aldık ve kaybettik."

"Fazla zamanınızı almayacağım."

"Söyleyin. Zaten benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım var, yoksa sağlam bir adamı öbür tarafa yollayabilirim. Bir kahve içelim, bana eşlik edin."

Önünde bir sürü sıra ve tahta masanın dizili olduğu büyük bir çadıra doğru yürüdüler.

"Bir mesaj aldım. Beni arıyormuşsunuz" diye açıkladı Frewin.

"Evet, doğru. Size gözlemlerimi bizzat aktarmak istiyordum, yani... biraz gayriresmi olarak. Çok zaman geçti. Bana yolladığınız kesik kafa için çok teşekkür ederim. Müthiş bir armağan! Sandığı açınca nasıl şaşırdığımı tahmin edersiniz! İşe yarar bir şey bulamadım; anladığım tek şey, bu işi yapanın tıpla hiç ilgisi olmadığı. Kafayı öylece kesmiş, son derece beceriksizce. Muhtemelen sağ elini kullanan biri ve bu işi uzun bir bıçakla yapmış. Başka bir şey yok."

Frewin başını salladı. Doktor hiç olmazsa sağ elini kullanan biri olduğunu teyit etmişti.

"Aslında kadavrada bulduğumuz parçayı inceledim" diye devam etti Carrhus. "Bulduğum şeyden emin olunca hemen size bir telgraf çektim. Bu, işin bilimsel yönüydü."

"Bunun bir de gözleme dayalı yönü mü var?"

"Elbette."

Carrhus sıralara doğru ilerledi ve kordonla ayrılmış subay bölümüne geçti. Kendilerine birer kahve söyleyerek uzak bir köşeye yerleştiler.

"Naylon en çok nerede kullanılır, biliyor musunuz?"

"Paraşüt bezlerinde."

"Orduda evet. Size iletmeyi unuttuğum küçük bir ayrıntı var: Mikroskopta parçaların bej olduğunu gördüm. Tam olarak ten rengindeydi."

"Naylon çorap mı?"

"Evet teğmen. Tabii Gavin Tomers'ı boğan şeyin bu olduğu bilimsel olarak ispat edilemese bile, bu bir naylon çoraba ait. Bu kadar erkeğin arasında ne maskaralık ama."

Frewin'in kafası karışmıştı; elindeki bardaktan yüzüne doğru yükselen sıcak dumanları umursamadı bile.

"Onu naylon çorapla mı boğmuş?" diye tekrarladı yavaşça.

"Adamınız bir koleksiyoncu! Veya bir fetişist! Kız arkadaşlarının eşyalarını saklıyor... ve onlarla öldürüyor."

Frewin artık doktoru dinlemiyordu, yüksek sesle düşünüyordu:

"Ne tür bir adam yanında naylon çorap taşır? Bu tehlikeli değil mi? Eşyalarının kontrol edilmesi halinde hemen yakalanma ihtimali var. Ya da... Naylon çorap taşıyan kim tuhaf karşılanmaz? Bir kadın."

Ann'in ileri sürdüğü varsayım artık o kadar uçuk görünmüyordu. Oysa 3. takımda hiç kadın yoktu ve şimdiye kadar edinilen bilgiler, suçlunun sadece bu takımdan olabileceği yönündeydi. İlk cinayetten bir gün öncesi onların izin günüydü ve bu, yeni kesilmiş bir koç başı bulmak için mükemmel bir fırsattı. *Ve olta iğneleri, misina ve bir akrep*... İlk iki cinayette 3. takım gemideydi ve katil cinayet mahallerinin çok yakınında bulunuyordu. Kendini hiç belli etmeden cinayetleri işleyebilirdi. *Ama Fergus Rosdale, yani ilk kurban gemiden değildi, hiç kimseye görünmeden gemiye çıkmıştı! Ya katil de gemiden biri değilse?* Tüm kurbanlar 3. takıma yakın birliklerdendi; katil onlarla arkadaşlık kurmuş olabilir ve cinayet gecesi onları kendisiyle buluşmaya ikna etmiş olabilirdi. *Bununla birlikte, Ann'in de dediği gibi bir kadın bir erkeği kolayca cazibesinin altına alabilir*... Ve katil Raven Bölüğü'nden biri değilse, kesik kafa Cal Harrison'ın sandığına nasıl girmişti? Bu yanıltıcı bir ipucu, kışkırtıcı bir hileydi ama bunu kim yapabilirdi? *Bizim 3. takımı suçladığımızı bilen biri*. MP'den biri mi? *Hayır, bu olamaz*! Frewin'in adamlarına olan güveni tamdı. *Bundan bu kadar emin misin*? Elbette...

Nereden bakarsan bak, çok güçlü biri olması gerekiyor. Bir kadın bu adamları öldürmekte çok zorlanır. Katil arkadan saldırmış olsa bile kendilerini korumuş, mücadele etmiş olmalılar. Bir kadın çok güçlü olmadığı takdirde onlarla baş edemez. Ayrıca Rosdale'i kasap çengellerine asacak kadar yukarı kaldırmış, bu nasıl olabilir? Yanında portatif bir vinç taşıyacak hali yok ya! Hayır, bu tutarlı değil. Clauwitz ile Forrell da arkalarından sıkılan kurşunlarla öldürüldüler, tam da 3. takımın çarpıştığı yerde. Bu esnada kumsalda tek bir kadın yoktu.

Bununla birlikte Frewin'in midesine bir ağırlık çökmüştü; içindeki bir önsezi bu ihtimali de göz önünde bulundurması gerektiğini söylüyordu.

Bundan böyle katilin bir kadın olabileceği de düşünülmeliydi.

Başından beri yanılıyor olabilirdi.

Bir kadın. Limandan köye kadar gelen fazla kadın yoktu.

Aslında çok az kadın gelmişti.

38

Ann tüm gününü Katarina Weiss ile geçirmişti. İkisi birden sunağın önünde oturarak üç kurbanın yıldız haritalarını düzenlemeye ve bunların önceki gecelerle bağlantılarını bulmaya çalışmışlardı. Weiss, araştırmasını tam olarak bitirmeden ve neticelerden emin olmadan bir şey söylememeyi tercih etmişti. İki kadın sohbet etmişlerdi; konuşan daha çok sekreterdi. Burada yoğun bir işgücü talebi olduğu ve bu arada çalıştığı gazete iflas ettiği için orduya katılmıştı. İki kere evlenip ayrılmıştı. Çocuğu yoktu. Katarina bunun kısır kocalarından kaynaklandığını söylüyordu ama Ann kadının aslında kendisine öfke duyduğunu hissetti; kocalarına duyduğu nefret bir tür savunmaydı. Söylediklerine bakılırsa otuz yedi yaşındayken yaşamadığı hiçbir şey kalmamıştı: ilgisiz bir anne baba ve Ann'in müstehcen itiraflar sırasında sezdiği kadarıyla, Katarina'yı taciz eden bir erkek kardeş. Ama bütün bunları hep bir laf kalabalığı arasında, yarım yamalak anlatmıştı.

Ann'e gelince, sabah boyunca sessiz kalmıştı. Aklını gece yaşadıkları işgal ediyordu. Neden Frewin'in yatağına gitmişti? Yanından ayrılırken Frewin'in gözünde yakaladığı arzulu bakış yüzünden mi? Genç kadını istemişti, Ann bunu onun gözlerinden okumuştu. Zihnine ardı ardına düşen görüntüleri kovmaya uğraşarak uyumaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Dört saatlik nemli ve yakıcı bir yarı uykudan sonra, aklında tek şeyle gözleri açılmıştı.

Kendisini bir kez daha ahlaksız duygulara kaptırmıştı. Oysa Frewin'i uzun listesine eklemeyeceğine dair kendine

söz vermişti. *Ama beceremedin, yine yenik düştün. Sen bir zavallısın*...

İki yetişkin birbirini arzulamış ve birlikte olmuştu. Bunun neresi anormaldi? Bunun tersi aptallık olurdu.

Yeter! Ne yapıyorsun sen? Bunun böyle olmadığını gayet iyi biliyorsun. Bu ilkel suçluluk duygusundan kendini kurtaralı çok oldu. Bedenin, istediğin zaman kullandığın bir araç ve uzun zamandır bu böyle. Bu şekilde düşünmek toplumsal bir tabuysa, belki hiç de utanılacak bir şey değil. Ama senin durumunda bu çok sinsice bir şey, öyle değil mi? İtiraf et... Bu, zevkin çok ötesinde. Bu noktada sadece zevk değil... Senin ve başkaları için tehlike arz eden esas şey, gerilerdeki karanlıklar. Ve bu yüzden kendini affedemiyorsun. Frewin'i bu karanlıkların içine sürüklediğin için. Ahlaksızlığının içine. Esas konu bu. Sen sadece zevkin peşinde değilsin, arayışlarında iğrenç bir yön var. Erkekler senin için bir araç. Çünkü sen normal *biri değilsin*!

Ann dişlerini sıktı.

Ne yapmıştı? Kendini kontrol edemeyen, zevklerine yenik düşen vahşi bir hayvana mı dönüşüyordu? Öğlene doğru gerçeğin farkına vardı. Karanlık yönü henüz onu tam olarak ele geçirememişti, hayır. Frewin'i kendi uçurumuna sürüklemek istemişti. Yalnız kalmamak için. Zira kendi endişelerinin onda bir yankı bulduğunu hissediyordu. Onun kendisini anlayabileceğini düşünüyordu. İçinde taşıdığı bu ağırlığı paylaşabileceğini. Ona yardım edebileceğini. Ann içinin derinliklerinde, Frewin'in onu yargılamayacağını fark etmişti ve belki de ona yardım eli uzatabileceğini.

Onunla yatmak, kendini ona teslim etmenin en iyi yoluydu. Seni anlayabilmesi ve yardımcı olabilmesi için. Ne salaksın sen!..

Önce bedenlerin mahremiyetini paylaşmak istiyordu; sonra sıra daha kırılgan olana, ruhlara geliyordu. Halbuki herkes bunun tersini yapardı. Bedenler birleşmeden önce birbirlerini tanımak, kişiliklerini çözmek isterlerdi. Ann ise tam tersine zihnini ve bunun içindekileri korumayı daha

önemli sayıyordu. Bedenler çok şey kaldırabilirdi, ama ruhlar hayır. Bedenler bir insanın karşısındakini yoklama aracı olabilirdi; böylece diğerinin, engellerin kaldırılmasını, maskelerin indirilmesini hak edip etmediği anlaşılabilirdi. Ann yirmi beş yaşındaydı ve şimdiden insanların birbirlerini aldatmaktan başka bir şey yapmadığını öğrenmişti. Baştan çıkarma esnasında herkes kendisinin en çekici yanlarını ortaya döküyordu. Yatağında gerçekten kimin olduğunu öğrenebilmek, yanılsamaları ortadan kaldırmak için zaman gerekirdi. Bedenler birleşmeden önce bu maske kesinlikle düşmezdi. Ann bu durumu bilerek işleri tersten başlatıyordu. "Bana nasıl seviştiğini göster, ben de sana seni yaşamımda isteyip istemediğimi söyleyeyim."

Şimdi bir karar vermeliydi. Nasıl bir tutum benimsemeliydi? Devam mı etmeliydi ya da vazgeçip hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydı?

Gayet iyi biliyorsun... Zaman kısıtlı. Şimdi bir şey yapmazsan, er ya da geç kendini yok edeceksin. O belki de uçuruma yuvarlanmamak için ihtiyacın olan köprü.

Onunla konuşsa mıydı? Hayır. Hemen değil. Önce dokunuşlara devam etmeliydi. Duyularla tanımalıydı. *Bu çok tehlikeli.* Güven duyabilmek için bu yönde ilerlemek tehlikeliydi. *Bu, ateşle oynamak demek. Nasıl bittiğini biliyorsun, ne hale gelebileceğini*! Frewin'de bu soruların cevabı vardı. Ona yardımcı olacaktı.

"Bitirdim."

Ann ağır bir uykudan uyanıyormuşçasına düşüncelerinden sıyrıldı.

"Özür dilerim?"

"Bitti dedim. Yıldız haritalarını çıkardım, inceledim ve geçen gecelerle ilişkilerini karşılaştırdım."

"Bir bağlantı var mı, bizi aydınlatabilecek bir şeyler?"

Katarina parmaklarını kâğıtların üzerinde gezdirdi.

"Aslında şimdi söyleyeceklerim size aptalca gelebilir, ama aradığınız katilin insanları öldürmekten başka bir şeyin peşinde olduğuna inanıyorum."

Ann kollarını göğsünde kavuşturdu.
"Nasıl yani?"
"Sanıyorum ki onların içindeki şansı öldürmek istiyor."

39

Akşam güneşinin altın sarısı eğik ışıkları vitrayların renklerini kilisenin her köşesine yansıtıyordu. İncil kahramanları taş suretlerinden çıkıp dev bir kaleydoskopun içine girmişlerdi sanki.

Ann ensesini sıvazlayarak Katarina'ya yaklaştı.

"Şansı öldürmek ne anlama geliyor?"

Katarina sonuçlar ve hesaplarla karaladığı kâğıdı gösterdi.

"Size bunu ayrıntılarıyla mı açıklayayım, yoksa doğrudan konuya girelim mi?"

Ann şemaları, gezegen isimlerini, "yükselişte", "düşüşte" terimlerini inceledikten sonra başını salladı.

"Esasa gelelim."

"Özetlemek gerekirse yıldız haritalarını incelediğim üç adam da birkaç saat daha yaşasalarmış çok iyi bir gün geçireceklermiş. Veriler her defasında çakışıyor. Bunlar öyle günler ki, hangi işe ellerini atsalar büyük ihtimalle başarılı olacaklarmış. Büyük şans günleri diyelim isterseniz."

"Bu bir tesadüf olamaz mı?"

"Tesadüf nedir ki? Burada her şey çok açık. Bu çocuklar bana gelip hangi gün harekete geçmeleri gerektiğini sorsalar, bu günleri gösterirdim, yani öldürüldükleri günün ertesi gününü! Talihleri her alanda yaver gidecekti. Astrolojik anlamda bu onlar için şanslı gün olacaktı, her bakımdan mükemmel."

Ann düşünebilmek için volta atmaya başladı.

"Şans öldürülür mü? Bunu neden yapmış olabilir?"

"Orası benim işim değil."

Ann durdu.

"Bu alanda uzman olan herkes aynı sonuca mı varırdı?"

Katarina biraz öfkelenerek cevap verdi:

"Ayrıntıları atlamayan, dikkatli ve işine özen gösteren biriyse evet, bu sonuca varırdı. Bu benim kişisel yorumum, yıldızların konumlarına bakıyorum ve..."

"Tamam, size inanıyorum."

Frewin ana kapıyı açarak içeri girdiğinde, içeri dolan parlak ışık iki kadının da gözlerini kamaştırdı. Frewin kapıyı kapatarak koro bölümüne yaklaştı.

Ann'e hiç bakmadan "Yeni bir şey var mı?" diye sordu.

Ann başını Katarina'ya doğru çevirerek cevap verdi:

"Buna çok şaşıracaksınız."

Astrolog kısaca açıkladı: Şansın peşinde bir katil. Frewin kuşkuyla sekretere baktı.

"Ne yani?" dedi kadın. "Söylediklerim hoşunuza gitmedi mi? Astrolojiyi evde kalmış kadınların boş inancı gibi görüyorsanız bana başvurmanız gerekmezdi."

Frewin başını sallayarak "Sadece bu cinayetlerin arasında astrolojik bir bağlantı olması beni şaşırttı" dedi. "Mesele bundan ibaret. Bunun olabileceğine ihtimal vermiyordum. Bu aynı zamanda şuna işaret ediyor: Katil sizin bildiklerinizi bilen biri. Siz orduda böyle birini gördünüz mü?"

Katarina yüzünü buruşturdu.

"Hayır, bu bilgiler pazarda satılmıyor."

"Benden istediğiniz tüm gereçleri yanında taşıyan biri mi yani?"

Katarina astrolojik takvim tomarını eline aldı.

"Savaşa çıkmadan önce bu hesapları yaptıysa, yanına bir şey almasına gerek kalmamıştır. Kimi öldürmek istiyorsa, önceden hepsini hazırlamış ve elini kolunu sallaya sallaya gelmiş olabilir." Kaşlarını çattı. "Aman Tanrım! Sizinle böylesine iç karartıcı şeylerden söz ettiğime inanamıyorum!"

Frewin döndü ve tahtalara bakarak sonuca varmadan önce başını gayriihtiyari Ann'e çevirdi.

"Katil tesadüfen öldürmüyor. İşin kötüsü, başından beri kurbanlarının kim olacağını biliyor." Öfkeyle yüzünü buruşturdu. " Tekrar ve tekrar bunları incelememiz gerekiyor. Bunu neden yaptığını anlamamız lazım. "Ne istiyor, ne yaptığını düşünüyor?"

Ann 3. takımın zaman çizelgesinin ve üç cinayetin kronolojisini özetleyen tahtanın önüne gelerek Frewin'in görüş alanına girdi.

"Ya... ya hayatta kalmak için öldürüyorsa?" diye kekeledi.

Ardından parmaklarını not kâğıtlarında gezdirdi.

"Bakın! Birinci cinayet sefere çıkma emrini beklerken işlendi, çarpışmanın eli kulağındaydı. İkincisi, saldırıdan birkaç saat önce, seyir esnasında gerçekleşti. Daha sonra 3. takım cepheye gönderilene kadar hiçbir şey olmadı. Katil, çarpışmaya girileceği gün, takımındaki en şanslı adamları öldürüyor. Çarpışmanın ortasında, kurşunlardan ve toplardan kurtularak hayatta kalabilmek için şansa ihtiyaç yok mu?"

Frewin'in yüzü iyice gerilmişti, konuyu toparladı:

"Ne yani? Bu herif arkadaşlarının haftalık yıldız haritalarını biliyor ve en şanslı kendisi olsun diye çarpışma günleri en talihli olanları öldürmeye mi karar veriyor? Hayatta kalabilmek için? O zaman aradığımız bir psikopat değil, resmen bir deli!"

"Neden olmasın?" diye söze girdi Katarina. "Bu size mantıksız gelse bile, ben bunu tutarlı buluyorum! Evet, alçakça ve şeytanice ama tutarlı! En şanslı kendisi olsun diye rakiplerini ortadan kaldırıyor. Şans, teğmen, rüzgârın savurmasıyla sağa sola kendiliğinden yapışan bir bant değil. Bu, sürüyle astrolojik parametrenin bir araya gelmesine bağlı ve katil, bu günlerde başkalarının parametrelerinin kendisininkilerden iyi olduğunun farkındaysa, bunu değiştirmek için gerekeni yapıyor."

"Bu çocuk 'kendi şansını kendin yarat' sözüne farklı bir anlam kazandırıyor" dedi Frewin.

Keşiflerinden heyecanlanarak 3. takımın isim listesine doğru ilerledi. Bir sürü ismin üzeri çizilmişti.

"Bunu Matters yaptı" diye açıkladı Ann. "Dün geri dönmeyen askerler ve hastaneye gönderilenler. Üç ölü ve üç ağır yaralı."

Teğmen sütundaki tüm isimleri okudu.

– Yüzbaşı Lloyd Morris S
– ~~Teğmen Ashley Durrington~~ S
– Teğmen Philip Piper
– ~~Başçavuş Clive Bradley-Dodders~~ S
– Başçavuş Henry Clark S
– ~~Çavuş Piotr Kijlar~~ S
– ~~Çavuş Gabriel Rabin~~
– Çavuş (sıhhiyeci) Parker Collins S
– Onbaşı Douglas Regie S
– Onbaşı Adam Houdan
– ~~Er Frank Gazinni~~ S
– Er Vladimir Hriscek S
– Er Martin Clamps S
– Er Jeremy Brodus S
– Er Cal Harrison S
– Er Peter Brolin
– Er James Costello
– ~~Er Felipe Gonzalez~~
– Er John Traudel S
– Er Rodney Barrow S
– Er Steve Risbi
– Er John Wilker S

"Şimdi elimizdeki şüpheli sayısı on altıya indi. Belki de katil, ölenlerin arasındadır." Gözlerini Katarina'ya dikti. "Tüm

bu adamların yıldız haritası çıkarılacak. Doğum tarihlerini ve doğum yerlerini size temin edeceğiz. Ve siz de bize çarpışma günlerinde en şanslı olanlardan en şanssız olanlara uzanan bir liste hazırlayacaksınız. Bu varsayım tutuyorsa, adamımız listenin üst sıralarındaki biri olmalı."

"Tamamen yanlış yerdesiniz" diye itiraz etti Katarina. "Bu işler böyle yürümez. Burada istatistikler değil, karşılaştırmalı doğrulamalar, çözümlemeler ve hayatın farklı kesimlerinde elverişli veya elverişsiz öğeler var! Sizin istediğiniz gibi liste yapılamaz!"

"O zaman bana elverişsiz öğelere sahip olanları söyleyin."

Katarina çaresizlikle içini çekti. Ann onun yardımına yetişti:

"Bu iş uzun günler alır."

Ann, Frewin'in sinirli olduğunu hissediyordu. onun yüzünden mi? Teğmenin gözleri büyük bir hızla notları tarıyordu. *Hangi yöne gideceğini tayin edemiyor,* diye düşündü Ann. *Artık hiçbir şeyden emin değil, ne çıkardığı sonuçlardan ne de nasıl davranması gerektiğinden*.

"Bu durumda üstünüzle konuşacağım" diye kestirip attı Frewin. "Ann, bizim yerimizi alacak MP ekibi için hazırlık yapmalıyım. 3. takımdaki herkesin isimleri, doğum tarihleri ve doğum yerleri hakkında tam bir liste hazırlayabilir misiniz?"

Ann'i uzaklaştırıyordu. Karşılaşmak, konuşmak zorunda kalmamak için kendisinden olabildiğince uzağa gönderiyordu. Ann öfkesinin kabardığını hissetti. Frewin'e her şeyi itiraf etmeye, ona elini uzatmaya hazırken, o sırtını dönüyordu. *Hayır, böyle olmayacak, benden bu kadar kolay kurtulamazsın*.

Çok sinirlenmişti, öfkeden kuduruyordu. Bu öfkeden korkuyordu, çünkü bütün yakınlaşma çabalarının sonunu bu şiddetli öfke getiriyordu. Yavaş yavaş bir buz parçasına dönüşecekti. Frewin onun gözünde bir hiç olacaktı. Ve yerine buz gibi bir kayıtsızlık yerleşecekti.

Güneş yüzlerini aydınlatırken yeni bir katliam hazırlanıyordu.

Cinayetlerin en alçakçası.

40

Ann köyün meydanındaki bir banka oturmuş, kiliseden aldığı bir sandvici yiyordu. Güneş batıda, ormanın arkasında kaybolmuş, mavi gökyüzü kararak kâinatın derinliklerinden gelen yıldızlara kucak açmıştı.

Frewin'i düşünmemeye çalışıyordu.

Askeri kamyonlar, köyün en geniş sokağına park etmişti; birçoğunun üzerinde Kızılhaç işareti vardı. Ann, kamyonlardan inenlerin savaştan önce köyün kafe-restoranı olan mekâna girdiklerini görmüştü. Binanın girişinde bir grup asker sigaraları ellerinde, sohbet ediyordu. Ann aralarında iki kadın görür gibi oldu. Özellikle biri dikkatini çekti. Gülerken başıyla yaptığı hareketler, sigarayı tutuşu, elini arkasına götürmesi... Acaba...

Ann ayağa kalkarak onlara doğru yürüdü.

Hemşire bluzu. Tıknaz bir beden. Dimdik saçlar.

Yanına vardığında şaşkınlıkla seslendi:

"Clarice?"

Ufak tefek kadın kendisine kimin seslendiğini görmek için hafifçe döndü.

"Ann? Sen misin?"

"Clarice? Ne işin var burada?"

"Bak şu işe! İleri karakollardan birine gönderildim. Buraya da malzeme bırakmak için uğradık, geceyi burada geçireceğiz."

Clarice arkadaşıyla yalnız kalabilmek için gruptan uzaklaştı.

"Söylesene, senin işler nasıl gidiyor?"

"Biraz karışık."

"Teğmen Frewin ne âlemde? Hıyarın teki mi, yoksa Herkül görünüşlü dâhi bir polis mi?"

Ann elini salladı.

"İşinde çok iyi, ancak onun hakkında söylenenlere katılıyorum, biraz tuhaf biri. Ya sen? Binbaşı Callon'la aran nasıl?"

"İşimiz başımızdan aşkın, dolayısıyla her zamanki gibi çok tatlı" diye dalga geçti Clarice. "Yorgun görünüyorsun."

Ann usulca onayladı.

"Yeni cinayet var mı?"

"Hayır, iyi olan tek şey bu."

"Söylesene, teğmen çekici biri mi?"

Ann'in göğsü acıyla sızladı.

"Bekârmış da!" diye kıkırdadı Clarice.

Ann "Dul" diye düzeltti.

"Eh, zamanla dul ile bekâr aynı şey oluyor, değil mi? Gerçekten zeki biriyse ve bir de o kadar yakışıklılıkla uzun süre yalnız kalmayacaktır! Tabii şu sıralarda gizli bir ilişkisi yoksa!"

Clarice radyo spikerlerini taklit ederek hızlı hızlı konuşuyordu:

"Adamın arkasındaki kadını buldun mu? Gizemli Teğmen Frewin'in gölgesinde saklanan kadını?"

Ann arkadaşının müstehcen şakalarını kesmek için ağzını açmak üzereyken, adlandıramadığı bir şey tek kelime etmesine izin vermedi. Bilinçaltı o denli büyük bir güçle bastırıyordu ki, bilinci bunun üstesinden gelemiyordu. Ann'in antenleri ne olduğunu tam olarak kavrayamadığı bir bilgi yakalamıştı.

"... İlişkileri de ihmal etmemek gerek! Zaten savaştayız, işin ahlaki yönünü buna uydurabiliriz pekâlâ!" diye konuşmaya devam ediyordu Clarice.

"Ne dedin?" diye sordu Ann. "Yani daha önce, Frewin için?"

Clarice kaşlarını çattı.

"Şey, yani... belki gizli bir ilişkisi vardır demiştim. Onu bulmak gerektiğini..."

"Adamın arkasındaki kadın" diye mırıldandı Ann.

Düşünceleri düzene girdi, bir yapbozun parçaları gibi her şey yerine oturdu. *Adamın arkasındaki kadın,* diye kendi kendine tekrarladı. *Gölgede saklanan kadın. Simgeler. Başından beri her şey simgelerin içinde.*

Ann aniden elini boynuna götürdü.

"O.T." dedi yüksek sesle. "Bunlar baş harfler değil!"

41

Frewin kilisenin avlusunda adamlarıyla akşam yemeğini bitirdiği sırada, Ann'in kendilerine doğru hızla geldiğini gördü.

"Size bir şey göstermeliyim" dedi genç kadın merdivenleri çıkarken. "İçerye gelin."

Hep beraber ayağa kalkarak koro bölümüne kadar onu izlediler. Matters ile Conrad çakmaklarıyla şamdanları yakarak etrafı aydınlattılar. Ann bir tebeşir alarak tahtanın üzerinde kendisine göre önemsiz olan notları kolunun yeniyle sildi.

"Hey!" diye seslendi Frewin.

Ann devam etmesine fırsat vermedi.

"Hepiniz, Fergus Rosdale'in öldürüldüğü yerdeki baş harfleri hatırlıyorsunuz, değil mi? Bir O ve bir T, aynen bunun gibi."

"Kanla yapılmış, eğri büğrü bir çizimdi" diye devam etti. "Onları bu şekilde görmek istediğimiz için hemen harf olduklarını düşündük."

Odadakiler bundan sonra söyleyeceklerini tahmin etmeye çalışarak dikkatle dudaklarına bakıyorlardı.

"Ama ya yanıldıysak? Sonuçta hiçbirimiz, Fergus Rosdale'in bunları çizerken neyi anlatmak istediğini bilmiyoruz."

Conrad, teğmeninin düşüncelerini dile getirerek itiraz etti:

"Tabii bunları çizen oysa. Bunu katil de yapmış olabilir, bir çeşit imza veya bizi yanlış bir yöne sevk etme çabası. Bu ilk değil."

Ann çizdiğini sildi ve çizimi yeniledi.

"Ya böyle? Şimdi size daha fazla bir şeyler anlatıyor mu? Aslında bunun tam doğru olabilmesi için tamamlanması gerekiyor. Rosdale'in bunu aceleyle çizdiğini biliyoruz. Boğazı kesilmişken ve katil hemen arkasındayken sadece birkaç saniyesi vardı. İki bölümü birleştirmek için bir çizginin uzantısı eksik. Bunun gibi."

"Bu dişilik simgesi" diye hayretle konuştu Donovan. "Bunu niye..."

"İyi fikir Ann" dedi Frewin. "Beyler, Rosdale'in kız arkadaşıyla konuşmak istiyorum. Hayatının son saniyelerinde, katilin fark etmemesi için bir sıranın altına kendi kanıyla bunu çizmeyi akıl etti."

"Fikrinizi mi değiştirdiniz?" diye sordu Donovan. "Boğazı kesik birinin böyle bir şey yapamayacağını düşünmüyor muydunuz?"

"Ne söylediğimi biliyorum asker, o zaman farklı bir açıdan bakmıştım. Yanılmışım."

Donovan teğmeninin delici bakışlarından rahatsız olarak gözlerini yere indirdi.

Matters araya girdi:

"Bunun için iki açıklama mümkün. Ya Rosdale kendisine saldıranın bir kadın olduğunu söylemek istiyordu ya da oraya bir kadın için geldiğini."

Baker söz aldı:

"Üçüncü açıklama: Son anlarında kız arkadaşını düşündü."

Frewin askerine bir an hoşgörüyle baktı. Adamları arasında Baker en akılsız olanıydı.

Monroe işi şakaya vurdu:

"Şayet böyle olsaydı kız arkadaşının ismini yazmaya çalışırdı ya da en azından ilk harflerini. Veya bir kalp çizerdi, bilmiyorum, ama bunu çizmezdi."

"Matters'ın hakkı var" diye konuşmaya devam etti Frewin. "Öyle ya da böyle, söz konusu bir kadın. Kız arkadaşını görmek istiyorum. İsmi neydi?"

Matters ayağa fırladı.

"Lisa Hiburgh! Rosdale'in öldüğünü ona söylediğimizde kendini kaybetmişti."

"Bulun onu!"

Ses tonu hepsinin birden ayağa kalkmasına yetti. Matters ve onun peşinden Donovan koşarak dışarı çıktılar.

Tam teçhizatlı bir MP ekibi akşama doğru köye gelerek Frewin ve ekibinin yerini aldı. Baker, Larsson, Monroe ve Conrad kilisenin ayin odasında kâğıt oynayarak vakit geçirirken, Donovan ile Matters da Belediye Binası'na yerleşmiş genel karargâhta telsizle Lisa Hiburgh'a ulaşmaya çalışıyorlardı.

Frewin sunak masasının önünde notlarına eğilmişti. Ann de oradan on metre kadar uzakta, yatağına uzanmış tarihi

bir roman okuyormuş gibi yapıyordu.

Teğmen gözlerini ona doğru çevirdiğinde, genç kadının bakışlarının da kendine yöneldiğini gördü.

Frewin yumuşak bir sesle "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne zamandan beri bunun için benim iznime ihtiyacınız var?"

Alaycı bir ses tonuyla cevap vermesine rağmen yanına oturabilmesi için bacaklarını kıvırarak ona yer açtı. Frewin geldi.

"Bugün size biraz mesafeli davrandıysam çok... çok özür dilerim."

"Mesafeli olmaktan ziyade buz gibiydiniz."

Frewin suçluluk duygusuyla başını önüne eğerek Ann'in sözlerini onayladı ve ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi.

"Sizden özür diliyorum Ann. Bu sabah sizinle konuşmalıydım fakat..."

"Bunun o kadar kolay olmadığını biliyorum. Bana ne söyleyeceğinizi düşünmek için zamana ihtiyacınız vardı."

Frewin onun solgun tenine, alev alev yanan gözlerine baktı. Bu öfke miydi? Arzu mu? Şu sırada Ann'in içinden neler geçiyordu?

"Bu gece sevişmeden önce sizinle konuşmalıydım. Yapamam Ann. İlişkimiz süremez, üzgünüm..."

"Yapamaz mısınız, yoksa hazır mı değilsiniz?"

Frewin karşılık veremedi.

"Bu gece olanlar önemli değil. Size bunun için sitem edecek kadınlardan değilim, bunu biliyorsunuz. Yaptıklarımın sorumluluğu bana ait ve artık kocaman bir kızım. Birbirimizden hoşlandık, nokta. Bunun arkası gelmeyecekse öyle olsun, birini sizden hoşlanmaya zorlayamazsınız. Ama bana söyleyin, bu benimle mi ilgili? Bu durumda yapabileceğim bir şey yok. Ya da siz karınızdan ötürü başka bir şeyler yaşamaya hazır mı değilsiniz?"

Frewin karaciğerine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Bedeni bu acıya daha fazla dayanamadı, zihni bulandı. *Patty*... Duvar yıkıldı ve duygular sel gibi akmaya başladı,

hepsi birden, birbirine karışarak, ama hepsinin üzerine çıkan, öfkeydi. Frewin yumruklarını sıktı ve bir an gözlerini kapadı.

Çenesi kasıldı.

"Üzgünüm" diye mırıldandı ayağa kalkarken. "Yapamam."

Frewin, gecenin ilerleyen saatlerinde hâlâ uyuyamamıştı. Ann'i düşüncelerinden uzaklaştıramıyordu. Ne yapmıştı? Yanlış bir şey yapmış olmanın verdiği huzursuzluk onu yiyip bitiriyordu. Ama yanlış neredeydi? Ann'le yatmasında mıydı, yoksa kendisine bir ilişki yaşamayı yasaklamasında mı? Bir yanı onu, onunla tekrar beraber olmayı arzu ediyordu. Sadece haz dakikaları için değil, aynı zamanda kendisine yaslanan bedeninin sıcaklığı, rahatlama duygusu ve artık yalnız olmadığını hissetmek için. *Tekrar bir çift olman mümkün değil, senin eşin Patty'ydi*.

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Sükûnetle düşünemiyordu. Her şey birbirine karışıyordu: cinsellik, korku, suçluluk duygusu, yeniden paylaşma arzusu, ahlaki endişeler. Kesip atamıyordu. Ann'i bir köşeye, anılar arasında bir köşeye kaldırmak, bundan sonra onunla sadece profesyonel bir ilişki içinde olmak... Gündüz böyle düşünüyordu, aslında kendini aldatmıştı. Varlığının bir yanı bu eksikliği kabullenemiyordu.

Sürekli bir çatışma. İşi zamana mı bırakmalıydı? Ann'in duyduğu öfkeyle kendinden uzaklaşmasını ve böylece belirsizliğin kendi kendine yok olmasını mı beklemeliydi? Bu, kendisiyle hesaplaşmaktan korkan ödleklerin tavrıydı. Bunun bedelini er veya geç ödeyecekti. Kendi kendine yalan söylemekten vazgeçmeliydi. İnsan, ikilemlerini veya çözüme ulaşmamış sorunlarını dışarı atmazdı, bunların üstünü örterdi, ta ki çürümüş kökleri, irinlerini çok daha hastalıklı olarak tekrar su yüzüne çıkarana dek.

Artık ne düşüneceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Yorgunluk, soruşturmanın karmaşıklığı. Bu alanda bile

nereye yöneleceğini bilemiyordu. Bir kadın varsayımı, 3. takımın içindeki bir katille bağdaşmasa da, bunu ötelemek giderek zorlaşıyordu. Ve kadınların sayısı çok azdı, hele söz konusu cinayetler işlenirken olay yerine yakın olanların sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu: bir avuç sekreter ve birkaç hemşire. Ve bu varsayım, Clauwitz ile Forrell'ın yanlış açılan bir ateş sonucu öldüklerine ve katilin 3. takımdan biri olmadığına işaret ediyordu. Buna inanmak güçtü.

Giriş kapısı hafifçe gıcırdadı.

Frewin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Başını çok yavaşça döndürerek girişe baktı.

Bol bir giysi giymiş bir siluet, kilisenin içine girdi ve ağır kapı kanadını arkasından kapadı.

Frewin'e doğru gelmeye başladı.

42

Frewin bu bedeni ve hareketleri tanıyordu. Omzunda bir şal vardı.

"Ann?"

Genç kadın irkilerek "Sizi uyandırmaya geliyordum" dedi. "Bir şeyler oldu."

"Ne? Dışarıda mı?"

"Uyuyamadım ve meydana biraz hava almaya gittim. İki dakika önce, panik içinde genç bir oğlan bisikletini deli gibi sürerek yanıma geldi ve anlamadığım bir dilde bir sürü şey söyledi. Bir tercüman gerekiyor. Sanırım, iş ciddi."

Frewin karanlıkta Ann'in gözlerini belli belirsiz görebiliyordu.

"Giysileri ve elleri kan içindeydi" diye ilave etti Ann.

Çocuk kumraldı, saçları darmadağın olmuştu ve ellerini yüzüne sürmüş olduğundan yanağı da kan içindeydi. Frewin adamlarını uyandırmıştı. Conrad biraz sonra istihbarat biriminden bir tercümanla yanlarına geldi. Tercüman otuz yaşlarında, yuvarlak gözlüklü, ufak tefek bir adamdı. Henüz ergenlik çağındaki oğlan, bisikletini hiç bırakmadan şaşkın şaşkın ayakta duruyordu. Kendi dilinde konuşulunca gözleri inanılmaz bir panikle parladı ve makineli tüfek gibi konuşmaya başladı. Tercüman sakinleşmesi için ellerini havaya kaldırdı ve anladığı kadarını orada bulunanlara nakletti.

"Herkes ölmüş, her yerde kan var. Köyün çıkışındaki bir çiftlikten söz ediyor sanırım."

"Düşman komandolar mı?" diye sordu Frewin.

Tercüman soruyu çocuğa yöneltti ve cevapladı:

"Hiçbir şey bilmiyor, söylediği tek şey çok korkunç olduğu."

Frewin adamlarına toplanmalarını emretti.

"Görmeye gidiyoruz. Ne olur ne olmaz, silahlı bir birime ihtiyacımız var."

"Bu çiftliğin nerede olduğunu biliyorum" diye açıkladı tercüman. "Bölüklerden biri yakınına kamp kurmuş ve bölüğün bir takımı da oradan en fazla beş yüz metre uzaklıkta."

Frewin yumruklarını sıktı.

"Bana bunun Raven Bölüğü olduğunu söylemeyin!"

"Evet, Raven Bölüğü. Bu adamların aslanlar gibi dövüştükleri söyleniyor, onlarla beraberken hiçbir tehlike yok."

Frewin daha fazla beklemeden "Donovan" dedi, "siz şimdi başka bir tercüman bulmaya gidin ve sonra çocuğun yanına geri gelin. Ona kim olduğunu, neler gördüğünü tüm ayrıntılarıyla sorun ve bana tam bir rapor hazırlayın. Matters'ı da uyandırın, omzunun durumu hiç önemli değil, bize yardıma gelsin. Monroe, siz de yanınıza ağır silahlarınızı alın, ne olacağını bilemeyiz." Yeniden tercümana doğru döndü. "Ona bu çiftlikte kaç kişinin yaşadığını sorun."

Tercüman soruyu oğlana yöneltti ve cevap hemen geldi.

"Tüm aile, anne, baba ve dört çocuk."

"Çocukların yaşları?"

Bu soruya da cevap gecikmedi.

"En küçüğü on yaşlarında olmalı. Diğerleri de, on yedi yaşındaki en büyük kıza kadar sıralanıyor. Onun da bu kızı görmeye gittiğini sanıyorum."

"Bu saatte mi?"

Adam omzunu silkti ve teğmenin sorusunu oğlana yöneltti. Bu sefer cevap gecikti.

"Kızın babasının bu ilişkiyi onaylamadığını söylüyor. Onu bu saatte görmeye gitmesinin nedeni, kurtuluş havasından faydalanarak şafak vaktinde kaçacak olmalarıymış."

Frewin içini çekti.

"Tamam, gidiyoruz ve herkes bizimle geliyor, siz de Ann."

Hemşire başını salladı.

Tercüman "Şey... bana ihtiyacınız kalmadı" diye kekeledi. "Başka birini..."

"İsminizi öğrenebilir miyim?" diye sordu teğmen.

"Philip Dougman."

"Siz de bizimle geliyorsunuz Philip" diye kestirip attı Frewin. "Belki orada size ihtiyacımız olur. Yani ihtiyacımız olacağını umut edelim."

43

Gece simsiyahtı, kat kat bulut kümeleri ufku kaplamıştı. Frewin elinde bir cep feneriyle köy yolunda yürüyordu. Monroe, Larsson ve Baker, makineli tüfekleri omuzlarında, tercümanı aralarına almış, Frewin'i takip ediyorlardı. Conrad ile Ann de ellerinde cep fenerleriyle ilerliyorlardı.

Ağaçlardan düşmüş dallar ve yağmurla ıslanmış toprak, ayaklarının altında eziliyordu. Gece hayvanları, başta cırcırböcekleri olmak üzere patikanın etrafındaki otların içinde tiz çığlıklar atıyordu. Çarpışma sesleri yoktu; ne makineli tüfek tıkırtıları ne de patlayan bombaların gümbürtüsü. Sanki yaza yaklaşırken huzur içindeki bir köyde kır havası alıyorlardı. Tek istisna, içinde bulundukları gerginlikti. Oğlanın boşuna paniğe kapılmış olma olasılığı sıfırdı, üstündeki kan onun kanı değildi. 3. takımın olay yerine yakınlığı işin vahametini daha da artırıyordu.

On dakikalık bir yürüyüşten sonra vardıkları açıklıkta eski bir duvar göründü. Duvar iki bina, bir ahır ve daha küçük bir evin çevresinde yükseliyordu. Yüksek kapının kanatlarından biri açıktı; ardında derin bir avlu görülüyordu. Frewin peşindeki grubu durdurarak kapıya doğru ilerledi. Son metrelerde yavaşladı, başını kapıdan içeri uzatarak çiftliği inceledi. Daha sonra zemine baktı ve adamlarına yanına gelmelerini işaret etti.

"Ben Monroe'yla içeri gireceğim" diye fısıldadı. "Benden işaret bekleyin. Ve bastığınız yere dikkat edin, hemen her yerde izler var, hiçbirinin bozulmasını istemiyorum."

Ardından eline bir sopa aldı ve yanlış bir yere basmamak için önünü feneriyle aydınlatarak yürümeye başladı.

Sopasının ucu arkasında bir iz bırakıyordu.

Bir kuyunun etrafını dolaştı ve bir lambanın aydınlattığı ana binanın girişinde durdu.

Diğerlerine topraktaki izin üzerinden yürüyerek yaklaşmalarını işaret etti.

Ann iriyarı Larsson'ın yanında yürürken, kuyunun etrafında birçok iz bulunduğunu fark etti. Bu bölgeyi aydınlatınca kuyu ile evin arasında gidip gelmelerin çamurda oluşturduğu izleri gördü. Kuyu halkasının hemen yanında parlak ve koyu renkte çok büyük bir leke vardı.

"Bakın" diye fısıldadı.

Hepsi birden aynı anda başlarını döndürerek taşın üstündeki taze kanı gördüler. Frewin kontrolü tekrar eline aldı:

"Baker ve Conrad, siz ahıra bakın. Ben Monroe'yla eve giriyorum. Diğerleri dışarıda kalsın. Şu kuyuya bir göz atın ama dikkatli olun, hiçbir iz silinmesin."

Frewin MP'nin "çılgını" Monroe'yla eve girdi. Ne kapı ne de pervaz zorlanmıştı. İlk şüphelendiği kişi genç çocuk oldu. Burayı tanıyordu, belki anahtarları bile vardı. Bununla birlikte delikanlı çok korkmuş, çılgına dönmüş gibiydi; her an kendinden geçecek gibi görünüyordu.

Koridorun karo döşemesi çamurla kaplıydı. Oğlan tek başına bu kadar çamur getiremezdi. Craig Frewin bir eliyle fenerini tutmaya devam ederken, diğeriyle tabancasını kılıfından çıkardı. Yemek odası olarak da kullanılan büyük bir mutfağa girdiler. İleride iki kapı ve yukarı kata çıkan bir merdiven vardı. Bir gaz lambasından soluk bir ışık süzülüyordu.

Merdivene doğru trajik bir yol çizen kan, gri yer karolarının üzerinde parlıyordu.

Frewin kalbinin şakaklarında attığını hissetti. Bu duvarların arasında ürpertici bir dram gerçekleşmişti, bundan emindi. Onu asıl endişelendiren, bu kıyımın büyüklüğüydü. İlk bakışta ev ile kuyu arasındaki izlerin

çokluğu birden fazla insanın varlığına işaret ediyordu. Özellikle de bütün aile kıyıma uğramışsa.

Çocuklar sağ salim yukarıda.

Frewin etrafını dikkatle inceleyerek ilerledi; hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan, iskemlelerin pozisyonuna, koridor ile merdiveni bağlayan yolda yere devrilmiş sandalyeye baktı. *Bu iş yukarıda oldu. Gece yarısı, hepsi uyuyordu*. Frewin tekrar hiç zorlanmamış kapıyı düşündü. *Bu insanlar kendilerini güvende hissediyordu, kapılarını kilitlemiyorlardı. Her taraf açıktı. Gece olunca kendilerini kapılarının ardına kilitlemiyorlardı*.

Fenerini birinci katın sahanlığına tuttu. Her yer karanlığa gömülmüştü.

Duvarın üst kısmında koyu kırmızı yıldız biçiminde bir iz vardı. İki damla, yıldızdan aşağı akarak otuz santimetre uzunluğunda iki paralel çizgi oluşturmuştu. Frewin bulunduğu yerden bile kanın ıslaklığını hissedebiliyordu. Saldırının üzerinden çok az zaman geçmişti. Olsa olsa birkaç saat.

Monroe teğmeninin arkasında kalan kapıları açtı ve içeride bir şey olmadığını işaret ederek geri geldi. Frewin yavaşça basamakları tırmandı. Yukarı vardığında durumun korkunçluğunu haber veren bir sürü küçük kan gölcüğünün bulunduğu boş alanı feneriyle aydınlattı. Açık dört kapı vardı. Frewin, girmesi için Monroe'ya sağdaki ikisini gösterirken, kendisi de diğerlerine yöneldi.

Birincisi çok az eşyayla döşenmiş bir odaya açılıyordu; bir köşede bir oyuncak sepeti ve örtüleri yere atılmış bir yataktan başka bir şey yoktu. Yatağın üzerindeki tek yastıkta küçük bir başın bırakmış olduğu iz fark edilebiliyordu. Yastığın içi o kadar sıkı doldurulmuştu ki çocuğun kafa izi çok net olarak görülebiliyordu. Zemin çamurlanmıştı ve Frewin tanıdık bir izle karşılaştı. Bir asker çizmesi. Bir erişkine ait. Fener etrafı taradı.

Çocuk yoktu. Hiçbir yerde.

Kan da yoktu.

Çocukların en küçüğü uyuyordu. Kolay bir av. Beyni, gördüklerinin en kötümser yorumunu yaparken, gözleri cinayet mahallini tarıyordu. Buruşmuş örtülerin görüntüsü, teğmenin kafasında nahoş görüntülerin oluşmasına yol açtı. *Çocuğun başını örtüye sardı ve boynunu sıkacak şekilde bir kenarından iyice kıvırdı. Örtünün kalınlığı onu boğmasına yardım etmiş olmalı*. Frewin, güçlü bir yetişkinin ağırlığı altında ezilen, başının etrafına örtü sarılarak boğulan on yaşlarındaki bir çocuğu gözünün önüne getirdi.

İçinde kimsenin olmadığı odanın görüntüsünü belleğine kazıdı ve geriye doğru bir adım atarak diğer odaya geçti.

"Benim tarafımdakiler boş. Dağınık yataklar dışında tertemiz" diyerek Frewin'in yanına geldi Monroe.

Frewin son odanın kapısını ayağının ucuyla itti ve anne ile babanın odası görüntüye girdi. Elindeki fenerin ışığını duvarlara çevirdiğinde büyük bir dolap göründü ve ardından üstünkörü onarılmış bir komodin. Fenerin ışığı diğer kesimdeki koyu gölgeleri aydınlatınca, duvara asılmış bir haç belirdi. Ardından büyük bir yatak aydınlanmaya başladı.

Bir insan ayağı, bir diğeri, bir topuk, bir bacak, bacaklar... Ve tüm yatak aydınlandı.

Monroe sesli sesli solumaya başladı.

"Lanet olsun!" diye tısladı bir adım geri çekilirken.

Bir kadın sırtüstü uzanmıştı, geceliği göbeğine kadar açıktı. Apış arasından sızan kan çarşafı ıslatıyordu. Cinsel organına cam bir şişe sokulmuştu. Eti parçalayarak dibine kadar sokulan şişede çatlaklar göze çarpıyordu. Karnının üzerinde bir çekiç vardı.

Başı, koyu kızıl bir magmadan ibaretti; pembe beyin parçaları saçlarına yapışmıştı. Kemik kıymıkları ve yüzlerce kan damlası duvarda ve tavanda çizgiler oluşturmuştu.

Yatağın diğer tarafında bir beden parçası belirdi. Frewin o tarafa geçebilmek için bir adım attı.

Başka bir kadın. Bir genç kız.

Onun da gömleği göğsüne kadar sıyrılmıştı. Döşemede yüzükoyun yatıyordu, boynu bir kemerle sıkılmıştı ve kalçası

iyice görülsün diye dizleri altına çekilmişti. Çok sayıda bıçak saplandıktan sonra içine bir mum sokulmuştu.

Frewin genç kızın yüzünü örten kumaş parçasını yukarı kaldırdı. Kısa bir süre ona baktı. Gözkapakları yarı kapalı, üstdudağı hafifçe sarkmıştı. Ölüm tüm çabasına rağmen ondaki etkileyiciliği yok edememişti.

Frewin cinayet mahallinin bütününe bakmak için doğruldu.

Kan aydınlıkta parlıyordu.

Birinci kadının kimliği hakkında kuşkuya yer yoktu. Karın derisi gevşekti ve bacakları varislerle kaplıydı. Bu, anne olmalıydı.

"Bütün odalar araştırıldı mı?" diye sordu Frewin alçak bir sesle.

"Evet, hepsine bakıldı" diye mırıldandı Monroe.

Frewin, genç kızın pütürlü bulamaç haline gelmiş anüsünü ve cinsel organının dudaklarını gördü. Bacak arasından akan kan kurumak üzereydi. Frewin yutkundu. Bu kadar kan ölüm sonrasında akmış olamazdı. Ona bıçakla tecavüz ettiklerinde hayattaydı.

"Erkekler eksik. Oğlanların hiçbirinin cesedi yok" dedi çatlak bir sesle.

44

Frewin eve girince, Ann fenerinin ışığını giriş kapısından kuyuya giden çok sayıda ayak izine tuttu.

"Sakın üstüne basmayın" diye ikaz etti Larsson.

Karşılık vermeyen Ann izlerden birinin üzerine eğildi.

"Asker yanılıyorsam beni düzeltin ama bu iz bir asker çizmesine ait, öyle değil mi?"

Dev yapılı sarışın, tercümanı geride bırakarak Ann'in yanına geldi. Tüfeğini beline yaslayarak eğildi.

"Doğru."

Ann fenerin ışığını etrafta dolaştırarak yavaşça başını salladı.

"Bir terslik mi var?" diye sordu Larsson.

"Birden fazla insan olduğu kanaatinde değilim. Aynı kişi defalarca gidip gelmiş. Bakın!"

Parmağıyla çamurda gidip gelen üç çift taban izini işaret etti.

"Hepsi aynı ölçüdeymiş gibi. Ve biraz aşağıda, bunların üstünden geçen çizgi oğlanın bisikletine ait. Onun ayak izleri de fark ediliyor, daha küçük, tabanı düz ve aşınmış."

"Öyle. Sizce bu, bizim katil mi?"

Ann omzunu silkti.

"İçeride ne bulacaklarına bağlı. Bununla birlikte... asker çizmesi, bir adam, kan ve buraya yarım kilometreden az bir mesafede uyuyan 3. takım göz önüne alındığında, her şey olabilir."

Kuyunun kanla kaplı kenarını aydınlatmak için feneri uzattı. Sanki bir kafatası buraya vurula vurula parçalanmış

gibi çok kan akmıştı. Ann izlerin olmadığı bir geçiş bularak kuyunun başına geldi.

Fenerin ışığı kuyunun içini aydınlattı. Su en az altı metre aşağıdaydı.

Larsson sesini yükseltmeden seslendi:

"Bir şey var mı?"

Ann bir şey göremediğini işaret etti.

Tam o sırada bir hava kabarcığı durgun suyun üzerine çıktı. Ann feneri iyice aşağı indirebilmek için olabildiğince eğildi. Su tekrar durgunlaşmıştı.

Başka bir hava kabarcığı su yüzüne çıkarken patladı ve ardından iki tane daha.

"Yanılmışım. Bir şey var."

Dibi iyice görebilmek için çabaladıysa da bir sonuç elde edemedi. Fener ışığını etrafta dolaştırırken kuyu kovasının bir iple bağlandığı çıkrık aydınlandı. Çıkrığa sarılı ip sağlam gibiydi. *Şayet emin olmak istiyorsan fazla seçeneğin yok. Aşağı inmelisin*.

"Güçlü bir adama benziyorsunuz, ben yavaşça aşağıya inerken manivelayı tutabilirsiniz, değil mi?"

İriyarı asker, genç kadının yüzüne bakakaldı.

"Bunun içine girmeyi düşünmüyorsunuz herhalde? Bu ölümcül olabilir."

"Bir şey gördüm. İndirin beni."

"Hayır, bu durumda ben..."

"Siz bu iş için çok ağırsınız, buradaki herkes gibi. Bense hafifim. Hadi bana yardım edin lütfen."

Ann, Larsson'a elini uzattı. Larsson istemeye istemeye makinelisini bırakarak Ann'in yanına geldi ve ayaklarını tahta kovaya sokmasına yardım etti. *Çelik çemberi sağlama benziyor*, diye düşündü Ann iyimserlikle.

"Yavaşça bırakın, tamam mı?"

Larsson manivelayı döndürmeye başladı. Ann kuyunun kenarına tutunmayı bırakınca, manivelaya iki eliyle asılarak onu tutmayı başarabildi. Genç kızın ağırlığıyla ip gıcırdadı.

Tercüman Philip kuyunun ağzına yaklaşarak manivelaya hâkim olmakta zorlanan devasa askerin yardımına geldi.

"Tamam. Biraz daha. Oldu."

Ann etrafındaki her şeyin yükseldiğini gördü ve az sonra kendisini tamamen çevreleyen taş duvardan başka bir şey kalmadı. Ve aşağı doğru indiğini tam olarak hissetmeye başladı. Etrafındaki çemberin çapı bir metreden fazla değildi.

Hareket kabiliyetinin hiç de düşündüğü kadar kolay olmayacağının farkına vardı. Kendi etrafında dönmek bile çok zordu. Gerisini, düşünmek bile istemedi.

Hava birden serinledi. Rutubetli, bayat bir koku genç hemşirenin burun deliklerine doldu. Yukarıda aydınlık bir daire şekilleniyor, bu dairenin ortasında Philip'in başı görünüyordu. Ardından tercümanın sesi yankılandı:

"Biraz daha, biraz daha."

Oysa Ann her şeyden uzaklaşmaya başladığını hissediyordu. Dünyadan bile.

Daracık kuyunun dibine doğru indikçe sesler giderek boğuklaşıyordu.

Başını eğerek aşağısını aydınlattı.

Su yaklaşıyordu. Duvarlar yosun kaplıydı ve çatlaklarda gezinen birkaç böcek vardı.

"Her şey yolunda mı matmazel?"

Bu, Philip'in sesiydi. Çok uzaklardan, minicik bir koridorun sonundan geliyor gibiydi.

"Evet."

Sesinin yankısı onu rahatsız etti. Ama Philip sanki onun sesini duymamış gibi yerinden kıpırdamadı bile.

Ann başka bir evrene geçmişti. Bu kuyu gölgelerin dokunulabilir hale geldiği, seslerin yok olduğu, aydınlığın hükmedemediği bir dünyaya açılıyordu. Ann, etrafı aydınlatmakta yetersiz kalan el fenerine baktı.

Aşağı inmeye devam ediyordu.

Kova boğuk ve ıslak bir ses çıkararak gevşek bir maddeye değdi.

"Durdurun!"

İp gerildi. Kova simsiyah suya değiyordu.

"Biraz yukarı çekin!"

İki adam Ann'in isteğini yerine getirdi ve Ann durgun suyun otuz santimetre yukarısında durdu. İpi kolunun altından geçirerek bıraktı, feneri diğer eline aldı, boşta kalan elini de soğuk taşa dayayarak dengesini sağladı.

Eğildi.

Ayağının altındaki kova birden kaydı ve genç kadın dengesini kaybetti. Tırnaklarını taş duvarın aralıklarına geçirdi ve devrilmemek için dirseğini duvara yaslamak zorunda kaldı. Feneri tüm gücüyle sıktı. Kovanın kenarı duvarın diğer tarafına vurdu.

Biraz tehlikeli bir pozisyondaydı ama henüz zarar görmemişti. Yavaşça ağırlık merkezini dengelemeye gayret etti ve tekrar dikey konuma geldi. Yukarıda kimse yok gibiydi. Gerçekten de her yerden uzaktaydı.

Feneri suyun yüzeyine doğrulttu.

Simsiyah ve koyuydu.

Hayır, siyah değil, bakır renginde. Ann gözlerini iyice kısarak ayrıntıları görmeye çalıştı. Dizleri acımaya başlamıştı ve kovanın kenarları baldırlarına batıyordu. Etrafını yeterince göremiyordu.

Devrilmemeye gayret ederek ipe iyice asıldı, kolunu uzatıp suya dokunabilmek için çömelmeyi denedi. Su buz gibiydi. Nefesi rüzgârın yaptığı etki gibi bir dalgalanmaya yol açtı ama ardından su hemen durgunlaştı.

Avucuna biraz su aldı ve ne olduğunu görebilmek için elini yukarı çekti.

Sıvı kırmızıydı.

Kan! Ann dalgalanan suya dikkatle baktı.

Derinlerde bir şey hareket ediyordu.

Her şey çok çabuk oldu.

İri bir hava kabarcığı fokurdayarak patladı.

Aniden korkunç bir şekil suyun yüzeyine çıktı.

Beyaz bir el, açılmış soluk parmaklarıyla Ann'in üzerine sular sıçratarak kuyunun dibinden fırladı.

Ann haykırmaya başladı ve o anda devrileceğini anladı.

Bu yapışkan ve soğuk sıvının içine düşerken etrafındaki her şey etrafında dönmeye başladı.

45

Ani bir refleksle tırnaklarını duvara geçirerek ipi tuttu. Tırnakları ters döndü, acıyla korkunç bir çığlık attı.

Fenerin elinden kaydığını gördü ama dikkatini dengesini sağlamaya verdi. Kendisine doğru yükselen kolun birkaç santimetre uzağında dengesini sağlamıştı.

Fener kırmızımsı suya düşerken boğuk bir ses çıkardı. Işığı yüzeyin altındaki hareketlenmeleri aydınlattı.

Ann başka organlar gördü. Gövdelere bağlı bacaklar ve soğuk gözlerini ona diken yüzler.

Hepsi de parçalanmıştı.

Frewin evden tam çıkmıştı ki, Ann'in uzaktan, çok uzaktan gelen çığlıklarını işitti. Baker ile Conrad da ahırdan çıkarken çığlığı duydular. Sesin geldiği tarafa doğru fırlamadan önce bir an donup kaldılar.

Philip ile Larsson kuyunun ağzına doğru eğilmişlerdi. Frewin oraya doğru koştu.

"Ann!" diye bağırdı ciğerlerini yırtarcasına.

Kuyunun dibinden gelen ışık aniden kaybolmuştu.

"Ann!"

"Buradayım, buradayım."

Zayıf ve korku dolu sesi sanki otuz metre uzaktan geliyordu.

"Beni dışarı çekmeniz gerekiyor" diye devam etti aynı korkulu ses tonuyla. "Suyu karıştırdım ve sıkışıp kalmış olan parçalar ortaya çıktı. Çıkarın beni."

Frewin onda hiçbir panik havası olmadığını, ancak çocuksu bir korku içinde olduğunu sezdi. Larsson'la birlikte

manivelayı kavradı ve birlikte döndürmeye başladılar. İp tehditkâr gıcırtılarla sarılmaya başladı.

Sonunda Ann göründü, dudakları sımsıkı kapalıydı.

Frewin onu tek bir hamlede yukarı alarak bu korkunç çukurdan kurtardı. Genç kadının parmakları kan içindeydi. Tırnaklarının çoğu kırılmıştı.

"Tamam, her şey yolunda" diye fısıldadı genç kadın.

Ama gözleri yaşlarla doluydu.

"Her şey yolunda" diye tekrar etti. "Çok ceset var. Çok fazla. Onları çıkarmak gerekecek."

Yaşları on ile on beş yaş arasında değişen üç oğlan ve babaları sedyelere kondu. Yüzlerinde hiç renk kalmamıştı, derileriyse kayış gibi olmuştu. Boğazlarında kocaman delikler açılmıştı. Kuyunun kenarındaki bolca kandan da anlaşılacağı gibi kuyuya atılmadan önce domuz gibi boğazlanmışlardı.

Üstleri örtülen iki kadın da sedyelerle dışarı çıkarıldı. Frewin büyük ölçüde zedelenmiş çıplak bedenlerinden artakalanların görünmemesine dikkat etmişti.

Frewin'in isteği üzerine, dört sedye taşıyıcısıyla birlikte bir Kızılhaç kamyonu gelmişti. Altı cesedi kamyonun arkasına taşıdılar.

Bir eli sarılan Ann, askeri ambulansla birlikte yanlarına gelen Matters ile Frewin'in arasında duruyordu.

"Matmazel Dawson'la aynı fikirdeyim" dedi Matters. "Kuyuyla ev arasında gidip gelen ayak izleri tek bir kişiye ait. Defalarca kontrol ettim."

Frewin düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Gece yarısı hepsi uykudayken çiftliğe geldi. Kapı açık olduğundan fazla uğraşmasına gerek kalmadı. Önce ahıra bir göz attı. Conrad aletlerin dağılmış olduğunu söyledi ve öyle görünüyor ki içlerinden biri eksik. Katil bir çekiç almış ve bunu odalardan birinde bırakmış. Büyük ihtimalle en küçük çocukla başlamış; çocuğun kafasını yastığa bastırarak

onu örtüyle boğmuş. Daha sonra aynı işlemi diğer çocuklara da uygulamış ve daha sonra kıza gitmiş. Anne ve babayla da işini bitirmiş. Çekici, adamın kafatasını parçalamak için kullanmış. Kemiği un ufak etmek, metali beynin içine kadar gömebilmek için son derecede sert vurmuş."

Ann irkildi. Frewin gereksiz detaylara giriyordu. Sonra teğmenin vardığı sonuçları yüksek sesle dile getirdiğini fark etti. Sabit bakışları kendini hâlâ odadaymış gibi hissettiğini gösteriyordu. İyi bir gözlemci olarak, cinayet mahallerinden, izlerden ve cesetlerden yola çıkarak olayların kronolojisini çıkarıyordu. Kanın lisanı.

"Ve bir çekiç darbesi daha" diye sözlerine devam etti Frewin. "Bu sefer dehşet içinde uyanan kadının yüzüne. Babayı öldürmek için vakti var, yine çekiçle, pratik ve tahrip edici bir alet. Çekiç darbelerinin etkisiyle tavana ve duvarlara kan sıçramış. Anne de aynı şekilde katlediliyor ama burada icraatını bir şişeyle bitirmiş. Şişe odada, komodininin üzerinde duruyor olmalı. Orada bulunan herhangi bir nesneyi de kullanabilirdi. Annenin cinsel organına sokmuş ve sonuna kadar içine girmesi için çekiçle dibine vurmuş, bu da camdaki derin çatlakları açıklıyor."

Ann mide bulantısını engellemek için derin bir nefes aldı. Matters hiç etkilenmemiş gibi duruyordu.

"Katil bunu yaparken kadın hâlâ canlıydı" diye ilave etti Frewin. "Örtülerde çok fazla kan var; bu, kalbinin hâlâ attığını gösteriyor. Katil bundan sonra bir kemerle boğazını sıktığı genç kızın odasına yöneldi. Kız henüz ölmemişti, sadece sersemlemişti. Onu anne ile babasının odasına sürükledi ve orada boynundaki kemeri sıkarken bir taraftan da bıçakla tecavüz etti. Öldürene kadar."

"Tanrım!" diye mırıldandı Ann. "Neden bu kadar vahşet?"

"Evet, bu dikkate alınmalı" dedi Matters. "Bu şimdiye kadar çıkardığımız kişilik profiline uymuyor. Bu sefer bir mizansen de yok; ölümlerin sonuna kadar beklemiş, hatta bundan aldığı zevki uzatmış."

Frewin adamlarının yaktığı lambalarla aydınlanan eve baktı.

"Doğru. Bir sürü değişiklik yapmış."

Frewin yorgunluktan ve gerginlikten kızarmış gözlerini Matters'ınkilere dikti.

"Tek başına koca bir aileyi nasıl katletmiş?" diye itiraz edercesine sesini yükseltti çavuş. "Sedye taşıyıcılarla birlikte merdivenleri çıktım. Basamakların gıcırtısı bile yeter. Bunun insanları uyandırması gerekirdi."

"Odalarda oturak ve tuvalet yok" dedi Frewin. "Geceleri ihtiyaçlarını gidermek için aşağıya iniyorlardı. Böylece basamakların gıcırdaması kimseyi huzursuz etmedi, bu alışık oldukları bir şeydi. Katil, anne ve babanın kafalarını parçalamadan önce çocukları boğarken mümkün olduğunca sessiz davranmış olmalı."

Matters hayranlıkla teğmeninin yüzüne baktı. Onu bu denli başarılı kılan bu etkili muhakeme yeteneğiydi. Teğmen Frewin ayrıntıları hemen yakalıyor ve bunlardan gerekli sonuçları çıkarıyordu. Koridorda tuvaletin bulunmaması, odalarda otura kların olmaması, gece basamaklardaki gıcırtılara alışık olunması... Bir saniye içinde yakalanan günlük yaşam alışkanlıkları...

Yaşamın küçük ayrıntılarını yakalamak ve onları cinayet bağlamında yerli yerine oturtmak, Frewin'in kanında vardı. Onun aleyhinde konuşanları endişelendiren buydu: Kötülüğü kolayca yakalayabilmesi ve tahlil edebilmesi. Dengesiz olmayan biri bu sonuçlara nasıl varabilirdi? Kendisine bulaşmasına izin vermeden, kanın lisanını nasıl bu kadar iyi yakalayabilir, ayrıntılarıyla inceleyebilir ve anlaşılır bir hale getirebilirdi?

"Görünüşe bakılırsa, kendisi tecavüz etmedi, kadınların içine nesneler soktu. Bunu otopside göreceğiz ama bir tecavüz olayı olmadığı kanısındayım. Bu soruna kendimizi vermeden önce, burada olanların bilincine varmamız gerekiyor. Kendisi için öldürmedi, yöntemlerinden ve her zamanki kurbanlarından uzaklaştı. Burada bütün erkekler

saklanmış, kadınlardansa ölesiye nefret ettiği için onları ortada bırakmış; onlara hiç saygısı yok, onları kuyuya indirmek yerine müstehcen pozisyonlarda bırakmayı tercih etmiş. Fantezilerine uygun bir mizansen yapmamış. Hayır, sadece sinirlerini gevşetmek ve bize acı vermek için giriştiği bir katliam bu. Bizi cezalandırmak amacıyla."

"Bizi cezalandırmak mı?" diye tekrarladı Matters. "Onu tahrik ettiğimiz için mi?

"Evet, korkarım ki öyle."

Ann, Frewin'in içinde korkunç bir acının varlığını hissetti. Bu planı, katili sonuna kadar zorlamak, onun bir hata yapmasını sağlayabilmek için devreye sokmuştu. Ve onlardan daha kurnaz davranan katil, planı onların aleyhine çevirmişti. Raporu tanzim eden kişiye yöneltmemişti öfkesini. Onu en hassas yerinden vurmuş, masum insanları katlederek gururunu yerle bir etmişti. Bu, zeki bir varlıkla karşı karşıya olduklarının bir kanıtıydı. *Çok zeki*! diye kendini düzeltti Ann. *Durumun ve kendi hareketlerinin tutarlı bir tahlilini yapacak kadar! Duygularına kapılmamayı becererek, düşmanı en hassas olduğu alanda –psikoloji ve gurur– vuracak darbeyi tasarlayabilecek kadar.*

"Onun sadece kurnaz olduğunu sanmakla hata ettik" diye yorumladı Ann. "Yüksek zekâda bir kasap var karşımızda."

Frewin başıyla onayladı. Kendi oyununa gelmişti.

"Hiç olmazsa raporu okumuş olduğunu anladık" dedi Matters. "Demek ki 3. takımdan biri."

Frewin karşılık vermedi. Artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Çaresizlik tutarlı düşünmesini engelliyordu. Evet, ta başından beri her şey 3. takımı işaret ediyordu. Bununla birlikte kafasını karıştıran sürüyle ayrıntı vardı: bir kadın için pratik bir silah olan çorap; Fergus Rosdale'in cinayet mahallindeki dişilik simgesi; askeri bir ortamda ancak bir kadının rahatlıkla yapabileceği gibi hiç çekinmeden ve dikkat çekmeden kurbanlarını yanına çekme yöntemi. Ve şimdi de parçalanmış anne ile kızı. Kadınları neden bu denli aşağılayıcı bir durumda terk etmişti? Onların

üzerinde böyle bir vahşet uyguladıktan sonra? Nefret miydi bu? Mutlaka. Ama ya kıskançlıksa? Özellikle cinsel organlara yönelmişti. Katil bir kadınsa, bu iğrenç davranışıyla neyi ifade etmek istemişti? Kanın lisanı...

Cinselliğe sahip olamamanın verdiği öfke mi? Çocuk sahibi olamamanın? Hayır! Sadece cinsel organlar parçalanmış, ne karın bölgesi ne de göğüsler... Sadece cinsellik.

Frewin bunun, katilin kafasını kemiren şeyin anahtarı olduğunu hissetti. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu vahşetin ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Peki bu öfke nereden kaynaklanıyordu?

O kadar çok şüpheli vardı ki. Bununla birlikte bütün boşlukları doldurmasa bile bir kadın varsayımı giderek daha kabul edilebilir bir hale geliyordu. Suçlu kimdi? Raporu okumuş veya rapordan haberi olan biri olabilir miydi? MP üyeleri de bu kişilere dahildi*. Hayır, onlar olamaz...* Bununla birlikte Frewin, Monroe'nun söylediği bir sözü kafasından atamıyordu: *"Umarım bunu yapan içimizden biri değildir."*

Yorgunum...

Conrad yanlarına geldi.

"Teğmenim, ayakkabının ölçüsünü tespit etmek için ayak izlerini inceledim. 44 numara."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Monroe'nunkilerle karşılaştırdım, onun ayakları da 44. Katilin farklı bir yürüyüşü var sanıyorum."

"Nasıl yani?"

"Ayak izlerinin hepsinde, topuklar daha belirgin, ayakkabının ucu toprakla çok az temas etmiş."

"Cesetleri taşıdığındandır."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Kuyudan eve giderken, yani elleri boşken de izler aynı. Bana kalırsa yürürken daha çok topuklarına basan biri, çıplak gözle bunu fark etmek mümkün olmayabilir, ama dikkat edilirse..."

"Tamam. 3. takımda 44 numara giyen herkesin bir listesini istiyorum."

"Parmak izlerini almayacak mısınız?" diye sordu Ann. "Bir sürü parmak izi olmalı."

"Bunu neyle yapabiliriz ki? Her halükârda parmak izlerini takımdaki herkesle karşılaştırmak inanılmaz bir zaman alır ve bunu yapacak imkânlara da sahip değiliz."

"Katil de zaten eldiven giymeyi akıl edecek kadar akıllı" diye söylendi Ann. "Peki bundan sonra ne yapıyoruz?"

"Gördüklerimizi hazmetmeye ve incelemeye çalışacağız. Öldürmek, bir insanın benliğinde ciddi bir gedik açmasını gerektirir; sonuna kadar gidebilmek için gerekli enerjiyi oradan çekip alır. Altı kişiyi öldürüp de, kendinden bir şeyler bırakmamış olmasına inanamıyorum. Bunu bulmak ve okumak bize kalıyor. Hangi biçim altında olursa olsun."

Frewin uğursuz yüküyle köye doğru yola çıkan ambulansı izledi.

"3. takıma ihtiyatla yaklaşmaktan da artık usandım. Bu sabah yanlarına gidip hepsine hayatı zehir etmek bana büyük bir zevk verecek. Toddwarth'ın ve genelkurmayın hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil. Ne var ne yok her şeyi ortaya döktürüp her birinin hakkında ne varsa öğreneceğim."

Mattres'a döndü:

"Bana Lisa Hiburgh'ü bulun, Rosdale'in kız arkadaşını."

46

Ann zaman kazanmalıydı.

Frewin'in 3. takımın üstüne gitmesini engellemeliydi, zira kardeşlik bağları ve her yabancıyı potansiyel bir düşman gibi algılamalarına yol açacak kovalanma duygusu, onların yekvücut olmalarına yol açacaktı. Ann onların arasına girerek, hâlâ birkaç bilgi kırıntısı elde edebilmeyi umuyordu. Risbi'nin ona açıklaması gereken şeyler vardı; ne de olsa belgelerini onun odasında unutmuştu ve onları geri isteyebilirdi.

Güneş ufukta belirince, gösteri salonunda derme çatma kurulmuş hastaneye yollandı. Duş alması için onu sağlık ekibinin ortak kullandığı bir eve gönderdiler ve o da bunun keyfini çıkardı. Hemşire önlüğünü giydikten sonra çoraplarını ayağına geçirdi –hava çok soğuk olduğundan bu kaçınılmazdı– ve nihayet küçük beyaz mokasenlerini giydi. İstihbarat subayları tarafından el konmuş bisikletlerden birine binerek, orman sınırına kadar gitti. Orada toprak bir yola saparak, tekerlek izleri boyunca üç yüz metre ilerledi. Raven Bölüğü, nadasa bırakılmış bir araziye yerleşmişti. 3. takımsa, her zamanki gibi, kendilerine tanınan ayrıcalık ve geleneklere göre bölüğe uzakça bir yere konuşlanmıştı. Yemek kazanlarından kokular yükseliyor, çok sayıda asker sabahın soğuğuna rağmen üstleri çıplak, kampın içerisinde gidip geliyordu. Ann, Cal Harrison'ı tanıdı; sırtında ve kollarında denizci dövmeleri vardı. Fren yapıp bisikletini katlanır bir masaya yaslayınca, asker onu baştan aşağı süzdü. Ann buna hiç aldırmadan yanına gitti.

"Günaydın. Er Risbi'nin çadırını arıyorum."

Harrison gülümsemeye bile zahmet etmeden en yakındaki çadırı işaret etti.

"İşte orada. Ondan ne istiyorsunuz?"

"Hiç. Sadece bulmuş olabileceği belgeleri geri isteyeceğim."

Harrison'ın korkutucu bakışları vardı; bir buzdağının dehşetengiz soğukluğundaki mavi gözleri bomboş bakıyordu. Ann yarım ağız teşekkür ettikten sonra uzaklaştı. Herkesin yüzü asıktı; hepsinde, kayıplar vererek çatışmadan dönenlerin yorgun ifadesi vardı. Risbi'nin çadırında kendisini taciz etmeye kalkan Barrow'u fark etti. Kıllı bedeni Ann'i iğrendirdi. Ann yanından geçerken Barrow hafifçe sırıttıysa da, o kadarla kaldı.

Ann, Risbi'nin bulunduğu yatakhanenin örtüsünü kaldırdı ve içeri girmeden önce seslendi:

"Beyler, sağlık personeli! İçeri geliyorum."

Ardından birkaç erkeğin uykusuyla ısınmış çadırın içine girdi ve doğruca, kendisine ait bölmede botlarını bağlayan Risbi'ye yöneldi.

Risbi onu görünce huzursuz bir ifadeyle doğruldu.

"Merhaba asker. Belgeleri..."

"Belgeleri meslektaşınıza iade ettim" diye onun sözünü kesti Risbi. "Müsait bir zamanımda köyün merkezindeki hastaneye giderek onları verdim. Sizi orada göremediğimden bir hemşireye verdim hepsini."

Ann hazırlıksız yakalandığından ne cevap vereceğini bilemedi.

"Ah! Bundan haberim yoktu."

Risbi, gergin bir ifadeyle kısacık kesilmiş saçlarını kaşıdı.

"Şey... o akşam... Barrow'un davranışları için üzgünüm."

"Boş verin. Aptalın biri o herif!"

Risbi dudaklarını ısırdı, gözlerini kırpıştırdı.

"Mesele şu ki, belgelere baktı, üzgünüm. Bunların onu ilgilendirmediğini söyledim ama tahmin edeceğiniz gibi kafasını bir şeye taktığında onu durdurmak biraz zor."

"Okuduğunda tepkisi ne oldu?"

"Galiba belgelerde MP'nin bir raporu vardı ve... MP ile Cal'in arasında geçen hadise, yani er Harrison'dan söz ediyorum. Biliyorsunuz bu konuda hepimiz biraz gerginiz. Barrow'u çok eğlendirdi raporda yazanlar, mesele bundan ibaret. Sizin için bir terslik yarattıysa özür dilerim."

Ann başını salladı.

"Önemli değil. O akşam buraya gelmemeliydim ya da daha dikkatli davranmalıydım. Belgeleri meslektaşıma iade ettiniz, değil mi?"

Risbi onayladı.

"Çok iyi. Ya yaranız? Bir düzelme var mı?

"Evet, kapanıyor. Teşekkür ederim."

Takımdaki diğer askerler gibi, onun da gözaltında mor halkalar vardı ve gözleri kıpkırmızıydı. Bu ufak tefek adama bakarken Ann'in içinde bir şefkat duygusu uyandı. Yaşananlar insanlık dışıydı. Bir kamptan diğerine sürüklenmek, başkalarını öldürmeye gitmek, korku, kargaşa... Bir yere konuşlandıklarında ise, tenlerine sinen barut kokusu, kulaklarındaki kurşun vızıltıları, ağızlarındaki kan ve toprak tadı yüzünden uyuyamıyorlardı.

"Arkadaşlarınız için çok üzgünüm" dedi Ann yavaşça.

Genç adamın bakışlarında bir değişiklik hissetti. Risbi ona şaşkınlıkla ve belirgin bir minnetle bakıyordu.

"Bütün bu gerilim, her yerde ölümün kol gezmesi askerleri asabileştiriyor. Kendilerini bırakma imkânı bulduklarında sınırları aşıyorlar. Bunu sakın sizi yargılamak için söylediğimi sanmayın. Hiçbir zaman arkadaş olamayacağım Barrow'a bile öfkelenemiyorum." Omzunu silkti ve gülerek ekledi: "Sadece midemi bulandırıyor, o kadar."

Risbi asabi bir gülümsemeyi bastırdı.

"O var ya, aslında onu iyi tanısaydınız öfkeleneceğiniz çok şey olurdu! O tam bir seks manyağı! Ve sağlıksız biri..."

"Niye böyle söylüyorsunuz?" diye sordu Ann en masum ifadesiyle.

"Rod tuhaf şeyler yapıyor. Onun ismi Rodney, Rodney Barrow. Biz ona kısaca 'sadist' deriz. Ve bu onun çok hoşuna gidiyor. Hıyar herif!"

"Ama ona neden 'sağlıksız biri' diyorsunuz?"

"Yaptıklarından dolayı. Sadece çıplak kadınlardan, onlara neler yapacağından bahseder, her şeyi illa sekse getirir. Ve..."

Kelimeler sanki boğazına takılıyormuş gibi Risbi'nin nefesi kesildi.

Ann ısrar etti:

"Ve?"

"Ve tuhaf davranır. İstirahat saatlerinde, kürklerini yolmak için sincaplara tuzak kurar. Bu onu eğlendirir. Bunun düşmanla karşılaştığında, aynısını ona da yapabilmek için bir alıştırma olduğunu söyler. İşin başında hepimiz sert adam rolü oynadığını ve bizi etkilemek için bunları söylediğini sanıyorduk. Ama ben söylediklerine inanıyorum."

"Harrison ve Hriscek gibi haşin biri mi? Birbirleriyle sık görüşürler mi?"

"Evet, aynı tarzda adamlar ama aralarında dostluktan ziyade maço bir rekabet var. Harrison en sertlerden biri; ona 'Asi' denir. Hriscek endişe verici biri, fazla konuşmaz, ama patlarsa tam patlar." Alaycı bir tavırla ekledi: "Bu galiba onun panayırcı doğasından ileri geliyor."

Ann bir an tereddüt etti, ardından "Baksanıza" dedi. "Sizden kişisel bir şey isteyeceğim. Biraz özel bir şey."

Risbi kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı.

"Sakın geçen günkü üstünkörü tedavinizin karşılığında bir şey istemeyin..."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, sadece yardıma ihtiyacım var ve bunu kimden isteyeceğimi bilemiyorum."

Risbi yüzünü buruşturdu. Ann onun istemeye istemeye yardımcı olmayı kabul edeceğini anladı.

"Hadi bakalım" dedi Risbi, "dökülün. Benden ne istediğinizi anlayalım."

47

Ann kiliseye öğlene doğru geldi. Frewin koro bölümündeki karatahtaların ortasında ayakta durmuş, sıralarda oturan adamlarıyla konuşuyordu. Ann MP'nin 3. takıma bir müdahale hazırlığı içinde olduğunu tahmin etti. Her çadırı didik didik arayacak, herkesin eşyalarını ortalığa döküp saçacaklardı. Frewin, Raven Bölüğü'ne savaş açıyordu.

Ann, teğmenin söylediklerini dinlemek için sessizce bir köşeye oturdu ve onun bir saldırı planı üzerinde konuşmadığını, geçen geceki katliamın ayrıntılarından bahsettiğini fark etti. Frewin'in sözleri kilisede yankılanıyordu. Donovan ile Matters orada değildi.

"... Zaman geçtikçe izler yok oluyor. Buna mukabil katilin kontrol edemediği hareketleri var ve bunlardan bazıları onun gerçek kimliğini ele veriyor."

"Bu sefer somut bir şeyler elde edebildik mi?" diye sordu Baker.

"Birinin kişiliği somut bir şey değildir Baker, dolayısıyla yapacağımız tahlillerin de öyle olmasını beklemeyin. Hayal kırıklığınızın farkındayım ve inanın bu duygunuzu paylaşıyorum ama sabırlı olmamız gerekiyor. Tahlillerimiz derinleştikçe adamımızı daha iyi tanıyacağız, onun kim olduğunu öğreneceğiz. Özellikle geçen gece iki kadına yaptıklarını düşünüyorum. Her ayrıntı önemli. Erkeklere yaptığı gibi onların cesetlerini kuyuya atmadı; demek ki kadınlar onun için önemsizdi."

"Ya da onları bize göstermek istedi! Hep mizansen arzusu" diye fikrini söyledi Conrad.

Frewin başını iki yana salladı:

"Bu sefer böyle olduğunu sanmıyorum. Hiç incelik yoktu; ne etkileyici bir görüntü ne cesetlerin sergilenişinde bir orijinallik... Örneğin metrelerce yapışkan bantla sarılıp sarmalanmamışlardı. Hayır, burada sadece şiddet, kesip biçme, kadınların cinsel organlarında yapılmış tahribatlar var. Annenin yüzü darmadağın edilmişti, kız yere ise yere yatırılmış ve yüzü bir kumaşla örtülmüştü. Bize sergilenmiyorlardı; öfkenin nereye varabileceği gösterilmek istenmişti sadece. Öne çıkarılan şey, onların cinsel organlarıydı. İşkence edilmiş ve parçalanmış cinsel organlar. Ve bir mizansen endişesi varsa bile, bu orada bulunan mum, şişe gibi şeylerle kotarılmıştı; penise benzemelerinden başka hiçbir özelliği olmayan nesnelerle. Bu da önemsiz bir ayrıntı değil. Ama esas önemli olan, katilin kızı anne babasının odasına kadar sürüklemiş olması. Bu çok önemli."

"Neden? diye sordu Baker.

"Çünkü kızı boğduğu kemer kızın odasından alınmıştı. Burada, bir komodinin üzerinde kapakları açık iki karton kutu vardı; biri boştu, diğerinde eski bir kemer vardı. Katilin kız uyurken odasına girdiğini düşünüyorum; eşyalarını karıştırdı, onu uyandırmadan yapabileceği tek şey buydu. Karton kutulardaki kemerleri buldu ve en güzelini aldı; kızın pazar ayinine giderken kullandığı kemeri. İşte bunun için kızı diğer çocuklar gibi öldürmedi; onları örtülerle boğmuştu. Kemer onda bir şeyleri uyandırmış olmalı."

"Küçük bir çocukken kemerle dövülüyordu" diye fikrini belirtti Monroe.

Frewin işaretparmağını ona doğrulttu.

"Evet. Şiddet, cinsellik ve cinayet arasındaki bağların çok önemli olduğunu biliyoruz. Kızın odasına girdiğinde, çocukları öldürmüş olmanın verdiği heyecan en üst düzeye ulaşmıştı. Orada biraz nefes aldı, kendine bir zaman verdi. Yan odalardaki kurbanlarının cesetleri hâlâ sıcaktı. Zihnini toparlamaya, bir süre durmaya ihtiyacı vardı. Genç kızı hiçbir yakınlık hissetmeden uyurken izledi. Sadece

öfkelendiği bir şeye bakarmış gibiydi. O zaman eşyalara göz gezdirdi, yakınındaki kutuları açtı. Orada kemerlerin görüntüsü, kişiliğinin oluşmasında en önemli sarsıntıya bağlı anıları aklına getirdi. Tekrar öfkeye boğuldu. Toplumsal tahrikçilerin iyi bir örneği olarak, en güzel pazar ayini kemerini seçti, bunun simgeselliği çok uyarıcıydı. Kemerle kızın boğazını sıktı. Kız o esnada henüz can vermemişti, baygın haldeydi. O zaman anne babanın odasına gitti ve ahırdan aldığı çekiçle kafalarını dağıttı. Bu katliamda ortaya çıkan fırsatlar doğrultusunda davrandı. Çekiç, kemer, örtüler, şişe, mum, mekânın kendisine sunduğu nesneler... Bu da önceki cinayetlerin metodik ve karmaşık mizansenlerine tamamen aykırı."

"Yani babanın işini bitirip annenin de hakkından gelince kızın yanına gitti" diye Frewin'in sözlerini tamamladı Conrad.

"Evet, öyle sanıyorum. Çünkü bıçakla tecavüz ederken kızın inleme olasılığı –ki bu kızın annesi için de geçerli– evde insanların uyanmasına neden olabilirdi, dolayısıyla herkesin ölmüş olması gerekiyordu. Bu davranışı da sorgulamamız gerekiyor. Kızı kendi odasında öldürmek yerine neden anne ve babasının odasına getirerek işkence etti ve orada işini bitirdi?"

"Ebeveyn odası sembolik bir anlam yüklü" diye dedi Conrad.

"Bu akla en uygun açıklama gibi geliyor. Kemer, ebeveyn odası. Bu safhada sonuçlar ortada. Katil iki kadında cinsel bir iz bırakarak, bütün erkekleri ortadan kaldırdı; sanki erkeğin ortada görünmese bile, yine de orada olduğunu ve herhangi bir parçayla değil, cinsel organıyla orada olduğunu anlatmak istiyor. Erkeğin orada somut, fiziksel olarak bulunması gerekmiyor, kadınların içine sokulmuş nesneler sayesinde zaten orada. Çocuklukta geçirilen sarsıntı. Bu adam babası tarafından dövülmüş ve tecavüze uğramış. Artık bundan şüphem yok."

"Peki, bütün bunlar bizi nereye götürüyor?" diye sordu Larsson.

"Kişiliğini çevreleyen halkaları azaltarak onun gerçekten kim olduğunu kavramamıza. Bütün bunlar katilin diğer insanlarla ve otoriteyle ilişkisi hakkında bizi aydınlatmalı. Zira hiyerarşik yapı katilin üstleriyle zorunlu olarak kurduğu ilişkilerde istese de istemese de babayla olan ilişkinin yerini tutuyor, bu çok açık. Yaşadıkları göz önünde tutulursa buyruklarla, zorlamalarla arası çok iyi olmamalı. Bunu kafamıza iyice yerleştirelim."

Monroe, kösele sertliğindeki yüzünü tiksintiyle buruşturdu:

"Bu garip bir herif... Çatışma günlerinde kendisinden daha şanslı adamları öldürmek istediğini biliyoruz; bunun, çocukken sahip olamadığı şanstan intikam alma vasıtası olduğunu da düşünebilir miyiz?"

Frewin kaşlarını çattı. Kanın lisanını tahlil etmeye girişmenin tehlikesi, bir kere bu işe ısındıktan sonra herkesin kendi sonuçlarını çıkarmak istemesi ve Monroe gibi bunu işin kolayına kaçarak yapmasıydı. Teğmen karşılık vermemeyi tercih etti.

Baker "Bunların hepsi çok iyi de" diye araya girdi, "şimdiye kadar vardığımız sonuçlar adamımızın kim olduğunu tespit etmeye pek yaramıyor. Her seferinde karakterinin şu veya bu yanı hakkında bir şeyler çıkarıyoruz ama hâlâ uzun bir şüpheli listemiz var ve bunların arasında parmağımızla gösterebileceğimiz biri yok."

"Şimdiye kadar" diye söze başladı Ann, "Teğmen Frewin'in bize yaptığı açıklamalar sayesinde şüpheli listemizi dört kişiye indirgeyebiliriz."

Bütün yüzler ona döndü. Ann yaslandığı taş sütundan uzaklaşarak, hâlâ hayatta olan 3. takım listesinin olduğu tahtayı kendine doğru çekmek için yükseltinin üzerine çıktı. Yedi ismin yanına "44" rakamını ilave ederek hepsine gösterdi.

– Yüzbaşı Lloyd Morris S 44

– Teğmen Philip Piper
– Başçavuş Henry Clark S
– Çavuş (sıhhiyeci) Parker Collins S 44
– Onbaşı Douglas Regie S
– Onbaşı Adam Houdan
– Er Vladimir Hriscek S 44
– Er Martin Clamps S
– Er Jeremy Brodus S
– Er Cal Harrison S 44
– Er Peter Brolin
– Er James Costello 44
– Er John Traudel S
– Er Rodney Barrow S 44
– Er Steve Risbi
– Er John Wilker S 44

"Bunların tümü 44 numara giyiyor, katilin ayakkabı numarası" diye açıkladı. "Ve bunların arasında Hriscek, Harrison, Barrow ve Wilker yalnızlığı seven, dik kafalı adamlar ve hepsinin otoriteyle sorunları var. Traudel de iri cüssesiyle bunlara ilave edilebilir ama hiç sorun çıkarmadan emirlere uyuyor ve diğerleriyle sorunsuz anlaşabiliyor."

"Hep aynı" diye homurdandı Monroe. "Şu Harrison can sıkmaya başladı! Ben derim ki tartışmayı bir kenara bırakıp bu herifi içeri tıkalım."

Frewin sessizliği sağlamak için elini kaldırdı ve Ann'e seslendi:

"Bu bakışı tanıyorum, kafanızın içinde bir şeyler var değil mi?"

Ann nazlanmadı:

"Onlara doğrudan saldırmamalıyız, bu hepsini bize karşı birleştirecek, hiçbir şey elde edemeyeceğiz, ben dahi! Ayrıca

bunun riskli olduğunu düşünüyorum; neyi, nerede arayacağımızı bilmiyoruz. Bekleyelim derim, neyin ne olduğunu iyice kavrayabilmek için hâlâ toplamamız gereken bilgiler var. Katarina Weiss henüz işini tam bitirmedi, az önce yanındaydım, eğer her şey yolunda giderse bugün tamamlayacak. Siz de Rosdale'in kız arkadaşını sorgulayacaktınız sanırım. Bu bence çok iyi bir fikir, çünkü ölmeden önce aceleyle çizdiği dişilik simgesinin ardındaki sırrı henüz çözebilmiş değiliz. Bu sıradan bir şey değildi, o zaman bunu deşelim. Görüyorsunuz ya, Harrison ve diğerlerinin üzerine gitmek için takip edilmesi gereken daha bir sürü iz var."

Frewin soğuk bir tavırla onayladı.

"Ya katilin bir kadın olabileceği varsayımınız?" diye sordu Ann'e, adamlarının önünde.

Ann bir an ne diyeceğini bilemedi, bu denli şaşırtıcı bir teoriyi adamlarıyla paylaşmak istemesine şaşırmıştı. Bu konuda daha fazlasını öğrenmek isteyerek kendisine merakla bakan adamları gözden geçirdi.

"Bu sadece bir kenara atılmaması gereken bir olasılık..."

"Bir kadın mı?" diye itiraz etti Baker." Ama bu imkânsız."

"Tam tersine" diye onun sözünü kesti Frewin. "Katilin bir kadın olması birçok şeyi açıklayabilirdi."

"Siz buna inanıyor musunuz?" diye sordu Larsson şaşkınlıkla.

"Buna inanmak yerine kafamın bir köşesinde saklıyorum. Sizin de bundan böyle bu olasılığı bir kenara atmamanız gerekiyor. Her şey olabilir!"

"Ama ortada hemen hemen hiç kadın yok" diye karşı çıktı sarışın dev.

Frewin Ann'i işaret etti.

"Var. Katarina Weiss ve diğer sekreter ve hemşireler. Şüphesiz, en başından beri her şey 3. takımı gösteriyor ve işlek zekâlı bir kadın varsayımı imkânsız gibi görünse de bu fikri yabana atmamanızı ve kafanızın bir köşesinde bulundurmanızı istiyorum."

"Bu arada, mademki her olasılığı dikkate alıyoruz, katil niye aramızdan biri olmasın?" diye öfkeyle sordu Monroe.

Frewin onayladı.

"Bunu ikinci defa ileri sürdüğünüzü görüyorum Eliot. Zaten siz de Conrad, Matters, Donovan ve benim gibi 44 numara giyiyorsunuz. Bunu kontrol ettim."

"Bu, orduda en çok giyilen numara" diye hatırlattı Conrad.

Frewin, kendilerinden şüphe duyulması karşısında aptala dönen adamlarına dikkatle baktı ve onları rahatlatmak için pek alışık olmadıkları sıcak bir gülümsemeyle okşadı. Sözlerine devam ederken gülümsemesi yok olmuştu:

"Her neyse, Ann'in hakkı var. 3. takıma müdahale etmek için hiç olmazsa bu akşama kadar bekleyelim."

"Hâlâ bekleyecek miyiz?" diye söylendi Monroe.

Frewin birden ses tonunu yükseltti.

"Ben de bu çocuklarla bir an evvel hesaplaşmak arzusundayım, ama Matmazel Dawson'ın ılımlı tutumu belki de o kadar kötü bir şey değildir. Şimdi yaylanın bakalım! Bu akşam çitliğin etrafında bir şey görmüş ve duymuş olabilecek herkesin ifadesini toplayın."

Frewin tiz bir ıslık çalarak kapıyı işaret etti. Ann, askerlerine bu kadar buyurgan davrandığını ilk kez görüyordu. Onları idare etmesini biliyor ve otoritesine karşı çıkıldığında kontrolü hemen ele alıyordu. Emre uydular ve ayin bölümünden geçerek hızla kiliseden çıktılar.

Frewin hemşireye döndü.

"Bu numaraları nasıl elde ettiniz?"

"Kibarca sordum sadece. Bazen bu işe yarıyor biliyor musunuz?"

"Şu bana sözünü ettiğiniz askerden mi? Bize faydalı olabilir mi? Bize başka bilgiler de verebilir mi?"

"Bunu ona iyi davrandığım ve arkadaşlarından biri beni taciz ettiği için kabul etti ama bir daha ona bir şey sormamam şartıyla. Dolayısıyla bunun üstünü çizelim."

Gözlerini ısrarla teğmene dikmişti. Frewin onun pek memnun olmadığını hissediyordu. *Mevcut ilişkimizden. Geçen gece aramızda geçenlerle ilgili sessizlikten. Davranışımdan*...

"Beni dinler misiniz Ann..." diye söze başladı.

Kapı ardına kadar açıldı, gün ışığı kilisenin içini aydınlattı ve Matters koşar adım içeri girdi.

"Donovan'la telsizle irtibata geçtim, kumsaldaki ana üsten yola çıkıyor. Öğleden sonra burada olacak."

Genç çavuş söyleyeceklerinin sonunu getirmek için bir nefes aldı.

"Lisa Hiburg'le birlikte."

48

Lisa Hiburgh, kıvırcık kızıl saçlarıyla yirmi yaşlarında genç bir kadındı. Olağanüstü ince, zarafeti ve cazibesiyle askerlerin başını döndürecek cinstendi. Daha sonra Frewin mükemmel görüntüsünü tamamlayan yemyeşil gözleri olduğunu fark etti. Sekreter, gotik mimarisine hayran kaldığı kiliseden gözlerini ayıramıyordu. Matters, Donovan ve Ann bir köşede durarak, teğmenin Fergus Rosdale ve soruşturmayla ilgili hiçbir şeye değinmemeye özen göstererek, yarım saatten beri sürdürdüğü konuşmayı izliyorlardı. Şimdiye kadar sadece onun özel yaşamı, nereden geldiği, orduya katılmasının nedenleri, ailesi vs hakkında sorular sormuştu. Matters her söyleneni not alıyordu ve şimdiye kadar kayda değer bir şey yoktu. Frewin, genç kadının rahatladığı kanaatine vardığında esas meseleye girdi:

"Bizi ziyaret etmeyi kabul ettiğiniz için size teşekkür borçluyum."

"Bunu yapmam gerekiyordu ve zaten bunun genelkurmaydaki işleri aksatacağını da hiç sanmam; her subayın kendine ait bir sekreteri var. Hem sonra Fergus'un ölümüyle ilgili bir soruşturma yürüttüğünüzü de biliyorum."

Frewin ona dikkatle bakarken yumuşak bir baş hareketiyle sözlerini onayladı.

Genç kadının yüzünde saklamayı beceremediği soğuk bir öfke okunuyordu.

"Bana ülkeye geri dönmemi teklif etmediler, buna inanabiliyor musunuz?. Onu son defa görmeme bile izin verilmedi."

"Bunu istiyor muydunuz?"

Zümrüt yeşili gözlerini Frewin'inkilere dikti.

"İstiyor muydum? Elbette! Siz son yolculuğuna çıkarken sevdiğiniz kişiyle vedalaşmak istemez miydiniz?"

Frewin bu konunun üzerinde daha fazla durmak istemedi.

"Ne zamandır beraberdiniz?

Genç kadın tereddüt etti.

"On gündür. Bir öğlen kantinde karşılaşmıştık. On gün pek de uzun bir süre değil, bunun farkındayım. Ama benim için önemliydi. Fergus dikkat çekici biriydi."

Frewin başını sallayarak, genç kadının kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalıştı.

"Süre önemli değil, sizin hissettikleriniz önemli. Öldürülmeden önceki günlerde onda bir tuhaflık sezdiğiniz hiç oldu mu?"

Lisa cevap vermeden önce yutkundu.

"Hayır. Savaşa gitmek üzere olan herkes gibiydi. Bu koşullarda bir şey söyleyebilmek çok zor. Neden?"

Frewin omuzlarını kaldırdı.

"Gece yarısı Seagull'a neden gitmiş olabileceğini anlamak istiyorum."

Lisa Hiburgh hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı.

"Bu konuda bir fikriniz var mı?" diye ısrar etti Frewin.

"Hayır. Adamlarınız bu konuda beni sorgulamıştı."

"Evet, size onun ölümünü haber vermeye geldiklerinde sorularını cevaplayacak halde değilmişsiniz, ben öyle anladım. Bu yüzden sizi tekrar görmek istedim. Demek hiç fikriniz yok. Size hiçbir şeyden bahsetmedi mi?"

"Hiç."

"Özellikle biriyle bir ilişkisi var mıydı? O gece onu görmeye gitmiş olabilir mi?"

"Benim bildiğim biri yoktu."

"Üste dostları var mıydı?

"Kendi birliğinden olan adamlar, yani öyle sanıyorum."

Genç kadın daha az konuşmaya başlamıştı, kurduğu cümleler giderek kısalıyordu. *Sanki bir an evvel bu konudan*

uzaklaşmak istiyor, diye düşündü Frewin. Üstelemeye karar verdi.

"Fergus'ta melankolik ya da hüzünlü bir hava sezdiniz mi? Depresyon?"

"Hayır, hiç böyle bir şey yoktu. Belki her an saldırı emri verilebileceğinden kaynaklanan bir gerginlik olabilir ama kesinlikle bunalıma girmiş bir hali yoktu! Niçin? İntihar etmiş olabileceğini düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Her varsayımı değerlendirmek zorundayım" diye yalan söyledi Frewin.

Genç kadının zihnindeki engelleri aşmak niyetindeydi.

"Hayır! Fergus bunu hiçbir zaman yapmazdı."

"Onu iyi tanımadığınızı söylemek istemiyorum ama on gün bir kişiyle yakınlaşmak için yeterli olsa da, bu onu her yönüyle anlamak için biraz kısa. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

"Belki, ama insanlarla yakınlaşırken içgüdülerim beni pek yanıltmaz ve Fergus'un da bunalımlı bir kişiliği olmadığını algıladım. Bunalımda değildi. O bunu kesinlikle yapmazdı."

Frewin onun kafasını bulandırmaya devam etmesi gerektiğini düşündü ama daha derinlerdeki bir yere dokunabilmek için yaklaşımını değiştirdi.

"Size bunu sormak zorunda olduğum için özür dilerim Lisa. Başka biriyle bir yakınlığı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Başka bir kadınla mı yani?"

"Veya bir erkek, olmayacak şey değil."

Lisa başını salladı.

"Tabii ki hayır! Size daha önce de söyledim, onu uzun zamandır tanımıyordum ama onu gayet iyi hissettim, o böyle biri değildi."

"Bununla birlikte gece yarısı, kendi isteğiyle Seagull'a gitti. Sizin de bundan haberiniz olmadı."

"Hayır, bin kere hayır! Sizin düşündüğünüz gibi değil, bir metresi yoktu!"

"Benim düşündüğüm gibi değil mi? Niçin? Benden daha fazlasını mı biliyorsunuz?"

Köşeye sıkıştırılmış bir kadının gözleriyle teğmene baktı, öfkeyle, tuzağa düşürülmüş bir av gibi.

"Hadi" dedi Frewin, şefkatli ve anlayışlı bir tavırla. "Bildiğinizi benden saklamayın artık."

Lisa ağzını açtı ve zümrüt yeşili gözlerini kilisenin gölgelerinde dolaştırarak Frewin'den kaçırdı. Frewin itiraf etmesi için onu zorladı.

"Belki de sizin sayenizde gerçeğe yaklaşıp yemekhanede o gece neler olup bittiğini öğreneceğiz. Bizi bir tek siz aydınlatabilirsiniz."

"Fergus iyi bir adamdı" diye ani bir saldırganlıkla karşılık verdi Lisa. "Onu çabuk yargıladınız, çünkü onu benim kadar tanımıyordunuz."

"Bana bir şey söylemezseniz Lisa, sadece en beterini düşünebilirim. Fergus'un anısını lekelemeye çalışmıyorum. Bunu düşünmeyin bile."

Genç kadın yeniden yutkundu ve eskisine göre daha yumuşak bir bakışla gözlerini teğmene dikti.

"Öldürüldüğü gece bir adam beni görmeye geldi. Fergus'un bir dostu. Sıkıntılı bir hali vardı, bana bir sır açıkladı ve ona yardım etmemi istedi. Fergus savaşın baskısını kaldıramıyordu, kendini kötü hissediyordu, bu doğru. Ama intihara meyilli biri değildi teğmen, inanın bana! İyi kalpli biriydi o ve savaş onu hasta ediyordu. İşte bunun için kullanmaya başladı, unutmak için ve sinirlerini yatıştırmak için."

"Uyuşturucu mu?"

Lisa yaşlı gözlerle başını salladı.

"Evet. Ona hemen inanmak istemedim ama bu adam Fergus'u iyi tanıyor olmalıydı. Ve bana ona yardım edilebileceğini anlattı. Onu görmek, onunla konuşmak istiyordu ama Fergus bir süredir onunla görüşmekten kaçınıyordu. İşte o zaman Seagull'da bu görüşmeyi ayarladık."

"Siz mi, adam mı?"

"Adam."

"Peki, neden Seagull?"

"Bana bunun daha kolay olacağını söyledi, ben de Seagull'a bineceğimden onu oraya çağırmam şüphe uyandırmayacaktı."

Frewin kuşkuyla kadını izliyordu.

"Lisa, bunları bizden niye sakladınız?"

"Çünkü Fergus'u bir uyuşturucu bağımlısı olarak görüp onu adam yerine koymayacaktınız! Onu kirletecektiniz!"

Frewin ona doğru eğildi.

"Lisa, sizi o gün görmeye gelen adamın ismini biliyor musunuz?"

Lisa gücenmiş gibi karşılık verdi:

"Elbette biliyorum. Raven Bölüğü'nden bir asker. İsmi Hriscek. Vladimir Hriscek. Bana kimseye hiçbir şey söylememem için yemin ettirmişti. İşte hepsi bu. Umarım memnun kalmışsınızdır, yeminimi bozdum. Şimdi neyi hak ettiğimi ancak Tanrı bilir."

49

Ann, Vladimir Hriscek'in kendisini nasıl aldattığını anlatan bu ufak tefek kızıl saçlı kadını dinliyordu. Frewin ona bu adamı tarif ettirdi: Uzun boylu, sarışın bir adamdı, yüzünde yara izleri vardı ve ön dişlerinden birkaçı protezdi. Şüphesiz bu oydu. Hriscek genç kadından, bir sonraki gece için Seagull'ın C güvertesindeki yemekhanede Fergus'a randevu vermesini istemişti. Rosdale'in ışıkları yakmamasının nedeni buydu. Sevgilisiyle buluşacağını sanıyordu.

Aslında Lisa randevuya gitmeyecekti. Hriscek, Fergus'un uyuşturucudan kurtulmasına yardımcı olmak için onunla yalnız konuşacaktı. Çünkü onlar dosttu. Lisa Hiburgh bu yalana inanmıştı ve bu sayede katilin işini kolaylaştırmıştı. Akşamüzeri Hriscek randevuyu iptal etmek için onu görmeye gelmişti, kendisi de randevuya gidemeyecekti. Ama artık çok geçti, Lisa'nın Fergus'a ulaşma imkânı yoktu. Hriscek, randevunun ertesi gün olabileceğini söyleyerek onu rahatlatmıştı. Aslında onu kandırmıştı, belli bir saatten sonra Lisa'nın Fergus'a ulaşamayacağını gayet iyi biliyordu. Bu saatlerde Fergus, firar etme niyeti olmadıkça, birliğinden ayrılamazdı. Hriscek randevuyu iptal ederek, cinayet ortaya çıkınca suçlanmamayı garanti altına almak istemişti. Lisa, cinayetin tesadüfen veya sonu kötü biten bir kavga neticesinde işlendiğini sanacaktı; Hriscek'in onu oyuna getirmiş olabileceğini düşünmeyecekti bile. Bu alçakça bir plandı ve çok riskliydi. Katilin bunun için öncelikle Lisa Hiburgh'ün saflığından ve onun Fergus'a duyduğu aşktan emin olması gerekiyordu. Ayrıca genç kadının, Fergus'un

uyuşturucu bağımlısı olduğuna inanması ve bildiği her şeyi saklayacak yapıda olması da şarttı.

Bu, bizim katilin tavırlarına pek uymuyor. O çok daha kurnaz. Vuruşlarını daha iyi hazırlıyor. Akla yakın değil.

Ann, Frewin'in şaşkın bakışları altında Lisa'yı sorgulamak için yanlarına geldi.

"Bu sahte randevuyu birlikte tasarlarken Hriscek yalnız mıydı?"

Lisa sanki onu ilk defa görüyormuş gibi yüzüne baktı.

"Evet" dedi sonunda.

"Ve onu daha önce hiç görmemiştiniz?"

"Gördüğümü sanmıyorum."

"O zaman Fergus'la onun iyi dost olduğunu nereden biliyordunuz?"

"Çünkü o böyle söyledi" diye cevapladı Lisa yorgun bir tavırla. "Bana onun ne kadar gergin olduğunu fark edip etmediğimi sordu, ki Fergus gerçekten de gergindi. Bunun uyuşturuculardan ileri geldiğini söyledi bana."

"İyi ama az önce, savaşa gitmeyi beklerken herkesin asabi olduğunu söylediniz. Fergus da belki diğerleriyle aynı durumdaydı..."

"Nereye varmak istiyorsunuz?" diye sinirlendi Lisa.

Ann onu yatıştırmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Hiçbir yere, sadece ne olup bittiğini kavramak istiyorum ve..."

"Siz de kim oluyorsunuz? Bu hemşire önlüğü değil mi? Askeri Polis üniforması olmadığı kesin."

Frewin'in de Ann'in müdahalesinden hoşnut olduğu söylenemezdi ama sorun çıkmasın diye susmayı tercih etmişti. Lisa Hiburgh'ün kendisini güçlü hissetmesini istiyordu. Sekreterin, gruptakilerden biri üzerinde hâkimiyet sağladığını görünce araya girmek zorunda kaldı:

"Matmazel Dawson bizimle çalışıyor. Sizden de ses tonunuzu yükseltmemenizi rica edeceğim, bir kilisede bulunduğumuzu hatırlatmak isterim."

Ann gülmemek için kendini zor tuttu; bu ihtarı yapan Frewin'in kilisenin kutsallığına ne kadar saygı duyduğunu gayet iyi biliyordu.

"Sizi biraz hırpaladıysam özür dilerim" dedi Ann. "Size son bir sorum olacak."

Frewin, hemşireyle birlikte sorgulama yapmaktan huzursuzluk duyarak kollarını kavuşturdu. Ann'in çömelerek ellerini sekreterin ellerinin üzerine koyduğunu ve onun kulağına eğilerek "Fergus'tan önce başka askerlerle ilişkiniz oldu mu?" diye fısıldadığını fark ederek irkildi. "Bu ikimizin arasında kalacak" diye devam etti Ann. "Ama bu soruya samimiyetle cevap vermeniz çok önemli."

Lisa ne cevap vereceğini bilemeyerek teğmene bir göz attı.

Ann ısrar etti:

"Ben sıcaklıktan yoksun kalmanın ne demek olduğunu iyi bilirim Lisa. Şefkate ihtiyaç duymanın. Bana ismini söyleyin. Belki de birkaç kişi oldu; bu utanılacak bir şey değil, bazen..."

"Hayır bir sürü değil. Daha önce biri oldu; benimle ilgilendiğini sanıyordum ama ne yazık ki o sadece baştan çıkarıcı bir horozmuş. İsmi James Costello, zavallı bir tip!"

Ann'in yüzünde şefkat duygusunu andıran ama aslında bir zafer sevinci olan hafif bir gülümseme belirdi. Her şey açıklığa kavuşuyordu. Costello, Raven Bölüğü'nün 3. takımındaydı. Harrison ile Hriscek'in arkadaşıydı ve takımındakiler, onun övünmeyi seven bir "palavracı" olduğunu söylüyorlardı. Lisa Hiburgh'den arkadaşlarına söz etmiş olmalıydı, saflığından, onu elde etmenin kolaylığından vs. Hriscek, cinayetini tasarlarken bunu hatırlamıştı. Neye göre davranıyordu? Yıldız haritalarına göre en şanslı askerlerin bir listesini mi çıkarıyordu? Oysa Rosdale, Hriscek'le aynı birlikte değildi. *İlkinde kendi arkadaşlarından birini öldüremedi. Seagull'da çok iç içe yaşıyorlardı. Aralarından birini tuzağa düşürmek imkânsızdı. Bu durumda çıkartmaya katılacak komşu birliklerden bir askeri öldürdü,*

yıldız haritasına göre en şanslı olanları tespit etti. Rosdale de bunların arasındaydı. Ve o sırada kurbanının kız arkadaşı hakkında yapılan şakaları anımsadı. Zarlar atılmıştı. Cinayete hazırlanmak için ne kadar zaman harcamıştı? Fergus'u belirlemeden önce kaç potansiyel kurbanı izlemişti?

Bütün bunlara rağmen Ann, Hriscek'in suçlu olduğuna inanamıyordu. Bu ilk cinayet için çok büyük riskler almıştı. Her şey Lisa Hiburgh'e bağlıydı. Çözülüp de her şeyi MP'ye anlatırsa kim olduğu kolaylıkla tespit edilebilirdi. Oysa katil zekiydi ve bu cinayet onun zekâsına uymuyordu.

Bir el kolunu sıktı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu Frewin. "Niyetiniz nedir?"

"Bir erkeğe söylemeyeceği şeyleri ağzından almaya çalışıyorum. Bu Hriscek olayı bana pek mantıklı gelmedi."

"Ann, Lisa onu tespit etti. Her şey birbirine uyuyor: Sağ elini kullanıyor, çok güçlü, 44 numara ayakkabı giyiyor, otoriteyle sorunları olan, şiddeti seven biri, Harrison'a yakın gibi görünüyor ama bu bencil bir psikopatın oynadığı oyundan başka bir şey değil. Her şey, birbirini tutuyor."

Ann heyecanına rağmen sesini yükseltmemeye dikkat etti.

"Rosdale cinayeti bu kadının masum işbirliğine, daha sonra da onun hiçbir şey söylememesine dayalı. Hriscek gerçek katil olsaydı bu şekilde hareket ederek kendini büyük bir tehlikeye atmış olurdu; oysa bu cinayet, olağanüstü zekâya sahip biri tarafından hazırlanan diğer cinayetlere hiç benzemiyor!"

Frewin etrafına bir göz attı ve Lisa Hiburgh'ün kendilerini dinlemediğini görerek rahatladı. Matters, onun dikkatini başka yöne çekmek için yanına gitmişti.

"Bu onun ilk cinayetiydi" diye hatırlattı Frewin. "Ne kadar zeki olursa olsun, bir caninin ilk vuruşu mükemmel değildir. Ölüm fantezilerinin ve kendisinin bir hazırlık sürecinden geçmesi gerekiyordu ve uygun fırsatı yakaladığında hiç

durmadı, bu harikaydı! Ann, bu tip adamlar gerilim son haddine varana kadar senelerce bekleyebilir. Bu patlamayı teşvik edecek büyüklükteki harici koşulların oluşmasıyla harekete geçerler. O da iyi ya da kötü bunu yaptı. Ne yaptığını çok fazla düşünmedi ama sonraki cinayetlerinin mükemmel olması için büyük bir özenle hazırlandı. Ve onun üstün zekâsını gösteren de, diğer cinayetleri işlerken kendine bu kadar hâkim olması."

Ann karşılık vermedi. Frewin haksız değildi. Kendisi, Hriscek'ten mükemmel bir katil yaratmaya çalışıyordu. Aslında bu, insanın karanlık yönlerini deşmeye başladığından beri zihninde oluşan sabit fikirden, gitgide artan saplantısından başka bir şey değildi. Oysa Hriscek gelişimiyle, eksik ve gedikleriyle sıradan bir insandı. *Hriscek, Rosdale'i öldürdü. Ve diğerlerini. Çünkü astrolojiye inanılacak olursa, çarpışma günlerinde ondan çok daha talihliydiler. Çünkü Vladimir Hriscek'in yaşamla olan ilişkisi şiddet üzerine kurulu ve cinayet bu dinamik içinde en mükemmel ifade şekli. Çünkü en çok öldürürken heyecanlanabiliyor. Sadece korkunç bir öfke, nefret veya çocukluğunda yaşadığı aşağılanmaları hissedebiliyor*.

Birdenbire Ann'in kafasında bilgiler birbirine bağlandı. Astroloji... Öldürmek... Çocukluk... Ebeveynler... *Ebeveyni panayırcıydı*. Bu bilgiler Ann'in kafasına kendiliğinden kaydedilmişti. *Panayırcı, falcıların çok olduğu bir ortam... Astroloji*!

Ann'in cevap vermediğini gören Frewin onu düşünceleriyle baş başa bırakarak Lisa Hiburgh'ün yanına döndü.

Emin olmalıyım. Bilgilerimden emin olmalıyım.

Ann şamdanların aydınlığından uzaklaştı ve kiliseden çıkmak için Donovan'ın şaşkın bakışları altında koro bölümünü terk etti.

Hriscek belki de aradıkları adamdı.

Ayin odasındaki kapıdan dışarı süzüldüğünde gri gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Gözlerini ışıktan korumak için

gayriihtiyari kolunu kaldırdı. Bu yüzden doğruca üzerine yürüyen iriyarı silueti göremedi.

Gölge tüm şiddetiyle ona çarptı.

50

Ann geriye doğru sendeledi ve sırtı asırlık kilisenin duvarına çarptı. Çarpışmanın şiddetiyle ciğerlerindeki hava boşaldı ve beyni yerinden oynamış gibi oldu.

Karşısındaki zorlukla doğrulurken homurdandı:

"Sizi göremedim! Elimdeki notlara gömülmüşüm."

Ann aydınlığa alışabilmek için gözlerini kırpıştırdı ve kıyafetinin tozunu silken iriyarı kadını tanıdı. Katarina Weiss'in sesi, tütünün etkisiyle oldukça boğuktu.

"Memlekete döndükten sonra teğmeniniz bana iyi bir ziyafet çekmeli" dedi. "Bu kadar az bir zamanda benden o kadar fazla iş istedi ki! Yine de bunun genelkurmaydaki işimden daha zevkli olduğunu söyleyebilirim."

Ann acıyan sağ omzunu ovuşturdu.

"3. takımdakilerin tümünün yıldız haritalarını çıkarabildiniz mi?"

"Eh, evet. Ana hatlarıyla."

"Yani birliğin çarpışmaya gittiği her gün için, şanslı olanların ve olmayanların listesini çıkardınız mı?"

Katarina başını iki yana salladı.

"Evet ama daha önce de söylediğim gibi bu iş, şans yüzdeleriyle olmuyor. Bu daha ziyade şu veya bu tür bir harekette başarıyı getirecek elverişli durumların bir araya gelmesiyle ölçülebilir ve ancak bu elverişli durumların sayısı fazlalaştığı zaman 'şanslı günlerden' söz edilebilir."

"Şanslı günler" derken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı.

Ann kadının yanına giderek "Şunları bana da bir gösterir misiniz?" diye sordu.

Katarina doğum tarihlerinin, doğum yerlerinin ve isimlerin sıralandığı ve her kişi için uygun sentezlerin yazılı olduğu not kâğıtlarını karıştırdı. Ann, Hriscek'in isminin yazılı olduğu sayfayı almak için elini uzattı. Bir sürü gezegen isminin geçtiği ve Ann'in hiç anlamadığı açıklamalar daha ziyade teknik düzeydeydi.

"Bu ne anlama geliyor? Vladimir Hriscek hakkında dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

Katarina kaşlarını çattı ve hafızasını tazelemek için kâğıdı hemşirenin elinden aldı.

"Ah, o mu? Buyurun işte... İlla bir sınıflandırma istiyorsanız, bunun sepetin en üstündekilerden biri olduğunu söyleyebilirim. Şimdilik, her defasında. Belki en üstte değil, ama ilk sıralarda olduğu kesin."

Bu da uyuyor, diye düşündü Ann. *Çarpışma günlerinde grubun en şanslısı değildi ama en talihli olanların arasında şansını artırabilmek için en şanslı olanı ortadan kaldırdı. Serseri kurşunlar, obüsler, mayınlar, el bombaları ondan uzak dursun diye. Hriscek hayatta kalabilmek için öldürüyor*.

"Teşekkür ederim" dedi Ann uzaklaşırken. "Bunları Teğmen Frewin'e götürün."

Katarina, bisikletine atlayıp hızla pedalları çevirerek çamaşırhanenin kavşağında gözden kaybolan Ann'in arkasından şaşkınlıkla baktı.

Ann bisikleti daha rahat sürebilmek için beyaz eteğini dizlerine çekmişti. 3. takımın kamp kurduğu bölgenin yakınındaki çalılıklara vardığında çorapları çamur olmuştu. Kimseye görünmeden Steve Risbi'nin çadırının bulunduğu en güneydeki alana varmak için çalıların ve ağaç kütüklerinin arasından yürüdü.

Ufak tefek kızıl saçlı asker, bir ağaç kütüğünün üzerine oturmuş, tüfeğini temizliyordu. Ann yanına geldi.

"Yine mi siz!" diye bıkkınlıkla söylendi Risbi. "Beni şüphelendirmeye başlıyorsunuz artık."

"Üzgünüm Steve, danışabileceğim bir tek siz varsınız. Son bir bilgiye ihtiyacım var."

Risbi sinirli bir tavırla başını salladı.

"Hayır. Bu iş artık bitti. İşbirlikçi olmaktan bıktım ve size bir şey söyleyeyim mi, sizi de etrafımda dolaşırken görmekten usandım. Beni aptal yerine koymayın! MP ile çalıştığınızı biliyorum, herkes bundan bahsediyor. Bundan böyle MP'nin bir soracağı varsa doğruca bana gelsin."

Ann dudaklarını sıkarak derin bir nefes aldı.

"Bu çok da kolay değil" diye itirafta bulundu. "Burada herkes MP'ye karşı."

"Doğru. Bunun da birçok nedeni var. Hepimiz Harrison'ı sevmesek de, onun böyle apar topar alınıp götürülmemesi gerekirdi. Evet, o bir aziz değil ama orduda, savaş sırasında bile uyulması gereken kurallar vardır. Bizler aynı taraftayız, yani öyle sanıyorduk."

Ann, Risbi'nin gözlerinin içine bakmak için çömeldi ve bir itirafta bulunurmuşçasına alçak sesle "Bizi birbirimize düşürmeye çalışan MP değil" dedi. "Bu, aramızdaki birçok askeri katleden kişi. Bunu unutmayın. Ve her şey onun bu takımdan olduğunu gösteriyor. Bunun için sizden son defa rica ediyorum, bana yardımcı olun."

"Siz cana yakın birisiniz, bu nedenle şimdiye kadar ne haliniz varsa görün demedim ama artık bana gelmeyin. Çocuklar sizi MP'nin teğmeniyle birlikte gördüklerini söylüyor."

"Bu doğru ama siz de size her söylenene inanmayın. Aranızda korkunç bir katil var. Beni bir daha görmeyeceksiniz, sizi temin ederim ama bana yardım edin. Hatırladığıma göre Hriscek'in anne babası panayırcıydı, doğru mu?"

Risbi tüfeğini bıraktı ve içini çekerek ormana doğru baktı.

"Hiç durmayacaksınız değil mi?" diye alay etti. "Bana baksanıza, Hriscek'le ilgili soruların muhatabı ben değilim. Costello, Harrison veya Collins'le görüşün. Onlar Hriscek'i benden daha iyi tanır."

"Hangisi benimle konuşur?"

Risbi kaşlarını kaldırdı.

"Belki sıhhiyeci Collins, aralarında en uyanığı odur."

Ann doğruldu.

"Şüpheliniz Hriscek mi?"

"Olabilir."

"Şayet oysa, size iyi şanslar dilerim. Harrison, onun yanında belini doğrultamayan bir nine gibi kalır."

Tüfeğini yeniden alarak dürbününü kontrol etti. Ann kas namına hiçbir şeyi olmayan, ama yüz metreden bile bir adamı rahatlıkla öldürebilecek bu küçük adama baktı. Bu savaşta, burada bulunduğu için mutsuz görünüyordu. Tıpkı burada işleri olmayan diğerleri gibi. Sertlikten, kavgacılıktan uzak biriydi.

"Sağ olun Steve, siz iyi bir adamsınız."

Risbi alaycı bir tavırla sırıttı.

"Kız arkadaşımın her hafta bana yazdığı da bu! Burada iyi bir adam olmak, diğerlerini ne kadar ilgilendiriyor bir bilseniz!"

Çavuş Parker Collins sırtını bir ağaca dayamış, keyifle sigarasını tüttürüyordu. Ann ona yaklaştığında sigarasının dumanını dışarı üfledi.

"Sigaraya düşkün bir sıhhiyeci! Bu diğerleri için pek de iyi bir örnek değil" dedi Ann.

"Savaş ilan eden politikacılar iyi örnek mi oluyorlar yani?"

"Tam isabet!"

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Aslında çok şey. Vladimir Hriscek'i iyi tanıdığınız söyleniyor."

"Sürekli yaralarını tedavi ettiğim için, evet. Bir savaş makinesi. Hiçbir şeyden korkusu yok, ölmekten bile. Ama şanslı kerata. Hep bir iki sıyrıkla kurtuluyor!"

Ann şanstan söz edilince gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Anne babası panayırcıymış, bu doğru mu?"

"Niçin? Yoksa ona tutuldunuz mu?"

"Görüştüğüm insanları tanımak isterim" diye cevabı yapıştırdı Ann.

"Evet, sanıyorum ki öyle. Savaşın başlangıcında ölmüşler. Galiba bir bombardımanda."

"Bu onun için hoş olmamalı. Şey, bir de astrolojiyle ilgilenip ilgilenmediğini biliyor musunuz?"

Parker'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"El falınıza mı baksın, bunu mu istiyorsunuz?"

"Yapar mı?"

"Takımda yaşam çizgilerini öğrenmek isteyenler ona fikrini sorarlar! Bu da anlaşılır bir şey! Hem de Gazinni'ye, ömrünün tam ortasında bittiğini söyledikten sonra! Zavallı çocuk, üç gün sonra öldü."

Artık şüpheye yer yoktu: söz konusu cinayetleri işleyecek kadar iri bir yapı, sağ elini kullanma, 44 numara ayakkabı, asosyal bir kişilik ve ezoterik bilimlere ilgisi olduğunu gösteren el falı bilgisi. Dostu Costello'nun eski kız arkadaşı Lisa Hiburgh'den ve onun çok saf olduğundan haberi vardı. Cal Harrison'ın ideal bir şüpheli olduğunu biliyordu. İzleri karıştırmak için Rosdale'in kesik kafasını onun sandığına koymuştu. Hriscek'in maceracı yanı herkes tarafından biliniyordu. Gavin Tomers ve Clifford Harris'i tek bir sözüyle istediği yere çağırmış olabilirdi. İstediğini yanına getirebilecek üne sahipti. Hriscek herkesin adamıydı.

"Şimdi çadırında mı?"

"Hayır. Hriscek ve birkaç adam Yüzbaşı Morris'le birlikte birkaç dik kafalıyı yola getiriyorlar sanırım. Biraz beklemeniz gerekecek küçükhanım."

Son sözü söylerken biraz çapkın bir havası vardı.

Ann ona göz kırparak yanından ayrıldı.

Ona saygılı olmayı öğretecek vakti yoktu. Daha acil işleri vardı.

Katilin çadırı kendisini bekliyordu.

51

Ann malzeme balyaları ve kamyonların yanına yığılmış kum torbalarının arasında yürüyordu. Önündeki ilk çadırı geçti, ardından ikincisini. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için etrafına bir göz gezdirdi ve ikinci çadırın içine girdi. İçerideki hava dışarıya göre sıcaktı. Çadır bezinden perdeler askerlerin yataklarını birbirinden ayırıyordu. Ann hangisinin Vladimir Hriscek'in yatağı olduğunu bilmiyordu. Kocaman bir karasinek, dalgalanan duvarlar arasında sıkışıp kalmış, vızıldayıp duruyordu. Ann ilk perdeyi kenara çekti ve bir kamp yatağı ile metal bir sandık gördü. Sandığın üstünde katlanmış askeri bir ceket, matara ve su bardağı vardı. Bölmenin içine girdi. Haki ceketi kaldırarak sandığın üzerinde sarı harflerle yazan ismi okudu: Martin Clamps.

Diğer yatağa geçmek için dışarı çıktı ve burada yatan kişinin metal sandığından kimliğini tespit etmeye çalıştı. Böylece son bölmeye kadar hepsini gözden geçirdi. Sonuncusunda sarı harflerle "Vladimir Hriscek" yazılıydı. Ann bir dizini yere koyarak çömeldi ve sandığın kapağını kaldırdı. Çamaşırların arasında birkaç buruşmuş mektup vardı. Şüphe uyandıran bir şey bulamadı.

Çadırın dışından ayak sesleri geldi. Ann kalbinin hızla çarptığını hissetti. Hriscek onu burada yakalarsa... Bunu düşünmemeyi tercih ederek tekrar işinin başına döndü. Etrafında ne vardı?

Hiçbir şey... Bölmedeki eşya, dolayısıyla zula asgari düzeydeydi. *Yatağın altı*! Ann eğilerek kamp yatağının altını elleriyle yokladı. Yara bandıyla sarılı parmakları küçük metal

bir kutuya dokundu. Onu dışarı çekti ve uzun bir açlıktan sonra yiyecek bir şeyler bulacakmış gibi kapağını açtı.

Üstte çok kalın, minicik bir kitap duruyordu.

Yarım Yüzyılın Almanağı – Son 50 Senede Astronomide Tüm Bilinmesi Gerekenler, diye okudu. *Gökgünlüğü*. Ve nihayet doğum yeri, doğum tarihi ve isimlerin yazılı olduğu, dörde katlanmış bir kâğıt. Raven Bölüğü'ndeki herkes oradaydı, üç takım birden.

Ann kutunun dibinde bir misina ve birkaç olta iğnesi de buldu.

Her şey buradaydı. Sıradan bir araştırmada olağanüstü hiçbir şey olduğu söylenemezdi. Normal bir zamanda bu nesneler insanın aklına ne getirebilirdi ki? Ama koşullar farklıydı. Şu anda bu nesneler günlük yaşama ait olmaktan çıkıp Hriscek'in suçlu olduğunu gösteren kanıtlara dönüşmüştü.

Ann duraksadı. Kutuyu yerinde bırakıp Frewin'i adamlarıyla birlikte gelmesi için ikaz mı etmeliydi? Ama Hriscek bu arada kutuyu yok edebilirdi. *Bunu isteseydi çoktan yapardı. Yalnız şu var ki, "şans" katili sürdürdüğü oyundan haberimiz olduğunun farkında değil.*

Bu sefer çadırın hemen yakınındaki bir grubun seslerini duyarak doğruldu. Sıvışma vakti gelmişti. Hriscek'in içeri gelmesi an meselesiydi.

Bir saniye sonra Ann çadırın ana "koridorunda" yürürken, girişe doğru yaklaşan sesleri işitti. Adamlar perde tiyatrosundaki siluetler gibi göründüğünde, *her şey sona erdi,* diye düşündü. Aceleyle etrafına bakınırken, Steve'in çadır bezinin altını kaldırarak kendisini içeri aldığını hatırladı. Hriscek'in yatağının bulunduğu bölmeye koşarak çömeldi ve çadır bezini yukarı kaldırdı.

Adamlar içeri girmeye başlamışlardı. Hriscek içeri ilk girenlerden biri olup da doğruca kendi bölümüne gelirse yakalanması kaçınılmazdı.

Ann önce başını bezin altından geçirdi, daha sonra omuzlarını.

Sesler şimdi çadırın içinden geliyordu. Ann kendisine doğru yaklaştıkları hissine kapıldı.

Sıra kalçasındaydı. Ellerinden kuvvet aldı ve bacaklarını dışarı kaydırdı.

Tam dışarı çıkarken ayağı takıldı.

Metalik bir gürültü çıktı.

Sandık! Ayağı sandığa takılmıştı. İçerideki sesler kesildi.

Ann ayaklarını kendisine doğru çekti. Kaçmak için ileri doğru atıldığı sırada, birisi minik bölmeye giriyordu.

En hızlı şekilde gözden kaybolmak için ormana doğru koştu, kampın etrafından dolanarak bisikletini alması gerekiyordu. Kampın içinden geçerek doğrudan yola çıkmak pek akıllıca değildi. *Gitmeliyim. Kimse beni görmemeli. Bu adamlarla karşılaşmamalıyım*.

Karşısına çıkan ilk çalılıkları aralarken arkasına bakmayı göze aldı.

Gördüğü şey kanını dondurdu.

Onun kaçtığını gören Hriscek peşinden koşuyordu. Ann'i duymuştu ve çadırın altından dışarı fırlamıştı. Peşindeydi.

Geri dön, çadırlardan birine sığın, diğer askerlerden yardım iste! Hemen bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü. Kime inanırlardı? Barrow'un övünerek yattığını anlatmış olabileceği isterik bir hemşireye inanırlar mıydı? Belki de içlerinden biri onunla gözlerden uzakta birkaç dakika geçirmeyi teklif ederdi, kim bilir?

Ann ileriye doğru tüm hızıyla atıldı. Ağaç kütüklerinin arasından geçti.

Ormana doğru koştu.

Otların giderek sıklaştığını fark ettiğinde içini bir korku kapladı. Yırtıcıdan kaçmaya çalışan bir av gibiydi.

Sürek avı başlamıştı.

52

Ann korkunç şekillere bürünmüş devasa boyutlardaki böğürtlenlerin arasında koşuyordu.

Otuz metre sonra nefes nefese bir meşe ağacına tutundu ve arkasına saklandı. Hriscek ormanda onu takip etmiş miydi?

Hırıltılı solukları yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Bir an için soluğunu tuttu, kulak kesildi.

Yaprakları hafifçe dalgalandıran rüzgârın sesi.

Uzakta, birbirlerine sürtünen dalların tıkırtısı.

Aniden çatırdayan kurumuş bir dal.

Burada! Ann gürültünün geldiği tarafa kaçamak bir bakış atmayı göze aldı.

Başını sağa sola çevirerek onu arayan Hriscek, yara izleriyle dolu soğuk yüzüyle genç kadının bulunduğu yere doğru kısa adımlarla geliyordu.

Birkaç saniye içinde yanında olacaktı.

Ann sırtını ona dönerek tekrar koşmaya başladı. Avcısının hemen peşinden geldiğini anladı. Hızlandı. Çalılıkları iki yana ayırırken kolları çizik çizik oldu. Peşindeki adımlar iyice yaklaşıyordu. Çok yakınına gelmişti.

Toprakta tekerlek izleri belirdi. Ormanın bitki örtüsü, çalılar, böğürtlen öbekleri, eğreltiotları ve etrafları koyu ya da açık renk yapraklarla çevrili ağaç kütükleri iyice sıklaşmıştı. Avcısı çok yakınında olduğundan kendisini doğal bir gizlenme yerine atamazdı.

Takipçisinin nefesini ensesinde işitti. Çok yakınındaydı.

Bacakları acıyordu. Kaslarına kramp girmeye başlamıştı, eteği hızlı koşmasını engelliyordu ama durup da onu

yırtacak vakti yoktu. Nefes alamıyordu.

Bitki örtüsü tam arkasında çatırdadı. *Tam* arkasında.

Avcının elini ensesinde hissetti.

Bir ağaç filizine takılıp tökezledi.

Beynindeki oksijen yokluğuna rağmen kafasında bir fikir belirdi.

Hava ciğerlerine giriyor ama dışarı çıkamıyordu. Başı dönmeye başladı. Bacakları kasıldı, yavaşlamaya başladı, adaleleri cayır cayır yanıyordu.

Uygun yükseklikte kalın bir ağaç dalı gördü. Oraya gitmek için yön değiştirdi.

Bir şey saçlarının arasından geçti.

Burada! Beni saçlarımdan yakalamak istiyor!

Ann dala doğru atılarak iki eliyle birden asıldı. Dalı mümkün olduğunca geriye, bir yay gibi gerdi. Dal bir ıslık sesi çıkararak havayı kamçıladı.

Hriscek darbeyi tam göğsüne yedi.

Ayakları topraktan kesildi ve arkaya doğru devrildi. Ann ağzını açarak havayı ciğerlerine doldurdu. Korkudan ve hiç gücü kalmadığından neredeyse otların arasında sürüklenerek yürüyordu. Kıpırdayacak hali kalmamıştı.

Hriscek homurdanarak doğruldu.

Ann ağaçtan ağaca yalpalayarak ilerlemeye çalıştı. Daha hızlı gitmeye mecali kalmamıştı. Her hareketinde ciğerlerine kadar giden harlı bir ateş baldırlarından yükseliyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı.

Hriscek'i nakavt etmeyi beceremediği bir şey bulmalıydı. Hem de çok çabuk.

Artık düşünemiyordu.

Kalçasına yediği bir darbeyle öne fırladı. Çam iğnelerinin arasına gömüldü. Ciğerlerinde kalan son hava, düşmenin şiddetiyle boşaldı. Nefes alabilmek için mi, yoksa bağırabilmek için mi bilmeden ağzını açtı. Ağır bir kütle üzerine atıldı.

Hriscek'in kolları bir ahtapotunki gibi bedenini sarmaladı. Adamın ağırlığıyla burnu yeşil yosuna yapıştı. Hriscek genç

kadının üzerine oturdu. Kendine gelmeye ve ciğerlerine hava doldurmaya başlayan Ann'in kollarını arkaya kıvırdı. Genç kadın tuzağa düşmüştü.

Hriscek "Seni küçük orospu!" dedi. "Benim çadırımda ne haltlar karıştırıyordun?"

Ann'in kollarını bir daha kıvırdığında, acı omuzlarından başlayarak tüm bedenini sardı. Bağırdı.

"Bırakın beni!" diye iki nefes arasında inledi.

"Sana burnunu her yere sokmaman gerektiğini göstereceğim şimdi. Aslında aradığın ne? Sakın bu olmasın ha!"

Elini Ann'in eteğinin altına sokarak yukarı doğru sıyırdı.

"Çorap giymiş! Bu beni çok hoşuma gider, biliyor musun? Bu bir savaş ve bu erkekleri fena halde tahrik eder, bunu sana hiç söylemediler mi?"

Ann adamın kalın parmaklarının külotunun arasından girerek kaba etlerini okşadığını hissetti. Hriscek şimdi bir hayvandan farksızdı. Ann arkasından ne geleceğini anladı.

Genç kadının külotunu koparıp çıkarmak için çekiştirdi. Ann yere yapışmıştı.

Hriscek daha büyük bir şiddetle çekiştirdiğinde külotu yırtıldı ama bu arada genç kadının bileklerini tutan diğer eli gevşedi. Ann bu fırsatı kaçırmadı ve kurtardığı tek kolunu yere dayayıp ondan güç olarak büyük bir öfkeyle döndü.

Hriscek bu şaşkınlık anında diğer bileğini de serbest bıraktı ve bir an kıpırdayamadı. Daha sonra pembe yara izleriyle dolu beyaz yüzünde bir gülümseme belirdi. Hükmetme duygusu, cinsel uyarılmanın şiddetine eşlik etmeye başlamıştı. Harika bir kokteyl.

"Şimdi biraz oynaşalım" dedi ağzından salyalar akarken.

Ann kollarını başının üstünden geçirdi, bir ağaç kökünü yakaladı ve Hriscek'in altından kurtulmak için tüm gücüyle asıldı. Her şey çok çabuk oldu. Hriscek fiziksel üstünlüğünden emin, onun hiçbir çabasını ciddiye almıyordu, istediği an onu zapt edebileceğinin farkındaydı.

Ama bu hareketini öngöremedi. Doğrulmaya çalışırken, Ann dizini tüm gücüyle onun bacak arasına geçirdi.

Hriscek iki büklüm, ağzı açık, yana devrildi.

Ann ayaklarının üzerinde güçlükle doğruldu, bir ayak hareketiyle sarkan külotundan kurtuldu ve kaçmak için geri döndü.

Bir bacağını ileri attı.

İkincisini atmaya fırsat bulamadı.

Hriscek ayak bileğinden tutarak onu kendine doğru çekiyordu. Ann tüm ağırlığıyla yere düşerken kollarıyla kendini koruyamadı.

Çene üstü yere çakılınca beyninde körleştirici beyaz bir flaş patladı.

Sırtüstü dönerken gözlerini kırpıştırdı. Cansız gözlü, iriyarı sarışın adam, alnında kabaran öfke damarlarıyla üstüne çöktü. Yakasından tutup kaldırarak, genç kadının beyninde yeni bir flaşın patlamasına yol açan çok güçlü bir tokat yapıştırdı yüzüne. Yanağını kanatan tokattan ziyade bedeninin tümüne yayılan elektrik Ann'i hareketsiz bıraktı. Ve adam bıçağını çıkardığında, ne yaşamı ne de bedeni için korktu, sadece *nakavt olmak işte bu,* diye düşündü. *Bu hıyar beni nakavt etti*.

Bıçağın bacaklarının arasına girdiğini ve eteğini keserek kendine bir yol açtığını hissettiğinde çiftlikteki kadınların başına gelenleri anımsadı. Bulantısı arttı ve başı döndü. Dişlerini sıktı, derin bir nefes aldı ve bundan sonra tek yapabildiği çığlık atmak oldu. Ses tellerini yırtacak kadar güçlü çıkan savaş çığlığı ona yeni bir güç verdi ve saldırganına yumruk atmaya çalıştı.

Kocaman iki el bu darbeleri savuşturarak yüzüne indi. Biri yaralı yanağına, diğeri şakağına... Beynine bir şok dalgası yayılan Ann titredi ve kendinden geçti. İşi bitmişti.

Bundan sonrası acının sildiği bir dizi imgeydi. Hayal meyal Hriscek'in, bacaklarını iki yana ayırdığını, kemerini çıkardığını hissetti. Ann'in bir dizini yakaladı ve ayak

bileğini kendine doğru çekip ısırdı, ardından yüksek sesle güldü.

Daha sonra yan tarafında bir şey belirdi. Devasa bir gölge.

Ann, Hriscek'in yüzündeki sapıkça keyif ifadesinin büyük bir endişeye döndüğünü gördü.

Gölge bir saniye içinde üzerine binmişti. Ann ne olduğunu anlayamadan gölgenin bir kolu Hriscek'in yüzüne indi.

Saldırgana tek bir darbe vurdu.

Ama bu öylesine şiddetliydi ki, adamın başı yana devrildi. Ann bir an için başının koptuğunu sandı.

Darbe, bir baltanın çıkarabileceği kadar güçlü bir ses çıkarmıştı ve bu ses yarı baygın Ann'in kulağına kadar geldi. Askerin ağzından minik parçacıklar fırladı. Ann bir inilti işitti ve Hriscek sanki ölmüş gibi sırtüstü devrildi.

Gölge, kurbanının üzerinde yumruklarını sıkmaya devam ediyordu, işini bitirmeye hazır. Bundan vazgeçerek Ann'e bakmak için ona doğru döndü.

Craig Frewin elini ona uzatıyordu.

53

Hriscek, Adam Baker'ın gözetimi altında, çan kulesinin birinci katındaki küçük bir odaya kapatılmıştı. Doktor basamakları inerek Frewin'in yanına geldi.

Eli sarılmış olan teğmene "Hiç gecikmeden hastaneye gönderilmeli" dedi. "Çenesinde en az iki kırık olduğunu düşünüyorum, elmacıkkemiğinde de bir kırık var, beş dişi dökülmüş, üçü de kırık. Bu adamın durumu iyi değil."

"Hayati tehlikesi var mı?" diye sordu Frewin.

"Hayır ama tedaviye ihtiyacı olduğu kesin."

Frewin başını salladı.

"Sağ olun doktor, gerekeni yapacağım."

"Adamı bu hale sokmak için gözünüz dönmüş olmalı!"

Ann sesini çıkarmıyordu. Ona sadece bir kere vurduğunu gayet iyi görmüştü. Bir kere. Tüm nefretiyle, öldürmek için.

Matters doktora kilisenin çıkış kapısına kadar eşlik etti.

Frewin "Tedavi olmayı istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Ann'e.

"Hayır, gerek yok. Sadece birkaç çürük."

Yanakları şişmiş, hâlâ mosmordu. Ayak bileğindeki ısırığı kendisi dezenfekte edip pansuman yapmıştı.

Teğmen rahat değildi. Kendisi yetişmeden önce, Hriscek, Ann'e tecavüz etmiş miydi? Sormaya cesaret edemiyordu ve başına ne gelmiş olursa olsun, gördüğü kadarıyla asıl yaralar içindeydi.

"İyi ki Donovan çığlığınızı duymuş. Katarina Weiss bize vardığı sonuçları anlattıktan sonra onu tutuklamaya geliyorduk. Ve adamlardan biri, ismi galiba Risbi, bize Hriscek'i ormana koşarken gördüğünü söyledi."

Ann başıyla doğruladı ve konuyu değiştirmek istedi:

"Hastanede de onu gözetim altında tutacaksınız değil mi?"

"Hiç kuşkunuz olmasın. Ne yaparsa yapsın hep ensesinde olacağız. Ama doktor hayati tehlikesi olmadığını söylediğine göre, bırakalım da başının ağrısıyla biraz daha kalsın. Böylece yarın sabah bize cevap verebilecek olgunluğa gelir."

Ann yine başını salladı. Hriscek birkaç saat daha bulunduğu yerde kalmayı fazlasıyla hak etmişti. Kendisine saldıran adama karşı şu anda içinde hiçbir acıma duygusu yoktu.

Bir an için sustular.

Frewin ona bakıyordu. Sabit gözlerle.

İlk konuşan da o oldu:

"Onu yakaladık. Bu iş bitti."

Ann'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Yüzünün sol tarafı tamamen şişmişti, sağ şakağında da kırmızı bir leke vardı.

"Kafanızı dağıtmanız iyi olur diye düşünüyorum. Bizimle gerçek bir akşam yemeği paylaşmaya ne dersiniz?"

"Bizimle mi?"

Frewin orada bulunan Matters, Conrad ve Monroe'ya baktı.

"Evet bizimle. Bebek bakıcılığı yapan Baker hariç."

Ann reddedecekti. "Bizimle" yemek istemiyordu, sadece Frewin'le baş başa, başka hiç kimse olmadan yemek istiyordu. Bununla beraber kabul etti. Bu kasvetli kilisede yalnız kalamayacak kadar kötü bir gün geçirmişti.

"Sıkı gözlem altında, değil mi? diye endişeyle sordu.

"Çan kulesinin birinci katında, tek çıkış kapısının dışarıdan esaslı bir sürgüyle kilitlendiği yük odasında sımsıkı bağlı. Baker tepeden tırnağa silahlı, yanında kalıyor ve MP nöbetçilerinden biri de ana girişin önünde nöbette. Bu arada kilisenin mahzeninde, Noel öncesi uslu çocuklar gibi uyuyan on beş tutukludan gözlerini ayırmayan bir diğeri de ayin odasının kapısında nöbette. Ayrıca her tarafında askerlerin

dolaştığı bir köydeyiz. Ona çok acı verdiğini tahmin ettiğim yaralarını da unutmayalım. Öyleyse evet, sıkı gözlem altında diyebiliriz."

Ann dudağını büktü.

"Tamam. Sizinle geliyorum."

İstihbarat birliğinin bir kısmını işgal ettiği köyün lokantasında akşam yemeklerini yediler. Sigara dumanıyla dolu, patates ve kızarmış dana eti kokan lokantada, iriyarı Larsson başta olmak üzere neşeyle konuşuyorlardı. İçlerinden sadece Frewin, Ann'in durgunluğunu paylaşıyordu. Bu fırsattan istifade şaraplar açılmıştı. Monroe, Donovan ve Conrad çakırkeyif olmuş, her zamanki gibi konuşmaların biraz uzağında kalan Matters ise ayık kalmaya gayret sarf ediyordu.

Frewin genç kadınla birlikte masanın bir ucunda oturuyordu. Şarap onları ısıtarak neredeyse iki haftadan beri içinde bulundukları gerilimin son kırıntılarını da silip süpürmek üzereydi. Ann'in zihninde öğleüzeri uğradığı saldırı dolanıyordu. Ancak travmanın etkisi, yaşadıklarıyla orantılı değildi. Geçmiş yaşamında daha beter şeylerle karşılaşmıştı ve bütün bunlar teorisini pekiştiriyordu: İnsanoğlu her şeye alışabilirdi. Korkunç şeyler bedende olduğu kadar ruhta da kalıyordu, ama bir anı gibi değil ve zamanla kişiliği bozuyordu. Tecavüz edilmesine ramak kalmıştı, dayak yemişti ve Ann bütün bunlara rağmen kendisini çok fazla etkilenmiş hissetmiyordu.

Çünkü o pislik hak ettiğini buldu. Tam arzularına kavuşacakken durduruldu ve şimdi kimseye zarar verecek durumda değil!

Ancak Ann'i bu şekle getiren deneyimleri değil, yaşamıydı. Babası –*o pislik*– vermişti eğitimini. Farkında olmadan, ona normalden fazla bir dayanma gücü zerk etmişti.

Kulağını çevresinde konuşulanlara verdi. Tuhaftı ama hiç kimse Hriscek'ten söz etmemişti. Onu kafalarından uzaklaştırarak cinayetlerini de unutmaya çalışıyorlardı. Ann bir yudum şarap içti. Frewin bir baba şefkatiyle adamlarına bakıyordu.

"İyi iş çıkardınız" diye itirafta bulundu Ann.

Şaşıran Frewin gözlerini ona dikerek bir an karşılık vermedi.

"İyi iş *çıkardık*."

"Size söylemeye fırsat bulamadım, yatağının altında demir bir kutu var, içinde..."

"Biliyorum, Matters kutuyu buldu. Hriscek hapı yuttu. Artık takımdaki arkadaşları bile onu korumazlar. Dönüşte askeri mahkemeye çıkacak ve kurşuna dizilerek infaz edilecek."

Ann içini çekti.

"Göze göz, dişe diş kanunu, öyle mi?"

Frewin elini kaldırarak genç kadının sözünü kesti.

"Bundan sonrası bizi ilgilendirmez."

"Bu biraz kolaya kaçmak, öyle değil mi? O vurulacak ve biz de kabul etsek de, etmesek de sorumluluğun bir parçasını üstlenmiş olacağız. Bir sisteme dahil olmak işte bu: Hiç kimse hiçbir şeyden suçlu olmayana kadar sorumlulukları dağıtmak. Asıl suçluların caniler ve kanunları çiğneyenler olduğu bir sistem... Çok pratik."

"Ne açıdan pratik?"

"Yangının söndürülmesi, öfkelerin dindirilmesi, yoksulluğa dikkat çeken birinin parmakla gösterilmemesi açısından pratik. İsyanlara meydan vermemek için sorumluluklar dağıtılır ve şahsi öfkelerimiz hiçbir zaman ortak bir derde, bir isyana dönüşmez. Erk, devrimlerden bu yana çok ilerleme kaydetti."

Bu kışkırtıcı nutuk Frewin'in hoşuna gitti.

"Bu porselen gibi yüzün ardında isyankâr bir zihniyet mi var?"

"Ben her şeye isyan edenlerin arasında büyüdüm, evet, muhtemelen öyle. Aileden bize geçen şeyler var."

"Ütopik fikirleri olan bir babadan kızına geçen şeyler gibi mi?"

Ann şarap bardağına atıldı. Politik idealleri olan bir baba. *Bir bok çuvalı*! Bir özgürlük savaşçısı. *Artık kimseye kötülüğü dokunamayacak*!

Frewin onun rahatsız olduğunu hissederek sustu ve kendine bir kadeh daha doldurdu. Bu sırada daha hafif konulardan bahseden Larsson, Monroe ve Conrad boğulurcasına gülmeye başladılar. Donovan ile Matters da arkadaşlarının neşesine ortak olmak için onlara doğru döndüler.

Frewin, Ann'e dikkatle bakarak "Sanırım artık Binbaşı Callon'ın yanına dönersiniz" dedi.

Ann dalmış olduğu düşüncelerden sıyrıldı. Etrafındaki bir şey onu uyarıyor, ama bunun ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

"Doğrusu..." diye kekeledi, neyin kendini rahatsız ettiğini bulmaya çalışarak. "Doğrusu, biraz daha kalmak isterim."

"Ann, sizi burada daha fazla tutamam. Artık suçlu bulundu ve..."

Ann huzursuzluk verici düşüncelerinden kurtularak, Frewin'in söylediklerine verdi dikkatini.

Yavaşça teğmenin eline dokundu.

"Lütfen. Bu işe sonuçsuz kalsın diye katılmadım."

"Sonuçsuz mu? Ama suçluyu yakaladık. Siz de bu işin içindeydiniz, sizin..."

"Sorgulama esnasında orada bulunmak istiyorum. Sorgulamaya katılmama izin verin. Ve... ona sorular sormama."

Frewin elini çekerek arkasına yaslandı.

"Niçin? Bütün bunları neden yaptığınızı sonunda bana söyleyecek misiniz?"

Ann'in bakışları lokantadaki yüzlerde dolandı, gözlerinde nereye konacağını bilemeyen bir kelebeğin kırılganlığı ve

yumuşaklığı vardı. Kanatlarıyla Frewin'in kahverengi gözbebeklerine hafifçe dokundu. Gözbebeğindeki o siyah noktaya. Genç kadının dudakları titredi ve fısıldamak için ona doğru eğildi:

"Bu akşam benimle sevişin, o zaman size söyleyeceğim."

Bugün yaşadıklarından sonra bu iyi bir fikir miydi? *Bu benim tepkim, benim gücüm. Kendimi tekrar inşa edebilmek için ihtiyacım olan enerjiyi tenin yumuşaklığından çekip almalıyım... Yalancı! Çok daha ahlaksızca olduğunu biliyorsun*. Ann şüphelerini içinden atıp aslında bunu o gece yalnız kalmamak için istediğini düşündü. Yaşamı yanı başında hissetmek için. Bir başkasının varlığı, kayboluşlarını engelliyordu.

Doğrulduğunda, her zamanki özgüveniyle oturan Frewin'in ifadesiz bir yüzle baktığını gördü. *Bütün bunlar sadece dış görünüş Craig. Ben arkanda ne olduğunu gördüm. Senin bizim sandığımız gibi aşılmaz bir duvar olmadığını biliyorum*. Frewin'in tepkisizliği aslında sarsıldığını gösteriyordu.

"Ya bu gece, ya hiç" diye çok alçak bir sesle ilave etti Ann.

Bir şeylerin yolunda gitmediği duygusuna kapıldı tekrar.

Bu sefer ne olduğunu anladı.

Gürültülü ortamda tekrarlanan bir ses. Masadaki gülüşmelerin, bağırışların, istihbarat servisindeki hareketliliğin ardında, lokantanın dışında bir uğultu vardı.

Sokakta.

Demir bir kalbin atışları.

Yukarıda asılı.

Çan çalıyordu.

Bir dakikadan beri kesintisizce.

Yardım çağrılıyordu.

54

Ağır çan inlerken kilisenin içi alev alev yanıyordu. Muazzam bir ateş içerideki vitrayları aydınlatarak, kutsal sahneleri parlak renklere büründürüyor, can çekişen azizleri canlandırıyordu.

Ann ayak bileğindeki yaraya rağmen koşarak oraya vardı. Frewin ve ekibi onun arkasından geliyordu. Hepsi birden kilise avlusunda donup kaldılar.

Devasa bir çenenin açılıp kapanırken çıkardığı çatırtılarla kubbeye doğru alçalıp yükselen alevler, bulundukları yerden bakıldığında sahını kavuruyormuş gibi görünüyordu. Ann, hâlâ çan kulesinde bulunan Hriscek'i düşününce büyük bir endişeye kapıldı: Cehennem, hizmetkârını almaya gelmişti. Konuşmasını istemeyen cehennem. Ellerinde hiçbir şey kalmayacaktı. Hriscek, Ann'in kovaladığı şanstı, kendi içindeki koyu gölgeleri aydınlatarak karanlıkları delmesine yarayacak bir şans. Ve bu şans yok oluyordu.

Kapıya doğru atıldı.

Frewin haykırdı:

"Ann! Oraya girmeyin!"

Ann onu dinlemeyip alevler içindeki binaya dalınca, Frewin de peşinden atıldı.

Yarı açık kapıdan cehennemi bir sıcak geliyordu. Frewin koyu bir sıvının üzerine basarak kaydı. *Kan*. Bir kan gölü. Adamlarına dönerek bağırdı:

"Hemen sıhhiye personelini çağırın ve yangının yayılma tehlikesine karşı etraftaki herkesi uzaklaştırın. Hemen!"

Onların cevabını dinlemeden yeniden ateşin içine daldı.

Yakıt varilleri yerlere devrilmişti, dalgalı ve tehlikeli mavi bir denizin üzerinde kızıl sorguçlar yükseliyordu. Frewin, başını ıslak bir bezle sarmış Ann'in, tutuşmuş bir kemerin altından geçtiğini gördü. Ona doğru atılmak istedi, kutsal suyla kendini ıslattı ve bu baş döndürücü girdabın içinde hemşireye yetişebilmek için koştu. Tutuşmuş kemerin altından geçerken, kilise başının üstünde çatırdamaya devam ediyordu. Frewin başını yukarı kaldırdığında, bütün ahşap korkulukların ateş almış olduğunu gördü. Alevler sahının üstünde, orgu gözlerden saklayan devasa panoların bulunduğu bölgenin yarısını sarmıştı. Kilisenin üst kısmını olağanüstü bir kızıllık kaplamıştı, balkonlardan fışkıran alevler o kadar yükseğe tırmanıyordu ki, yukarıda kavurucu bir gökyüzü oluşmuştu.

Ateş binayı kemirerek büyük bir gürültüyle yutuyordu. Her şeyi yalayıp yutan, milyonlarca dilin homurtusu kulakları sağır ediyordu. Ahşap canını kurtarmak için çatırdıyor, taş yarılıyor ve camlar ardı ardına patlıyordu. Alevler önüne geleni mideye indiriyordu.

Bir kiriş yerinden koptu ve etrafa kıvılcımlar saçarak Frewin'in önüne düştü.

Teğmen kendisini koruyabilmek için iki büklüm oldu.

Islak giysilerine rağmen sıcaklık dayanılmaz bir hal almıştı. Bu parlak karmaşada Ann'i ararken kendini sakınmak için bir kolunu yüzüne siper yapmıştı. Genç kadın ortada görünmüyordu.

"Ann!" diye bağırdı boşuna.

Alevlerin şenliği sesini boğuyordu. Frewin ilerlemeye devam edecekken yere uzanmış bir şekil fark etti. Bacaklar.

Yanına koştuğunda, bunun ana girişte nöbet tutan asker olduğunu fark etti. Boynunda boydan boya ıslak bir yara vardı, boğazı kesilmişti. Frewin etrafında fazla kan olmadığını gördü. *Buraya sürüklenmeden önce dışarıda öldürülmüş*.

Daha fazla beklemeden, Ann'in gözden kaybolduğu koro bölümüne doğru koştu. Buradaki duvarların sıcaklığı daha

azdı. Frewin hemşireyi görebilmek için kendi etrafında döndü. Daha çok kenarlardan yayılan alevler henüz platforma ulaşmamıştı. Bir kapı gıcırdayınca Frewin oraya doğru döndü. Koro bölümünün dibinde, çan kulesine açılan iki kapı da açıktı. Baker hâlâ hayatta olabilirdi. Frewin, kendisine en yakın merdivenlerden yukarı çıkmaya hazırlanırken, tüm kilisede şeytani bir senfoni yankılandı.

Uğursuz boğuk bir ezgi kıyımı kutsuyordu sanki. Org kendi kendine çalıyordu. Ateş bakır boruların içine havayı üfleyerek farklı yükseklikte notalar çıkarıyordu.

Frewin, küçük kuleye çıkmak için merdivenlere yaklaştı. Yüzünün yakınındaki bir taş boğuk bir çatırtıyla patladı.

Silah sesi. Kendini yere attı. Başka bir patlama sesi daha duyuldu ve kurşun bir metre kadar yakınına saplandı. Frewin kendisini koruyabilmek için bir köşesinden tutuşmaya başlayan kürsünün arkasına doğru yuvarlandı. Silahını çıkararak emniyetini açtı. Ateş karşısından geliyor gibiydi, ayin odasından. Sağ yanında bir şey tütüyordu, oraya bir göz attı. Alevler Bakire Meryem'in boyalarını eriterek yanağına siyah gözyaşları akıtıyordu.

Ve yeniden ateş edilmeye başlandı.

55

Frewin zangırdayan kürsüye iyice yapışmıştı. Gözden kaybettiği Ann'e zarar verebileceğini düşünerek karşılık vermeye cesaret edemiyordu. Ona kim ateş ediyor olabilirdi? Bu yangını çıkaran manyak mı? Hriscek kaçmış olabilir miydi? Frewin alçak sesle bir küfür savurdu. Ayin odasının kapısına ve koro bölümüne bakmak için hafifçe doğruldu. Alev perdeleri görüşünü engelliyordu.

Sunağın tam arkasında, yeni bir patlamayla birlikte bir ışık noktası bir an belirip kayboldu. Kurşun, heykelin dudaklarını parçaladı.

Frewin ateş açtı. Kutsal masanın köşesini hedef alan dört atış.

Saklandığı yerden fırlayan bir siluet ayin odasının kapısına doğru koştu. Hareket halindeki birini vurmanın zor olduğunu bilen Frewin şarjörünü boşalttı. Kendinden emin bir hareketle şarjörü çıkardı ve yerine yenisini yerleştirerek emniyeti açtı. Etrafına bir göz attıysa da bir şey göremedi.

Ayin odasından iki defa ateş açıldı. Frewin başını omuzlarının arasına sakladı. *Koruma ateşi. Bu bir asker, hiç şüphe yok*. *Takip edilmesin diye hedef gözetmeksizin ateş ediyor*.

Kürsü hızla yanıyordu. Bir an önce buradan uzaklaşmalıydı. Duman ciğerlerini şimdiden doldurmuştu, öksürmeye başladı. Kimsenin kendisini hedef almadığından emin olmak için son bir defa etrafına göz attı ve ardından koro bölümüne doğru koşarak arkasını korkuluklara yasladı.

Org, cehennemi müziğini çalmaya devam ediyordu. Frewin buna korkunç bir koronun eşlik ettiği hissine kapıldı.

İnsan çığlıkları, acı dolu çığlıklar ölüm duasını tamamlıyordu. Teğmen bir saniye için gözlerini kapattı.

Esirler.

Cayır cayır yanan fırında, mahzene açılan kapağı arandı ve kapağın kızgın varillerin altında olduğunu fark etti. Yakıt, bulduğu boşluklardan süzülerek bu cehennemde sıkışıp kalmış adamların üzerine dökülüyordu. Ana girişin önündeki nöbetçiyi öldüren kişi, ayin odasına bakan nöbetçiyi de öldürmüş ve kimse tutukluları dışarı çıkaramamıştı. Frewin bu işi yapmalı ve hâlâ kurtarılabilecek olanları dışarı çıkarmalıydı. *Ya Ann?* Onu da bırakamazdı. Elinden bir şey gelmemenin verdiği çaresizlik duygusuyla önüne doğru iki el ateş etti ve ayin odasına doğru atıldı. Duvara yaslanarak kapıya doğru ilerledi. Elinde silahıyla öne doğru eğilerek odayı çabucak kolaçan etti.

Kamp yataklarının ortasında yere uzanmış biri vardı. Frewin bunun Hriscek olduğunu anladı. Silahını odanın dört bir tarafına doğrultarak başka birinin bulunup bulunmadığından emin olmak istedi. Mahzene dışarıdan açılan kapağın önünde nöbet tutan ikinci askerin cesedi de bir köşede boğazlanmış olarak yatıyordu. Frewin iri cüsseli Hriscek'in yanına koştu ve bir tekmeyle elindeki silahı uzaklaştırdı. Askerin uzuvları istemsiz kasılmalarla çırpınıyordu. Frewin bir dizini yere koyarak çömeldi.

Sırtına iki kurşun saplanmıştı. Biri de tam kalbine isabet etmişti. Onu vurmuştu. Hedefini şaşırmamıştı.

Frewin askerin pembe yara izleriyle dolu yüzünü kendine doğru kaldırarak gözlerinin içine baktı. Hiç korku belirtisi yoktu, sadece şaşkınlık. Yaşam onu terk ediyordu; güçlü bir kıskaç kalbini sıkıştırıp kalp atışlarını durdururken o, başına neler geldiğini anlayamıyordu.

"Gebermek üzeresin" diye fısıldadı Frewin.

Adamlarına ve Ann'e yaptıklarından sonra bu hayvana hiç acımıyordu. Bu acı henüz çok tazeydi.

Hriscek yavaşça gözlerini kırptı. Solukları hızlandı. Salyası teğmenin eline aktı buna hiç dikkat bile etmediği

salyalar döküldü ağzından. Kaslı bedeni daha güçlü sarsılmaya başladı. Hriscek konuşmadı. Gücü buna yetmedi.

Gözkapakları daha yavaş açılıp kapanmaya, kısa aralıklarla nefes alıp vermeye başladı. Frewin bu sefer bakışlarında bir korku belirtisi gördü. Az sonra gözkapakları hareketsizleşti. Hriscek ölmüştü.

Frewin'in elinden bıraktığı başı yere çarptı. Bu esnada sahın şiddetle çatırdadı ve ardından büyük bir gürültü duyuldu. Frewin koro bölümüne geri döndü, artık tek bir endişesi kalmıştı: Ann.

Kilisedeki tüm korkuluklar çökmüş, etrafa közlenmiş kıymıklar saçılmıştı. Ancak daha da vahim olan, metal yakıt varillerinin sıcağın etkisiyle erimeye başlaması ve litrelerce yakıtın kiliseye yayılmasıydı. Yangın koro bölümünü sarıyordu ve Frewin, Ann'in kısa bir süre sonra oradan çıkamayacağını kavradı. Alev alev yanan bir örtü, cehennemden fışkıran kabarık bir dalga gibi platforma, yüklüklere yaklaşıyordu,

Sıcaklık boğucu olmaya başlıyordu.

Artık mahzenden çığlıklar gelmiyordu ve org tekrar inlemeye koyuldu. Bakır boruları eriyordu.

Frewin tüm gücüyle haykırdı:

"Ann! Ann! Yukarda kalın, sizi damdan çıkaracağız! Sakın aşağıya inmeyin."

Alev dalgası yayılarak şamdanları ve etrafta ne varsa yutmaya başladı. Önüne ne gelirse içine alarak doğruca teğmenin üzerine geliyordu. Frewin kapının pervazını iterek ayin odasının dibindeki kapıya doğru atıldı.

Dışarıya çıktığında temiz hava sabah alınan soğuk bir duş etkisi yarattı üstünde. Tüm duyuları birden felce uğradı. Ciğerleri ona acı verdi ve şiddetli bir öksürüğe tutuldu.

Binanın bu tarafında kimse yoktu. Yalnızdı. Uzakta kalan avluda gölgeler koşuşturuyordu. Frewin kendine gelene kadar bir müddet sendeledi. Ann'i bu harlı fırından çıkarmalıydı.

İçeride muazzam bir gürültü daha yankılandı. Açık bıraktığı kapıdan bir ateş topu fırladı, gökyüzüne doğru yükseldi ve siyah bir duman halinde kayboldu. Frewin dışarıdaki mahzen kapağına doğru atılarak sürgüsünü çekti. Etrafa koyu gri dumanlar ve iğrenç bir yanmış et kokusu yayıldı. Ta dipte, mavimsi bir alev fark ediliyordu.

Ann'i kurtarmalıydı, diğerleri için yapılacak bir şey kalmamıştı.

Oradan uzaklaşırken, ayin odasından gelen boğuk bir ses duydu. Arkasına döndü ve gördüğü şey sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi.

İnsana benzer bir şekil kollarını çırpa çırpa koşarak dışarı çıktı. Sarı bir mantoya bürünmüş gibiydi; ışıklı uzun kumaş parçaları havada dalgalanıyordu. Alevler bedenini sarmıştı. Bir çığlık dahi çıkmadı ağzından. Acıdan kaçmak için var gücüyle koşuyordu.

Craig onu tanıdı ve dizlerinin üstüne çöktü.

Yakıta bulanmış eteğinin etle kaynaştığını gördü.

Sıcağın etkisiyle saçı eriyordu.

Ann boylu boyunca yere serildi. Ve haykırdı.

Kısa bir an.

Ateş boğazından içeri daldı ve bedeninde can namına ne kaldıysa alıp götürmek için derinliklere doğru yoluna devam etti.

56

Frewin alevleri söndürebilmek için ceketini Ann'in üstüne attı. Elleri yandı, tişörtü islendi; hemşireden geri kalanları söndürmek için bunu birçok kere tekrarlamak zorunda kaldı. Alevlerin bedenini böyle sarmalamasının bir tek nedeni olabilirdi: Üzerine benzin dökülmüştü.

Arkasında camlar patlıyor, yangının homurtusuna ıslık sesleri ve çatırtılar eşlik ediyordu.

Matters peşinde askerlerle olay yerine geldi. Genç çavuş tüten cesedi görünce elleriyle ağzını kapadı.

İki asker mahzeni aydınlatmak için fenerlerini yakarak aşağı indiler. Tekrar dışarı çıktıklarında biri kusmaya başladı, diğeri ise sabit bakışlarını Matters'a dikti.

Matters "Ya Adam?" diye sordu teğmenine.

"Onu göremedim, birinci kata çıkacak vaktim olmadı" diye karşılık verdi Frewin, gözlerini boşluğa dikerek. "Hriscek dışarı çıkmayı başarmıştı. Bize bir tuzak kurdu. İki nöbetçiyi boğazladı ama kaçmadı, üstümüze ateş edebilmek için içeri gelmemizi bekledi. Onu vurdum. Ann yukarda kaybolmuştu. Korkarım ki Baker da orada sıkışıp kalmıştı."

Matters içini çekerek başını yukarıya kaldırdı.

Frewin, hemşirenin iki büklüm olmuş bedenine baktı; tüm vücudu kırmızı ve siyah bir et yığınına dönmüştü: erimiş dudaklar, patlamış gözkapakları, olgunlaşarak ağaçtan düşüp yarılmış gibi görünen bir burun ve parçalanmış bir yüz...

"Hastaneye götürülsün, ülkeye gönderilmek için gerekli işlemler yapılsın."

"Teğmen..."

Frewin çavuşuna döndüğünde onun gözlerini gökyüzüne dikmiş olduğunu gördü. Genç adam işaretparmağıyla kilisenin tepesinde bir yeri işaret ediyordu. Frewin karanlıkta tüten binanın tepesine dikkatle baktı ve çanın etrafındaki duvarların arasına tünemiş bir siluet gördü. Beyaz bir giysi. Sarı saçlar.

Frewin kalakaldı. Onu tanıyordu.

Bu imkânsız.

Siluet kendisini görsünler diye var gücüyle kollarını sallıyordu, yangının gürültüsü sesini bastırıyordu.

"Bu Matmazel Dawson!" diye haykırdı Matters.

Ann. Yaşıyordu. Yükselen alevler arasında hapsolmuştu ama hayattaydı. Birden tüm enerjisi yerine geldi ve sağa sola emirler yağdırmaya başladı.

"Matters, istihkâmcılara haber verin. Bize merdiven, çok merdiven gerekiyor."

Dakikalar geçtikçe Frewin, Ann'in gücünün azaldığını fark ediyordu. Kendisini görene kadar genç kadına işaret vermişti. Artık onu kurtarmaya geleceklerini biliyordu. Çandan koyu bir duman çıkıyor ve Frewin genç kadının hiç durmadan öksürdüğünü görebiliyordu. Vakit çok azdı. Gücü tükenip yere çöktüğünde, Frewin ılık bir istinat duvarına doğru atıldı. Zor da olsa ve bir iki tırnağını parçalama pahasına kendini ilk katın çatısına kadar çekebildi, payanda kemerlerine tutunarak tırmanmaya başladı. Bu defa işi çok daha tehlikeliydi: Kayarsa beş metreden aşağı düşecekti. Vitrayların çoğu kırılmış, geriye sadece üçgen şeklinde sarı, kırmızı, mavi ve yeşil renkte keskin cam parçaları kalmıştı. Bu açıklıklardan yükselen alevler onu iştahla yutmak isteyen dişi şeytanlar gibi üzerine atılıyordu. Frewin, boğazı tahriş olmuş bir halde ilk oluk ağzına vardı. Oluğa tutunarak doğruldu ve çan yönünde çatının üzerinde ilerlemeye çalıştı. Ayakkabı tabanlarının bile yapıştığı kızgın kiremitlere

dokunamazdı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Yeterli oksijen kalmamıştı. Daha sonra durdu.

Merdiven olmadan daha yukarı çıkamazdı. Ann hâlâ altı metre kadar yüksekteydi.

"Beni duyuyor musunuz Ann?" diye seslendi. "Çok yakınınızdayım, dayanın."

Ardından genç kadının kıpırtısız elini gördü.

Büyük bir kamyondan çıkan altı asker, tütmekte olan çan kulesinin üstündeki ikiliye bakarken Matters da kamyondan dışarı fırladı.. Hemen harekete geçtiler ve iki asker aracın arkasından açılan merdivenden teğmene doğru tırmanmaya başladı. Çandaki açıklıklara ulaşabilmek için bir başka merdiven daha açıldı. Frewin nefes almakta zorlanmasına rağmen basamakları tırmanarak Ann'e ulaşan ilk kişi oldu. Genç kadın yarı baygın durumdaydı, Frewin onu sırtına aldığında inlemeye başladı. Bir asker, teğmene destek vermek için onu kemerinden tuttu ve aşağı inmeye koyuldular. Frewin'in başı dönüyor, dumanın etkisiyle akan gözyaşları yüzünden etrafını göremiyordu. Bir eliyle merdivene tutunurken, diğeriyle Ann'i tutuyordu. Sanki yerden kilometrelerce uzaktaymış gibiydi.

Zemin sarsılmaya, ileri geri oynamaya başladı.

Craig boşluğa düşmemek için merdivene daha sıkı tutundu.

Bacakları artık onu taşıyamıyor, havasızlığın etkisiyle bütün kasları acıyordu.

Birden bir öksürük krizine tutularak dengesini kaybedecek gibi oldu ve merdivene kenetlendi. Biraz sonra öksürüğü kesildi. Nefesi ıslık gibi çıkıyordu. Gücünü toparladı ve ayakları ilk katın çatısına değdi. Asker onun diğer merdivene kadar gitmesine yardımcı oldu. Tekrar inmeye başladı.

Etrafı kararıyor, sesler kalın bir pamuk tabakasının ardından yankılanıyormuş gibi uzaktan geliyordu.

Işık azalıyordu. Yanı başındaki alevler bile ona daha az sıcak gelmeye başladı, etkileri azalmıştı.

Ann'i artık omuzlarında hissetmiyordu. Ve toprağa ayak bastığının farkına bile varmadı.

Matters ile bir başka asker hemşireyi almak ve teğmeni tutmak için atıldılar. Ama Frewin onlar için çok ağırdı ve yere yıkıldı.

Bilinci giderek bulanıklaşıyordu. Hâlâ hayatta olan genç kadını düşündü. Ve Hriscek'i. Her şey bitmişti. Katliama son vermişlerdi. Savaş devam edecekti ama bundan böyle çarpışanlar iki karşıt gruptan olacaktı ve ölüm içeriden değil, dışarıdan gelecekti. Bu katliamın –savaşın– bir anlamı vardı, yani öyle söyleniyordu ve bu, Craig için yeterliydi. Yarın, kavrulmuş cesetleri küllerden çıkaracaklardı, aralarından birinin kırık ve eksik dişleri olacaktı. Hriscek sırlarıyla beraber yok olmuştu; ama çekip gitmişti ve Frewin için de önemli olan sadece buydu. Yarın... Ama yarın Frewin orada olabilecek miydi? Gücü iyice azalırken kollarını, bacaklarını hissedemediğini fark etti. Bedenine sıkışıp kalmış edilgen bir seyirci olmuştu ve tüm duyuları yok oluyordu. Hiç acı hissetmiyor ve neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Hâlâ nefes alıp almadığını bilemiyordu; gözkapakları birer ton ağırlığındaydı sanki.

Yangının uğultusu zihninde kalan son sesti ve Craig bu tuhaf gürültünün kaynağının ne olduğunu kavradı.

Alevler gülüyordu.

Alevler kiliseyi yutarken gülüyordu.

Daha sonra karanlıkta yıldızlar kayarak beynine kadar ulaştılar ve Frewin kendinden geçti.

ALTI AY SONRA

Başkalarının karşısında herkes onurlu davranıyormuş gibi görünür. Ama kendimizle baş başa kaldığımızda, içimizden geçenleri itiraf edemeyeceğimizi herkes çok iyi bilir.

Altı Kişi Yazarını Arıyor

PIRANDELLO

57

Pislik içinde buz gibi bir çukur.

Tam yirmi bir günden beri çukurların içinde yaşıyorlardı. Ağaç kökleri ve toprak duvarlardan oluşan çukurlarda metal sandıklarına ya da toprağı iyi kötü örten ağaç kabuklarına oturuyor ve sırtlarını toprak duvara yaslayarak, neredeyse oturarak uyuyorlardı.

Üç metre yukarıda, yüzeyde orman donup kalmıştı.

Kadife beyaz bir kılıf ağaçları örtüyor, dalların uçları inci taneleriyle süsleniyor ve sesleri emen kar örtüsü toprağın üstünü kaplıyordu.

Teğmen Frewin bir gaz lambasının yanına oturmuş, ellerini ısıtıyordu. Karşısında Matters, karnına çektiği dizlerine dirseklerini dayamış, iki büklüm duruyordu. Erzak temin etmek için gittiği yerden yeni dönmüştü. İstediklerini alabilmek için her geçen gün daha uzağa gitmek zorunda kalan genç adam soğuktan titriyordu. MP ekibinin diğer üyeleri, bölüklerdeki asker listelerini toplamakla meşgullerdi. Her geçen gün şiddetini artıran kanlı çatışmaların yaşandığı bu devasa ormanda üç haftalık bekleyiş ve soğuk dirençleri azaltmış ve firarlar giderek artmaya başlamıştı. Frewin ve adamları fazla uzağa gitmeyen firarileri yakalamak için geri mevzilerde, özellikle terk edilmiş çiftliklere devriyeye çıkıyordu. Kuru bir barınak ve silah seslerinin duyulmadığı bir ortam, firarileri memnun etmeye yetiyordu. Frewin onları tutukluyor ve hükümlerinin verileceği bölgelere yolluyordu.

İki gün önce de, adamlarıyla birlikte ileri mevzilere giderek eski dostları Alto ve Raven bölükleriyle ilişkiye

geçme talimatını almıştı. Firarlar bu bölüklerde iyice artmıştı; cesur ama düşman ateşine çok yakın bu bölüklerde asker sayısı azaldığı için oraya destek güçleri gönderiliyordu ve firariler daha çok bunların arasından çıkıyordu. Yeni gelenler baskıya dayanamıyorlardı. Soğuk, rutubet, bekleyiş, ani patlamalar, puslu sabah saatlerinde bir görünüp bir kaybolan ölümcül düşman gölgeleri... Parçalanmış bedenlerin acı dolu haykırışları, açık yaralardan çıkan çığlıklar... Kar üstünde kan... Hayatta kalıp kalmayacağını bilememenin verdiği dayanılmaz şüphe... Birkaç saat. Daha sonra kulaklardaki çınlamayla bozulan sessizlik. İç organların, kan ile karın birbirine karıştığı kırmızı kahverengi bir çorba... Uçup giden hayat ve etleri tüten arkadaşlar... Çaylaklar buna uzun süre tahammül edemiyorlardı. Özellikle de eski askerlerin diğerlerine hiç anlayış göstermediği, savaşın içinde pişmiş bu iki bölüğün ortasında.

Kışlık asker ceketine sıkıca sarınan Matters "Sıcak bir kahve için canımı verebilirim" dedi.

Frewin sessizce onayladı. Bir anlık suskunluktan sonra Matters devam etti:

"Teğmen, bu yaz olanlardan sonra, genelkurmayın bizi Raven Bölüğü'nün yanına göndermesi biraz küstahça değil mi sizce de?"

"Bunu mahsus yapıyorlar Matters. Özel bölüğe özel MP ekibi. Onlarla bir süre iç içe yaşadık ve generaller bu sert adamlara nasıl yaklaşmamız gerektiğini bildiğimizi düşünüyorlar."

"Yine de... 3. takımda Hriscek'i kasten öldürdüğümüzü düşünenler az değil. Onun katil olduğunu büyük ihtimalle kabullendiler ama yine de bunun için bize müteşekkir değiller ve ateşi tutuşturmak için bir kıvılcım yeterli olacaktır."

Frewin, ayin odasından çıkardıkları cesedi hatırladı. Alt tarafının üçte ikisi kömürleşmiş, üst tarafı şişmiş, derisi sıcağın etkisiyle çatlamıştı. Bununla birlikte yara izleriyle dolu sert hatlarından onun Hriscek olduğu anlaşılıyordu.

Ama mahzende bulduklarının yanında bu bir hiçti. Esirler adeta erimişti. Alev alan yakıt onların üzerine akmıştı. Savaş zamanında bile kimse böyle bir son istemezdi. Ve Frewin'in Ann zannettiği şu kadın vardı. O gün sorguya çektikleri Lisa Hiburgh'dü bu kadın. Donovan, ertesi gün onu bir arabayla geri götüreceklerini, o gece kilisede uyuyabileceğini söylemişti.

Olaylar kendiliğinden açıklığa kavuşmuştu. Hriscek hücresinden kaçmaya muvaffak olmuştu. Önce Baker'ı saf dışı bırakmış, sonra aşağı inip Lisa Hiburgh'ü bayıltmıştı. Ardından dışarıda nöbet tutan askerlere gelmişti sıra. Ve kaçmak yerine Frewin ile adamlarına bir tuzak kurmayı tercih etmişti. İntikam sarhoşluğuyla onları kendine çekebilmek için kiliseyi ateşe vermişti. Yangın hızla büyüdüğünde muhtemelen o da şaşkınlığa düşmüştü ve Ann içeri girmemiş olsaydı belki de kurduğu plan suya düşecekti. Arkadan kaçmak zorunda kalacak ve Frewin'le hesaplaşmayı sonraya bırakacaktı. Gerisini herkes biliyordu; Lisa'nın kendine gelmesi hariç. Frewin, genç kadının yakıta bulandığını tahmin ediyordu, daha sonra alevler bedenini sarınca duyduğu acıyla kendine gelmişti. Bu arada Hriscek'i bulamayan Ann birinci kata çıkmış ve alevler onu tuzağa düşürmüştü.

Frewin artık bunları düşünmek istemiyordu ama Matters konuyu tekrar açtı.

"Hastaneye götürülürken yangının sıcaklığını hâlâ hissediyordunuz değil mi?" diye güldü. "Ne akşamdı ama! Matmazel Dawson şanslıymış doğrusu!"

Matters hemşireden söz açıldığında hiç tepki vermeyen teğmene dikkatle baktı.

"O olaydan sonra ortadan yok oldu. Nerelerde olduğunu biliyor musunuz?"

Frewin kibarca sorulan bu soruda meraktan öte bir şeyler olduğunu seziyordu. Matters teğmeni hemşireye bağlayan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyor olmalıydı. Kilisedeki faciadan sonra Frewin ile Ann'in uzun uzun konuştuklarını

görmüştü. Birbirlerine gösterdikleri ilgi gözden kaçmıyordu. Frewin duraksadı.

Ne cevap verebilirdi ki? Yaşananlardan sonra Ann'e bir daha görüşmek istemediğini söylemişti. Bu vahşet ortamında şefkate ihtiyaç duyduğunu ama artık aklının başına geldiğini ve bu ilişkinin imkânsız olduğunu açıklamıştı. Çavuşuna bunları anlatabilir miydi? Yangından sonra Ann'i teskin etmiş, nekahet döneminde onunla yakından ilgilenmiş ve genç kadın *ilişkileri* hakkında konuşmaya başladığında araya kalın bir duvar çekmişti. Soğuk, hatta acımasız davranmıştı. Çünkü onun peşini bırakmayacağını hissetmişti. Ann'in sonuna kadar giden bir mizacı vardı, kaçmasını kabul etmeyecekti ve bunu onun yüzüne de söylemişti: Frewin, karısının hatırasından korkarak yaşamdan kaçıyordu. Haksız mıydı? Teğmen ona durumun öyle olmadığını anlatmıştı. Onunla yatmıştı, çünkü yardımına ihtiyacı vardı, yoksa ona herhangi bir duygu beslemiyordu. Genç kadın öfkeyle bakmıştı. Ona inanmamıştı, Frewin bunun farkındaydı, aslında kendisini nereye kadar öfkelendireceğini görmek istemişti. Genç kadın tek kelime etmeden arkasını dönüp çadırdan çıkmıştı. Altı aydan beri de onu bir daha görmemişti.

Bunlar Matters'ı ilgilendirmezdi.

"Hayır" dedi ifadesiz bir sesle.

Buz gibi hava, yakasından içeri girerek titremesine yol açtı.

Frewin avuçlarını gaz lambasına yaklaştırdı; bu uğursuz çukurun dibinde güven verici bir ışık yayarak sıcak camın arkasında dans eden sarı kırmızı aleve dikti gözlerini.

Biraz sonra Matters "Size biraz mahrem bir soru sorabilir miyim teğmen?" dedi.

"Sorun bakalım" diye yavaşça karşılık verdi Frewin.

"Gerilimi özlemiyor musunuz, soruşturmaların heyecanını? Yani demek istediğim, araştırmalar sırasında duyulan coşkuyu, tehlikenin çekiciliğini hiç aramıyor musunuz?"

Frewin lambadan bakışlarını kaldırarak çavuşuna gözlerini dikti.

"Hayır."

Matters hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Öyle mi? Bunu sevdiğinizi sanıyordum. Bu işte gerçekten çok iyisiniz, bu bir tesadüf olmamalı!"

"Nereye varmak istiyorsunuz çavuş?"

"Şey..."

"Devam edin, rahatça konuşun, burada biz bizeyiz."

Matters başını salladı ve söze devam etmeden önce yüzünü buruşturdu:

"Bir cinayet soruşturmasında üstünüze yok. Bu sadece benim fikrim değil, herkes bunun farkında! Bu durumda... merak ediyorum... Kötülüğü bu denli iyi anlamanız sizi endişelendirmiyor mu?"

Frewin bir an gözlerini kapadı. İşte gelmişlerdi. Matters nihayet konuya giriyordu. Teğmeni hakkındaki dedikodular kulağına gelmiş olmalıydı. "Tekinsiz Teğmen Frewin." Fazla konuşmayan adam. Fazla gülümsemeyen. Karısı bir gece merdivenden düşerek ölen şu subay. Hikâyeyi bilmeyen yoktu: Patty Frewin ile kocası onun izne gelişini kutluyorlardı, içmişlerdi. Ve Patty yukarı kata çıkarken tökezleyerek merdivenlerden aşağı yuvarlanmış, kafası parçalanmıştı. Birkaç dakika içinde de kocasının kollarında can vermişti. Ama başka bir söylenti daha dolaşıyordu. Kötülüğü bu kadar iyi teşhis edebildiğine göre mutlaka kendisinde de bundan bir parça olmalıydı. Hep aynı tekerleme: "Aslında kendisi de *kötü* olduğu için suçluları bu denli iyi takip edebiliyor, onlar gibi düşünüyor." Frewin sağır değildi, bu söylentiler onun da kulağına gelmişti. Bazıları satır arasında karısını onun öldürdüğüne varacak kadar ileri gidiyordu.

Frewin yumruklarını sıktı.

"Matters, bir ruh doktorunun hastalarını tedavi edebilmesi için akıl hastası mı olması gerekiyor? Doktorlar

bir hastalığa tanı koyabilmek için aynı hastalığa yakalanmış mı olmalılar?"

"Hayır, ama bu onlara öğretiliyor..."

"Evet, öğreniyorlar. Benim yaptığım da bu. Yaşadığım her gün insanlar hakkında bir şeyler öğreniyorum. Benim empati yeteneğim var, duyguların, davranışların tahlilini yapıyorum. Bu konuda çok fazla okudum. İyi bir hekim ile kötü bir hekim arasındaki farkın ne olduğunu bilir misiniz? İşine duyduğu tutku. Ben tutkuluyum Matters."

Çavuş çenesini biraz aşağı indirerek onayladı. Endişelenmeye başlamıştı, yoksa bu konuda fazla mı ileri gitmişti?

"Ve işte bu tutku, hakkımda saçma sapan söylentilerin ortaya çıkmasına neden oluyor. Bana şimdi diyeceksiniz ki, ama bu yumurta-tavuk hikâyesi: Karanlık bir kişiliğim olduğu için mi insanın suçlu yanı beni heyecanlandırıyor yoksa suçlularla ilişkide bulunmak mı kişiliğimi bu yönde geliştirdi?"

Bu sözlerin ardından gelen sessizliği ağaçların arasında ıslık çalan rüzgâr bozdu. Sabah ışığı griydi, alacakaranlığa yakın.

"Başlangıçta böyle değildim" diye sözlerine devam etti Frewin. "Ordu... beni değiştirdi, hayatta kalabilmek, bir yer edinebilmek için. Henüz incinmelere açık genç bir adamken bu yolu çizmek zorunda kaldım ve bu *erkeksi* ortam beni bugün olduğum insan haline getirdi. Tıpkı sizi de yavaş yavaş değiştirdiği gibi."

Matters doğruldu ama konuşamadı, kafasına üşüşen düşünceleri düzene sokamıyordu.

Bunun sonrasında diğer çukurlardaki arkadaşlarının seslerini işiterek bir saat boyunca soğuğa karşı mücadele verdiler. Nihayet Monroe, Donovan ve Conrad çukurun başında belirdiler.

"Teğmen, ciddi bir sorunumuz var" dedi Conrad ciddi bir sesle. "Larsson kayboldu."

Frewin ayağa kalktı.

"Ne demek 'ortadan kayboldu'?"

"Taburlar hakkındaki subay raporlarını almak için Raven Bölüğü'ne gitti ve geri gelmedi."

Conrad konuşurken, kaskını çıkararak şakaklarını ovdu.

"Gidip onu aradınız mı?"

"Evet, oradan geliyorum. Yüzbaşı Morris raporunu ona vermiş ve bir saat önce ormanın içindeki arka üsse doğru, randevulaştığımız yere gittiğini görmüş. Durumdan sizi haberdar etmek için buraya gelmeyi tercih ettim."

"İyi yaptınız."

Matters endişelenen adamları sakinleştirmeye çalıştı.

"Belki de ısınmak için bir yerlerde durmuştur veya siperlerden birine arkadaşlarını görmeye gitmiştir."

"Bu onun tarzı değil" diye kestirip attı Frewin. "Cephede olduğumuzun farkında. Birinin gecikmesi aramızda düşman olduğu anlamına gelebilir. Malzemeleri yüklenin bakalım, onu aramaya çıkıyoruz."

Matters tüfeğini alırken içini çekti. Sınırın bu kadar yakınında araştırmaya çıkma işi hoşuna gitmemişti. Üzerlerine obüsler yağabilirdi. Yok, hayır, gerçekten bu fikri sevmemişti.

İçini kötü bir his kaplamıştı, omzundaki eski yara izi, etin içindeki kurşunun acısını hatırlatmak istercesine yanmaya başladı.

58

Kara basarken ayakları yumuşak sesler çıkarıyordu. Frewin önde, diğerleri arkada, alçak dalların arasından tek sıra halinde ilerliyorlardı. Tüfekleri omuzlarındaydı. Ormanın ortasında kaybolmuş buharlı bir tren gibi, ağızlarından çıkan dumanların temposunda yürüyorlardı.

Bazen ayaklarının altında kurumuş dallar çıtırdıyor, bu sesle irkilerek etraflarındaki çalılıklara göz atıp yeniden yollarına devam ediyorlardı. Larsson'ın kaybolduğu, Raven Bölüğü'nü arka üsten ayıran on kilometre uzunluğunda, üç kilometre genişliğindeki yolu bir saattir arşınlıyorlardı. Dev adam kaybolmuş olamazdı, şaşmaz bir yön duygusuna sahip olmakla övünürdü ve birçok defa bunu kanıtlamıştı. Frewin endişeliydi. Orman alabildiğine geniş ve karanlıktı, bununla birlikte askerine güveni tamdı. Saldırıya uğramış olabilir miydi? Silah sesi yakındaki birlikleri harekete geçirirdi. Bir doksan beşlik Larsson'ın kaslı bedeniyle boy ölçüşmeyi de kimse istemezdi. Başına ne gelmiş olabilirdi?

Beş asker, başlarını omuzlarına gömmüş, canlı hedef olmaktan korkarak temkinli adımlarla yollarına devam ediyordu. Cephedeki birlikleri arka üsse bağlayan bir sürü yol vardı ve bunlardan biri de güneyde, Larsson'ın gittiği yolun tam aksi yönünde, yaklaşık sekiz kilometre uzaktaydı. Oraya inmiş olamazdı. Mantıklı düşünülecek olursa, kullanacağı iki yol vardı ve biri oldukça uzaktaydı. Ekip ilkini iyice araştırmış ve bir şey bulamamıştı. Devriyelerden biri sabah boyunca "dev bir Askeri Polis" görmediklerini söylemişti.

Şimdi ön cepheye doğru giden ikinci patikaya ulaşmışlardı. Her taraf sakindi. Ne silah sesi ne de başka bir şey işitiliyordu. Arada bir, bir karganın uğursuz gaklaması duyuluyordu.

Bitki örtüsü kış uykusunda siyaha ve beyaza bürünmüştü. Çevrenin renkten yoksunluğu ve zayıf gün ışığı manzaraya hüzünlü bir hava veriyordu. Ayak izlerinin üst üste geldiği sertleşmiş karlı zeminde mümkün olduğunca ses çıkarmadan yürümeye gayret ediyorlardı. Büyük bir çam ağacının yolun arkasını gizlediği bir dönemeçte duraksadılar. Yolda muhteşem boynuzları ve kızıl kahve tüyleriyle bir geyik dikiliyordu.

Burun deliklerinden buharlar çıkararak başını çevirdi ve hüzünlü bakışlarını silahlı adamlara dikti. Aynı kararsızlık içinde, saniyelerce birbirlerini izlediler. Donup kalmış gibi. Daha sonra hayvan, bacaklarını kıvırarak bir çalılığın üzerinden atladı. Ağaçların arasına dalarak gözden kayboldu.

Askerler tek kelime etmeden, sanki bunun hakkında konuşurlarsa güzelliği bozulacakmış gibi, beyinlerinde bu zarif imgeyi koruyarak yola devam ettiler.

Bu beyaz kabukta on dakika daha yol aldılar. Raven Bölüğü'ne bir kilometreden az kalmış olmalıydı.

İzi fark ederek adımlarını hızlandıran Frewin oldu. Elli santimetre genişliğinde, yirmi santimetre derinliğinde, saban izine benzeyen bir çizgi, patikadan ayrılarak ormana sapıyordu.

Conrad "Bu da ne?" diye incelemek için çömeldi.

"Tank paleti geçmiş gibi" diye düşüncesini açıkladı Matters.

"Fazla ağır değilmiş. Sen tek paletli askeri bir araç biliyor musun? Üstelik hiç ağırlığı olmayan?" diye alay etti Monroe.

Frewin, Conrad'ın yanına çömeldi.

"Bu mekanik bir araca ait değil."

Conrad çizginin derinliğine bakarak onayladı.

"Değil..." Ayağa kalkarak yanında duran büyük bir odun parçasını aldı. "Hatta toprağın bununla eşelendiğini sanıyorum."

Arkadaşlarının neden endişelendiğini anlamayan Donovan inler gibi "Ne için?" diye sordu.

Frewin "İzleri silmek için" dedi.

Makineli tüfeğini doğrultarak izin peşinden gitti.

İşaretparmağı tetikte, tüm duyuları ayaktaydı. Hayal gücünün bir oyunu muydu, yoksa manzara gerçekten değişmeye mi başlamıştı? Kaygı verici bir görüntü oluşuyordu.

Koyu renkli, kalın kökler havada bükülmüş, daha sonra toprak rengindeki kalın derileriyle şişman kurtçuklar gibi eğilerek kör kafalarını toprağa daldırmışlardı.

Dikensiz ve kıvrık dallar giysilerine yapışacak gibiydi.

Kurumuş sarı otlar kardan başlarını uzatıyordu.

Kötülük timsali siyah çalılar.

Uzaklardan kuş cıvıltısının bile gelmediği mutlak sessizlik.

Bitki örtüsü bile sessizliğe bürünmüştü.

Endişeli halin çevrene yansıyor... Bir şey yok, diye içinden geçirdi Frewin. Bununla birlikte dikenli sarmaşıklardan oluşan bir çit sol taraflarını tamamen kapatmıştı. *Bu çok doğal, patikadan uzaklaşırken el değmemiş bir mıntıkaya giriyorsun*.

İz kıvrılarak bitkilerin arasında uzanıyordu.

Frewin aniden durdu. Çizginin ortasında bir kask vardı. Etrafında kan damlaları göze çarpıyordu. Ve biraz geride durgun bir kan birikintisi.

Frewin arkasındaki gerilimi hissediyordu. Diğerleri küfrederken Matters dua ediyordu. Üstünde "KİM SONSUZA KADAR YAŞAMAK İSTER?" yazan Larsson'ın kaskını hepsi tanımıştı.

Kan izi düz bir çizgi halinde karda uzanıyordu. Bunun yön işaret etmek için özellikle yapıldığı hemen anlaşılıyordu. *Bu yönde ilerlememizi istiyor,* diye düşündü Frewin. Bu iyiye

işaret değildi. Hiç değildi. Larsson'ın başına bir şey gelmişti. Ve teğmen en kötüsünden korkuyordu.

Frewin büyük bir çam ağacını göstererek "Monroe, ağaca tırman ve bizi koru! Bu izi takip edeceğiz" dedi.

Monroe gri renkte iri bir kayayı göstererek "Buraya çıkmam daha doğru olur" dedi. "Buranın görüş açısı daha geniş ve burada dengemi daha rahat sağlayabilirim." Kaya, kan izinin uzandığı bir açıklığın yanında yükseliyordu.

Frewin ezilmiş karın üzerinde, kendisine yol gösteren kızıl izi takip ederek ilerliyordu. Bitki örtüsü seyrelerek yirmi metre çapında bir alana açıldı. Frewin bir el işaretiyle Conrad'ı sol tarafı kolaçan etmeye gönderirken Donovan sağa tarafa seğirtti. Monroe'ysa manzaraya altı metre kadar yüksekten bakan kayanın tepesine tırmandı.

Doğruca açık alanın ortasına ilerleyen kan izi burada başka bir kırmızı çizgi tarafından kesilmişti. Karşıdaki bir ağaç kütüğünün üstüne oturtulmuş bir şekil gören Frewin'in başka bir şeye bakacak hali kalmadı.

Larsson...

Sandalye şeklinde kesilmiş bir kütüğün üzerinde oturuyordu; tahtında oturan bir kral gibi, sırtı ağacın kabuğuna dayalıydı. Ürkütücü bir hükümdar!

Gözleri dışarı çıkmış, aşağı sarkıyordu, tek bir sinir telinin tuttuğu gözleri her an yere düşecek gibiydi. Gözkapakları yırtılmıştı, gözlerinin etrafındaki deri de. Yerinde olmayan yanak ve dudaklar çene kemiklerini sergiliyordu. Bütün yüzünün derisi yüzülmüştü. Dişlerinin minesi soğukta parlıyordu.

Rüzgârda uçuşan kızıl bir yaprak gibi, çenesinin kenarında bir deri parçasının dalgalandığını fark etti Frewin.

Boğazından akan kan soğuktan donmuştu ve gırtlağındaki yarığı gözlerden saklıyordu. Üniformasının üst kısmı kanı olduğu gibi emmişti.

Larsson... Boğazlanmış.

Frewin'in arkasında duran Matters "Ah! Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Lanet olsun."

Topraktaki izler, onları buraya kadar getiren yöntemle silinmişti. Bununla birlikte bu beyaz örtünün bir kısmı bozulmamıştı ve üstünde kızıl renkte küçük çizgiler ve yuvarlaklar fark ediliyordu. Bir mücadele olmamıştı; boyundaki damarların kesilmesiyle fışkıran kan, karda neredeyse dümdüz tek bir çizgi halinde uzanıyordu. Larsson'ın ayaklarının dibinde daha koyu bir kan gölcüğü göze çarpıyordu.

Bu kan birikintisi dizlerinin üzerine düştüğünde olmuştur, diye tahminde bulundu Frewin*. Kanamayı durdurmak için elleri boğazındayken. Kan parmaklarının arasından üzerine, yere akmış*.

Larsson'ı bu şekilde kim öldürebilirdi? Böylesine iriyarı bir adamın nasıl hakkından gelinebilirdi? Çünkü başka bir iz yoktu, saldırgan belli ki yaralanmamıştı. Daha da kötüsü, Larsson can çekişirken katil onun boğazından akan kanı kaskın içine toplayarak, yol boyunca takip ettikleri izi çizmişti.

"Teğmenim!" diye bağırdı Monroe tünediği yerden.

Frewin ona doğru döndü. Monroe işaretparmağıyla bir daire çiziyordu.

"Ne anlatmak istiyor?" diye sordu Frewin soğuk bir sesle.

Matters başını iki yana salladı.

Daha sonra bunun ne olduğunu anladılar. Monroe onları buraya kadar getiren kırmızı çizgiyi işaret ediyordu. Frewin kendi etrafında döndü.

Çizgi etraflarını çeviriyordu.

Larsson'ın kanıyla çizilmiş bir çemberin tam ortasındaydılar.

Bir dairenin altına çizilmiş dikey bir çizgi ve bu çizgiyi yatay olarak kesen bir diğeri.

Frewin birdenbire Monroe'nun yukarıdan ne gördüğünü kavradı.

Bir simge.

Arkadaşlarının kanı kullanılarak bir dişilik simgesi çizilmişti. Fergus Rosdale'in cinayet mahallinde bulunan

simgenin aynısı.

Tam bu sırada silah sesleri yankılandı ve Monroe'nun bulunduğu kayanın tepesi binlerce parçaya ayrıldı.

Orman homurdanmaya başladı.

Ve ölüm her yandan yağdı.

59

Çenesi neredeyse kan gölüne girecek olan Frewin en az üç farklı silahtan ateş açıldığını anladı. Üç nişancı kuzey yönünden saldırıyordu.

Frewin kendi etrafında dönerek Matters'ın yanında olduğunu ve yaralanmadığını gördü, ardından gözleriyle diğer adamlarını arandı. İlk ateşten sonra Monroe kayanın tepesinden yok olmuştu ve Frewin onun vurulmuş olmasından korkuyordu. Bir de Conrad vardı, nerede olduğunu bilemediği.

"Tam önümüzdeler" dedi Matters. "Şurada, çalılıkların arkasındalar. Dört kişi olduklarını sanıyorum. İki makineli ve iki tüfek."

Frewin'in düşündüğünden daha kötüydü durum.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu çavuş. Korkusunu gizleyemiyordu.

Frewin aklını toplamaya çalıştı. Kurşunlar havada patlıyor, karda sekiyordu. Doğru kararı vermesi şarttı. Conrad ortada görünmüyordu, saldırganların hemen yanında bir yerlerde olmalıydı. *Monroe ve o kolay hedeflerdi*. Güney yönünden kaçma kararı verirse, kayanın yanından geçerken Monroe'yu kurtarmayı deneyebilirlerdi ama bu defa da Conrad'ı terk etmek zorunda kalacaklardı.

"Teğmen?" diye ısrarla sordu Matters.

İki kurşun ıslak ve tok bir sesle hemen üstlerindeki Larsson'ın cesedine saplandı. Çabuk hareket etmeleri gerekiyordu.

Frewin iki büklüm doğruldu.

"Koruma ateşi!" diye bağırdı kopan gürültünün arasında.

Dizlerinin üstüne çökerek tetiğe bastı. Silahın namlusu, kızgın metalini kusmaya başladı. Matters da ormanı hedef alarak silahını ateşledi. Frewin, hedef gözetmeksizin yaprakların arasına ateş ederken, Conrad'ı görme umuduyla açık alanın kenarına göz attı. Hiçbir şey göremedi. Conrad yok olmuştu, cesedi bile yoktu. Tekrar yüzükoyun yattı.

Karşı ateşin gelmesi gecikmedi. Yağmur gibi yağan kurşunlar, ağacın gövdesinden kıymıklar koparark etrafı kahverengi bir toz bulutuyla örttü. Yaylım ateşine maruz kalan Larsson'ın kafatasından kopan bir parça, çavuşun hemen önüne düştü Kurşunların etkisiyle ceset kaymaya başladı ve öne doğru yıkıldı. Matters yana kayarak cesedin üzerine düşmesinden kıl payı kurtuldu. Teğmense o kadar şanslı değildi, Larsson'ın cesedi sırtına düştü.

Matters artık siperde olmadığının farkına vardı. Bir kurşun hemen yanından geçti. Bir diğeri başının on santimetre uzağında kar tabakasını kaldırdı ve gözlerine bir avuç kar doldurdu. Bir şey göremeyen çavuş ters yöne yuvarlandı. Kulağının yanında iki ıslık sesi işitti.

O anda kaskı bir çan gibi yankılandı ve kafatasına sanki bir fiske vuruldu. Ve anladı. Bu sefer çelik içine girmişti. Beyninin içine. Henüz bunu hissetmiyordu. Ve yine tuhaf bir şekilde, acı duymak yerine büyük bir korkuya kapıldı. İlkel, derinlerden gelen bir dehşet duygusuydu bu, zira Matters artık işinin bittiğini biliyordu. Larsson'ın cesedini siper alan teğmenin hafif makinelisiyle ateş açtığını gördü. Dumanı tüten mermi kovanlarının sağa sola dağıldığını, silahtan çıkan alevi gördü. Kurşunların kükreyişi ona çok uzaktan geliyor gibiydi. Ölüyordu. Demek ölüm böyle bir şeydi: yok olan duyular, sesler, dokunuşlar. Artık soğuğu hissetmiyordu. Ve gözkapakları kapanmaya başladı. Bütün bunlar on saniye bile sürmemişti.

Yaşamı bu kadarcık bir zamanda çıkıp gitti.

Ve sonsuzluğa gömüldü.

Frewin şarjörünü çıkardı ve yeniden doldurmak için yana devrildi. Kimse koruma ateşini devralmamıştı. Ne Matters ne Donovan. Şarjörü yerleştirdi ve nişan almadan birkaç el ateş etti. Nihayet solunda Donovan belirdi.

"Burada kalmamalıyız teğmen! Vurulacağız!"

"Kayaya doğru geri çekiliyoruz, belki Monroe'yu oradan çıkarabiliriz" diye haykırdı Frewin yeniden ateş açarak. "Ateş edin, lanet olsun!"

Donovan silahını komutanıyla aynı yöne doğru çevirdi ve sanki üç yüz metre ötedeki bir karıncaya ateş eder gibi, hiçbir şey vuramayacağından emin olarak bir iki el ateş etti.

Silahını atıp kendisini korumak için kollarını başının önüne kaldıran askerin önünden üç beyaz duman bulutu yükseldi. Frewin yeniden sağır edici bir yaylım ateşi açtı ve bakışlarıyla Matters'ı aradı. Çavuşu, kafası kara gömülmüş bir halde arkasında gördü. *Hayır, yok hayır, Matters'a bir şey olmamalı*!

Hepsi onun yolundan gidecekti. Arka arkaya öldürüleceklerdi. Kayanın yanına gitmeye çalışırken Donovan veya kendisi vurulacaktı. Kalan diğeri de Monroe'yu bulmaya çalışırken. İşleri bitmişti.

Sonra ormanda bir patlama oldu.

Üst üste patlayan iki el bombası çalılıkları tutuşturdu, o bölgedeki yarı karanlık bir saniye için aydınlandı. Arkasından, sol tarafta bir yerlerden bir mitralyözün kesik kesik ateşi geldi. Buna bir el ateşle karşılık verildi ve üçüncü bir el bombası aynı anda patladı. Sonra hiçbir şey.

Neredeyse bir dakika süren bir sessizlik ve ardından tek bir el ateş. Frewin bir tabancanın daha kuru ve tok sesini tanıdı. Yeniden sessizlik.

İki çam ağacı sallandı ve aralarından kolaylıkla ayırt edilebilen bir ses geldi:

"Benim, Conrad! Ateş etmeyin!"

Hafif makinelisi omzunda ağaçların arasından ortaya çıktı.

El bombalarının çıkardığı sesin kendisini sağır ettiğinin farkında olmadan avaz avaz bağırdı.

"Canlarına okudum o alçakların. Hepsinin. Biri hâlâ can çekişiyordu. İki gözünün ortasına yapıştırdım kurşunu!"

Sesine neşeli bir hava katmaya çalışsa bile, bakışlarındaki ifade Frewin'i ürküttü.

60

Korku motorların en güçlüsüdür.

Korku insanı değiştirir. İnsanı yok edebilir veya dokunulmaz kılabilir. Korku zihni güçlendirir ya da çorbaya çevirir. Köleleştirmenin aracıdır, sınırı yoktur. Korkuyu denetleyen, insanı da denetler, hatta büyük kitleleri de.

Matters bunu yaşamıştı. Korku tüm bedenini sarmıştı, şuurunu yok etmiş, öldüğünü sanmasına yol açmıştı. Beynine bir kurşun yediğini sanıyordu ama kurşun sadece kaskında sekmişti. Hayattaydı. Tek bir çiziği bile yoktu. Tıpkı, saldırının başında tökezleyip bir yerlere tutunmaya çalışırken kendinden geçen Monroe gibi. Kendine gelirken her şey sona ermişti bile. Conrad'sa, arkadaşlarına ateş açılmadan önce düşman devriyeyi arkadan bastırmıştı. Başlangıçta, çevrelerinden dolanarak saklanmaktan başka çare bulamamıştı. Monroe, arkadaşlarının kanıyla çizilmiş şekli göstermek için teğmene bağırmamış olsaydı, devriye onların farkına bile varmayabilirdi. Conrad onların kuşkuyla irkildiğini görmüş ve arkadaşlarına haber veremeden arkalarından yaklaşmıştı. İki el bombası düşmanların ruhlarını teslim etmesine yetmişti, hayatta kalanları da hafif makinelisiyle biçmişti. Az geride kalmış bir düşman askeri karşılık verince, Conrad onun da hesabını görmek için son el bombasını fırlatmıştı.

Cesetlerin arasında yürürken birinin hâlâ canlı olduğunu fark etmişti. Onun da işini tabancasıyla bitirmişti. Tek bir kurşun.

İlk dakikalarda başarısıyla sarhoş gibi olmuş, ama daha sonra kötüye işaret bir suskunluğa gömülmüştü.

Frewin herkesi çukurlarından daha sıcak olmayan, arka arkaya sıralanmış çadırlardan oluşan hastaneye götürmüştü. Monroe ile Matters tüm itirazlarına rağmen muayene edilmiş ve Frewin de, Drake Bölüğü'nden adamlarla ormandaki açık alana geri dönmüştü. Akşama doğru üzerine haki bir örtü serilmiş sedyeyle geri geldiler. Bir saat sonrasında tüm MP ekibi karargâhlarında, çam ağaçlarının arasındaki derin bir çukurda toplandı.

Kış mevsiminde hava şimdiden kararmıştı; ormanda yer yer portakal rengi ışıklar titreşiyordu. Beyaz örtünün yüzeyinde parıldayan gözenekler ve dondurucu soğukta hayatta kalabilmek için minik ateşlerin etrafında toplanmış küme küme askerler... Bu küçük alevleri tutkuyla izlerken birbirlerine sokuluyor, umutlarını bunlara bağlamış gibi, sönmemeleri için dua ediyorlardı.

Frewin nöbet tutan iki askeri selamlayarak çukurların arasından yol aldı ve iki gaz lambasının yandığı MP barınağına ulaştı. Frewin çukura indiğinde Matters, Donovan, Conrad ve Monroe'nun soluk yüzlerini gördü. Dört adam... İşte ona kalan sadece bunlardı. Diğer dördü bu uzun savaşta teker teker can vermişlerdi: Clauwitz, Forrell, Baker ve Larsson. İki haftadan beri, destek kuvvetlerinin gönderileceği söyleniyordu. Neyse ki Yüzbaşı Stanley'nin ekibi –bu alaya tayin edilmiş bir başka MP birimi– işlerin önemli bir kısmını üstlenmişti. Frewin hem tabure hem masa vazifesi gören boş mühimmat sandıklarından birinin üzerine oturdu. Adamları battaniyelere sarınmıştı.

"Lafı uzatmaya niyetim yok" diye söze başladı. "Ciddi bir sorunumuz var."

Frewin birbirlerine attıkları bakışları hemen fark etti, bunun hakkında aralarında daha önce konuşmuş olmalıydılar.

"Larsson öldürüldü ve bunu yapan düşman değil. Kanıyla oraya çizilen simge de tesadüf değil. Larsson'ın seçilmiş olması da."

"Seagull'da işlenen Rosdale cinayeti gibi" dedi Matters iç karartıcı bir ses tonuyla.

"Evet ve bu simgeyi bilenler de çok fazla değildi."

"Biz ve Matmazel Dawson" diye belirtti Matters.

"Doğru" diye karşılık verdi Frewin kuşkulu bir tavırla.

"Ve Subay Coolidge. O da gemideydi."

Frewin neredeyse hiç saçı kalmamış otuz yaşlarındaki adamı anımsayarak başını salladı. Matters'ın bu iş üzerinde uzun zamandır kafa yorduğu belli oluyordu.

"Coolidge'in bu işe karışmış olması düşünülemez bile" diye itiraz etti teğmen.

"Neden?" diye sordu Monroe dudaklarının arasında bir sigarayla.

"Çünkü biz burada donarken o hâlâ gemide olmalı, buradan yüzlerce kilometre uzakta."

"Ya Matmazel Dawson?" diye sordu Matters.

Suçlayıcı ifadesi Frewin'in hoşuna gitmedi ve onu korumak için biraz acele etti.

"Onun gerçekten bu işi yapabileceğini mi düşünüyorsunuz? Larsson'la aralarındaki farkı bir düşünsenize! Hayır ve işte bu nedenle ciddi bir sorunla karşı karşıyayız."

Adamlarına dikkatle bakmak için gözlerini kaldırdı. Kimse ondan gözlerini kaçırmadı. Hepsi ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Larsson öldürülmemişti, *katledilmişti*.

"Bunu ona kim yaptıysa üstüne çökeceğiz ve bunu ona fena halde ödeteceğiz!" diye bağırdı Monroe. "Ve burada dava mava yok, sadece o ve biz!"

"Hayır, Monroe! Böyle konuşmak yok! Kan davası gütmüyoruz" diye onu azarladı teğmen.

Azarlanan asker, dişlerinin arasından bir şeyler geveleyerek battaniyesine iyice sarındı. Frewin adamlarının iyi durumda olmadıklarını biliyordu. Bugün yaptıklarından sonra Conrad'ın karanlık bakışları, Monroe'nun zor tuttuğu öfkesi ve diğer ikisinin durgunluğu Frewin'i endişelendiriyordu. Ama oturup bekleyecek halleri yoktu, bu

bir savaştı ve Larsson diğerleri gibi can vermediyse bile, o da cephede hayatını kaybetmiş diğer askerler gibi kabul edilecekti. Bu savaşta herkes bir veya birkaç arkadaşını er geç kaybedecekti.

"Larsson teşhir edilmişti" diye duygulu bir sesle söylendi Matters.

Frewin gözlerini ona dikti. Cesedin halinden ziyade onu tedirgin eden de bu noktaydı zaten.

"Ve bu bize ne anımsatıyor?"

"Hriscek öldü. Kurtlar onu yemiştir bile!" diye itiraz etti Donovan.

"Bundan hiçbirimizin şüphesi yok" diye kabul etti Frewin. "Hepimiz ondan artakalanları gördük: şişmiş yüzü ve yanmış uzuvları. Bu da bize fazla bir seçenek bırakmıyor."

Matters battaniyesinin altında omuzlarını silkerek "Evet" dedi. "Hiçbir seçeneğimiz yok! Bunu Larsson'a kim yaptı?"

"Dişilik simgesi hakkında bir şeyler bilen biri" diye açıkladı Frewin. "Hriscek'in kurbanlarını sergilemeyi sevdiğini bilen biri."

Ses tonları yükseliyordu.

"Ama bunu bizden başka bilen yok" diye karşılık verdi Matters.

"O zaman soruşturmayı tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor. İki seçenek var: Ya Hriscek katil değildi..."

"Bu imkânsız!"

Frewin sözünün kesilmesine aldırmadan devam etti:

"Ya da bir suç ortağı vardı."

Gaz lambalarının aşağıdan vuran ışığı yüzlerinde gölge oyunları yapıyor, onlara endişe verici bir görünüm veriyordu.

Donovan söze girdi:

"Siz iki sapığın bir araya gelmesinin, birbirlerinin farkına varmalarının ve sapık hayallerini beraberce gerçekleştirmelerinin neredeyse imkânsız olduğunu söylemiştiniz. Bize söylediğiniz aynen buydu."

"Evet, biliyorum. Ama bu bana hâlâ imkânsız gibi gelse bile, artık bu seçeneği de göz önünde bulundurmamız

gerekiyor, belki de yanıldım. Cinayetler çok özgün, hepsinin ortak bir yönü var: yoksunluk duygusu, sisteme ve kadına karşı bir nefret... Ve bu cinayetlerin öylesine karmaşık bir yapıları var ki, bunların iki beynin ürünü olduğuna bir türlü inanamıyorum. Rastlaşan iki sapık, birisi diğerini yönetse bile birlikte sapık projeler oluşturuyor. Bu durumda cinayetlerde bazı farklılıklar bulmamız gerekirdi, biraz ondan biraz bundan... Kanın lisanı! Bir daha yineliyorum beyler: Birisi bir diğerini öldürüyorsa mutlaka kişiliğinin bir kısmı ve hareketlerinin nedenleri cinayetine yansır."

"O zaman ne?" diye öfkeyle sordu Conrad.

Bu yaslı ortamda bu açıklamalar onu fazlasıyla yormuştu.

"Hriscek'in bir suç ortağı yoksa ve o da öldüyse, bunu kim yaptı?"

Donovan "Belki Hriscek katil değildi!" dedi. "Öyle ya da böyle bizi yanılttılar."

"Altı ay boyunca öldürmekten vaz mı geçti yani?" diye sesini yükseltti Monroe. İkna olmamıştı.

"Eğer onun kim olduğunu teşhis etmeye çok yakınlaşmışsak, evet" diye fikrini söyledi Matters. "Hriscek'i suçlamamız için iğrenç bir plan yaptı ve bizden kurtulduktan sonra, yeniden başlamak için her şeyin sakinleşmesini bekledi."

Çavuş, teğmenine bakarak kendisine destek aradı. Frewin ise farklı olasılıkları hesap ederek düşünüyordu.

"Ne olursa olsun çok dikkatli olmanızı istiyorum" dedi. "Gruplar halinde hareket edebilmek için sayımız çok az ve göreve devam edebilmek için her birinize ihtiyacım var. Yalnız kaldığınızda temkini elden bırakmayın. Bizi bir altı ay daha bekletmemesini umarak Toddwarth'tan destek kuvvet isteyeceğim. Şimdilik ihtiyatlı olalım."

"Hepsi bu mu?" diye şaşkınlıkla sordu Donovan. "Larsson'ın ölümünü soruşturmayacak mıyız?"

"Cinayeti ve müdahalemizi rapor ettim" diye açıkladı Frewin. "Bu işle meşgulüm."

"Raven Bölüğü Larsson'ı bulduğumuz yere en yakın pozisyondaydı" diye konuştu Matters. Sesinde bir öfke seziliyordu.

"Ve Larsson oradan geliyordu. 3. takım hemen yakınındaydı. Her şey yeniden başlıyor."

Ormanın garip sessizliğinde bir müddet suskun kaldılar. Askerlerin varlığı, etraftaki hayvanların kaçıp gitmesine yol açmıştı.

"Son bir olasılık daha var" dedi Monroe ciddi bir sesle. "Ya katil aramızdan biriyse?"

Ormanın sessizliğinden bile daha tuhaf bir sessizlik oldu ama kimse buna aldırmadı. Birbirlerine baktılar, gölgelerin farklılaştırdığı yüzlerle.

Canavarın yüzleriyle.

61

Sabahın erken saatlerinde, doğuya doğru birkaç kilometre mesafede çatışmalar tekrar başlamıştı. Mitralyözlerin kesik kesik takırtıları ve el bombalarının gümbürtüleri işitiliyordu.

Adamlar vazifelerinin başına gitmeden önce Frewin uymaları gereken güvenlik kurallarını hatırlattı:

"Unutmayın, bölüklerden firarlarla ilgili bilgileri toplamaya giderken ormanda yalnız olacaksınız. Daha sonra, bölgedeki her teftiş veya devriye, Drake Bölüğü'nden bir ekiple geri üsten gerçekleştirilecek. Gereksiz cesaret gösterilerine girişmek, koruma almadan bir yere gitmek yok."

"Madem öyle, bölükler durumlarını telsizle bildirseler daha iyi olmaz mı?" diye sordu Monroe.

"Hayır, genelkurmay buna kesinlikle karşı. Her bölüğün vaziyeti hassas bilgi olarak kabul ediliyor, ölüleri, yaralıları ve firarileri düşman tarafından öğrenilmemeli, telsizlerin dinlendiğini siz de gayet iyi biliyorsunuz. Bu sizin göreviniz beyler, haydi işbaşına."

Adamlarının çukurdan çıktığını ve tek kelime etmeden hepsinin görevlerini yerine getirmek için asabiyetle dört bir yana dağıldığını gördü. Hepsinin ağır silahları vardı. Matters çam ormanının yeşillikleri arasında kaybolmadan önce tüfeğinin dolu olup olmadığını iki defa kontrol etti.

Frewin, birkaç parça eşyasının bulunduğu küçük sandığını karıştırdı. Biraz çamaşır ve kenarda duran bir not defteri ve Patty'nin mektupları arasından Raven Bölüğü 3. takımın listesini çıkardı. Hep aynı kişiler. Bu konularda pek

duygusallığı olmamasına rağmen, bunu neden sakladığını bilmiyordu, belki de bir zafer ganimeti olarak. Buruşmuş ve dörde katlanmıştı.

Şayet Hriscek aradığımız adam değilse, bizimle büyük bir beceriyle dalga geçilmiş olmalı! Onları Hriscek'e götüren varsayımları yeniden baştan aşağı gözden geçirmeliydi. Listeyi ceketinin ceplerinden birine yerleştirdi ve çukurdan dışarı çıktı.

Her şeyden önce bir ziyarette bulunması gerekiyordu. Yüzbaşı Morris'le görüşmeliydi.

Sınıra altı yüz metre uzaklıktaki 3. takımın kamp yerinde, çatışmaların sesi daha yakından geliyordu. 2. takıma askerlerinin bir kısmıyla desteğe giden Yüzbaşı Morris yerinde yoktu. Frewin çadırların arasında koşturan Çavuş Parker Collins'i bulabildi sadece.

"Hey!" diye seslendi ona.

"Hemen gitmeliyim teğmen, çantalarımdaki eksikleri tamamlıyorum."

Pansuman bezleriyle doldurduğu Kızılhaç işaretli iki çantayı işaret etti.

"Herkes çatışmada mı?"

"Evet, orada işler çok sıkı."

"Dün 3. takım burada mıydı?"

"Sadece sabah devriyeye çıkmış olan Regie, Clamps ve Traudel yoktu. Öğleden sonra da Clark, Brodus ve Costello devriyeye çıktı. Diğerlerimiz buradaydık."

"Serbest miydiniz?"

Collins yüzünü buruşturdu ve teğmene bakmak içini yaptığı işi bıraktı.

"Niçin? Yine bizden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Cevap istiyorum çavuş!"

Collins bezgin bir ifadeyle cevap verdi:

"Evet, serbesttik. Biliyorsunuz ki Raven Bölüğü en pis işlerle uğraşıyor, bu yüzden burnumuzu bu pislikten bir parça çıkarabildiğimizde bizi rahat bırakıyorlar. Aradığınızı bulmak için başka yerde çöplenin!"

Larsson sabah öldürülmüştü. Regie, Clamps ve Traudel şüpheliler listesinden çıkarılabilirdi; tabii üçü birlikte hareket etmedilerse. Ama teğmen buna ihtimal veremiyordu. Bu cinayetler tek bir kişinin eseriydi. Yalnız bir katil. Bunu hissediyordu.

"Üzgünüm ama şimdi gitmem gerekiyor."

Çantalarını kapadı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Frewin bir müddet onun peşinden baktıktan sonra geri döndü. Larsson'ın dün sabah geçtiği kuzey yönüne giden patikayı aradı. İki çalının arasında patikayı fark ettiğinde oraya yönlendi. Ekibini temkinli davranmaları konusunda uyarmıştı ama kendisi sadece bir tabancayla gelmişti buraya. Ne ağır bir silahı vardı ne de el bombası.

Çatışma sesleri arasında, sadece postallarının karda çıkardığı çıtırtıları ve dalların arasında esen hafif rüzgârı işitiyordu. Katilin açıklığa geri dönerken "temizlediği" yolu takip etti. Kan hâlâ beyaz örtünün üzerindeydi. Kışkırtıcı bir görünümü olan şekli kimse silmemişti. Frewin olay yerinin bütününe bakabilmek için geri çekildi.

Katil rahatsız edilmemek için kurbanıyla birlikte patikadan uzaklaşmıştı. Larsson mücadele etmemişti, silinen ayak izlerinin bu kadar dar olması, neredeyse tek sıra halinde yürüdüklerini düşündürüyordu. Frewin, Larsson'ı iyi tanıyordu. Kibar kibar takip etmiş olamazdı. En ufak bir tehlike veya küçücük bir terslik hissetmiş olsa mutlaka karşı koyardı. O zaman neden buraya kadar katilin peşinden gelmişti. Frewin tek bir tahminde bulunabiliyordu: Ona güvenmişti.

Bu ağaç kütüğünün yanına kadar birlikte gelmişlerdi. Ve katil burada, güçlü kaslarıyla bir doksan beşlik bir devin boğazını hiçbir direnmeyle karşılaşmadan kesebilmişti.

Anlaşılmaz bir şeydi bu.

Bu ancak Larsson katiline körü körüne güveniyorsa gerçekleşmiş olabilirdi.

Sanki başını sallarsa bu iğrenç düşüncelerden kendini kurtarabilecekti. Ama ortada olanı kabullenmekten başka bir

çare görünmüyordu. *Başka bir açıklaması olmalı*! Kanla yapılan çizgiye, bu kışkırtıcı simgeye baktı. Bu işi yapan kendi adamlarından biri değilse, Rosdale'in katili olmalıydı. Başka kimsenin bu simgeden haberi yoktu. Ve bunu tekrar yaptıysa bu bir meydan okumaydı. *Katil, Rosdale'in cinayet mahallindeki dişilik simgesinin farkına vardıysa onu neden silmedi? Çünkü onun işine yarıyordu. Simgeyi çizen oydu. Lisa Hiburgh'ü sorgulayarak Hriscek'e ulaşmamızı istedi. Bir mizansen. Bir aldatmaca daha. Şeytanca*.

Frewin 3. takımın listesini cebinden çıkardı. Hriscek katil değilse, esas katil MP'yi korkutucu bir şekilde yanıltabilmişti. Ve altı ay boyunca harekete geçmemişti.

Çok yakınına gelmiştik, değil mi? Seni ele geçirmek üzereydik ve sen tüm bu oyunları oynayıp Hriscek'le yetinmemizi sağladın. Ve işin kötüsü bu kurnazlık daha ilk cinayette düşünülmüştü. Daha birinci cinayetinde katil kendine bir çıkar yol hazırlamıştı. *Ama altı aydan beri öldürmedi! Ona çok yaklaşmıştık. O kadar yaklaşmıştık ki kendine hâkim oldu.* Onu bu denli korkutabilmek için ne yapmışlardı? Hriscek tuzağına düşmeden önce onu ele geçirmek üzere miydiler?

Suçluyu 3. takımın içinde arıyorlardı. Güçlü kuvvetli, sağ elini kullanan, 44 numara ayakkabı giyen bir adam. Frewin listeyi tekrar çıkardı.

Dört şüpheli bu tanıma uyuyordu: sıhhiyeci Parker Collins, başından beri şüpheleri üstüne çeken Cal Harrison, Rodney Barrow ve John Wilker. Ann, bu sonuncusunu "saldırganlar" sınıfına sokmuştu. Bu adamlardan hangisi Larsson'a bu kadar güven verebilirdi? Rütbeli biri mi? Collins çavuştu. Sıhhiyeciye daha kolay inanılabilirdi. Larsson'ı uzağa götürüp hiç güçlük çekmeden boğazlayabilecek kadar mı güvenilir? *Az ihtimal*...

Kanıtları gözden geçir. Dün öğleden sonra Larsson'ın cesedini inceledim, bileklerinde herhangi bir iz yoktu. Demek ki elleri serbestti. O zaman neden saldırgana karşı koymadı?

Ani bir saldırı mı? Peki ya Larsson kendi başına bu açıklığa gelmek için anayoldan ayrılmışsa?

Frewin kendi etrafında bir daha döndü. Larsson'ın boğazı açıklığın tam ortasında kesilmişti. Katil bir yerlere saklanmış olamazdı. *Hayır, onu görüyordu. Ondan kuşkulanmadı*.

Teğmen başını salladı, ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Hriscek onlara ideal suçlu gibi gelmişti, her şey onu işaret ediyordu. *Bununla birlikte nasıl olup da hücresinden çıktığını ve Baker'ı saf dışı bıraktığını bir türlü tespit edemedik*. Peşinde oldukları katil Hriscek değilse, bu durumda gerçek katil onu serbest bırakmak için o gece oraya gelmişti. Frewin içini çekti.

Elinde tuttuğu listeyi tekrar katladı ve aynı yoldan kırk dakikalık mesafedeki geri üsse döndü.

Oradan Tuğgeneral Toddwarth'a telefonla ulaşma imkânını buldu. Bu defa Frewin rica etmedi. Onu zorladı. Toddwarth, ekibine destek kuvvet sağlamak ve bu son cinayeti aydınlatabilmeleri için onlara tam bir serbesti tanımak zorundaydı.

"Yazın cinayetleri işleyen caninin Hriscek olmadığı kanaatindeyim."

"Hayır! Bu iş bitti, bu hikâyeyi bir daha işitmek istemiyorum! Larsson muhtemelen daha sonra size de saldıran düşman devriyeye rast geldi. Her yerde bir şeytan aramayı kes artık!"

"Bu bir sapığın işi, ne kadar yırtıcı olursa olsunlar bir grup askerin değil!"

"Craig, bu nutku dinlemek istemiyorum. Sana destek güç yollamak için gerekeni yapacağım ama sen de buna karşılık bu cinayet saplantısından vazgeçeceksin! Bu bir emirdir!"

Frewin, tuğgeneralin işler yolunda gitmediğinde her zaman yaptığı gibi şu anda da bıyıklarını sıvazladığını tahmin etti. Toddwarth saplantılı bir adamdı ve fikrini zor değiştirirdi. Frewin ısrar etmenin hiçbir işe yaramayacağını anladı.

"Peki öyle olsun" diye kabullendi. "Ama benzer bir cinayet daha işlenirse her türlü imkânı kullanarak soruşturma açmamı engelleyemezsin. Ve vicdanında bunun yükünü taşıyan da sen olursun."

Ekibinin zavallı barınağına geri döndüğünde Donovan'ı soğuk bir şeyler atıştırırken buldu.

"Diğerleri dönmedi mi?"

Donovan henüz gelmediklerini söyledi.

"Monroe, Drake Bölüğü'nden çocuklarla devriyeye çıktı, güneydeki bir çiftlikte görülen iki firarinin peşindeler. Matters hâlâ geri üste, tutuklularla ilgili bir işlem için MP'den yetkili birine ihtiyaçları varmış, tam ne olduğunu anlayamadım. Conrad da bir çağrıya gitti."

"Neyle ilgili bir çağrı?"

"Bilmiyorum, telsizden bir MP görevlisi istenmiş."

Frewin ısınmak için oturmadan önce bir müddet duraksadı. İşin ne olduğunu anlamak daha doğru olacaktı. Conrad'ın hiyerarşik bir desteğe ihtiyacı olabilirdi.

"Telsiz operatörü ne tarafta?"

"Buradan elli metre uzakta, bir siperde mevzilenmişler."

Frewin, içinde bir sürü adamın bulunduğu iki metre derinliğindeki çukuru bulmakta zorlanmadı. Kum torbalarıyla iyice korunmuş bir köşede, bir telsiz ve nöbetçi bir astsubay vardı.

"MP için bir mesaj mı aldınız?"

Genç adam hafızasını yokluyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı.

"Ah, evet. Aşağı yukarı bir saat önce. Raven Bölüğü'nden bir çağrı, cepheden geri dönmüşler."

Bölük yüzbaşısı birliklerinin son durumunu bildiren bir rapor hazırlamıştı ve bunun geri üsse ulaştırması gerekmekteydi. Bu durumlarda, irtibat askerleri çatışmalara katılan birliklerin arasındaki iletişimi sağlayabilsinler diye, MP'nin üyeleri kullanılıyordu. Bu durum Frewin'in hiç hoşuna gitmedi. Bu, Conrad'ın Raven Bölüğü'nün yakınlarında, ormanda yalnız kalması anlamına geliyordu. *Conrad artık*

yetişkin bir adam, temkinli davranacaktır. Ardından buna karşı çıkan fesat bir ses çınladı kulaklarında: *Larsson için de aynı şeyi söylemiştin, değil mi?*

Frewin paranoyaya kapılmak istemedi.

"Peki, anormal bir şeyler olduğu takdirde hemen beni haberdar edin."

O da bir şeyler atıştırmak için geri döndü ve güneş batarken üstüne bir battaniye çekti.

Monroe, hava henüz tam kararmamışken geri geldi, Matters ise hava kararınca döndü. Lambaları yaldızlı ışıklar saçarak yanıyordu.

Saat sekizi geçince Frewin ayağa kalkarak Monroe'ya kendisini takip etmesini emretti. Conrad'ı aramaya çıkacaklardı.

"Gideli dört saat oldu, bu sürede işini bitirip geri dönmüş olmalıydı."

Matters onu rahatlatmak istedi:

"Belki başka bir göreve gönderilmiştir."

"Muhtemelen. Yine de etrafı kolaçan etmenin hiçbir zararı olmaz."

Hepsi de teğmenlerinin asabi olduğunun farkındaydı.

Monroe yanına hafif makinelisini aldı, Frewin de karanlık ormanda etrafı görebilmek için el fenerini. Soğuk bastırmıştı. Kasklarına rağmen soğuğu yanaklarında ve kulaklarında hissediyorlardı.

Fenerin ışığı kalın bitki örtüsünde dar bir koridor açarak önlerini aydınlatıyordu. Günbatımıyla birlikte çatışma sesleri kesilmişti; sadece birbirine sürtünen dalların ve iğneyaprakların hafif hışırtısı işitiliyordu.

Burada, gecenin bu saatinde, dünya bir bitki örtüsüyle kaplı beyaz bir ovadan başka bir şey değildi sanki. Şehirler yok olmuştu, dağlar ve denizler buharlaşıp uçmuştu. Savaş geride sadece uçsuz bucaksız karanlık bir orman bırakmıştı.

On dakika sonra ilk kar tanecikleri düşmeye başladı. Gökyüzünün polenleri, dansçıların zarafetiyle ağaçları ve toprağı örtüyordu.

Frewin, Monroe'yu Raven Bölüğü'ne giden yola götürdü. Kar lapa lapa yağarak ayak izlerini örtüyordu. Kısa bir süre sonra yağış, her yere koyu bir perde çeken kar fırtınasına dönüştü. Teğmenin feneri artık ayaklarını aydınlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Monroe, Frewin'e iyice yaklaştı.

Sesini duyurabilmek için "Korkarım, birazdan geri dönüş yolunu bulamayacağız" diye bağırdı.

"Evet, farkındayım ama Conrad'ı bırakamayız."

Monroe dayanışma duygusuyla kendini zorlayarak teğmene uydu.

Öne doğru eğilerek daha yavaş ilerlemeye devam ettiler, önlerini görmekte zorlanıyorlardı.

Nihayet Raven Bölüğü'nün kamp yerine ulaştıklarında Frewin 3. takımın bulunduğu yere ilerledi. Yüzbaşı Morris kuru bir çadırın içinde sıhhiyeci Collins, Piper ve Clark'la görüşme yapıyordu.

Morris, gün sonuna doğru Conrad'ın orada olduğunu ve 17.00 civarlarında raporla birlikte üsse hareket ettiğini teyit etti.

"Daha sonra onu hiç görmediniz mi?" diye ısrar etti Frewin.

"Hayır, ben görmedim."

Diğerleri de ona katıldı. Conrad tekrar görünmemişti.

"Ya adamlarınız? Öğleden sonra ne yapıyorlardı?"

Morris kaşlarını çattı.

"Dinleniyorlardı. Bunu neden sordunuz?"

Soruya aldırmayan Frewin devam etti:

"Dikkat çekici bir şey gördünüz mü?"

"Ne yani? Askeriniz yoklamada bulunmuyor ve bunun için 3. takıma geliyorsunuz! İyi iş teğmen!"

Parker Collins araya girdi:

"Adamınız yola çıktıktan sonra ben bir şey duydum."

"Ne? Ne duydunuz?" diye endişeyle sordu Frewin.

"Gidişinden yarım saat sonraydı sanırım. Boğuk bir patlama sesi duydum. Sanki el bombası patlamış gibi. Bu

beni biraz şaşırttı, çünkü çatışmaların olduğu doğu yönünden gelmiyordu, arkamızdan gelmişti. Daha sonra başka bir ateş sesi duymadığımdan üzerinde durmadım."

"Conrad'ın yola çıktığı patikadan mı geldi patlama sesi?"

"Evet, bu taraftan olabilir."

Frewin ona yarım ağız teşekkür etti ve tekrar fırtınaya çıkmak için aceleyle yürüdü. Monroe onu kolundan tutarak "Oraya şimdi gitmek temkinli bir davranış değil!" dedi.

"Bu el bombası sesi ve Conrad'ın kaybolması sizi tedirgin etmiyor mu?"

"Ediyor teğmenim ve bana gitmemiz gerektiğini söylüyorsanız elbette sizi takip edeceğim ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"İyi ya da kötü fikir, gidiyoruz Monroe."

Neredeyse silinmiş ayak izlerini takip ederek tekrar yola çıktılar. Frewin'in içini karanlık bir önsezi sarmıştı. Collins'in çadırda söylediklerinden sonra içinden bir türlü söküp atamadığı bir kâbus. Alınan rövanş. Kışkırtıcılığın doruğu.

Tahrik edici bir tekrarla MP'yi küçük düşürerek gücünü ispatlayan katilin imzası.

Çok çabuk davranmalıydılar. Rüzgâr üzerlerine kar tanelerini savurarak tüm gücüyle esiyordu. Üniformalarının bütün kıvrımları karla kaplanmıştı. Eldivenlerine rağmen parmakları uyuşuyordu. Kış soğuğuna karşı mücadeleyi kaybederken dikkatleri giderek dağılıyor, yola salınmış kuklalar gibi ilerlemeye çalışıyorlardı.

Frewin bir önceki gün fark ettiği şekilsiz ağacı tanıdı; bu ağaç, açıklığa giden yolun ağzındaydı. Attıkları her adım büyük bir güç gerektiriyordu. Dondurucu kar tabakasına bata çıka ilerlemeye devam ettiler.

Siyah kayanın yanından geçtiler.

Hava birdenbire duruldu, rüzgâr kesildi ve kar taneleri havada uçuşmayı bıraktı.

Fener karanlığı yardı. Biçilmiş ağaç gövdesini ve çalılıkları aydınlattı.

Karanlık bir kütle görüldü. İnsan şeklinde bir kütle. Kara yığılıp kalmış.

Frewin öne doğru atıldı ve kar tabakasının altında buz olduğunu düşündüğü şeyin üzerinde kaydı. Kütleyi yakasından kavrayarak ışığın altında parlayan buz parçacıklarının örttüğü yüze baktı.

Conrad'ın ağzı açık, donuk gözleri yarı açıktı.

Frewin, ellerinin arkasından bağlanmış olduğunu gördü, kendi kelepçeleriyle. Ve askerini doğrultmak isterken akıl almaz bir şey oldu.

Conrad'ın göğüs kısmı teğmenin ellerinde çatırdayarak yukarı kalktı. Karın boşluğu tamamen yok olmuştu.

Conrad'ın karnı sökülüp alınmıştı. Bağırsaklarının tümü karın üzerine yayılmıştı. Yapışkan parçalar halinde. Her yerde vardı. Metrelerce ötede bile. Kar üzerlerini örtmekte zorlanıyordu, sanki iğreniyormuş gibi.

Bu, katliamdan da öte!.. Teğmenin ilk düşüncesi bu oldu. *Hayvanca! Korkunç!*

Frewin biraz önce neden kaydığını anladı. Zavallı adamın donmuş kanının üzerine basmıştı.

Conrad ölmüştü.

Tam Larsson'ın öldürüldüğü yerde.

Ve verilen mesaj daha açık olamazdı: Frewin ve adamlarının işi bitmek üzereydi.

Yırtıcıyı bundan böyle kimse durduramazdı.

Hiçbir şey.

62

Sabahın aydınlığı soluktu, birbirlerini öldüren insanların korkunç dünyasına ışık vermek istemiyor gibiydi.

Frewin gerideki üsten kendisine bir cip tahsis ettirmişti ve uçsuz bucaksız görünen yolda son sürat ilerliyordu. Ara sıra ters yönden gelen mühimmat kamyonlarıyla karşılaşıyor ama etrafındaki manzara –alabildiğine uzayıp giden orman– hiç değişmiyordu. Üç saatlik bir sürüşten sonra kampa vardı. Buradaki ara yollar karla karışık çamurla kaplıydı. Ön cephelerden gelen yaralılar burada toplanıyor ve mekanize birliklerin akaryakıt ihtiyaçları sırayla gideriliyordu. Kan kokusu akaryakıt kokusuna karışıyordu. Frewin'in midesi bulandı. Bünyesi, etrafa sinmiş benzin kokusunu tümüyle reddediyordu. İki çadırın arasına saklanıp midesi iyice boşalana kadar kustu. Kilisenin anısı içine işlemişti. Cehennemden bir yarık açılmış gibi, topraktan fışkıran alevler gözünün önünde canlandı.

Boyutlarıyla hangardan farksız, elli çadırdan oluşan hastaneye ulaştı. Durumlarına göre, ya evlerine ya da siperlere geri yollanacak en az bin yaralı toplanmıştı buraya. Teğmen, aradığı kişiyi bulmak için bunca yolu tepmiş ama yarım saatin sonunda hâlâ bir sonuç elde edememişti. Biraz önce kendisine gösterilen sağlık ekibinden bir subaya seslendi:

"Hemşire Ann Dawson'ı arıyorum, onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Binbaşı Callon'ın seyyar sağlık ekibinde çalışıyor."

Subay cevap vermeden önce bir süre onu süzdü.

"Evet, galiba biliyorum... Doğru, Binbaşı Callon ekibiyle birlikte bu sabah geldi. Onları B yolunun sonunda, harekât bloklarının yakınında bulabilirsiniz sanıyorum."

"Teşekkür ederim." Frewin bir an durdu ve "Nereden geldiklerini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hiç fikrim yok, kendilerine nerede ihtiyaç varsa oraya gidiyorlar, daha ziyade ön cephelerin yakınına. Şimdi acelem var, özür dilerim."

Frewin ona bir kere daha teşekkür ederek subayın gösterdiği yöne doğru yürüdü. Beş dakika sonra nihayet Ann'i görebildi. Bir tarafı tamamen açık bir çadıra giriyordu. Ensesinde toplanmış sarı saçı, kararlı ama yumuşak ifadesi, zarif ve uyumlu hareketleriyle yine çok güzeldi. Frewin yanına yaklaştı. Genç kadın yedek ilaç kutularını bir rafın üzerine diziyordu.

"Günaydın" dedi Frewin biraz tedirgin bir ses tonuyla.

Ann arkasını dönmedi; tek kolu bir an havada kalakaldı. Daha sonra işini tamamlayarak yüzünü ona çevirdi. Ağzını açmadan dikkatle teğmeni inceledi. Bakışları buz gibiydi. Ne şaşırmış ne de endişelenmişti; kişiliği göz önünde bulundurulursa bu pek iyiye işaret değildi. Frewin konuşarak yumuşatabilecekleri esaslı bir öfke nöbetini kayıtsızlığa tercih ederdi.

"Larsson ile Conrad öldü" diye açıkladı.

Genç kadının haberi sindirmeye gayret ederken göz kenarlarının kırıştığını fark etti. Ama ardından kollarını göğsünde kavuşturdu, yine kötüye işaret.

Ann soğuk bir ifadeyle "Bütün bu yolu bana bunu söylemek için mi kat ettiniz?" diye sordu.

"Öldürüldüler. Yazın işlenen cinayetler hakkında çok şey bilen biri tarafından. Siz bunları başkasıyla..."

"Sözünüzü hemen kesiyorum teğmen! Bunlar hakkında kimseyle görüşmedim. Burada herkes beni yanına fazla yaklaşılmaması gereken tatlı kaçık olarak görüyor. Bir *kız* arkadaşım var ve bu tip şeyleri dinlemekten hiç hoşlanmıyor.

Her gün yaşadığımız dehşet ona yetip de artıyor bile. Dolayısıyla hayır, bu bilgiler benden çıkmadı."

Frewin yavaşça başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyordum. Tekrar başladı Ann. Aynı kasaplık, aynı kanın lisanı. Aynı kişi olduğuna eminim."

"Ne istiyorsunuz? 'Sizde olmayan kadınca bakışı' hizmetinize vermemi mi? Daha sonra beni bir kenara fırlatmanız için mi? Bir kere daha düzdükten sonra?"

"Bu sefer doğruca bize saldırıyor. Çevresinde avlanmıyor, onu avlayanların peşinde."

"Yani? Ne dememi bekliyorsunuz? Yazık olduğunu mu? Adamlarınız için üzgün olduğumu mu? Aslında üzgünüm. Başınız sağ olsun. Lanet savaş!"

"Ann, çok şey biliyor, tedirgin edecek kadar çok şey biliyor. Ve soruşturma esnasında sizinle birlikteydik."

"Artık büyük bir kızım. Kendimi koruyabilirim."

"Bunu yapanın elinde çok fazla imkân var, her şeyi yapabilir. Bizimle beraber olduğunuz takdirde daha güvende olursunuz."

"Sizden iki yüz kilometre uzaktayım ve beni ormana götürmeyi mi teklif ediyorsunuz, onun yanı başına? Bu, kendimi canavarın ağzına atmak olmaz mı?"

"Şeytani biri ve çok hesaplı, buraya kadar gelmenin bir yolunu bulacaktır. Hep beraber olmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Frewin ona iyice yaklaştı.

"Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?" diye şaşkınlıkla sordu.

Ann'in bu konuda bilgisi olması onu hayrete düşürmüştü.

Ve birdenbire gurur duvarı yerle bir oldu, Ann geri geldi. Frewin'in daha önce tanıdığı duygulu ve gerçek kadın.

"Siz ne sanıyorsunuz? Her şeyi birdenbire silebileceğimi mi? Elbette biliyorum. Bilgiler alıyorum, uzaktan da olsa sizi takip ediyorum. İki senedir bu anı, bu tür bir soruşturmaya katılmayı bekliyordum."

"Ama neden?"

Ann kahkahayı bastı.

"Bunu bana siz mi soruyorsunuz? Çok iyisiniz doğrusu! Kendisi hakkında tek söz etmeyen 'gizemli Teğmen Frewin' ve aramızda geçen bunca şeyden sonra benden itiraf bekliyorsunuz!"

Genç kadın şaşkınlıkla başını sallıyordu. Frewin içini çekti.

"Üzgünüm" diye kabullenmek zorunda kaldı. "Ben..."

Ann hiç geri adım atmadan devam etti:

"Asıl kötüsü ne biliyor musunuz? Size her şeyi söylemeye hazırım. Ama beni tekrar soruşturmaya dahil edeceksiniz. Sonuna kadar. Koşullar ne olursa olsun. Suçlunun sorgulanmasına katılacağım. Hiçbir kısıtlama olmayacak."

Frewin tereddüt etti. Genç kadının işe kendini nasıl verdiğini ve doğru sonuçlar çıkardığını gayet iyi biliyordu. Buna çok ihtiyaçları vardı. Acil olarak. Böylece Ann onlarla beraber olacaktı. İki yüz kilometrelik mesafe konusunda haklı olsa bile, Frewin katilin buraya gelerek vurabileceğini seziyordu. *Kendini kandırma. Seninle böyle bir pazarlığa gireceğini biliyordun ve bunun için geldin. Onu tekrar almak için. Onu özledin*. Frewin kendisiyle yüzleşmeyi bırakarak Ann'e "Eşyalarınızı alın" dedi. "Üstlerinizle ben konuşurum. MP'nin bir hemşireye ihtiyacı olduğunu bir şekilde kabul ettiririz. Bunu siz düşünmeyin. Sizi kampın girişinde bekleyeceğim, gecikmeyin, yolumuz uzun."

"Konuşmayı ben yapacağım."

Ardından meydan okurcasına ilave etti:

"Bu sefer rahat olun, beni soruşturmada tutmak için benimle sevişmenize gerek olmayacak."

63

Cip eriyen karla balçığa dönen yolda sarsılarak ilerliyordu. Bir saattir ormanın içinde yol alıyorlardı.

"Adamlarınız ne âlemde?" diye sordu Ann.

"Yorgunlar. Pişirmeden yemek zorunda kaldıkları tayınlar, kir pas içinde kalmak, soğukta uyumak, bunca gerilim... Ama her gün çatışmaya katılan askerlerin yanında yine de iyi sayılırlar. Bunun farkındalar ve yakınmıyorlar."

Frewin aslında dile getirdiklerinden çok daha fazla acı çektiklerinin farkındaydı. Clauwitz, Forrell ve Baker'dan sonra, Larsson ile Conrad'ın da öldürülmeleri, acının yanında korkuyu da getirmişti. Bozulan moralleri ekibi yiyip bitiriyordu.

Yüzleri tek tek gözünün önüne geldi. Göründüğünden çok daha kırılgan genç Matters. Aralarına yedi ay önce katılmış olmasına rağmen ekibe hemen dahil olan ve her şeyi en iyi şekilde yapmak isteyen Donovan. Ve korkularından kurtulmak için hemen harekete geçen Monroe. Kafalarındaki şüphelerle hepsi birbirine benziyor ve her biri kendi inancıyla diğerinin boşluğunu doldurarak birbirlerini tamamlıyorlardı. Bu nedenle birbirine kenetlenmiş bir ekiptiler. Ruhları yaralı bu adamlar savaş nedeniyle yakınlarından uzak düşmüş ve burada, onun komutası altında, kendilerine bir aile kurmuşlardı. Bir caninin yavaş yavaş yok ettiği bir aile.

Ann tekrar konuşmaya başlamadan önce yutkundu. Yola çıktıklarından beri ikisi de fazla konuşmamıştı.

"Benimle ilgili bilgi edinmeye çalıştınız mı?."

"Hakkımda çıkan söylentileri mutlaka biliyorsunuzdur" diye cevap verdi Frewin. "Bu tip söylentileri duymak için mi bilgi edinmeye çalışayım? Sizin askeri dosyanıza ulaşabilirdim, belki daha da fazlasına. Ama insanların kendilerini anlatmalarını tercih ederim."

"Sizin için her şey sezgilere, bilinçaltına bağlı, değil mi?"

"O kadar da değil. Yazılı raporlar ve dedikodular yerine bakışlara, davranışlara, vurgulamalara daha çok güveniyorum, hepsi bu."

Kısa bir sessizlikten sonra Ann "İki yıldan beri MP'nin sürdürdüğü her soruşturmayı takip etmeye çalışıyorum" diye itiraf etti gözlerini yoldan hiç ayırmadan. "Revirde çalışmak bunu kolaylaştırıyor, öyle ya da böyle oraya bir kere uğruyorsunuz, biraz dikkatli olmak ve... bazı meslektaşlarımdan MP göreve çıkınca bana haber vermelerini istedim. Böylece insanların hakkımda neler düşündüğünü tahmin edebilirsiniz."

Frewin dikkatini yola vererek sessiz kaldı.

"Kısacası, işte bu sayede, gecenin birinde kendimi sizinle Seagull'da bir cesedi muayene ederken buldum."

Ann gayriihtiyari mantosuna sarınarak sözlerine devam etti:

"Sizin ilginizi çeken, nedenini bilmek, değil mi? Bir hemşire cinayetlerle neden bu kadar ilgileniyor? Soruşturmaya nasıl bu kadar kolayca dahil olabiliyor ve cani ruhlar hakkında nasıl bu kadar şey biliyor?"

Ann'in yüzünde asabi bir gülümseme belirip kayboldu.

"Bunun küçüklüğümden beri içimde olduğunu söylersem bana inanır mısınız? Tabii ki bunun farkına sadece iki sene önce vardım ama bu hep içimdeydi, ortaya çıkarılmayı bekliyordu."

"Neden iki sene önce? Bu arada ne oldu?

Ann hemen cevap vermedi. Omuzlarını kaldırdı ve sözlerine devam etmeden derin bir nefes aldı:

"Ailemde babam tanrı gibiydi. Ne isterse hiç tartışmadan yerine getirirdik. Emir vermekten başka bir şey yapmazdı ve

buna uymayanların vay haline. Fazla ayrıntıya girmek istemiyorum ama resmi görüyorsunuz sanırım. Çocukluk ve yetişkinliğe giden dönemde duygusal referanslarım korku ve şiddet oldu. Bu durumdan kurtulmak, aşağılanmanın yerine bir şeyler koymak için güçlü bir karaktere ihtiyaç vardır, sizi bu konuda temin edebilirim. Ya kafanızı sudan çıkarırsınız ya da boğulursunuz. Ve bir şekilde ben... ben sizin bu katillerin, sürekli travmayla yetişmiş bu adamların portresini çizdiğinizde neden bahsettiğinizi bildiğimi sanıyorum. Aynı şeyleri sanki ben de yaşamışım gibi hissediyorum, tek fark benim iyi tarafa düşmem."

Genç kadın yutkunurken, Frewin yan gözle ona baktı. Konuşurken kendine güven duyduğu sanılabilirdi, ama böyle olmadığı belliydi.

"Biliyorsunuz, uzun zamandır herkes, yeni Kutsal Kâse'ymiş gibi 'psikopat' sözcüğünü kullanıyor. Psikoloji, psikanaliz, bilim, tüm bu disiplinler bizi daha az korkan varlıklar haline getirmek için çocukluk korkularımızı, dini korkularımızı yok etmeye çalışıyor. Oysa kişilik korku üzerine kurulur, bu bizim türümüzün evrimindeki en önemli öğelerden biridir. Tarihöncesi çağlardan beri yırtıcılardan hep korktuk ve şimdi artık yırtıcılar dışarıda, gece yarısı ormanlarda dolaşmıyorlarsa bile, bu korkuya hâlâ ihtiyaç duyuyoruz, tıpkı merdivenden inerken tırabzana tutunma ihtiyacı hissetmemiz gibi. Bu en temel ihtiyaç, parmaklık vazifesi gören korkuyla binlerce senelik bir evrim. Ve bizi bundan yoksun bırakmak istiyorlar. Ortak belleği silmek bu kadar kolay değil!"

"Psikopatların bu yeni korkuyu temsil ettiğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Yatağımızın altında veya dolabın içinde canavarın olmadığı, endişelerimizin bilinçaltımızdan kaynaklandığı söylenerek, mantıksız, sağduyuya dayanmayan korkular yok edilmek istendi; bu yapılırken de türümüzün ihtiyaçları göz önünde tutulmadı."

"Korku insani bir ihtiyaç mı yani?" diye şaşkınlıkla sordu Frewin.

"Evet, insan ırkını koruyan bir tür tırabzan. Korku olmasa insan denetim altında tutulamazdı, aklımızı kaybederdik, hiçbirimiz kendimize hâkim olamazdık, en vahşi içgüdülerimiz tekrar ortaya dökülürdü, çünkü güdüleri hizaya getiren ve onları kontrol etmemizi sağlayan şey korkudur. Güçlü ve iktidar tutkunu bir türün bir arada yaşayabilmesini işte bu korku sağlar. Başkalarından, dışarıdan gelen yırtıcılardan duyulan korku, medeniyetin doğuşundan bu yana insanları işbirliği yapmaya zorlamıştır. Bunu ortadan kaldırırsanız insan temel içgüdüsüne teslim olur; yani sadece arzularını tatmin etmek ister; mevcut kaynaklar için rakip olarak gördüğü başkalarının toprağını işgal eder; bencil ihtiyaçlar, beslenmek ve seksten başka bir şey kalmaz geriye. Korku olmadan... kaostan başka bir şey beklenemez."

"Ve bugün bu bilim dallarına bu nedenle mi böyle ilgi gösteriliyor?"

"Bundan eminim. Dolaptaki canavarın yerine *psikopat* konuluyor. Bu, insani bir ihtiyaç. İnsanlar yataklarının altına bakmadan huzurla yatabiliyor. O zaman korku duymak için başka bir neden bulunmalı. Psikopat bu noktada ortaya çıkıyor. Çünkü o da sizin ve benim gibi *normal* bir insan görünümünde ama akla hayale gelemeyecek kötülükleri yapabiliyor ve işin kötüsü bunu tamamen bilinçli olarak yapıyor, *arzuları* ve *ihtiyaçları* doğrultusunda. Bu durumda bir tür canavar oluyor. Bizim dünyamız ile bizlerin anlayamadığı kendi dünyası –kanın dünyası– arasında yaşayan bir varlık."

Frewin genç kadının nereye gelmek istediğini anladı ve şeytanın avukatlığına soyunarak onun oyununa katıldı:

"*İçeriden* gelen bir tehlikeyle bizi korkutmak toplum için tehlikeli bir mekanizma değil mi? Birbirimizden kuşkulanmamıza yol açarak medeniyetimizi şekillendiren sosyal bağları zayıflatma tehlikesi içermiyor mu?"

"Bu korkunun sapkınlığı işte tam burada. Bizi birbirimize kenetlemek yerine birbirimizden koparmaya çalışırsa ne olur, düşünsenize."

"Pek iyimser bir tablo çizmiyorsunuz."

Ann ormanı işaret etti.

"Bu savaş sizi çok mu iyimser kılıyor? Bizler, *evrimleşmiş, medeni* varlıklar! Bunca evrim, keşif ve ne olduğumuz hakkında bilimsel varsayımdan sonra aramızdaki sorunları barbarca yöntemlerle çözümlememiz gerekiyor! Bugün, hâlâ! Ve bu daha ne kadar sürecek? Elli sene sonra hâlâ savaşacak mıyız? Üç yüz sene sonra? Bin sene sonra? Hâlâ bu şekilde mi yaşayacağız? Şu çok açıklayıcı Craig: Çocukların ilk oynadığı oyun birbirlerini öldürme oyunu. Bu, bizim içimizde; istesek de istemesek de insan bir yırtıcı. Canlıların en korkuncu."

Bir nefes aldıktan sonra karamsar ve alçak sesle ilave etti:

"Bu yok edici davranışlar, asırlarca süren evrime, ahlaki ve ruhsal köleliğe karşı koyamaz. İnsanların bu gezegendeki diğer türlerden daha baskın olmasına ve medeniyetin şekillendirici boyunduruğuna rağmen bunlar hâlâ varlıklarını sürdürebiliyorlarsa şu gerçekle yüzleşmemiz gerekiyor: Bu psikopatlar, şu anda aradığımız katil türünden varlıklar tesadüfen burada değiller. Bugün artık şunu yadsıyamayız: Onlar bir mesajın taşıyıcısı."

Ann hüzünle beyaz ufka bakıyordu.

"Bu mesaj da şunu iletiyor: Bir türün dünya üzerindeki hâkimiyeti onun hayvani üstünlüğünü sürdürebilmesine bağlıdır. Hâkimiyetimizi koruyabilmek için canavar kalmamız gerek."

"Şunu mu demek istiyorsunuz? Korku insanlara yararlıdır ama bugün geliştirdiğimiz türdeki korku, varlığımızı sürdürebilmemiz açısından iyi değildir. Öyle mi?"

"Evet, bundan korkuyorum. Önümüzdeki birkaç on sene içinde insanın hayvanlığının farkına varacağına inanıyorum ve bu farkındalık insanın kendisini reddetmesine yol açacak.

Gelişmemiz için gerekli olan tüm umutlar kararacak; bir canavardan başka bir şey olmadığını gören insan, türünün devam etmesi için nasıl sevişebilir, nasıl mücadele edebilir? Ve bu dinamikle aşırıya varan bir bireycilik, empatiden uzaklaşarak şahsi zevklerin peşinde koşmak gibi davranışlar ortaya çıkacak, işte bunun korkusunu yaşıyorum."

"Başımızın belası şu katiller gibi" dedi Frewin.

"Neden olmasın? Onlar bizi bekleyenin habercisi. Bu savaşın başından beri etrafımda olanları izliyorum ve bunlardan garip neticelere, daha doğrusu kesin neticelere varıyorum. Tüm insanlar sinir hastası, az ya da çok, ama bu hep böyleydi. Mükemmel olmayan bir dünyada hayatta kalabilmek için mükemmel değiliz. Savaşta insanlar o denli duygusal gerilimlere maruz kalıyorlar ki, sinir hastalıkları medeni olan her şeyin üstüne çıkıyor. Savaşlar içgüdüsel davranışların evrimini hızlandırıyor. Ve günlük yaşamda gördüklerim, bu inancımı pekiştiriyor."

Frewin karşılık vermedi. Genç kadının tüm söylediklerinde kendi düşüncelerini buluyordu. *Gözlerini açık tutuyor, hepsi bu. Yaşamın önünden geçip gitmesini beklemeyen tutkulu biri, yaşamın kabuklarını soyuyor ve o kadar güçlü deviniyor ki, gidişatını değiştiriyor*. Direksiyonu daha sıkı tuttu. *Hepsi bu değil. Şunu söylüyor: Hepimiz sinir hastasıyız ve bunu doğru şekilde kullanabilirsek güçlü oluruz. Konuşmaya öfkeli babasından bahsederek başlaması tesadüf değildi, bu hâlâ taze bir yara*.

"Peki ya bizim türümüz sizin gibi davranabilseydi? Ruhundaki yaralarıyla yüzleşip bunları bir güç haline getirebilseydi?"

Ann dönerek ona bir göz attı.

"Bu yetmezdi" diye karşı çıktı. "Gölgede kalan taraflarını kullanabilme yetisi uyanık olmasını sağlar, canavarların gizli lisanını öğretir, ama kendi karanlıklarından kurtulmasına yetmez."

"O zaman ne? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok, tahlillerinizden çıkarılacak sonuç bu mu?"

Ann elini alnına götürdü.

"Larsson ile Conrad'ı öldüren adamı bulalım" dedi bezgin bir sesle. "Belki onda bir cevap buluruz."

Frewin genç kadına bakabilmek için gözlerini yoldan ayırdı. Kendisinden, trajik çocukluğundan bahsetmemek için onu bu tartışmaya sürüklemişti. Cinayetlere duyduğu merakın farkına varmasını sağlayan iki sene önceki olaydan da söz etmemişti. Frewin bunlardan hiçbir zaman söz etmeyeceğini anladı. Bu onun sırrıydı.

Başından beri hissettiği endişelerin doğrulandığını gördü: Genel olarak cinayetler hakkında daha fazla bilgi edinmek arzusuyla bir katilin peşinden gitmek değildi onun derdi. Bunu kendisi için yapıyordu.

Kim olduğunu bulmak için.

Bir katilin derinliklerine nüfuz ederek kendininkileri aydınlatmak istiyordu.

Frewin neden bu kadar yakınlaşmış olduklarını kavradı. Hiç soru sormadan onu hissetmişti.

Aynı yaratığın peşindeydiler.

İnsanlıklarının.

64

Kışın gün çabuk sona eriyordu; güneş ormanı kızıl renklerle sarmalıyor ve yerini gece soğuğuna bırakarak başka diyarlara gitmekte aceleci davranıyordu.

Frewin'in cipi kamp yerine gece varabildi. Matters sıcak bir çadırda kahvesini içerek onun gelmesini bekliyordu. Hemşireyi selamlayıp hemen söze girdi:

"Verdiğiniz emir üzerine cinayet mahallini incelemek için bu sabah ormandaki açıklığa gittik. Kar örtüsü iyice kalınlaştığından fazla bir şey bulamadık. Ama Donovan, Conrad'ın ayaklarının dibinde karın örtmediği bir çukur keşfetti. Biri buraya yirmi santimetreye on beş santimetre boyutlarında ve yaklaşık on santimetre derinliğinde bir nesne veya dikdörtgen bir kaide yerleştirmiş."

"Ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Monroe bunun bir teçhizat sandığı olduğunu düşündü; Donovan ise büyük bir Kutsal Kitap olabileceğini."

"Ya siz? Siz ne olabileceğini düşünüyorsunuz?"

Frewin, çavuşunun hislerinin kuvvetli olduğunu biliyordu.

"Ben... bunun, katilin malzemelerini koyduğu kutu olduğunu düşünüyorum. Bence her cinayetinde ihtiyacı olan şeyleri küçük bir kutuda ya da Monroe'nun söylediği gibi çelik bir sandıkta taşıyor."

Matters yutkundu ve derin bir nefes alarak açıklamaya girişti:

"Conrad'ın nasıl öldüğünü biliyoruz. Doktor onu inceledi. Karnının bir bıçakla açıldığını düşünüyor. Çok derin bir kesik. Karın boşluğundan tüm bağırsakları dışarı çıkarılarak içine pimi çekilmiş bir el bombası konulmuş. Conrad'ın elleri

arkasında bağlı olduğu için hiçbir şey yapamamış. Doktor patlayıcıya ait bir sürü parça buldu içeride."

Frewin'in gözünün önüne bir önceki gece fırtınada gördükleri geldi. Etrafa dağılmış bağırsaklar. Fenerin mavi ışığı altında, Conrad'ın açık bir çukura benzeyen gövdesi.

"Kaçamamış mı?" diye sordu Ann. "Kendini koruyamamış mı?"

Matters başını salladı.

"El bombasının içine yerleştirildiğinin muhtemelen farkına varmadı, çok acı çekiyor olmalıydı... Conrad nasıl bu tuzağa düştü? Bu hiç ona uygun değil, genellikle şüpheci davranırdı."

Frewin diğer adamlarının orada olmadığını fark ederek endişelendi.

"Monroe ile Donovan nerede?"

"Eşyalarımızı topluyorlar, yola çıkmalıyız teğmen. Neredeyse iki saat önce haber geldi. Düşman doğu yönünde on beş-yirmi kilometre gerilemiş. Mevzilerimizi ileriye çekiyorlar ve bu öğleden sonra, ele geçirilmiş bir şatoya hareket edeceğiz. Raven Bölüğü güvenliği sağlamak için oraya gitti bile. Bu akşam kuru ve sıcak bir yerde uyuyacağız."

MP'nin hayatta kalan dört üyesi ve hemşire malzemeleriyle birlikte cipe binerek, adım adım giden uzun bir kamyon konvoyunun ortasında, çamurlu bir yolda ilerlediler. Üçgen şeklindeki ve her köşesinde üç kule bulunan, surları yıkık şatoya ulaşmak bir saatlerini aldı. Burada yüz senedir dini bir topluluk yaşıyordu. İç avluda bir kilise, iki samanlık ve donmuş kan derelerinin fark edildiği uzun bir ahır vardı.

Bir süredir orada bulunan bir astsubay MP üyelerinin şaşkın bakışlarını görünce açıklamada bulundu:

"Düşman kaçıp giderken burada yaşayan papazları kurşuna dizmiş ve ne kadar at varsa hepsini boğazlamış."

"Herkesi öldürmüşler mi?" dedi Monroe.

"Raven Bölüğü geldiği sırada üç ya da dört kişi hâlâ yaşıyordu, hala hayattalar mı bilmiyorum."

Frewin diğer askerleri yerlerine yerleştiren Yüzbaşı Morris'i fark ederek gruptan ayrıldı. Yirmi kadar araç yüklerini boşaltıyordu.

"Teğmen" dedi Morris onu tanıyarak.

Ardından elindeki not defterine bir göz attı.

"Teğmen Frewin, ekibinizin, istihbarat birimi ve subaylarla birlikte bu kuleye yerleşmesine karar verdik."

"Lojistik organizasyonu 3. takım mı idare ediyor artık?"

"Buraya ilk biz geldik, etrafı düzenleme fırsatımız oldu. Adamlarınızdan biri kaybolduğunda gelip bizi suçlamamanız için sizi tam karşımızdaki kuleye yerleştirdik."

Frewin onun laf sokmasına aldırmadı.

"Takımınızda yaralı veya ölü var mı?" diye sordu.

"Düşmanla sıcak çatışma olmadı. Hepsi çoktan çekip gitmişti. Bir zırhlı araç birliğinin kolaylıkla manevra yapabileceği açık bir alana gittiler; buradan on kilometre kadar uzaktalar. Şimdiki mevzilerinden onları püskürtmek artık mümkün değil."

Frewin onu selamlamadı ve eşyalarını yerleştirmek için adamlarının yanına döndü. Alt katında bir yemekhanenin bulunduğu güney kulesine girdiler; kule, kanlı ahırın hemen yanındaydı ve Frewin, Morris'in onları özellikle buraya yerleştirdiğini düşünmeden edemedi. Katlara çıkmak için tek bir merdiven vardı. Birinci kat revire ayrılmıştı. Can çekişen yaşlı bir adamın başında sıhhiyeci Parker Collins'i gördüler. Ann içeri girdi, Frewin de onu takip etti. Genç kadın yardım teklif ettiyse de Collins buna gerek olmadığını işaret etti başıyla. Ardından Frewin ile Ann'in yanına gelerek fısıldadı:

"Diğerleri öldü, bunun da onların yanına gitmesi yakın, yapılacak bir şey yok. Acılarını dindirmek için biraz morfin verdim, hepsi bu."

"Konuşabildiler mi?" diye sordu Frewin.

"Yabancı bir dilde, hiçbir şey anlamadım. Sadece bu adam İngilizce konuşabiliyordu, ama kısa bir süre sonra sayıklamaya başladı. Ama yine de birkaç kelime edebildik. Öğleden sonra hepsinin avluya getirildiğini ve birdenbire mermilerin kendilerini biçtiğini anlattı, bunlar onun kullandığı kelimeler. Bizim çocuklar gizlenmiş patlayıcılar, 'hoş geldiniz hediyeleri' var mı diye etrafı araştırdılar, ama bir şey bulunamadı."

"Yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın" dedi etti Ann, Frewin'in hoşnutsuz bakışına rağmen.

Merdivenleri çıktılar. İkinci kat istihbarata tahsis edilmişti. Oldukça sessiz üçüncü katta ise subayların odaları vardı. Taş koridorları ve merdiven basamaklarını aydınlatmak için duvarlara kandiller asılmıştı. Dördüncü katta kimse yoktu. Koridor, dış duvar boyunca dolanıyordu ve koridor boyunca dini topluluğun onlarca yılda tekrar tekrar düzenlediği koğuşlara açılan kapılar sıralanmıştı. Yüzlerce kişinin şatoda yaşayabileceği bir düzen kurulmuştu. Amaçları neydi? Yoldan geçen hacıları konuk etmek mi? Büyük bir dini tarikat yaratmak mı? Frewin metal sandığını ve asker heybesini bir odaya koymakla yetindi, yatağının üzerindeki tahta haçı yerinden aldı ve başucu komodininin bir çekmecesine fırlattı. Kuledeki hiçbir odanın penceresi yoktu. Çalışma masası vazifesi gören bir kürsünün üzerinde şamdana dikilmiş bir mum yanıyordu, bir diğeri başucu komodininin üstündeydi. Ham meşeden büyük bir dolap duvara yaslanmıştı. Frewin tavanın ahşap olduğunu fark etti. En üst kattaydılar, üzerlerinde sadece çatı arası bulunmaktaydı.

Frewin tekrar serin koridora çıktı, rüzgâr ıslık çalarak mazgallardan içeri giriyordu. Ann'in bitişik koğuşa yerleştiğini gördü. Diğer koğuşlara sırasıyla Matters, Donovan ve Monroe yerleşmişti. Geriye kalan on kadar oda boştu ve kimse buralara ışık koymayı gerekli görmemişti.

"Bizden uzak mı duruyorlar?" diye sordu Monroe kapısının eşiğinden.

Frewin gözlerini karanlığa dikerek ona bakmadan cevapladı:

"Birinin bize saldırdığının farkındalar. Kimse bu uğursuz hikâyenin ortasında kalmak istemiyor. Yüzbaşı Morris bizi tesadüfen buraya yerleştirmedi." Monroe'ya döndü. "Biz vebalıyız Monroe. Bu fikre kendinizi alıştırın."

"Conrad ile Larsson'ın katilini yakalayacağımıza inanıyor musunuz?"

"Bunun içi her yolu deneyeceğiz."

"Kendi güvenliğimizi sağlamak için de sırayla nöbet tutsak iyi olur, değil mi?"

"Sayımız yeterli değil. Önümüzdeki günlerde büyük enerjiye ihtiyacımız olacak. Bu şekilde nöbet tutmak bizi birkaç günde bitirir. Ve kolay bir av haline geliriz. Merdiven başında, koridorun bir kapısı var, ona içeriden bir asma kilit takarız, anahtarı da bende durur. Biri içeri girmek isterse kilidi sökmesi gerekir, bu da bizi uyandırır."

Monroe pek ikna olmadıysa da onayladı. Frewin onun bu işi bir an evvel sonuçlandırma arzusunun yanında büyük bir endişe duyduğunu da fark etti. Monroe meydan okumayı severdi. Hadiselerin ortasına dalmak onu hiçbir zaman korkutmamıştı. Ama neye meydan okuduğunu bilmesi şarttı.

"Hadi bakalım akşam yemeği için bir şeyler bulmaya gidelim ve bu gece herkes yastığının altında bir silahla uyusun" diye konuşmaya bir son verdi Frewin. "Yarın her şeye baştan başlıyoruz. Onca zaman öldürmediyse, bunu kendisini unutturmak için yaptığına eminim. Ona çok yaklaşmıştık, çok."

Monroe başını yavaşça sallayarak onayladı.

O kadar yaklaşmıştık ki, diye düşündü Frewin, *adamlarımı bu kadar iyi tanımasam katilin içlerinden biri olduğuna yemin edebilirdim*.

65

Frewin şafak sökmeden önce, saat altıya doğru uyandı. Yatmadan önce hazırladığı tasta yüzünü yıkadı. Kandilleri yakmak için buz gibi koridora çıktı. Kesintisiz bir hava akımı duvarları yalayarak alevleri titretiyordu.

Tam koğuşuna geri dönmek üzereyken birkaç metre ötede bir ayrıntı dikkatini çekti. Donovan'ın kapısının önünde koyu bir leke. Solgun alevler lekenin üstüne yansıyarak dans ediyordu. Frewin yaklaştı ve bir dizini yere koyarak eğildi, ani bir endişe sarmıştı içini. Parmaklarının ucuyla sıvıya hafifçe dokundu ve işaretparmağını ışığa doğru kaldırdı.

Kan.

Bir fırlayışta ayağa kalkarak kapıyı açtı.

Koğuş kapkaranlıktı ama Frewin karşısına ne çıkacağını biliyordu.

İnsanın içine işleyen bir koku, taze et kokusu ve onun yanında daha acı, insanı dehşete düşüren bir başka koku: iç organların kokusu, kan kokusu.

Frewin koridordaki çivilere asılı kandillerden birini kaptı ve önüne doğru tuttu.

Donovan yatağına uzanmıştı.

Şaşkın bakışlarla teğmene bakıyordu.

Frewin yaklaştı ve Donovan'ın bakışları Frewin'in arkasındaki bir noktaya asılı kaldı.

Zavallı askerin boğazı kırmızı bir bulamaç haline gelmişti. Yaradan çıkan kanı olduğu gibi emen çarşaflar sanki hep böyle kıpkırmızıymış gibiydi.

Teğmen hızla düşündü.

Koridorun kapısı kalktığında kapalıydı, bunu görmüştü. Ve tek anahtar kendisindeydi.

Suçlu buradan başka bir yerde olamazdı. Bu odaların birindeydi. Gece boyunca orada saklanmıştı.

Frewin silahını almak istedi ve eli, kemerindeki boşluğa geldi. Kalktığında tabanca kılıfını beline takmamıştı. Kalp atışları hızlandı. Odayı bile doğru dürüst incelememişti. Arkasında ne olduğunu bilemezdi, köşede veya kapının arkasında. Frewin kendi etrafında döndü ve gölgeleri aydınlatmak için lambayı önüne uzattı.

Gölgeler aniden geri çekilerek kayboldu.

Kimse yoktu.

Frewin odanın dışına fırlayarak Ann'inki de dahil olmak üzere bütün kapılara vurdu. Bunu yaparken tek kelime etmedi. Silahını almak için odasına koştu ve koridora çıkarak herkesin toplanmasını bekledi. Hepsi uykulu gözlerle koridora çıktı.

"Hemen giyinin ve silahlarınızı alın" diye fısıldadı Frewin başka bir açıklamada bulunmadan.

İki dakika kadar bekledi ve hepsi birden geri geldi. Bir lamba daha almasını istediği Ann bile gecikmemişti. Frewin yine fısıldayarak "Donovan öldü" diye fısıldadı. "Kapı hâlâ kilitli ve bu da demek oluyor ki katil bizimle aynı yerde. Şimdi tüm koğuşları teker teker kontrol edeceğiz. Monroe, makinelini al. Birbirimizden ayrılmıyoruz. Ann, siz arkamızda kalın!"

Ann bir an tereddüt ettikten sonra teğmenin emrine boyun eğdi.

Başta Frewin ile Monroe olmak üzere silahları önlerinde, tüm kapıları açtılar.

Hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Koridordan bir tehlike gelmemesi ve arkalarından bir saldırıya uğramamak için Ann ile Matters'ı koridorda bırakarak yatakların altına varana kadar her yeri gözden geçirmişlerdi. Donovan'ın katilinin ellerinden kaçıp gitmesi imkânsızdı. Son odadan çıktıklarında Monroe arkadaşlarına tuhaf bir ifadeyle baktı.

"Artık paranoyak olmaya başlıyorum" diye söylendi uyarırcasına.

Hepsi ona doğru döndü.

"Donovan'ı bir hayalet öldürmedi" diye ilave etti Monroe. "Ve katili hiçbir yerde bulamadıysak, bu onun aramızdan biri olduğunu gösterir."

Makinelisini yavaşça yukarı doğru kaldırarak namlusunu Ann'e çevirdi.

"Monroe, silahınızı indirin!" diye emretti Frewin.

"Teğmen, başka türlüsü mümkün değil..."

"MONROE!" diye bağırdı Frewin. Sesi korkutucuydu.

Askerine doğru bir adım attı. Ann tişörtünün altında kaslarının gerildiğini gördü. Kötü bir şey olmasından korkuyordu. Frewin vurursa Monroe'ya büyük zarar verebilir ve işin sonu kötüye varabilirdi.

"44 numara ayakkabı giymediğimi ve fiziki açıdan, arkadaşlarınıza yapılanları yapacak güce sahip olmadığımı hepinize hatırlatmak isterim."

"Hakkı var" dedi Frewin. "Katil hâlâ burada değilse koridora başka bir giriş olmalı."

"Gizli bir geçit mi yani?" diye dalga geçti Monroe.

"Neden olmasın?" diye araya girdi Matters. Gerginliğin azalması onu biraz olsun rahatlatmıştı. "Sonuçta burası bir şato."

"Katil bunu nereden bilsin? O da dün bizimle gelmedi mi? O gizli geçidi buldu da biz nasıl bulamadık?"

"Çünkü akşam boyunca geçidi aradı" diye fikrini söyledi Frewin. "Şu anda önemli olan bu değil. Bizden kaçtı. Şimdi Donovan'la meşgul olmamız gerekiyor. Önümüzdeki gece için özel tedbirlere başvuracağız. Kimse yalnız uyumayacak."

Bu gizli geçit fikrine pek ikna olmayan Monroe içini çekti.

Donovan'ın yanına döndüler. Frewin hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan her yeri araştırmalarını emretti. Arkadaşlarının kanından başka bir şey bulamayınca birinci kattaki revirden bir sedye temin ederek onu aşağı indirdiler. Soluk gün

ışığında avluyu mide bulandırıcı bir koku sarmıştı. Yarım düzine kadar atın iskeleti yakılıyordu.

Kırk yaşlarında, kırlaşmış sakalı, ince uzun boyuyla Albay Schloebbel, Ann ile Frewin'i merdivenlerde durdurdu.

"Teğmen, Tuğgeneral Toddwarth arka mevzilerimizde kaldı, burada sizin üstünüz ben olacağım. Yüzbaşı Stanley'nin ekibi güvenlikten ve savaş esirlerinden sorumlu olacak. Takımların günlük durumu hakkındaki raporları ve firarilerin izlenmesini sizden isteyeceğim."

Frewin albayın sözlerini bitirmesini bekledi.

"Bu gece bir adamım daha öldürüldü."

"Şatoda mı?"

"Evet."

Albay neye uğradığını şaşırmış gibiydi.

"Sizin güvenliğinizi sağlamanın bir... bir yolunu bulacağız. Binbaşı Genko'yla bu konuda görüşeceğim..."

"Şimdi değil albay. Bir planım var ve bunun için serbest hareket etmem gerekiyor. Biraz zamana ve sessizliğe ihtiyacım var.

Biraz daha konuştuktan sonra Schloebbel, Frewin'in her istediğini ona sağlamayı kabul etti.

Yukarı çıkarlarken Ann "Bizi korumak için adam vermelerini neden istemediniz?" diye sordu.

"Çünkü katilin alışkanlıklarını değiştirmesini istemiyorum. Bunlardan faydalanarak onun kim olduğunu tespit etmeye çalışacağız, o bunları değiştirirse işimiz zorlaşır. Bu pisliği artık köşeye kıstırmak istiyorum."

"Bu yolda devam etmenin ne anlamı var? Şimdiye kadar ne öğrendik ki?"

"Ayrıntılar, sadece ayrıntılar, ama artık çok biriktiler, bunlar onu ele verecektir."

"Belki de, ama başından beri yanlış bir yolda olabileceğimizi de hesaba katmamız gerek ve onun hakkında bildiklerimizi tekrar gözden geçirmeliyiz."

"Katilin Hriscek olduğuna inanmamız için çok fazla çaba sarf etti ve biz de buna inandık, daha sonra altı ay boyunca

cinayet işlemedi. Mutluluğunun doruğundayken altı aylık bir suskunluk. Bu tesadüf değil, onu ele geçirmek üzereydik, bundan eminim, çıkardığımız sonuçlar bizi ona çok yaklaştırmıştı ve kendini o denli tehdit altında hissetti ki tüm bu zaman boyunca sakin durmayı becerdi."

Frewin'in çok ciddi bir ifadesi vardı ve alnı kırışmıştı. Ann dönen merdivenin ortasında elinden tutarak onu durdurdu.

"Aklınızda bir fikir olduğunun farkındayım ve bu sizi endişelendiriyor, ne olduğunu bana söylesenize. Sadık bir köpek gibi sizi izlemeye gelmedim. Konuşun benimle."

Frewin dilini dudaklarında gezdirerek alçak bir sesle düşüncelerini dile getirdi:

"Neden Donovan'ı bu gece öldürdü? Neden Monroe'yu ya da beni değil? Koridorun en ucundaki odalarda biz vardık. Şimdiye kadar katil aramızdaki en güçlülere saldırdı, sanki yavaş yavaş bizi korumasız bir hale getirmek için. Neden buna devam etmedi?"

Ann yüksek sesle düşündü:

"Boş koğuşlardan birindeki bir gizli geçitten gelmişse karşısına ilk çıkan Monroe'nun odası olmalı; aslında evet, Donovan'a saldırmasının bir mantığı yok."

"Tabii, gizli geçit Donovan'ın odasına açılmıyorsa. Bu sabah bir ipucu aradık, ama saklı bir mekanizma bulamadık. Gerekirse her yeri altüst edip bu gizli kapıyı bulmamız gerekiyor."

Ann onayladı ve tam merdivenleri tırmanmaya devam edeceklerken aklına başka bir varsayım geldi.

"Başka bir açıklaması olabilir" diye açığa vurdu düşüncesini. "Monroe..."

Frewin ona döndü ve gözlerini hemşireninkilere dikti. Ekibinde herkesin birbirinden şüphelenmesini istemiyordu.

Ann başını öne eğdi ve hiçbir şey söylemeden merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Oysa bu geceki olaylara bakılırsa gerçeği kabullenmek gerekiyordu; katilin Monroe'nun odasını atlayarak Donovan'a saldırması doğal değildi. Üstelik Monroe sağ elini

kullanıyordu. Ayakkabı numarasını hatırlayarak bir saniye için gözlerini kapadı. 44 numara.

Frewin'in şimdiye kadar anlattıklarına göre Larsson da, Conrad da katilden şüphelenmemişlerdi, kendilerini öldüren darbenin nereden geldiğini görememişlerdi. Kayda değer bir karşı koyma belirtisi bulunamamıştı. *Ya katil onların arkadaşlarından biriyse*?

Frewin'in hoşuna gitse de gitmese de, bundan sonra bir gözü Monroe'nun üzerinde olacaktı.

Ölüm içeriden bir yerden geliyorsa daha fazla hayatta kalamayacakları kesindi.

Şimdilik tek bir gerçek vardı.

Herkes şüpheliydi.

66

Frewin, Donovan'ın odasını altüst etti.

Şeritleri zeminde yavaş yavaş kara bir leke bırakan kanlı çarşaflar bir köşeye fırlatılmıştı. Teğmen dolabı geriye çekerken Ann duvardaki her girintiyi çıkıntıyı yokluyordu. Kürsüyü, komodini kaldırdı, yatağı yerinden oynattı. Hiçbir şey yoktu. Rulo haline getirilen halının altından da bir şey çıkmamıştı. İçeri açılan bir kapak filan yoktu. Bu katta saklı bir geçit varsa bu odaya açılmıyordu. Ve bu durum Frewin'in kafasını karıştıran soruyu tekrar gündeme getiriyordu: Neden başka bir oda değil de burası tercih edilmişti? Güçlü yapılı bir rakibi uykusunda kolayca haklamak varken neden Donovan'ı öldürmüştü? Donovan narin yapılı bir adamdı ve miyoptu. Uykuda olmasa bile onunla kolayca baş edilebilirdi. Katil merdiven yönünden gelmiş olsaydı, önce Frewin'in odasına girerdi. Gizli geçit boş koğuşlardan birine açılıyor olsaydı, bu sefer de rastlayacağı ilk oda Monroe'nunkiydi.

Sabahki işlerini tamamladıktan sonra Matters ile Monroe geldiler. Ölen arkadaşlarıyla ilgili formaliteleri yerine getirmiş, genelkurmayı haberdar etmiş ve MP'ye ait tüm görevleri doğu kulesinde konaklayan Yüzbaşı Stanley'nin ekibine devretmişlerdi. Yeni gelecek savaş esirleri için başka bir yer bulunamadığı için hücreler ancak burada hazırlanabilmişti.

Frewin onların çökmüş yüz ifadelerini fark etti. Fazla yakınmıyorlardı ama üç gün içinde üç arkadaşlarını arka arkaya kaybetmişlerdi. *Biraz nefes almaya ihtiyaçları var*. Ama pragmatik zihni *buna zaman yok* dedi.

"Doktor Lachamps, Donovan'ın cesedini incelemeyi kabul etti" diye bilgi verdi Matters. "Sizi bu öğleden sonra bekliyor ama ısrarla otopsi yapmayacağını söyledi, buna ne zamanı varmış ne de bu konuda ihtisas sahibiymiş."

"Bununla yetineceğiz. Şimdi kuzey kulesine gidin" dedi Frewin. "3. takımdan herkese sorun, bir şey duymuşlar mı, nasıl uyuyorlar, yatakhanede mi yatıyorlar, kim kimle birlikte, hepsini öğrenmek istiyorum."

"Fazla bir şey söylemeyeceklerdir" diye itiraz etti Monroe.

"Zorlayın. Bizi fazla sevmiyorlar mı? Bizi sevmemeleri için onlara daha fazla neden sağlayın. Üzerlerinde baskı kurun: Mektuplarına el konulacağını, geri mevzilere gidiş izinlerinin iptal edileceğini söyleyin, velhasıl aklınıza gelen ne varsa yapın."

"Bu bir savaş ilanı olur" dedi Matters.

"İçlerinden biri bize savaş açmış durumda, bunu size hatırlatırım! Harekete geçin! Bir sorun olursa Schloebbel'le görüşürüm."

Frewin, hemşireyle yalnız kaldıklarında kürsünün karşısındaki tahta iskemleye attı kendini. Ann yeni bir mum yakıyordu.

"Bildiğimiz onca şey arasında bizi hedefe ulaştıracak bir ipucunun bulunduğundan kesinlikle eminim" dedi Frewin.

"Notlarınız yanınızda değil mi?"

"Sadece kişisel olanlar var, diğerleri kilisedeki yangında kül oldu."

Teğmen elini dağılmış saçlarının arasında gezdirdi.

"Altı ay öncesinde onun hakkında ne biliyorduk?" diye içini çekti. "Cinayetleri tekrar, teker teker ele almamız gerekiyor."

"Hesaplı, içten pazarlıklı ve bizi kullanmasını bilen biri!"

"Doğru. Harrison'ın sandığına Rosdale'in kafasını koyarak bizi tuzağa düşürdü. Suçluyu Hriscek gibi göstererek bizi yanılttı. Onun fala meraklı panayırcıların arasında yaşadığını er geç öğreneceğimizi bilerek eşyalarının arasına gökgünlüğünü ve diğer suç delillerini yerleştirdi. Bunun

öncesinde Hriscek'i Lisa Hiburgh'le konuşmaya ikna etti ve ikisinin, Fergus Rosdale'i onun pençeleri arasına göndermesini sağladı. Ann, bu herif en iyi arkadaşınız olabilir ama öylesine uyanık ki ondan hiç şüphelenmezsiniz! Tüm varlığı, bedenindeki her molekül tek ve bir amaca yönelik: Yakalanmadan öldürmek ve yine öldürmek."

"Beni korkutmak mı istiyorsunuz? İstediğiniz bu mu?" diyen Ann "Özetleyecek olursak" diye sözlerini sürdürdü, "3. takımda olduğunu biliyoruz, tüm cinayetler bu takımın yakınında işlendi. Veya... evet biliyorum bu varsayım pek hoşunuza gitmiyor ama şunu da yabana atmamak gerek: Aramızdan biri de olabilir. MP hareketlerinde son derece serbest ve hep cinayetlerin işlendiği civardaydı."

Bu konuda fikir ileri sürmeyen Frewin başka bir şeyin altını çizmeyi tercih etti:

"Bu astrolojiyle ilgili mizansenin samimi mi, yoksa izleri karıştırmak amacıyla mı yapıldığı konusunda emin değilim. İlk cinayetler talihini yükseltmek içindi, daha sonra onu kışkırttığımızda öfkeye dayalı cinayetler geldi, çiftlikteki aile gibi. Şimdi de intikam almak için MP üyelerini öldürüyor."

"Ya da rahat hareket etmek için. MP onun peşinde olan tek yırtıcı, yapacaklarına rahatça devam edebilmek için onu ortadan kaldırmalı."

"Bizden korkuyorsa, onun çok yakınındayız, kimliğini ortaya çıkarmak üzereyiz demektir. Ne biliyoruz? Korktuğunu nereden biliyoruz?" diye öfkeyle söylendi Frewin.

"Sağ elini kullanıyor, 44 numara ayakkabı giyiyor, güçlü" diye özetledi Ann.

"Bunlar da bizi dört isme götürüyor: sıhhiyeci Parker Collins, Cal Harrison, Rodney Barrow ve John Wilker."

Bilgileri tekrar gözden geçiren Ann ayrıntılara girdi:

"Harrison, Barrow ve Wilker'ın otoriteyle başı hoş değil ve daha ziyade yalnızlığı seven adamlar, özellikle de sonuncusu."

Frewin dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve düşünebilmek için başını öne eğdi.

Birdenbire doğruldu.

"Bizimle dalga geçiyor."

"Ne?" diye sordu hemşire.

"Bıraktığı izlerin hepsi sahte. Dişilik simgesi bir tuzaktı, bizi Lisa Hiburgh'e götürmek içindi, onun Hriscek'i suçlayacağını biliyordu. Çiftlikteki ayak izleri de bence sahteydi!"

Ayağa kalkarak odanın içinde ileri geri yürümeye başladı.

"Larsson cinayetinde ayak izlerini silmeye özen gösterdi. Kendisini ele verebileceğini düşündü. Çitlikteyse hiçbir şey yapmadı, çünkü bu bir aldatmacadan başka bir şey değildi!"

"Her cinayette bir şeyler öğreniyor" diye karşı çıktı Ann. Çiftlikte çok kan vardı, her şeyi örtbas edemedi. Daha sonra hatalarından ders çıkardı."

Frewin aynı fikirde değildi, başını iki yana salladı.

"Çiftlikteki ayak izleriyle ilgili Conrad'ın gözlemlerini hatırlayın: Katilin ağırlığını topuğuna vererek yürüdüğünü, kendine özgü bir yürüyüşü olduğunu düşünmüştü."

"Evet ve biz de hiç bu ipucu üzerinde durmadık."

"Çünkü çok belirsiz bir ipucuydu. İyi ki de öyleymiş, çünkü bunun da bir tuzak olduğu kanısındayım. Bunun nedeni, kendisine uymayan ayakkabılarla yürüyor olmasıydı. Katilin 44 numara ayakkabı giydiğine bize inandırmak için ayakkabıların uçlarını bir şeylerle doldurdu. Takımındaki bir arkadaşı uyurken postallarını çalması çok kolaydı."

Ann kollarını kavuşturdu.

"Ya da o kadar hesaplı davranıyor ki, hepsinin tuzak olduğuna inanmanız için her şeyi yapıyor."

"Hayır. Bu durumda ayak izlerini bırakmaya devam ederdi. Larsson'ı öldürdükten sonra bunları ısrarla silmeye çalıştıysa, demek ki başka çaresi yoktu. O gece başka birinin postalını yürütmeye fırsat bulamadı. Katil 3. takımdaki arkadaşlarının alışkanlıklarını iyi bilen biri, Lisa Hiburgh'ün saflığından faydalandığını söyleyerek böbürlenen

Costello'yu yakından tanıyordu. Hriscek'i de iyi tanıyordu, böylece onu suçlayacak uydurma delilleri yarattı. Harrison'ın da bizim gözümüzde ideal suçlu olabileceğinin farkındaydı. Onlara yakın biri."

Ann başını sallayarak "Parker, sıhhiyeci Parker Collins" dedi. "Hepsini tanıyor, onları tedavi ediyor. Tecrübelerimden gayet iyi biliyorum, askerler kendilerine pansuman yapanlara çok çabuk açılırlar. Parker, Hriscek'in hakkında bir sürü şey biliyordu mesela. Küçükken tavukların kafasını kopardığını anlatarak beni ona yönlendirmeye çalışmıştı ama bunu o zaman umursamamıştım."

"Olabilir. Gözümüz üzerinde olsun."

"Ah! Aman Tanrım!"

Ann elini ağzına götürdü.

"Rosdale'in kafası! Biz bunun Harrison'ı suçlamamız için bir kandırmaca olduğunu sandık!" diye bağırdı. "Ya katil oysa ve ilk cinayetinin anısı olarak bunu saklamak istemişse..."

Ann'in farklı yönlere kaydığını fark eden Frewin "Arkadaşları suçlu olmadığına dair tanıklık ettiler" diye hatırlattı.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki hepsi birbirini koruyor. Bu tanıklıkların tümü uydurmaca olabilir! Harrison da herkesi tanıyor, ayakkabı numarası 44, iri cüsseli ve sağ elini kullanıyor."

"İşte, 'sahte ayak izi' mizanseniyle uyuşmayan da bu. Ve aynı şey Parker Collins için de geçerli."

"Şu anda olduğu gibi, sizi şüphelendirmek için yapıyor bunu."

Frewin yüzünü ekşiterek derin bir nefes aldı.

"Hayır, bu çok fazla... Bu kadar kurnaz olamaz ve..."

"Bizi Hriscek'in suçlu olduğuna inandırmak için yaptıkları yeteri kadar kurnazca değil miydi? Hriscek suçlu değilse, o gece oraya gelen katilin ta kendisiydi, Hriscek'i serbest bırakmadan önce Baker ile iki nöbetçiyi öldüren de oydu, belki Hriscek'i de o öldürdü."

Frewin o geceki sahneyi tekrar gözünde canlandırdı. Alevlerin ve patlamaların arasında hedefini gerçekten kendisinin vurduğunu iddia edemezdi. Hriscek ayin odasına girerek gözden kaybolmuştu. Frewin iki el ateş edildiğini duymuştu, kendisinin ilerlemesini engellemek için Hriscek'in ateş ettiğini düşünmüştü, bunu gayet iyi hatırlıyordu ve bundan çıkardığı sonuç da, saldırganının idmanlı bir asker olduğuydu. *Ya bunlar Hriscek'in ayin odasında gelmesini bekleyen katilin açtığı ateşlerse? Kaçmadan önce iki el ateş etmişse, o çılgınlığın ortasında beni Hriscek'i öldürdüğüme inandıran iki el ateş? Mükemmel bir mizansen. Ve gerçek katile soluk alma fırsatı. Şeytani bir plan.*

Heybetli yapısıyla daracık koğuşu dolduran Frewin ellerini beline koymuştu.

"Parker Collins can çekişen papazların başucundaydı" dedi. "Belki de ona gizli geçitten bahsetmişlerdir."

Frewin düşünceleri bir kenara bırakıp harekete geçmeye karar verdi. Gözlerini Ann'e dikti.

"Sorgulamaya hız kazandırmak için Matters ile Monroe'nun yanına gidiyorum. Daha sonra Donovan'ın cesedini inceleyen doktorla görüşeceğim. Bu arada siz revire gidin, bakalım Collins hakkında bir şeyler öğrenebilecek misiniz, papazlarla arasında bir şey geçmiş mi? Öğleden sonra sizi almaya gelirim. Bu katta kimsenin kalmasını istemiyorum, bu çok tehlikeli."

Ann kabul edermiş gibi yaptı.

Aslında kafasında bambaşka fikirler vardı.

67

Ann, Frewin'le birlikte aşağı indi, bununla beraber teğmenin avlunun diğer ucunda gözden kaybolduğundan emin olmak için burada beş dakika kadar bekledi ve tekrar yukarı çıktı.

Odalarının bulunduğu kata çıkarken her katta farklı gürültülerin olduğunu fark etti. Savaş cephesinden getirilen yaralıların tedavi edildiği revire fısıltılar, talimatlar, inlemeler hâkimdi. İstihbarat biriminin bulunduğu ikinci katta telsizlerden gelen bip sesleri, mikrofonlarına eğilmiş operatörlerin fısıltıları duyuluyordu. Üçüncü katta ise bir avuç subay kendi aralarında tartışıyordu. Ann yukarı vardığında, rüzgârın uzayıp giden müziğinden başka bir şeyin duyulmadığı kendi boş katlarının kapısını itti. Koridorda yanan tek kandilin zayıf ama sıcak ışığı mazgallardan giren gri ışıkla kontrast oluşturuyordu. Koğuşların kapısı kilitli değildi. Ann beşinci koğuşa kadar yürüdü ve kapısını açtı. Açık kapıdan solgun bir ışığın geldiği oda karanlıktı. Ann bir kibrit kutusu bularak mumlardan birini yaktı. Monroe'nun odasında da diğerlerinde olduğu gibi çok az bir eşya vardı. Yatağını kusursuzca toplamıştı ve metal sandığı buradaki varlığının tek kanıtıydı.

Frewin'in hoşuna gitse de gitmese de, Ann endişelerinden bir türlü kurtulamıyordu. Ya kötülük içeriden geliyorsa? Conrad ile Larsson'ın öldürülmeleriyle ilgili ayrıntıları öğrenmek için MP'nin diğer üyeleriyle konuşmuştu. Her cinayette Monroe'nun bir işi vardı; yalnız başına bir yerlere göreve gitmişti... Bunlar doğrulanmış mıydı? Biraz kabaydı

ve ekibin en öfkelisiydi. *Yalnızlığı da seviyor mu? Hayır... Bu grupta zaten hepsi öyle*! Ann aklına gelen bir düşünceyle gülümsedi. *Başlarında Frewin gibi bir örnekle başka türlü olmaları mümkün değil*!

Şahsi eşyalarının bulunduğu sandığı açmak için eğildi. Özenle katlanmış giysiler. *Bu herif ya manyak ya da askeri disipline kendini iyice kaptırmış*. Buruşmamalarına dikkat ederek giysileri yatağın üzerine çıkardı. Bunların altında bir kutu çikolata ve üç paket sigara buldu. Daha sonra erotik bir dergi. Monroe'nun içine bir şey saklamadığından emin olmak için sayfalarını karıştırdı. Bir şey yoktu. Yerine koyarken birdenbire bir suçluluk duygusuna kapıldığını hissetti. Monroe'nun özel hayatına girmişti. Saygısızca en gizli şeylerini karıştırıyordu. *Bu bir araştırma. Röntgenci değilim. Evet, çok erdemli olduğum söylenemez ama röntgenci de değilim*!

Bunun üzerine sandığın dibine göz gezdirdi. Düşünmemek için hızla hareket ediyordu. Mektuplar: Monroe'nun akrabaları, kız kardeşi ve iki arkadaşı. Kız arkadaşı yok.

Ann içini çekti. Bu mektupları okumalıydı mı? Monroe'dan şüphelendiği için pişmanlık hissediyordu. Ne bekliyordu ki? Başka bir kesik kafa mı? İtiraflarını yazdığı bir defter mi? *Başladığını bitir*.

Yazım hatalarıyla dolu, bazıları zor okunan mektupları gözden geçirdi. Savaştaki bir askerin, yakınlarıyla sıradan yazışmalarıydı.

Dizleri acıyan Ann yere oturdu.

Arkasından rüzgârın hafif esintisi devam ediyordu.

Monroe'nun aleyhinde hiçbir şey bulamamıştı, şüphe uyandıracak hiçbir şey.

Aniden giysilere doğru eğildi. Bir ipucu arayarak, bir kan lekesi bulmaya çalışarak hepsini özenle elden geçirdi. Yine bir şey bulamadı. Azıcık kurumuş topraktan başka bir şey yoktu. Eğilerek yatağın altına baktı. Orada da bir şey yoktu. Dolap, başucu komodini ve kürsü, hepsi bomboştu.

Ann doğruldu. *Mademki buradasın, diğer odalara da bakmalısın.* Elinde küçük şamdanıyla dışarı çıkınca duraksadı. Frewin'in eşyalarını da karıştırmalı mıydı? Bu ne işe yarardı? Frewin'in şüpheli olması düşünülemezdi bile. Buna rağmen içindeki şüpheyi söküp atamıyordu. Bunun zaman kaybı ve ahlaksızlık olacağını fısıldayan sağduyusu ile bu fırsatı kaçırmak istemeyen hastalıklı bir merak arasında sıkışıp kalmıştı. Bu işi yapmak için bir özrü vardı. *Bir bahane*! Bu, teğmene biraz daha yaklaşmasını sağlayabilirdi. *Hayır, bunu yapamam. Buna hakkım yok*! Frewin, genç kadına açık davranmıyordu. Kendisi, Frewin'e açılmıştı, o ise bir duvardan farksızdı. Bu duvarın arkasına geçme fırsatını yakalamıştı, onun hakkında daha bir şeyler öğrenmek, meşru bir davranıştı.

Ben ona gerçekten kim olduğumu söyledim mi? Ne yaptığımı?

Ann başını salladı, kendinden iğreniyordu.

Ergenlik dönemimden beri ahlaksız biri olduğumu bilse ne düşünürdü? Bunca zamandır arzularıma kendimi teslim ettiğimi? Arzularıma? Hayvani arzularıma, evet! Bir saat için bile olsa var olduğumu hissedebilmek, yalan da olsa sevildiğime inanmak için durmadan tanımadığım insanlarla yattığımı bilse? Bu katilleri kovalama nedenimin, içlerindeki karanlıklar olduğunu ve bunların beni çok çektiğini itiraf etsem ne derdi? Bir adamla yatmadığım takdirde depresyona girdiğimden bahsetsem? Bu denli sapık mıyım ben? Evet. Bunu ona söylemeli miyim?

Teğmenin kapısının önüne kadar gelmişti.

Ne bekliyorsun? Oraya gireceğini pekâlâ biliyorsun, bunun için iyi ya da kötü sebepler bulmaya çalışma boşuna.

Midesi düğüm düğüm olmuş bir halde içeri girdi. Kendinden iğreniyordu. Ergenlik döneminden beri hep böyle olmuştu. Depresyona girmemek için şefkat ve orgazm arayışlarıyla günahı içinde taşıyordu. Ama başka bir adamla geçirdiği her geceden sonra kendisinden daha fazla nefret ediyordu.

Ve cehennemi döngü bitmek bilmiyordu. O anlarda, özellikle akşam vakitleri her şeyi yapmaya hazır oluyordu. İlk önce korkunç bir yalnızlık hissediyor, ardından bacaklarının arasını bir sıcaklık kaplıyor ve nihayet şehvet beynine ulaşıyordu. Bu durumda hemen bir erkek bulması gerekiyordu. Deliliğinin içine onu da sokuyor, istediğini vermesi için ona yalan söylüyor, onu kullanıyordu. Hepsi birkaç saatliğine de olsa kendini unutmak içindi. Bu onun 'kötülüğü'ydü. Onu dünyanın dışında yaşamaya zorlayan bir lanetti, dengesini sağlaması da imkânsızdı, çünkü şafağın ilk ışıklarında utanma duygusu öne çıkıyor ve yanındaki adama sevgi duymak yerine ona acıyarak kaçıp gidiyordu. Bir ilişki bazen günlerce sürüyor ama hep aynı şekilde bitiyordu: Adam onda tiksinti uyandırıyordu.

Seneler geçtikçe Ann bu durumun çocukluğuna bir tepki olduğunu anlamıştı. Babasına. Sorunun ismini koymak hiçbir şeyi düzeltmemişti. Küçük bir kızken yaşam çizgisi altüst olmuştu, daha çok küçükken babası onu kötülüğün kıyılarına sürüklemişti ve Ann de oradan değişmiş olarak geri dönmüştü.

Daha ergenlik çağlarında bedeni tutuşmuş olarak.

Ann için tek bir gerçek vardı: Travmalar kötülüğe kapıyı açıyor ve kötülük bir kere kapıdan girdi mi zihne yerleşiyordu. Yaşamın kıvılcımını dengeleyen, bu kozmik kötülüktü. Evrim, yaşamı belirliyorsa, entropi de kötülüğü belirliyordu. Travmalar varoluşun bu kaotik yıkımına yardımcı oluyordu.

Ann içindeki bu karanlık gedikleri kapatmaya gayret etmişti. Bir kitaptan alınan şu cümlenin yardımıyla: "Hiçbir şey donup kalmaz. İnsan kendisinin efendisidir." Buna inanmak, bunu uygulayabilmek istiyordu.

Bedenini arzularına teslim etmeyi sürdürürken, bir çözümün, bir umudun peşinde, sürüyle insanla beraber olmuştu. Gecelik koşuşturmalarında biraz olsun durup dinlenebilmek umuduyla. İki sene öncesinde Yann Darshan'a rastlayana kadar. Onu sakinleştirmeyi başaran gizemli ve

müşfik bir askerdi. İçgüdülerine teslim olmadan ilk defa bir *ilişkiye* girebilmişti. Durum çok karışıktı, savaş devam ediyordu ve memleketten uzakta, cephedeydiler, bununla birlikte ilişkileri haftalarca sürmüştü. Yann bazen tuhaftı, ulaşılmaz, korkutucu biri oluyordu, ama bu hemen geçip gidiyordu. Daha sonra bir sabah Ann'e Yann'ı tanıyıp tanımadığı sorulmuştu. Ann'i önce bir istihbarat subayı, daha sonra da MP'dekiler sorgulamıştı. Yann ölmüştü. Son üç ayda beş kişinin öldürülmesiyle ilgili olarak kendisini tutuklamaya gelenlere ateş açmıştı. O bir katildi, bir seri katil. Zevk için öldürüyordu. Ann hiçbir şeyin farkına varamamıştı. En ufak bir şüphe bile düşmemişti içine. İşte o zaman Yann'ın neden hiç gözlerinin içine bakmadığını anladı. Ve canileri inceleme saplantısı böylece ortaya çıktı. Onlara olabildiğince yaklaşmak istiyordu. Ann bunun kurtuluşuna giden yol olduğunu kavramıştı. Katiller ne kadar aşağılık olurlarsa, içlerindeki karanlıklar da o kadar büyük olacaktı. Ann onların bakışlarını –içlerindeki uçurumun aynalarını– araştırarak, onlar gibi olup olmadığını anlayacaktı. Yaralanmış bir kız çocuğu muydu, yoksa insanlığı uçurumlara sürüklemek isteyen kötü bir kadın mı?

Bu yüzden MP bir sağlık ekibine ihtiyaç duyarsa kendisini haberdar etmelerini istemişti hemşirelerden. Cinayetle, şiddetle yüz yüze gelmek istiyordu. Ta ki bu uğursuz işe bulaşana kadar.

Şu son iki senede, gece ya da gündüz, kontrol edemediği güdülerine ara sıra yenilerek yaşamını devam ettirmişti. Craig Frewin'e rastlayana kadar. Onunla beraberliği süresince bu güdüleri zayıflamıştı. Belli bir yere *odaklanmıştı*. Saplantılı arzusu tamamen Frewin'e yönelmişti. İstediği her şey onda vardı. Sadece onda, başkasında değil. Arzusunu tatmin ettikten sonra bile ona dönmek istiyordu. Onda diğerinden alınan hazzı görmüş, bencilce alınan hazdan uzak, paylaşılan bir zevk bulmuştu.

Ann, teğmenin sandığını açmaya koyuldu. Kendiliğinden, neredeyse istemsiz hareketlerle yapıyordu bunu. Neden

korkuyordu? Bir katilin çekiciliğine kapılmış olmaktan mı? Peşinde oldukları katilin Frewin olması mümkün müydü? Kendilerinden daha kurnaz bir katil. Oyun oynamayı seven. Kendi sürek avını düzenleyen bu tür bir kişilik için, araştırmaların merkezinde olmaktan daha keyif verici ne olabilirdi?.

Bundan vazgeçmeliyim. İmkânsız, o olamaz.

Kendisini rahatlatmaya mı çalışıyordu? Oysa Yann onu bir güzel oyuna getirmişti...

Ama o zaman bugün olduğum gibi değildim. Hiçbir şey bildiğim yoktu.

O kadar farklı mıydı?

Frewin'in sandığında okuyacağı kitaplar, kalemler ve not defterleri vardı. Psikoloji kitapları ve Conan Doyle'dan iki roman.

Ann'in parmakları sandığın dibine serili mektuplara değdi. Onlarca. Neredeyse yüze yakın. Hepsi aynı adrese yazılmış: Patty Frewin, karısı.

Ann metal kapağı kapattı.

Bir hayaleti seven bir adama nasıl âşık olabilirdi?

Âşık olmak... En nihayet itiraf etmişti bunu.

Ann içini çekerek dışarı çıktı. Ne bekliyordu?

Kendisine mi, Frewin'e mi kızgın olduğunu bilemeden kendi kapısının önünden geçti.

Yan tarafında Matters'ın odası vardı.

Gözlerini sürekli kendisinden kaçıran genç çavuş.

Oraya da girmeliydi. *Zayıf biri. Larsson ve Baker gibi devleri öldüremez, Rosdale'in cesedini yemekhanedeki kasap çengellerine asması ise imkânsız*!

Yine de kimse ihmal edilmemeliydi.

Elindeki mumla odaya girdi. Yatak üstünkörü düzeltilmişti. *Ya da yeni bozulmuş.* Ann, sandığını yatağın altına saklayan tek kişinin Matters olduğunu fark etti. Küçük şamdanını başucu komodininin üzerine koyarak sandığı demir kulplarından tutup kendine doğru çekti. Küçük bir asma kilidi vardı. Şansına açıktı. Matters sandığını sadece bir

yerden bir yere giderken kilitliyor olmalıydı, dışarıya her çıktığında değil. Sandığı açtı. Giysiler, İncil... İlk bakışta doğal görünen şeyler.

Sonra ahşap bir taban.

Açmakta zorluk çekmediği çift katlı bir taban.

Merak uyandıran garip bir nesne ve kahverengi deri kaplı bir not defteri. Ann burada yeni bir düzenleme yapılmış olduğunu fark etti, tozun içinde parmak izleri seçiliyordu.

Matters günlüğünü ve kayışında kurumuş kan lekeleri olan kamçısını saklıyordu.

68

Donovan'ın cesedini inceleyen doktor elli yaşlarında, uzun yüzü kırışıklarla kaplı bir adamdı. Kırlaşmış kıvırcık saçları gür kaşlarıyla aynı renkteydi.

"Size tek söyleyebileceğim bu. Boğazı kesilerek öldürülmüş. Bıçak neredeyse kemiğe kadar saplanmış ve boynun ön tarafını olduğu gibi kesmiş."

"Yani bağıramazdı, öyle mi?"

"Kesinlikle bağıramazdı."

"Buna mukabil çok miktarda kan fışkırmış."

Doktor onayladı. Bu olay Frewin'i kuşkulandırmıştı. Adamlarının arka arkaya öldürülmesi aklını karıştırdığından bu konu üzerinde düşünememişti. Oysa katil, boğazını kesmek için Donovan'ın çok yakınında durmuş olmalıydı; bu durumda üstüne başına bolca kan sıçrardı. Bununla birlikte sadece odanın dışında biraz kan birikintisi bulmuşlardı. Kan içinde kalmış olması gereken biri için bu çok azdı. Ne yapmıştı? Arkasından kanı temizlemiş miydi? Bu imkânsızdı, öyle olsa bunun izlerini zeminde fark ederlerdi. Üstünü değiştirdiğine dair de bir belirti yoktu. O zaman arkasında hiçbir iz bırakmadan nasıl kaçabilmişti?

Bekledi. Kan üzerinde kurudu. Peki, ya kapının önündeki leke? Ayakkabılarından veya kullandığı bıçaktan akmış olabilir mi?

Bu da, katilin kendi mekânına kanlı giysileriyle döndüğü anlamına geliyordu. Ve kimse bunu fark etmemiş miydi?

"Silah muhtemelen uzun ve geniş ağızlı bir av bıçağı" diye açıkladı doktor.

"Askerlerinki gibi mi?"

"Evet."

Frewin, doktorun omzunun üzerinden baktı ve Ann'in ameliyathane haline getirilmiş odanın perdesini açarak içeri girdiğini gördü. Genç kadını heyecanlandıran bir şeyler olduğunu hemen anladı.

"Sizinle hemen konuşmalıyım."

Frewin doktora teşekkür ederek onun yanına gitti.

"Ne oldu?"

"Bunu bilmeniz gerekir diye düşündüm."

Frewin'i dördüncü kata kadar neredeyse sürükleyerek çıkardı ve eline bir mum alarak kimsenin kalmadığı en uçtaki koğuşa götürdü. Ardından teğmeni içeri sokarak kapıyı kapadı. Mum alevinin portakal rengi ışığı yüzlerini yaladı.

"Şuna bakın!" dedi Ann mumu yere koyarak.

Birkaç saniye beklediler ve alev odanın içine doğru hareketlenerek dans etmeye başladı. Alevin titremesi mumu neredeyse söndürecek kadar arttı.

"Burada hava akımı var" dedi Frewin. "Geçit burada olmalı."

Ann doğruca dolabın içine girerek, sol üst köşesini çekti. Karşılarında karanlık bir boşluk belirdi.

"Harikasınız."

"Elimde mumla odamdaydım ve aklıma odaları dolaşarak alevin titreşimlerine göre araştırma yapmak geldi. Ve işte netice!"

"Siz mutlaka aşağıya da inmişsinizdir" diye tahminde bulundu Frewin.

Hemşire gülümsedi.

"Hazırlıklı olun, bu papazlar çok şaşırtıcı adamlarmış."

Dar bir merdiven şatonun derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Frewin önlerini görmeleri için el fenerini almaya gitmişti. Basamaklar bitmek bilmiyordu; rutubetli ve tozlu bir koridora vardıklarında bacakları neredeyse tutmuyordu. Yüzeyin metrelerce altındaydılar. Hava akımıyla kımıldayan

örümcek ağları yuvarlak tavanı ve duvarları kaplamıştı. Zemin, sert topraktı.

Frewin mümkün olduğunca uzağı aydınlatmak için feneri başının üstüne kaldırdı. Dar geçit yirmi metre kadar ileride kollara ayrılmıştı.

"Burası çok büyük" diye fısıldadı teğmen.

"Biraz bekleyin, daha hiçbir şey görmediniz."

İlk kavşağa kadar yürüdüler. Burası duvarlar boyunca oyuklarla kaplıydı, şarap şişeleriyle dolu yüzlerce oyuk vardı. Frewin yana doğru bir adam atarak, içi yine şişelerle dolu on metre genişliğinde bir odaya girdi. Aralıklarla konmuş fıçılar bu arı kovanı görüntüsünü kesmesine kesiyordu ama Frewin nereye bakarsa baksın burada inanılmaz bir şarap koleksiyonunun olduğunu görüyordu.

"Burada ne yapıyorlarmış?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Birkaç şişeye baktım. Tüm bölgelerin, ülkelerin ve senelerin şaraplarını topluyorlarmış sanırım."

Şu işe bak! Yüzlerce, binlerce şişe! Ve Frewin kısa zaman öncesine kadar burasının düşman işgali altında olduğunu anımsadı. Bu rezervi gözlerden saklayabilmek için talihleri çok yaver gitmiş olmalıydı doğrusu.

"Daha ileri gitmedim. Koridorlar ve odalar o kadar çok ki, şatonun her kulesine varan bir çıkış bulabiliriz sanıyorum."

Frewin onayladı.

"Parker Collins can çekişen papazlardan birine bu saklı yeri itiraf ettirmiş olmalı. Bizim aradığımız adam ya o ya da 3. takım buradan faydalanabilsin diye papazın söylediklerini arkadaşlarına anlatmış. Ve katil de bunu öğrenmiş."

Sesleri bu yeraltı labirentinin duvarlarında uğursuzca yankılanıyordu.

"Yukarı dönelim. Monroe ve Matters'la daha ayrıntılı bir inceleme yapmak istiyorum."

Matters'tan söz edildiğinde Ann sesini çıkarmadı. Frewin, hiçbir adamının şüpheli olarak görülmesini istemiyordu. Henüz Matters'ı suçlayan bir şey yoktu ve Ann onun hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için günlüğüne bir

göz atmak istiyordu. Zamanları azalıyordu. Matters, düşündükleri gibi bir kuzu değilse, tekrar saldırmasına izin vermeden onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmalıydı.

"Bu keşfimizi kimse bilmemeli" diye ekledi Frewin.

Ann fenerin ışığında, ölmüş karısına sürekli yazan bu garip adama baktı. Duygularını açığa vurmadığı için kendisini kutladı. *Hangi duygularını*? Artık hiçbir şey bilmiyordu. Acı mı çekiyordu? Öfke mi duyuyordu? *Neden öfke olsun? Bana hiçbir borcu yok, hesap vermesi de gerekmiyor*. Ama bu mektuplar onu fena halde incitmişti, bunun farkındaydı. Ve onun dudaklarına, burnuna, gözlerine ve ellerine bakarken Ann hangi duygunun etkisi altında olduğunu anlayıverdi: kıskançlık. Frewin'i arzuluyordu. Sadece onu.

Kendisini toparlamak için gözlerini kırpıştırdı.

Kafası planlarıyla meşgul olan Frewin genç kadının karmaşık duygularını fark etmemişti.

"Ona bir tuzak kuracağız" dedi.

69

İki nöbetçi güney kulesinin girişini koruyor, diğer ikisi merdivende nöbet tutuyordu. Mesaj her yere iletilmişti: Bu gece kimse ölmeyecekti, giriş korunuyordu ve MP nihayet rahat bir uyku çekebilecekti. Bu, katilin egosunu kışkırtacak ve yakalanmayacağından emin, yeraltı geçitlerinden çıkarak saldıracaktı. Frewin onun MP'yi yıpratmak için saldırılarına devam etmek istediğinden emindi. Gizli geçit sayesinde her türlü imkâna sahip olduğunu düşündüğü sürece saldırıya geçecekti. Bu, onun için çok çekiciydi.

"Cinayetlerini sergilemeyi seviyor" diye hatırlatmada bulunmuştu teğmen. "Güvenliğin artırıldığı yüksek sesle ilan edildikçe öldürme arzusuna direnemeyecektir. Gücüne inanıyor, bunu kullanacaktır."

Yeraltı labirentini baştan sona tekrar inceleyen Frewin iki giriş daha fark etmişti: Biri doğu kulesinde, diğeri 3. takımın bulunduğu kuzey kulesinde. Bunu görünce, diğer birimlerden yardım istememeye karar vermişti, bu durumun fark edilmesinden veya askerlerin bunu kendi aralarında yaymalarından korkuyordu. Bu durumda planı suya düşerdi. Stratejisi sessizliğe dayanıyordu. Aşağıda sadece üçü olacaktı.

Matters, katilin doğu kulesini tercih etme ihtimaline karşı buranın girişinde bekleyecekti. Monroe, gelmesinin en çok beklendiği kuzey kapısını gözlerken, Frewin ortada duracaktı. Koridorların büyük çaplı bir merkezden dağıldığını keşfetmişlerdi. Bir çıkıştan diğerine varmak için buradan geçmek şarttı. Matters ile Monroe, şüphelinin içeri girdiğini

görünce her türlü kaçış yolunu kapatarak, Frewin onu ortada kıstırana kadar belli bir mesafeden takip edeceklerdi.

Ann, Frewin'i şaşırtarak, sorgulamada bulunmak şartıyla odasında kalmayı kabul etmişti.

Frewin, aslında onun zamana karşı yarıştığını bilmiyordu. Bu yalnız kalma fırsatı, ona Matters'ın odasına giderek günlüğünü gözden geçirme şansını tanıyacaktı. Çavuşun şüpheli olduğu ortaya çıkarsa, Frewin'i hemen uyarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Üçünün kendilerini güvende hissederek aşağıda yalnız kalmaları Ann'i çok endişelendiriyordu.

Böylece herkes kendi küçük planını uygulamaya koymuştu.

Her şeyin istendiği şekilde sonuçlanması umuduyla.

Ann bir saatten beri yalnızdı.

Gün batarken aşağı inmişlerdi. Frewin risk almak istemiyordu. Gerekirse gün ışıyana kadar bekleyeceklerdi. Ann küçük şamdanını alarak soğuk ve esintili koridora çıktı. Koridorda sadece iki yağ kandili yanıyordu. Ve kimseler görünmüyordu.

Hiç ses çıkarmadan hemen yanındaki koğuşa girdi ve sandığın dibindeki özel günlüğü tekrar buldu. Doğruldu ve ardından bir an tereddüt etti.

Bu odada mı, benimkinde mi? Hangisi daha güvenli?

Ann nihayet kalmakta karar kıldı. Kürsünün karşısındaki iskemleye oturdu ve deri kaplı küçük defteri açtı. Matters'ın geniş kıvrımlar ve kendinden emin olmayan çizgilerle yuvarlak karakterli bir yazısı vardı. Bir çocuğun yazısı gibiydi. İlk sayfalar bir sene öncesine gidiyordu. Çavuşun karakterini aydınlatacak bir sözcük veya bir cümle bulmaya çalışarak Ann hızla bunların üzerinden geçti. Matters kendi ruh halinden ve bazen özlediği annesinden söz ediyordu. Her beş sayfada bir konfor eksikliğinden yakınırken, bir taraftan da mesleğini Frewin gibi bir adamın yanında

öğrenmenin kendisi için büyük bir şans olduğunu anlatıyordu.

Bir saatlik bir okumadan sonra Ann çavuşun teğmenine nasıl bir ilgi duyduğu konusunda meraklanmaya başlamıştı. Bazen hayranlığa varan ifadeler kullanıyordu. Daha sonra ikircikli oldu bunlar. Frewin'e olan düşkünlüğü sağlıksızlaşıyordu.

Sözcüklerin, zamanını neredeyse yuttuğunu fark edemeyen Ann artık yazıların üstünden hızla geçmiyor, satır satır okuyordu. Birdenbire zayıflığından söz etmeye başlamıştı. Bir akşam vakti çavuş bunalıma girmiş gibiydi ve bedbinlik içinde yazıyordu:

> Gene geliyor. Durmaksızın bunu düşünüyor ve düşünüyorum, bu zayıflığı kafamdan koparıp atmak istiyorum, ama yine geri geliyor, bu sanki kabaran suyun gelmesini çıplak elle engellemeye çalışmak gibi... Her tarafımı sardığını hissediyorum. Utanıyorum. Kendimi bırakmak istemiyorum. Ama düşünmekten de kendimi alıkoyamıyorum, bu bir saplantı. Beni körleştiren arzular içindeyim, beynimin içinde şiddetle fışkıran imgeler var. Geceleri bile bunların rüyasını görüyorum. Bunları susturmak için ne yapmalıyım?

Daha ileride Matters konuya geri geliyordu.

> Bugün kendimi sakinleştirmek için bir yöntem buldum. İzin günümden faydalanarak kendime bir kamçı aldım. Zayıflık gecelerinde kullanma niyetindeyim. Bacaklarımın üst tarafına vuracağım ki fark edilmesinler. Dükkâna girerken utanç duydum; şeytani fikirlerimden duyduğum utanç daha fazla olmasaydı hemen dışarı çıkardım. Kendimi kontrol

altına almalıyım. Tanrım, ben bir canavar mıyım? Ne türden iğrenç bir sapığım ben?

Sayfalar geçtikçe Matters bu "zayıflıktan" veya "şeytani sapkınlıktan" giderek daha fazla söz ediyordu. Bir arada "kötülük" hakkında söyledikleri Ann ile Frewin'in söylediklerine benziyordu. *Kötülük işe yarar, insanların çöp kutusudur* diye düşündü Ann.

Tekrar günlüğe gömüldü. Yakın bir zamanda Matters daha da kötüye gittiğini keşfederek endişelenmeye başlamıştı. Geceleri dışarı çıkıyordu. Güdülerine teslim olarak.

O zaman "İyileştirici" ortaya çıktı.

Onu sakinleştirebilen bir varlık.

Başlangıçta kendini ona teslim etmemek için Matters elinden geldiğince ondan kaçınmıştı.

Ama kendine hâkim olamıyordu. Bir sene öncesinde karanlık güdülerini birçok defa tatmin etme yoluna gitmişti. İyi ki yakalanmamıştı. İnatla üzerine giderek içindeki canavarı susturmaya muvaffak olmuştu.

Ancak sapkınlığın tadı unutulmuyordu. Peşini bırakmıyordu.

Ve İyileştirici onu yeniden arzularına kavuşturmak için ortaya çıkmıştı.

O zaman Matters kendini ona teslim etmişti.

Mağlup düşmüştü kötülüğe.

Varlıkların en iğrenci olmuştu.

Sözcükler sanki bir mengene olmuş, hemşireyi sıkıştırıyordu. Son sayfaları adeta yuttu.

Ve büyük bir telaşa kapıldı.

Günlüğü yatağın üstüne atarak kapıya doğru koştu.

70

Toprak kokusu rutubete karışıyordu. Damlalar kubbeden yere düşüyor ve Matters'ın ayaklarının dibinde bir birikinti oluşturuyordu. Genç çavuş iki koridorun kesiştiği noktada yuvarlak bir taşın üzerinde oturmuştu.

Zaman tahta direklerin içine yerleşmiş mantarlara – çatlakların içinde kaybolana kadar genleşen mantarlara– benziyordu. Bu karanlık koridorda ne kadar beklediğinin farkında bile değildi. Teğmen, onların geçide hâkim bir yerde durmalarını söylemiş, olası hedeflerini belli bir mesafeden takip edebilmeleri ve fark edilmemeleri için fenerlerini söndürmelerini istemişti. Ama Matters bu karanlığa dayanamıyordu artık. Saatler geçtikçe karanlık öylesine boğucu hale geliyordu ki tüm sesler cisimleşiyordu; önündeki şıpırtı neredeyse görünür hale gelmişti. Matters dayanamayarak fenerini yakmıştı. Sıkıntısını gidermek için fenerin ışığını aşağı doğru tutarak duvar kenarlarını inceliyordu.

Doğu kulesindeki merdivenlerden birisi gelirse Matters onu duyacağından emindi ve fenerini kapatma fırsatı bulacağını düşünüyordu. Bu, basit bir dikkat meselesiydi.

Gerçekten gelecek miydi? Bu akşam bu yeraltı geçitlerine gelecek biri var mıydı? Bundan pek emin değildi. *Niye böyle düşünüyorsun? Çünkü katilin kim olduğunu biliyorsun, değil mi*? Matters huzursuzca sağa sola sallandı. Bir süreden beri bilincinin kıyılarında dolaşan bu soruyu düşünmek bile istemiyordu.

Ya katili tanıyorsa?

Dur! Bunu düşünme, bu sağlıklı değil. Bu çok saçma, onu tanıyor olamazsın... Bundan emin miydi? O zaman neden midesi burkuluyordu? Hislerinin ötesinde ne biliyordu? Kafasında ne vardı?

Bu imkânsız!

Bu daha iyi. Varsayımı kabul ediyorsun.

Hayır, tabii ki hayır.

İsmi. Haydi, ismini söyle.

Bunun hiçbir anlamı yok! Ne yapıyorum ben? Bunu düşünmemeliyim!

İsmini, sadece ismini söyle.

İyileştirici. Hayır, hayır, hayır, kafayı yiyorum, hepsi bu.

Pekâlâ biliyorsun. Ortada garip bir şeyler var. Gözlerini kapamayı bırak. Bu sabahtan beri şüphe içindesin.

Matters içini çekti.

Kendimi işe vermem gerek, burada bir görevim var.

Sen de gayet iyi biliyorsun ki kanıtlar birikiyor. Sızıntılar MP'den kaynaklanıyor, başka türlü olamaz. Katil, Frewin'in nasıl hareket edeceğini hep önceden biliyormuş gibi. Bu durumda kör gibi davranmayı bırakmalısın.

Çok kurnaz. Başka bir şey yok.

O kadar da değil.

Bu bir kötülük meleği.

Kötülük mü? Bu çok pratik, öyle değil mi? İstemediğin her şeyi içine atarsın, üstlenmediğin tüm sorumlulukları. Peki ya kötülük insanın yüzleşmeyi göze alamadığı, içindeki şeytandan başka bir şey değilse?

Bana ne oluyor? Ne yapıyorum?

Kendinle yüzleşiyorsun. Gerçekle. Oluşturduğun yalana karşı vicdanın! Seçimini yap! Gelecek senelerde hangisinin üstün geleceğini öğrenmenin tam vakti.

Katili tanımıyorum.

Bundan bu kadar emin misin?

Ne istediğini bilmiyorum!

Sana girmesine izin verdin. Arkadaşlarının içine.

Dur!

Pis tutkuların tatmin olsun diye canavara kapıyı açtın, arkadaşlarını uykularında parçalayıp yutması için.

Hayır!

Suçlu sensin. Kendini bıraktığın için.

Hayır...

Ama hâlâ kendini affettirmek için bir şansın var.

Matters tir tir titriyordu.

Canavarın bir kere daha zafere ulaşmasını engellemek için çok küçük de olsa bir şans.

Matters'ın yanaklarından sıcak gözyaşları döküyordu.

Hepsini biliyordu. Biliyordu...

Oturduğu taştan doğrulduğunda içindeki çatışma sona erdi.

Ne yapacağını biliyordu.

Ve karanlığa doğru atıldı.

71

Monroe kurbanını parmak uçlarıyla okşadı. Bu anın tadını sonuna kadar çıkarmak istiyormuşçasına, derisini yavaşça soymuş, içinden çıkanları burnuna götürüp kokusunu iyice içine çekmişti. Tamamen karanlık bir ortamda, bu denli uzun çakılıp kalmak onu delirtmişti.

Sonunda saplantısına mağlup düşmüş ve bir sigara çıkararak dudaklarına yerleştirmişti. Onu burada yakması söz konusu değildi, kokusu hemen fark edilirdi. Bunun üzerine sigarayı ellerinin içinde iyice yumuşayana kadar ileri geri yuvarlamıştı. Daha sonra tütünü avucunun içine yaymak için kâğıdı dikkatlice soymuş ve kokusunu ciğerlerine çekmişti.

Başlangıçta, gerekirse hemen müdahale edebilmek için makinelisi omzuna asılıydı. Sonra onu duvara yaslamıştı. Cebinde sönük tuttuğu feneriyle, katilin yaklaşırken çıkaracağı sesleri bekliyordu. Teğmenin planı işleyebilirdi ama bu katile bağlıydı. Ya bu gece gelmezse?

Gelecek. Teğmen öyle söyledi: Güvenlik ağının ardından dolanarak MP'yi vurma fırsatı ona çok çekici gelecektir, böyle bir daveti kesinlikle kaçırmaz.

Oysa iki, belki üç saattir bekleyip duruyordu ve ortada bir şey yoktu.

Doğu kulesindeki girişten geçmiş olabilir miydi? Bu mantıksız görünüyordu. Bunu yapması için konuşlandıkları kuleden çıkması, herkesin önünden geçerek avluyu kat etmesi, Alto Bölüğü'nün ve Stanley'nin ekibinin bulunduğu yerin tam ortasına girmesi gerekirdi. Böylesine dolambaçlı

bir yolu ve ortalarda görünmeyi neden tercih etsindi? Hayır, hayır, buradan geçecekti.

Belki de çoktan geçmişti. Öğleden sonra? Ya aşağıda bir yerlerde saklanmışsa? O zaman teğmeni ve Matters'ı haklamış olabilirdi.

Onlar onun düşündüğünden daha kurnazdır, baskına uğramazlar.

Ama her halükârda burada değil. Daha önce gelemezdi, bu kadar uzun süre takımından ayrılamaz, bu şüphe uyandırırdı.

Dönen merdivenlerden boğuk bir gürültü geldi. Birbirine sürtünerek yuvarlanan iki taşın çıkardığı sese benziyordu.

Monroe doğrularak tütünlerini dışarı döktüğü sigarasını bir köşeye fırlattı ve henüz yakmadığı fenerini iki eliyle birden tuttu.

Koridordan gelen sesleri işitebilmek için eğildi.

Sessizlik.

Rüzgâr.

Birdenbire basamaklarda ayak sesleri duydu. Biri aşağı iniyordu. Ayağa kalktı ve tam bir köşeye saklanacakken, silahını unuttuğunu fark etti. Karanlığı yoklayarak tüfeğini buldu ve sıkıca sarıldı.

Şimdi bir köşeye gizlenmiş bekliyordu.

Davetsiz misafir yaklaşıyordu. Merdivenlerin hemen altına gelmişti. Kalbi sıkışan Monroe burnundan sesli bir soluk verdi. Sakinleşmek için kendini işine vermeliydi.

Ayak sesleri değişerek neredeyse duyulmaz oldu. Monroe bir fenerden çıktığını düşündüğü zayıf ışığı gördü.

Yaklaşıyordu.

Monroe silahına sıkıca yapıştı.

Beş metre ileride ışık güçlendi. Ve bir siluet çıktı meydana.

Monroe kendini korumak için fırlamaya hazır ve çok gergindi. Geçip gidenin kim olduğunu anlayamadı. Sadece bu hızlı yürüyüşün kime ait olabileceğini tahmin etti. *Çok karanlık ve çok heyecanlıyım*, dedi kendi kendine.

Geçen kişi her kimse on beş metre kadar uzaklaştığında, Monroe gizlendiği yerden çıktı ve bir yere takılıp tökezlememeye ya da bir su birikintisine basmamaya dikkat ederek usulca peşine düştü. Sağ elini duvara yaslayarak gideceği yönü tayin ediyor ve ses çıkarmadan aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu.

Kalp atışları giderek hızlanıyordu.

Plan işe yaramıştı.

Aylardan beri peşinde oldukları katil artık tüneldeydi.

72

Ann kamyonların ve zırhlı araçların arasından avluyu geçti ve kuzey kulesine çıkan basamakları tırmandı. Koğuşlara açılan koridora ulaşmak için kulenin üçüncü katına çıktı. Onlarca adamın sesi birbirine karışıyordu. Birinci kapı açıktı. Burada Teğmen Piper'la konuşmakta olan Yüzbaşı Morris'i gördü.

"Merhaba yüzbaşı, sıhhiyeci Parker Collins'i arıyorum."

Morris kaşlarını çattı ve hemşireye dikkatle baktı.

"Üçüncü odada, Onbaşı Regie'yle birlikte."

Ann ona teşekkür edip gitmek üzereyken yüzbaşı arkasından seslendi:

"Adamlarımın arasında kargaşaya sebebiyet vermeyin hemşire."

Piper iğrenç bir ses çıkararak güldü. Ann üçüncü kapıya doğru hızla yürüdü. Kapıya vurdu ve cevap beklemeden içeri daldı. Douglas Regie, bu ani girişten irkilerek başını kaldırdı ve içeri girenin bir kadın olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Ann öbür yatağın boş olduğunu görerek yanına yaklaştı.

"Parker'ı arıyorum."

"Burada değil. Ondan ne istiyorsunuz? Onunla siz, siz..."

Ann müstehcen imaya aldırmadan karşılık verdi:

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Bu önemli. Çok önemli."

Regie yüzünü ekşitti.

"Hayır. Onu koridorda dolaşırken görmüştüm, biriyle konuşuyordu ama kim olduğunu bilmiyorum."

Ann bu cevabın altında yatan şeyi merak etti: Kendisine duyulan kuşku mu, 3. takımın arasındaki kardeşlik bağları mı, yoksa gerçekten bir şey bilmiyor muydu? *Bu adamların sorgusundan hiçbir şey çıkmamasına şaşmamak gerek. Hepsi birbirini kolluyor. Bir suç işlendiğinde rahatlıkla başka yerde olduklarını söyleyebiliyorlar*.

"Bu bir ölüm kalım meselesi" diye ısrar etti en dramatik ses tonuyla.

"Size dedim ya, nerede olduğunu bilmiyorum!"

Ann odadan çıktı.

Collins'in ortalıkta olmaması önemsiz sayılamazdı. Katilin kim olduğu belliydi. Her şey açığa çıkıyordu.

Kandırmacalar sona eriyordu.

Çabuk davranmalıydı. Çok çabuk.

Ölüm kalım meselesi, diye kendi kendine tekrar etti.

Ölüm.

73

Frewin ensesini sıvazladı.

Kuzey kulesinden ışık geliyordu, Monroe'nunki. Hızlı adımlarla yürüyen birinin siluetini gördü.

Silahını çıkardı, emniyetini açtı ve nişan almaya hazırlandı. Her şey çok çabuk olacaktı.

Adam içeri girecek, Frewin de saklanacak yeri kalmaması için odanın ortasına kadar gelmesini bekleyecek ve ona haddini bildirecekti.

En küçük bir tereddütte bile ateş edecekti. Önce yere, daha sonra gerekirse bacaklara. Katil anında durmak zorunda kalacaktı.

Siluet iyice belirdi. Uzun boylu. Güçlü.

Bu o.

Feneri sağ elinde tutuyordu.

Daha sonra büyük odanın içine girdi ve yavaşladı.

Frewin adamın yüzünü hemen tanıdı.

Parker Collins.

Fenerin ışığı ahşap gözleri taradı, ışık huzmesi şişelerin diplerinde yansıyarak çoğaldı. Binlerce küçük yıldızın parlamasıyla etraf aydınlandı.

Biraz daha ilerle.

Monroe, onun kaçmasını engellemeye hazır, arkasında olmalıydı.

Collins bu hayret verici manzaraya hayranlıkla bakarak daha yavaş yürümeye başlamıştı. Yolunu biraz değiştirerek Frewin'e yaklaştı.

Frewin onun gözlerini görebiliyordu. Collins gözlerini kırpıştırarak etrafı kolaçan ediyor, fenerini önüne doğru

tutarak duvarları tarıyordu.

Frewin'in içine bir kurt düştü. Sanki aksayan bir şeyler vardı.

Collins şimdi tam ortaya gelmişti, müdahale etmenin zamanıydı.

Frewin duraksadı.

Collins huzursuz görünüyor, etrafını aydınlatmaya devam ediyordu.

Kendine güveni yok. Aniden saldıran, kurbanlarını hareketsiz bırakarak öldüren katilin özgüveni onda yok. Yanlış giden bir şeyler var.

Ve gerçeğin farkına vardı.

Bir kere daha onlardan önce davranılmıştı.

Collins katil değildi. Kendisini aşağıda kimsenin beklemediğinden emin olmak isteyen katil tarafından yolu açması için gönderilmiş bir yemdi.

Monroe'yu uyarmalıyım! Müdahale etmesini engelleyip arkasını kollamasını sağlamalıyım. Gerçek katil belki de şu anda tam arkasında!

Frewin kendi el fenerini yaktı ve sıhhiyecinin üzerine tuttu.

"Collins" dedi usulca.

Adam bir korku çığlığı atarak olduğu yerde kalakaldı.

"Kim var orada?"

"MP'den Teğmen Frewin" dedi ona yaklaşarak.

"Beni çok korkuttunuz!"

"Sizi buraya kim gönderdi? Cevap verin!"

Collins'in yüzü donup kaldı.

Ve kurşunlar yeraltı tünelinde patladı.

74

Kurşun saniyede yedi yüz metre hızla, etrafına şok dalgası yayarak havayı yardı. Sağ yanağını delerek kanattı ve parçaladığı dişlerin dişetlerine saplanmasına yol açtı. Damağını delerek yolundan saptı ve ardında parçalanmış kemikler bırakarak elmacıkkemiğinden çıktı. Yakıcı metale eşlik eden bir deri parçası havalanarak zemine düştü.

Ardından başka kurşunlar ıslık sesleri çıkararak şişeleri parçaladı, fıçılara saplandı.

Parker Collins iplerinden kurtulmuş bir kukla gibi yere düştü. Kanı zemine yayılmaya başladı.

Silah sesleri Frewin'in kulağında çınlıyordu.

Kendini son anda yere atmıştı.

Burnuna şarabın keskin kokusu geldi. Onlarca kırmızı fıskıye taşı suluyor, duvarlar kanıyordu sanki.

Frewin düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Bir makinelinin yarım şarjörlük ateşine maruz kalmışlardı.

Elinden düşürdüğü feneri üç metre uzağa, odanın ortasına kadar yuvarlanmıştı.

Ateş nereden geldi? Kuzey koridorundan, bundan neredeyse emindi. Monroe'nun bir makinelisi vardı. Acaba o...

Frewin sürünerek gittiği bir duvara sırtını verdi. Tabancası hâlâ elindeydi.

Başını sıhhiyeciye çevirdi.

Akan kan ve şarap birbirine karışarak gitgide büyüyen arabesk bir şekil oluşturuyordu.

Parker Collins ölmüştü.

Matters nefes nefese kalmıştı. Temposu kadar, içini kemiren gerginlik de soluk almasını güçleştiriyordu. Ateş açıldığında neredeyse gelmişti. Ateşin kendisine açılmadığını anlamadan önce içgüdüsel olarak duvara yaslandı.

Seslerin nereden geldiğini tayin edebilmek için başını yana eğerek bir dakika boyunca kımıldamadan bekledi. Saldırı sağ tarafından geliyordu.

Tabancasının kabzasını kavradı ve patlamaların geldiği tarafa doğru ilerledi. Uzun bir koridor. Daha sonra alçak tavanlı fıçılarla dolu bir oda.

Matters beyaz ışık huzmesini köşelere doğrulttuysa da kendisini güvende hissedemedi. Bir sonraki koridora ilerledi. Çıkışa geldiğinde âdemelmasına soğuk bir şeyin değdiğini hissetti ve bir el, silahını aldı. Bu her kimse kenarda duruyor ve ateş hattına girmiyordu.

"Buna ihtiyacın yok" diye fısıldadı bir ses.

Matters âdemelmasında hissettiği soğuk şeyin ne olduğunu anladı: Bıçak boğazını kesmeye hazırdı. Buna hiç şaşırmadı.

"Benim kim olduğumu biliyordun değil mi?" diye sordu ses, hep fısıldayarak.

"Evet."

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç dakikadır. Her şeyi tekrar düşününce anladım. Katil o kadar çok şey biliyordu ki... Sadece aramızdan biri olabilirdi."

"Ben aranızdan biri miyim?"

"Hayır, hayır, ama bizi iyi oyuna getirdin."

Matters gözlerini kapadı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Her şey çok çabuk oldu.

Ve boğazı sonuna kadar açıldığında boğuk bir inleme ve hırıltılardan başka bir ses çıkaramadı.

Frewin tüm dikkatini topladı. İki fenerden birine doğru mu yuvarlanmalıydı, yoksa ateş açılan koridora mı yaklaşmaya çalışmalıydı? *Monroe. Öncelik Monroe.*

Nasıl olup da burada karşılaşmışlardı? Oysa planında buna yer yoktu. Katil inanılmaz bir şekilde verdiği tüm kararları önceden tahmin edebiliyordu. Acele mi davranmıştı? Frewin gözlerini kapadı. Ann tarafından keşfedildiği andan itibaren yeraltı tüneli ideal bir tuzak yeri olarak görünmüştü. Acele etmişti, kendini katilin yerine koymamıştı. Büyük bir hata yapmıştı: Onu küçümsemişti. Katil, Donovan'ı korunaklı bir katta öldürdükten sonra gizli bir geçit aranacağını tahmin etmişti. Ve geçidin bulunacağını da. Bunu bekliyordu!

Frewin dişlerini sıktı. Bu oyuna nasıl gelmişti? *Fazla hızlı gittiğin için.* Katil onu burada da yenmişti. Saldırılarını hızlandırarak Frewin'i acele etmeye zorlamıştı.

Bunu düşünmek istemese bile, bir olasılık daha vardı.

Katilin aralarından biri olması.

Elleri terlemişti. Derin bir nefes aldı ve çömelerek, hâlâ barut kokusunun geldiği koridora doğru koştu. Tabancasını göğsüne yaslayıp soluklarını düzene sokmaya çalışarak sırtını duvara verdi.

"Monroe" diye fısıldadı. "Monroe!"

Monroe buralarda bir yerde olabilirdi. Collins'in katil olduğunu düşünen Monroe'nun ona ateş açmış olabileceğini de hesaba katarak her ihtimali gözden geçiriyordu.

Cevap gelmedi. Şişelerden ve delinmiş fıçılardan akan şarabın şırıltısından başka bir ses yoktu.

Daha farklı uğursuz senaryolar Frewin'in umutlarını tüketmeye başlıyordu.

Frewin bulunduğu yeri belli etmemek için bir kere daha yavaşça seslendi:

"Monroe! Monroe!"

Karanlıktan bir cevap geldi, bir metre ötesinden. Ne dediğini bilen bir ses. Neredeyse hüzünlü.

"Monroe öldü."

Frewin donup kaldı. Sesin daha ilk tınılarında onun kim olduğunu anlamıştı.

"Böyle bittiği için üzgünüm Craig."

75

Frewin sürünerek bir örümcek gibi geriledi. Odanın girişindeki ses sustu. Yere düşmüş fenerler zemine paralel iki ışık huzmesi göndererek sert toprağı aydınlatıyordu. Bu yarı karanlıkta Ann'in silueti belirdi.

"Üzgünüm" diye tekrarladı.

"Ann? Burada ne arıyorsunuz?"

Ann soruya karşılık vermedi.

"Monroe'nun boğazı kesilmiş, gelirken gördüm. Ve Matters da aynı durumda."

Frewin buna inanmak istemiyordu. Sonra Ann'in iki elinin arkasında olduğunu gördü. *Ne saklıyor*?

Hemşirenin boğazının önünde bir bıçak belirdi.

Sağ elle tutulan bir bıçak.

Frewin bir fısıltı işitti ve Ann bir ayağını kaldırdı. Biri, ayağının altına dikdörtgen bir kaide koydu ve genç kadının bacağını tutarak bu kaidenin üzerine yerleştirdi.

"Sakın kımıldamayın!" dedi yüksek bir ses.

Frewin bu sesi daha önce işitmişti. Yumuşak bir erkek sesi.

Steve Risbi!

Ve kocaman gözlük camlarıyla, yuvarlak kızıl saçlı bir kafa hemşirenin arkasında belirdi.

"Sürpriz!" dedi kendinden memnun bir ifadeyle. "İtiraf edin ki sizi iyi oyuna getirdim."

Frewin nefes alamıyordu.

"Hadi, şu tuttuğunuz silahı bana doğru atın. Hemen! Yoksa onu bir domuz gibi boğazlarım."

Bıçak Ann'in boğazında hareketlendi. Frewin donup kalmıştı.

"Bana bir daha tekrar ettirmeyin teğmen! Kararlı biri olduğumu bilmeniz lazım."

Kurbanının boğazını delmeye hazırlanarak dirseğini yukarı kaldırdı.

Frewin tabancasını yere bıraktı ve onun bir metre yakınına kadar itti.

"İşte bu iyi! Şimdi tanışma imkânını bulacağız. Bana burada tuzak kurmanızı gerçekten çok istiyordum. Kulenizde nöbet tutulacağı mesajı yayıldığında ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Bu beklediğim işaretti."

Teğmen Ann'i uzaktan inceleyerek yaralı olup olmadığına baktı, anormal bir şey göremedi.

"Ah!" dedi Risbi. "Onun buraya kadar nasıl gelebildiğini düşünüyorsunuz. Aslında ben de öyle. İtiraf edeyim ki, bunu çok merak ediyorum."

Başını çevirerek Ann'e baktı ve konuşması için bıçağının ucunu hafifçe boynuna batırdı.

"Matters'ın günlüğü sayesinde..."

Risbi gülümseyerek içini çekti.

"Bu çocuğun çözüm getirmekten ziyade sorun çıkaracağını biliyordum. Devam edin, biz bizeyiz."

Risbi incelip kalınlaşan bir sesle konuşuyor, ses tonunu kontrol edemiyor gibi görünüyordu. Yüzünde sapıkça bir mutluluk ifadesi vardı.

Ann'in başı gerideydi, dudakları titriyordu.

"Hadi, devam edin, buna bayılıyorum!" diye ona emretti Risbi bıçakla oynayarak.

Ann dişlerini sıktıktan sonra kararsız bir sesle devam etti.

"Matters homoseksüeldi." Yutkundu. "Kendinden utandığı için güdülerine hâkim olmaya çalışıyordu. Çok inançlı biriydi. Ama bazen kendini tutamıyor ve kendisi gibi başka askerlerle buluşuyordu."

"Ve günlüğünde benden mi bahsetmiş?" diye şaşkınlıkla sordu Risbi.

"Hayır. Bir İyileştirici'den söz ediyor. Bu kişinin Collins olduğunu sandım, sıhhiyeci."

Risbi'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"İyileştirici... Ruhları iyileştirici. Bana böyle hitap ediyordu."

Genç kadının çaresizliğiyle çok eğleniyormuş gibi, boynundaki damarları kesmeye hazır, bıçağı bastırıyordu. Karşısında yere oturmuş Frewin'e karşı sağladığı üstünlüğün keyfini çıkarıyordu.

"Takımdaki herkesin mektubunu yazdığım için. Herkesi memnun etmek için iyi sözcükleri hep bulurum, bundan Matters'a da söz etmiştim. O da bana 'ruhları iyileştirici' diyordu. Hıyar herif!"

Birden söylediklerinin yanlış anlaşılacağını düşünerek kendini toparladı:

"Sakın benimle onun... Yok, yok öyle bir şey! Ondan hoşlandığımı söylüyordum, ama bu sırf onu kullanmak içindi. Bilirsiniz, benim yaptığım iş, hep dinlemede olmayı gerektirir. Orduda eşcinseller çok küçük bir topluluktur ve çok gizli; gizli olan her şey de benim ilgimi çeker. İsimler pek çabuk yayılır. Matters'ınkini duyduğumda bundan faydalanabileceğimi düşündüm. Bundan on gün önceydi, siperlerdeyken. Karşılaşmamız kolay olmadı ama çok şey vaat ediyordu!"

Çavuşundan bahsedilince Frewin doğu koridoruna bir göz atmaktan kendini alamadı.

"Görüyorum ki, başına ne geldiğini merak ediyorsunuz" dedi Risbi. "Aşağı nasıl ineceğimi bilmediğimi itiraf edeyim. Bu akşam Parker'ın yanına giderek yeni bir şarap mahzeni keşfedildiğini ve içi boşaltılmadan önce bir an evvel gidip birkaç şişe almasını tavsiye ettim. Yemi yuttu ve hemen yola çıktı. Uzak bir mesafeden onu takip ettim. Adamınızın onu izlemeye başladığını gördüm. Kolayca hakkından geldim. Oh!" Birden sanki aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi parmağını kaldırdı. "Bir adam kolayca nasıl öldürülür bilir misiniz?" Ann'in boğazını göstererek sorusunun cevabını

kendi verdi. "Buradan. Bıçak birden sertçe saplanır. Bıçak kuvvetle saplanırsa her şeyi keser. Sonra adam debelenmeye başlarsa ya biraz geride durarak yavaş yavaş ölmesini beklersiniz ya da kaldığınız yerden devam ederek çabucak bitmesi için sonuna kadar kesersiniz. Bu saldırı o denli anidir ki, insanlar kendilerini savunmak yerine genellikle refleks olarak boyunlarını korumaya çalışırlar, bu da aslında çok aptalca!"

Açıklamalarından çok memnun, aptalca sırıttı.

Bu kadar uzun zamandır peşinde oldukları dâhi, bu genç münasebetsiz miydi yani? Frewin'e göre kötülüğü temsil etmek için oldukça zavallı bir figürdü. Risbi'nin suçlu olduğuna bir türlü ihtimal vermeyerek, gerçek suçlunun ortaya çıkıp son darbesini vurmasını bekliyordu.

Bu o. Her şey bitti. Evet, belki gülünç ve utanç verici ama gerçek bu.

Oturduğu yerden Risbi'nin sözünü kesti:

"Bütün bunları bana niye anlatıyorsunuz?"

Risbi bu soru karşısında afalladı.

"Neden mi? Neden mi?" Omzunu silkti. "Çünkü bu ilginizi çekiyor! Biz sizinle kardeşiz, zıt kardeşler ama yine de av kardeşleri. Başından beri birbirimizi izliyoruz. Bu yaz size bayıldım. Daha zor olacağını sanıyordum. Ama tedbirli olmak her zaman iyidir. Sizi yanlış izlere sürmekten büyük keyif aldım. İlk önce Harrison, sonra Hriscek. İşte bu, büyük sanattı. Neyse, Quentin Trenton'ı düşünemediğim için üzgünüm: Matters'ın bana anlattığına göre Q.T. harflerini o keşfetmiş, kötü bir çizim olduğu için bunun dişilik sembolü olduğunu anlayamamış... Bunu düşünmeliydim. Daha ilk gün, rıhtımda sağ elini kullanan birini aradığınızı anladım. Şanssızsınız teğmen! Çocukluğumdan beri her iki elimi de kullanabiliyorum. Genellikle yazarken, bir şeyler yaparken hep sol elimi kullanırım ama içgüdüsel olarak sağ elimle yaptığım şeyler de var."

Yüzünde, gözlerine yansımayan geniş bir gülümseme belirdi.

"Oh! Ve o akşam çiftliğe gitmek için bir arkadaşımın ayakkabılarını aldım ve siz de bu küçük oyunu yuttunuz. Benim ayakkabı numaram 42, 44 değil. Bu yüzden Matters benden hiç şüphelenmedi. Solak, zayıf ve 42 numara ayakkabı giyen birinden neden şüphelensin ki? Zavallı çocuk, size büyük saygı duyuyor ve bu kadar hata yapabileceğinizi düşünemiyordu. Bu arada takımın tüm dik kafalılarını size karşı dolduruyordum. Karışıklık yarattığınızı ve arkadaşlık bağlarımızı güçlendirmemiz gerektiğini söylüyordum. Hepimiz MP'ye karşı birleşiyorduk, size cevap vermek yerine yalan söylüyorduk! Harikaydı!"

Risbi mutluluktan uçuyordu sanki.

"Bu finalde üzüldüğüm tek bir nokta var, o da Parker'la sizi tavşanlar gibi avlarken Matters'ın koridorda karşıma çıkması. Onu elinde koca bir fenerle gelirken gördüm; işini bitirmek çocuk oyuncağıydı. Onun sizi burada, bu haldeyken görmesini isterdim, size tapıyordu. Kendisine yön veren insanın yenilgisini görmesi çok iyi olurdu. Neyse."

Bıçağının ucunu kaldırarak ilave etti:

"Zaten bana zaman kaybettiren de o oldu. Onu da elinde feneriyle yaklaşırken gördüm. Ne büyük bir yanlış! Fenerlerle çok uzaktan bile fark edilmemeniz imkânsız."

Bıçağın ucu derisini delerken Ann yüzünü buruşturdu.

Risbi oyunu fazla ileri götürmüştü. Çok fazla konuşuyordu. Kişiliğindeki eksiklik o denli büyüktü ki, istediği kişi olmaya çalışırken bunun kötü bir kopyası olmaktan öteye gidemiyordu.

Arkadaşlarıyla sohbet edercesine "Söylesenize, sizi aşağıya inmeye ne sevk etti?" diye sordu.

Ann zorlukla yutkunarak cevap verdi:

"Collins'in ortadan yok olduğunu öğrendim. Aşağıya indiğini ve her şeyin bittiğini düşündüm. Endişelendim."

Risbi sıkılmış gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Kadınlar... Neyse, şimdi ciddi şeylere geçelim. Gördünüz mü teğmen, size adamınızın makinelisiyle ateş ettim... Ah, neydi ismi?"

"Monroe" diye mırıldandı Frewin.

"Evet, Monroe! Hemşire için kelepçeleri de ondan ödünç aldım."

"Adamlarımı nasıl öldürdünüz? Larsson'ı? Conrad'ı?

Frewin biraz vakit kazanmak istiyordu.

Risbi'nin yüzünde cana yakın bir gülümseme belirdi.

"Konuşabilmek ne güzel!" diye bağırdı. "Ah, kimi zaman böyle şeyleri paylaşmayı nasıl istiyorum bir bilseniz! İşin en zor tarafı ne biliyor musunuz? Hazırlıklar veya alınacak önlemler değil, hatta bunlar eğlenceli bile sayılabilir. Sessiz kalmak. Başarılarını paylaşamamak. Başarılı, parlak birisiniz ve bunları kutlamak için yanınızda kimse yok! Beni en çok zorlayan işte bu."

Başını yavaşça salladı. Dudağını bükerek Frewin'e baktı. Bakışları melankolikleşti.

"Size nasıl yaptığımı anlatacağım. Aslında çok basit."

Ve Frewin ile Ann'in şaşkın bakışları altında, bıçağı hemşirenin boğazından çekerek odaya girdi.

76

Yerdeki fenerler, şarabın birikintiler oluşturmadığı noktalarda zemini gümüşi bir ışıkla aydınlatıyordu. Odanın kenarları alacakaranlığa gömülmüştü ve Steve Risbi siluetini gizleyerek odada ilerliyordu.

"Her şeyden önce teğmen, herhangi bir çılgınlık yapmamanızı öneririm. Birincisi, elimde bir silah var ve çok iyi bir nişancıyım. Sonra, beni sinirlendirirseniz arkadaşınızın bacaklarını ve ellerini koparırım." Ann'e doğru döndü. "Evet şekerim, avucunuza koyduğum ve bırakmamanızı söylediğim nesne bir el bombası. Pimi de işte burada."

Metal halkayı Frewin'in ayaklarının dibine fırlattı.

"Avucunuz gevşerse, *bum*! Ne kolunuz ne kalçanız kalır. Ya da kaçmak veya benim üzerime gelmek gibi bir düşünceye kapılırsanız bacaklarınız bir saniyede yok olur. Az önce ayağınızın altına bir şey koydum. Bu bir mayın ve patlamaya hazır. Şimdi onun üzerine basıyorsunuz ve detektörü çalışıyor. Kımıldarsanız, yine *bum*!"

Açıklamalarını çok eğleniyormuş gibi yapıyordu. Gücünü göstermek ona dengesini yeniden kazandırıyordu.

Risbi gölgeden çıkarak Frewin'e yaklaştı. Birbirlerine baktılar.

"İşte, aslında bu kadar basitti. Adamlarınızla da aynısı oldu. İlkinde, ormandaki açıklıktaydım, onun yola çıktığını gördüm, onu uzağa çekebilmek için ormandan ilerleyerek önüne geçtim. Beni gördü, onu panik halinde olduğuma inandırdım ve o da kuşkulanmadı. İyi bir oyuncu olduğumu sanıyorum. Onunla konuştum ve..."

Birdenbire bir şey dikkatini çekmiş gibi Risbi başını çevirdi. Frewin kararsız kaldı, ne yapacağına karar vermek için bir saniyesi vardı, silah üzerine doğrultulmuştu. Ne oluyordu? Arkasından biri mi içeri girmişti?

Risbi başını tekrar ona çevirdi ve sarı dişlerini sergileyerek güldü.

"Sizi iyi oyuna getirdim, öyle değil mi? Ona yaptığım da buydu ve adamınız ne olduğunu anlamak için başını çevirdi. O anda bıçağımı boğazına sapladım. Tüm gücümle. Sonuna kadar. Karşı koyma ihtimaline karşın kendimi korumak için geriye sıçradım ama o da herkesin yaptığını yaptı. İki eliyle birden boğazını tuttu. O zaman üzerine atladım, bıçağı bir kere daha sapladım, sonra bir kere daha." Risbi gülünç hareketlerle o anı canlandırıyordu, alnındaki damarlar dışarı fırlamıştı. "Her yer kan olana kadar. Kendimi karla biraz temizledim, savaş alanında olduğumuz için üniformamdaki lekeler pek dikkat çekmezdi, yine de üniformamı hemen değiştirdim. İkinci adamınız için mayına basmış bir adam rolü yaptım. Bir mayın uzmanı getirmek istediyse de, bu durumda daha fazla duramayacağımı ve mayına ulaşabilirsem onu etkisiz hale getirebileceğimi söyledim. Benim yerimi aldı, ayaklarımızı yana doğru kaydırarak mayına onun basmasını sağladık. O anda kımıldayamaz hale geldi ve ben de şaşkın bakışları arasında kelepçelerini aldım. Halini bir görmeliydiniz!"

Risbi gülmeye başladı; duyguları gibi kuru, sahte bir gülüşü vardı. Ve Frewin doğru düşünmüş olduklarını anladı. Öldürüyordu, çünkü sadece bundan zevk alabiliyordu. Varlığı içi boş bir kabuktan farksızdı, onu bir tek kan doldurabiliyordu.

Uykusuzluktan gözleri kıpkırmızıydı. *Uğursuz faaliyetlerinden ötürü*, diye tahmin etti Frewin.

"Ellerini arkasında kelepçeledim, kımıldayamadı, mayının patlamasından korkuyordu. Üstelik onu sakinleştirmek için aklıma ne gelirse söylüyordum, buna bayılıyorum. Bir saniye içinde bir şey anlamaz hale gelirler; kim kimdir, kim ne

yapıyor, ne için yapıyor, bilemezler. Biliyor musunuz, birini kımıldayamaz hale getirmek için en iyi yol, onun kafasını karıştırmaktır, böylece ne yapacağını bilemez, kafasında binlerce çelişkili düşünce belirir ve bunlardan hangisinin işe yarayacağını bir türlü anlayamaz. Ona aramızda bir katilin olduğunu söylüyordum ve bunun o olmadığından emin olmak istediğimi. Kafası tamamen karışmıştı; onun için tehlikede olan bir kurbandan bir katile ve sonra da birdenbire adalet arayışında, çaresiz birine dönüşmüştüm. Bir dakika boyunca itiraz etti, bir şeyler geveledi. Onunla dalga geçtiğimi anladığında artık çok geçti, bıçağımı çıkardım ve o farkına bile varmadan karnını yardım."

Risbi gerileyerek yine gözden yok oldu.

"İşte bu kadar basitti!"

Risbi yavaşça yürüyordu. Bir fıçının yanına geldiğinde bıçağını saplayarak kırmızı bir fıskıye oluşturdu. Eğilerek içti, sonra tekrar yürümeye başladı.

Hangi açıktan yararlanabilirim? Frewin hiçbir açık göremiyordu. *Her şeyi tekrar gözden geçirmeli, her cinayeti hatırlamalı, tahlil etmeli, bir açık bulmalıyım.* Bunun için zaman kazanması gerekiyordu. Cevapsız kalan sorular vardı. Risbi'ye seslendi:

"Bu denli güçlü adamları nasıl öldürebildiniz?"

"Bunu iri yapılı olmadığım için söylüyorsunuz, değil mi?" Ses tonu değişmişti. Güçsüzlüğünü ima eden bu ifadeden hoşlanmamıştı. "Size söyleyeyim: Adamlarınız buzdolabı gibi kalıplı olabilir ama boğazı kesilen herhangi bir hıyardan farksız hareket ettiler. Daha fazlasını aramayın teğmen. Ve diğerlerine gelince... Damarlarınızdaki adrenalin fazlalaştığında neler yapabileceğinizi tahmin bile edemezsiniz. Çocuklarını kurtarmak için arabaları kaldıran anneler olduğu söylenir. Ve öldürdüğünüzde bundan ne kadar salgılandığı konusunda hiçbir fikriniz yok. Bu... bu inanılmaz. Gücün ta kendisi. Bunu bilemezsiniz. Adrenalin ile öfkenin birbirine karışması ise pek işe yaramaz."

Bu itiraf anları gerçekten hoşuna gidiyor, diye düşündü Frewin. *Bizi öldürmeden bu işi sonuna kadar götürecek*. Bununla birlikte bunun kendilerine ne gibi bir faydası olabileceğini hâlâ göremiyordu. *Zaman, sadece zaman!*

"Ya işin sembolik tarafı?"

"Sembolik tarafı mı?" diye tekrarladı Risbi iğrenmiş gibi. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"İlk önce burçlara göre cinayet işlediniz, sonra..."

Risbi, Frewin'in sözünü kesti.

"Hadi ama! Bana bunları yuttuğunuzu söylemeyin. Başlangıçta öyle sanmış olabilirsiniz, ama ya şimdi? Suyumun ısındığını hissettiğimde, sizi Hriscek'e yöneltmek içindi hepsi. Bunun altında başka bir şey aramayın!"

Başka bir şarabın tadına bakmak için bir fıçıya daha bıçağını sapladı.

Kurbanlarını sergiliyor. Bizi şoke etmeyi, bize neleri yapabileceğini göstermeyi seviyor. Gururlu. Çok gururlu... Bu çıkarsamada çok önemli bir şeyler vardı. Tam ne olduğunu bilemese de Frewin bunu hissediyordu.

"Ne sandınız? Şans için öldürdüğümü mü? Bunu aylar önce düşündüm ve bana çok akıllıca göründü. Ama ben... şans için öldüreceğim! Olacak şey mi bu? Bu işe girişildiğinde neler hissedildiği konusunda en ufak bir fikriniz var mı? Bunu biliyor musunuz? Bu bir cinsel tatmin veya buna benzer bir şey değil, hayır, çok daha karmaşık."

Kendini seviyor. Yaşamını seviyor. Bedensel olarak kendisine hiçbir zarar gelmemesi için elinden geleni yapacak. Bunun kanıtı da kurbanlarını hiç beklemedikleri anda öldürmesi, onları arkalarından vurması. Hiç risk almadan. Frewin, Ann'in ayağının altındaki mayını düşünüyordu. Conrad'ın cinayet mahallinde buldukları küçük dikdörtgen izi. Conrad'ı öldürmeden önce mayını nasıl devre dışı bırakmıştı? Nasıl o kadar çabuk? Bu işte bir ihtisası mı vardı? Hayır, bir şeyler tutmuyordu. Şimdi de, bu yeraltı geçidinde Ann hareket etseydi ve mayın patlasaydı, parçalar her yere dağılırdı. Risbi de onun çok yakınındaydı.

Ve bizi ikaz etmeden uzun süre yanında kaldı, her şey havaya uçabilirdi! Hayır, birbirini tutmayan bir şeyler vardı. Risbi, kesinlikle intihara meyilli biri değildi, yaşamayı seviyordu. Mayının düzeneği çalışmıyordu. El bombası belki ama mayın imkânsızdı. Bu riski hiçbir zaman göze alamazdı.

"Öldürmek, doğal haline kavuşmak için bozulmuş biçimin ötesine geçmektir, özümüzde kim olduğumuzu umursamayan bir sistemin koyduğu sınırları aşmaktır. Bizler avcıyız. On binlerce sene boyunca insanın hayatta kalmasını sağlayan, görünüşte kendisinden çok daha vahşi yırtıcılara rağmen onu besin zincirinde en üst seviyeye çıkaran da bu avcılık içgüdüsüdür. Ve birkaç yüzyıldır kendimizi ifade biçimimiz yok edilerek köleleşmemiz isteniyor. Kan, kelimeler kadar çok şey ifade eder. Hatta daha fazlasını, zira evrimimiz için elzemdir. O olmasa çoktan kof kemikler haline gelmiştik. Kanda sizin gördüğünüzden çok daha fazlası var: cinayet. Öldürmek köklere bir geri dönüş, genlerimizi tüm potansiyel güçleriyle harekete geçirmek, kuklalığı bir kenara bırakıp içgüdülerimizi konuşturmaktır. Ve işte bunun için, öldürmek nihai hazdır. İlk seferinde bunun sizi aştığı hissine kapılırsınız, bu fazla gelir; çünkü korku ve toplumsal ahlaki boyunduruk hâlâ varlığını sürdürmektedir. Ama sonra, bunlardan kurtuluruz ve ..."

Gösterişli bir hareketle, bıçağını bir bayrak gibi havaya kaldırdı. Frewin büyük bir tedirginlikle odayı inceliyordu. Silahı hemen yanındaydı. Her şey çok çabuk olmalıydı. Tereddütsüz. Yoğunlaşmalıydı. Bu işi yapabilecek gücü bulabilmek için, kendine olan güvenini tazelemeliydi.

Risbi saçmalamaya devam ediyordu:

"İşte bu yaşamımızın en yüce anıdır. Gerçek doğamızdan bizi uzaklaştırmak için söylenen yalanlardan, biçimlendirmelerden uzakta, bu toprakların üzerinde ne için yaşadığımızı anlarız. Dinler ne için yaratıldı sanıyorsunuz? Bizi korkutmak için. Bizimle bu hayvani doğamız arasına bir mesafe koymak için. Bu bizi kullanmaktan, köleleştirmekten başka bir şey değil. Oysa öldürmek... bir kere başlayınca,

içinizi kaplayacaktır, muhtemelen önce iğrendirecektir. Tekrar öldürün; bu sefer bu daha ilginç olacaktır. Üçüncüsünde kendinizi farklı hissedersiniz. Ve artık çok geçtir, geriye dönemezsiniz. Bana inanın!"

Frewin harekete şimdi geçmeliydi. Şayet tahminleri doğruysa, Ann acil bir tehlikeyle karşı karşıya değildi, el bombasını elinden bırakmazsa elbette. Geriye kalan tek tehlike, Risbi'nin ona doğrultulmuş silahıydı. *Tahminlerim doğruysa tabii, aksi halde*...

Bir an olsun dikkatini başka yöne çekmek gerekiyordu. Birkaç saniyecik ve Frewin silahını kapabilirdi.

Ve bu fırsatı ona sunan Ann oldu.

77

Ann yavaş yavaş kendini toparlıyordu.

Risbi söyledikten sonra, avucundakinin el bombası olduğunu anlamıştı. Kaması avucuyla tam bir temas halindeydi. Onu esas tedirgin eden şu mayındı. Korku, adalelerindeki gerginliği artırıyor ve bacaklarının kendisini taşıyamayacak hale gelmesinden korkuyordu.

Gözyaşlarını tutmakta zorlanıyor, bıçağın baskısını hâlâ boğazında hissediyordu. Daha sonra Risbi uzaklaşmış, sanki yanında taşıdığı acıyı ve korkuyu da götürmüştü. Kendisine yardımcı olan bu ufak tefek adam. Masum tavırlarıyla onu oyuna getiren kişi. Ondan hiç şüphelenmemişti. Ve gözlerini onun gibi bir suçlunun gözlerinin içine dikerek kendi karanlıklarını görebilme saplantısı, bu korkuyla beraber uçup gitmişti. Onun soğuk, hüzünlü ama masum bakışlarını görmüştü. Ve şimdi içlerinde hiçbir ışık olmadığını anlıyordu, sadece, içi boş bir ruhu temsil eden iki beyaz küreydi. Bu, bulmayı umduğu kötülük değildi. Bu...

Yanlış, aslında onu gördün. Kötülük işte bu. Bu yaşam yokluğu. Başkalarına yönelik hiçbir duygunun olmaması. Kötülük, en uçtaki bencillikten başka bir şey değil.

Endişeleri ve soruları kendi kendine cevap buluyordu. Bunları çok daha önceden biliyordu. Ama bunlarla yüz yüze gelmeyi, zayıflıklarını kendine itiraf ederek bağışlamayı başaramamıştı. Kendini affedebilmeyi beceremişti.

Babasına bir gün hayır dediği için, kafasını bir odunla dağıtarak onu bir bitki haline getirdiği için. Çocukken kendisini hiçbir zaman ifade edememişti. Travmaları, *hayatta kalabilmesi* için onu bu hale getirmişti. Hazzın peşinden

gitmek ve bedenini önüne gelene vermek, kendisini affetmeyi reddederek unutmanın bir aracıydı.

Ve şimdi katil kendisini affetmesini sağlamıştı. Korkudan kaynaklanan, kendiliğinden bir tedaviydi. Tam da ölmek üzereyken.

Karanlığın içinde başka bir fıçıyı delen Risbi'nin gölgesine gözlerini dikti. Bu katil hakkında Frewin'in ve kendisinin çizdiği çok sayıdaki profili düşündü. O kadar kurnazdı ve onları o kadar iyi kullanmıştı ki, vardıkları sonuçların birçoğu, çürük meyveden farksızdı. Bununla birlikte, özellikle de çiftlikte işlediği cinayetler gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarmıştı.

En barbarca davrandığı cinayetler bunlardı. Kendi ailesini bu aileye yansıtmıştı.

Frewin'in stratejisi, onu önceden düşündüğü planların dışına çıkmaya zorlamıştı. Tüm dikkatlerine rağmen gerçek doğası o gün meydana çıkmıştı.

Ann "Ya siz Steve, nasıl bir çocuktunuz? Babanız ırzınıza mı geçti?" diye sordu titreyen bir sesle.

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Risbi hızla yanına geldi.

"Adi orospu! Bunu ne hakla söyleyebilirsin?"

"Matters'ın günlüğünü okudum, orada sadece dost olduğunuzu anlatmıyor... Aranızda başka..."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Risbi.

"İyileştirici'yle karanlık arzularını tatmin ettiği için pişmandı."

"Aptallık bunlar! Bir ibnenin palavraları!"

Ann bu tepkileri bekliyordu. Risbi öfkesinden köpürüyordu ama henüz ona vurmamıştı. Henüz tahammül sınırının sonuna gelmemişti.

"Babanızın sık sık tecavüz etmesi, sizi odasına sürüklerken kemeriyle dövmesi, bunlar sizin cinsel kimliğinizi ciddi anlamda bozmuş olmalı, öyle değil mi?"

Risbi tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Ann kendisini tutamıyordu, onu olabildiğince aşağılamak, yok etmek istiyordu. Onunla kendisi arasındaki farkın

bilincine vardıkça, duyduğu nefret büyüyordu. Kötülüğün hep içinde olduğunu sanmıştı. Güdülerine hâkim olamayarak insanları sapkınlığa sürükleyen o pis yaratıklardan biri olduğuna inanmıştı hep. Ve şimdi Risbi'ye, bu kötülük timsaline baktıkça, ondan fışkıran her şey midesini bulandırıyordu. Birbirlerinden farklıydılar. Bu şeyle ortak tek bir noktası yoktu. Ann, bütün kötülükleri kendisine yapmıştı. Kendisini affetmeyerek.

"Bu yüzden kadınlardan nefret ediyorsunuz. İnsanları aldatıyorsunuz. Bana kız arkadaşınızdan bahsetmiştiniz, bu da yalandı. Kadınlar sizin için lanetli! Niçin? Çünkü ne anneniz ne de kız kardeşleriniz, babanız size tecavüz ettiğinde seslerini çıkarmadılar. Öfkelerini sizden çıkarıyorlardı."

Risbi'nin yüzünün öfkeden titrediğini gördüğünde doğru noktaya parmak bastığını anladı.

"Evet, işte bu! Babanız sizin ırzınıza geçtiğinde, dayak attığında kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı ve daha da kötüsü onu kışkırtıyorlardı! Siz en müsait kurbandınız, evin günah keçisi. Kadınlara öfke duyuyorsunuz ve cinsel arzularınız erkeklere yönelmiş. Matters'la siz, sadece dost değildiniz."

"Sus!" diye gürledi Risbi.

Ama artık çok geçti. Öfkeyle bıçağını kaldırdı ve Ann'in boğazına doğru salladı.

Kesip koparmak için.

Kanın yüzüne fışkırdığını hissetmek için.

Darbe, anında geldi.

Genç kadın kan içinde kaldı.

78

Ann, canının acıyıp acımadığını anlayamıyordu. Bıçak kulağının içine, kulak zarına kadar girmiş olmalıydı. Muhtemelen beynine kadar.

Sonra anladı.

Üstündeki kan onun değil, Risbi'nindi.

Ve iki kulağı birden çınlıyordu. Odanın içine yayılan şarap şırıltılarının ortasında sıkılan bir silah sesi yavaş yavaş bilincine ulaştı.

Frewin yine karşısındaydı, hep yerde. Yuvarlanarak tabancasına ulaşmıştı ve silahın tüten namlusu Ann'e doğrultulmuştu.

Başını çevirdi ve Risbi'nin şaşkın gözlerle kendisine baktığını gördü. Bıçağını bırakmıştı ve kan içindeki elini görmek için yüzüne doğru kadar kaldırdı.

Bir şeyler mırıldandı.

Alçak sesle tekrarladı:

"Yok, hayır."

Ann birden ileriye fırlatıldığını hissetti. Risbi onu Frewin'in üzerine itmişti. Tüm çabasına rağmen ayakları mayından kesildi. Başı önde, düşmeden iki metre kadar tökezledi. Elleri arkasından kelepçeli olduğundan Frewin'in üzerine yığıldı. Teğmen kollarını kaldırarak düşüşünü hafifletmeye çalışsa da genç kadının nefesi kesildi. Çarpıştılar ve Ann istemeden, Frewin'in elindeki silahı düşürdü. El bombası avucundan sıyrılarak bacaklarının arasına yuvarlandı.

Nefesini toparlayabilmek için ağzını sonuna kadar açtıysa da bir işe yaramadı.

El bombası!

Frewin Ann'i üzerinden atarak silahına ulaşmayı denedi. Ama Risbi silaha daha önce ulaştı. Silaha ayağıyla vurdu ve Frewin, saldırganın ancak topuğunu yakalayabildi. Kendisine doğru çektiğinde güçlü bedeninin tüm adaleleri kasıldı.

Risbi şarap birikintisinin üstüne düştü.

Frewin'in heybetli vücudu anında onun üzerine bindi. Teğmenin muazzam gölgesi Risbi'yi olduğu gibi kapladı. Yer değiştiren korku Risbi'nin yüz hatlarına yayıldı.

Başkalarının bakışlarında görmeye bayıldığı korkunun aynısı.

Ann yana doğru yuvarlandı ama hâlâ soluk alamıyordu. Zemindeki ışıkta, el bombasını görmeye ve ondan uzaklaşmaya çalışarak bacaklarını çırptı.

Risbi'nin Frewin'in altında gözden kaybolduğunu göz ucuyla görebildi. Nefes almaya çalışırken gözleri kararmaya başlamıştı. Frewin'in elleri rakibinin boynuna gitti ve onu yukarı kaldırdı. Ann teğmenin doğrulduğunu ve öfkeyle haykırarak adamın başını geriye doğru çevirdiğini gördü.

Risbi'nin kafası inanılmaz bir hızla olduğu yerde döndü.

Ve uğursuz bir çatırtı işitildi.

Şaşkınlık ve dehşetle gözleri sabitleşti.

Ann ciğerlerine tekrar hava dolduğunu hissetti ve dikkatini el bombasına yöneltti. Yanındaydı.

Elleri arkasına kelepçelenmiş bir halde yere uzandı ve bombayı yakalamaya çalıştı.

Dokunduğu anda el bombasından hafif bir tıkırtı çıktı.

Ann onun patlayacağını anladı.

79

Ann, Frewin'i korumak için ters dönerek el bombasının üzerine yattı.

Düşünmeye fırsatı olmadı.

Gözleri kapandı.

Sarsıntı olmadı, patlama da. Sadece Risbi'nin dudaklarından çıkan bir nefes. Gözlerini açtı ve katilin sağ ayağının kasıldığını gördü. Sonra Risbi hareketsiz kaldı.

Frewin ayağa kalktı, giysilerinden kırmızı bir sıvı akıyordu. Elleri de bu kırmızı sıvıyla kaplıydı.

Patlama gelmedi.

Ann el bombasının da patlamadığını fark etti.

Acaba...

Oturarak küçük yuvarlak bombaya baktı.

Fıçı deliklerinden akan şarap el bombasının etrafını sardı.

Frewin, Ann'in ayağa kalkmasına yardım ederek kelepçelerini çıkardı.

Genç kadın ağlamıyor, korkudan titremiyordu da.

Bu, sarsıntının bir etkisi miydi, yoksa hayatta kalmanın verdiği mutluluk ile yaşadığı korku dolu anlar arasında geçici bir denge mi? Az sonra büyük bir çöküşe gireceği kuşkusuzdu, buna hazır olmalıydı. Dibe kadar yuvarlanacaktı. Ancak o zaman kendisini yeniden inşa etmeye başlayabilirdi.

Bileklerini ovuşturdu. İlk yapmak istediği şey Frewin'e sarılmak ve onu öpmekti.

Teğmen genç kadına dikkatle bakıyordu. Bir kibrit çöpünü kırar gibi Risbi'nin boynunu kırmıştı. Ve şimdi karmakarışık

saçlarıyla bu dev adam, ne yapacağını, ne yapması gerektiğini görmek için Ann'e bakıyordu.

Ann onun vicdan azabı duymadığını anladı. Risbi'nin boynunu bir saniyede, hayatının en belirleyici saniyesinde kırmıştı.

Bu kas dağını etkileyen tek şey küçük sarışın kadındı. Onun davranışını bekliyordu, büyük bir gerginlikle.

Bedeninden hayvani bir şeyler fışkırıyordu. Ann eriyip gittiğini hissetti. Bunun nedeni onu kurtarmış olması mıydı? Risbi'nin biraz önce söylediği bir sözü hatırladı.

Frewin az önce öldürmüştü ve ondan fışkıran ilkellikti, hayvani bir ilkellik. Kadim zamanlardan çıkıp gelen, cinsellik kadar ilkel bir şey.

Hayır, bu çok saçma, Frewin bir cani değil... Ann onu öpmek istedi ama birden duraksadı.

Mektuplar.

Karısına yazdığı tüm mektuplar aklına geldi.

Ann onun yanağını okşamakla yetindi ve başını öne eğdi.

Daha sonra çıkışa yöneldi.

80

Nöbet kulelerinin mazgallarının arasına oturmuş olan Ann, ayaklarını boşluğa sallayarak şatonun dibinde uzayıp giden ormanı hayranlıkla seyrediyordu.

Gökyüzü griydi, kendi ruh haline benzeyen bulutsuz bir gri. Şu anda kendisinden zamanın tadını tanımlaması istenseydi, bunu ilk önce baş döndürücü, daha sonra mide bulandırıcı bir lavanta kokusuna benzetirdi.

Risbi öldü.

Bu sözcükler bir zafer çığlığı gibi gelmeliyken, genç kadının kalbinde acı bir iz bırakıyordu. Ona kendisinin kim olduğunu görme fırsatını vermişti, kendini aramaktan onu kurtarmıştı. Çocukluktaki yaralarından. Ann hiçbir zaman kötülüğe kapı açmamıştı, karanlıklarından tutup getirdiği, varoluşun yolunda sarsılmış ve altüst olmuş küçücük bir kızcağızdı. Bu sendeleyişler ona yolunu kaybettirmişti. Yaralı küçük kız kendisini erkeklere vererek, babasında bulamadığı sevgiyi onlarda bulacağını sanmış ve kadın da, kendisine hayat veren adamın kafasını parçaladığı için kendisini affedebilmenin yollarını aramıştı. O bitki ölmüş müydü? Ann bunu bilmiyordu ve aldırdığı da yoktu. Hayatı onun yüzünden uzun süre aksamıştı. Şimdi doğrulmanın vaktiydi. İçinde bir canavar yoktu, Risbi ona bunu göstermişti. Hiç olmazsa bu konuda yanılmamıştı. Katilin ruhunu izlemek, tabiatı hakkında kendisini aydınlatmıştı. Ortak hiçbir noktaları yoktu.

Ve tuhaf bir şekilde, Ann bu ufak tefek adamı tamamen anlayamadığı için kendisini üzgün hissediyordu. Öldürmek üzerine itirafı kafasını karıştırmıştı. Toplumun insanı

köleleştirdiği görüşü kendisininkine çok yakındı. Yaralanmış çocukların ortak noktası bu olabilir miydi?

Ölürken Risbi sırlarını da birlikte götürmüştü, artık hiçbir zaman onun özünü yakalama fırsatları olmayacaktı. Gavin Tomers'ı neden bir kadın çorabıyla boğmuştu, kadınlardan o denli nefret etmesine rağmen? *Kışkırtma amaçlı mı? Bunu yapıp yapamayacağını görebilmek için mi? Veya MP'yi fazladan bir yanlış ize sevk etmek maksadıyla mı?* Harris ile Tomers'ı kendisine nasıl çekebilmişti? Ann derinleştirilmiş bir soruşturma yapılırsa, onların da eşcinsel eğilimlerinin ortaya çıkacağını düşünüyordu. Böylece katil onların istediği yere gelmesini sağlamış olmalıydı. Soruşturmanın bu kısmı sumen altı edilecekti, ordu yiğit erkek savaşçılarından bu şekilde bahsedilmesine izin vermezdi. Ahlak anlayışında daha gidilecek çok yol vardı.

Kafasına yüzlerce soru üşüşüyordu.

Top sesleri uzakta yankılanırken içlerinden biri üste çıkıyordu.

Bu yaşananda savaşın payı ne kadardı? Başka Risbi'ler olacak mıydı? *Mutlaka.*

Ama savaş mı Risbi'nin dengesizliğini tetiklemişti? Elbette bir insanın böyle bir uçuruma yuvarlanabilmesi için kişiliğinin çok bozuk olması gerekirdi ama savaş ve vahşet de bu kişiliği sarsmış olabilirdi.

Askeri kıyımlarla yüz yüze gelen birçok insan, yaşamlarının sarsıldığını görüyordu. Ölüm korkusu esas itibariyle savaş meydanlarında yeşeriyordu ve insanlar öldürmeye yönelik korkuları yok olana kadar bu korkularla mücadele ediyorlardı. Öldürmek mekanikleşiyordu. Savaş ölümün sanayileştirilmiş bir ayiniydi. Medeniyetin zihinlere döşemeye gayret ettiği güvenlik bariyerlerini yok etmekti. Ve insanları tekrar ortaya çıkan en ilkel güdüleriyle, hayatta kalma güdüleriyle baş başa bırakıyordu. Yaşamak için öldürmek. Askerler, bir arada yaşamanın gereği olan temel kıstasları yok etmeyi, insanın ilkel içgüdüleri üzerinden öğreniyorlardı. İnsan toplumsal yaşamda güdülerine gem

vurmak zorundaydı. Öfke, korku, şiddet hepsi başka bir yere yönlendirilmeliydi. Savaş, hiç sorgulamadan öldürmenin anahtarıydı. Böylece ilkel güdüler tekrar ortaya çıkıyordu. Yaşam ile ölüm, cesaret ile korku, öfke ile arzu birbirinden ayrılamazdı.

Risbi hepsini birbirine karıştırmıştı. Birçok çaresiz insanın yaptığı gibi. Ann, Hriscek'i düşündü. Savaş alanında vicdanının sesini hiç dinlemeden rahatlıkla öldürebilirdi ama sadece bununla kalmayıp, diğer yaşam fonksiyonları da aynı şekilde rayından çıkmıştı. Öfkesinden ve meraklarından ötürü Ann'i ormanda kovalamıştı. Ya dini inançlarından ötürü, cinsel eğilimlerinden utanarak kendinden nefret eden şu zavallı Matters'a ne demeliydi? İnsanı tüm karmaşıklığıyla kabul etmemesi, bu sistemin en dehşet verici aksaklığı değil miydi?

Ann şimdiye kadar kendisinin de Matters gibi tepki verdiğinin farkına vardı. Diğerleri gibi davranmadığı için, arzuları toplumun arzularına uygun olmadığı için, kendisini bir canavar gibi görmüştü. Arzularından korku duymuş, kendisinden nefret etmişti, tıpkı Matters gibi. *Başkalarına* öfke duysaydı, nefret etseydi, o da Risbi gibi mi olacaktı? İnsan, evrimin basamaklarındaki bir *çocuktu* henüz. Kendini evrilmiş sanan vahşi bir hayvandı. Beyni yıkanan insan kendisinin üstün güçlere sahip olduğuna inanıyordu, oysa geçici olarak, besin zincirinin en tepesinde olan bir yırtıcıdan başka bir şey değildi. Medeniyet, insanın içgüdülerinden gelen baskıyı hafiflettiği iddiasında olsa da, savaşlar o denli hayvancaydı ki, her varlığın içinde bunun sürüp gitmesine katkıda bulunuyordu. İnsanlık bir barut fıçısının üzerinde uyuyordu. Bir gün ilkel güdüler tekrar ortaya çıkarsa? Aşılamayan anlaşmazlıklar yüzünden medeniyetin ahlaki setleri çökerse? O zaman ne olacaktı? İnsanlar birbirlerini yok etmeye başlayacaktı. Bu takatsiz iki ayaklının diğer türlerin üstesinden gelmesine katkıda bulunan ve içinde uykuya yatmış olan ilkel yırtıcılar tekrar sahneye çıkacaktı. Yırtıcıların uyanışı amansız olurdu.

Onlarca yıl mı? Asırlarca mı? Evrim ölçeğinde dikkate alınmayacak kadar küçük bir zaman birimi de olsa, sonuçları dramatik olurdu. Dünya çapında bir katliam. Bir egemenliğin sonu.

Çünkü medeniyet, kendi menfaatleri için birkaç kişi tarafından yönlendirilen bir sistemdi ve kof bir kibire dayanıyor, iktidarı korumak adına azınlık, çoğunluğa hükmediyordu. Doğuşundan itibaren savaşlarla korunan bir medeniyet. Kendi çelişkilerine kör bir medeniyet: Değerlerini korumak için insanın en ilkel güdülerini kullanırken, dizginlenmiş vasıflarıyla da ona en iyi yaşamı sunma vaadinde bulunuyordu. *Evet, insanın krallığında çürümüş bir şeyler var,* diye düşündü Ann. *Hep bir yönetme tutkusu. Denetim altında tutmak. Diğerlerinin üstüne çıkmak. Bu, insanın içinde var. Ve hangi medeniyet modeli olursa olsun, sırası geldiğinde bu bireyci yaklaşımlara alet oluyor.*

Evet, belki Risbi savaşın kendisini bozmasına izin verdi.

Ya da o bir uyarı.

Grubu yanlış bir dinamikten geri döndürmek için bireyden gelen bir mesaj.

Ann artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Hiçbir kesinlik yoktu, sadece bir önsezi. Güdülere dayalı böylesi bir davranışın boy göstermesi rastlantısal olamazdı. Bu gibi davranışlara çok fazla rastlamamıştı ama bu sapmaların kendi içlerinde bir dinamiği olduğunu seziyordu. Ve tabiat bu tür saldırgan ve marjinal şemaların düzenlenmesine ve kendilerini çoğaltmasına izin vermeyecek kadar mükemmeldi. Sadece yok edici bir hayvanın yeryüzünde yeri yoktu. Gelişmiş olan her türün, bunun için iyi bir nedeni vardı.

Bu türden yırtıcılar ve Risbi bir uyarı mahiyeti taşıyordu.

İnsanlık bunu görmezden gelmeye devam etse de.

Ann rüzgârın dalgalandırdığı bir saç tutamını kulağının arkasına itti.

Frewin bu tecrübeyi paylaşıyordu. Ann onunla birlikteyken kendisini daha az yalnız hissediyordu. Bir

yoldaş bulmuştu.

Karısının hayaletinin peşini bırakmadığı bir yoldaş.

Ann içini çekti.

Şimdi sırada ne vardı? Endişeleri ve şüpheleri arasında yine gidip gelecek miydi? *İki kişi birbirini dengeler*. Oysa Frewin'i sevemezdi. Hiçbir dini inancı olmadığını ileri süren ve ölmüş karısına mektuplar yazan bu Frewin'i. Onları birbirine bağlayan onca şey olmasına rağmen onu sevmemeliydi.

Zayıf bir umut gibi, göğsünde sıcak bir duygu belirdi. Frewin onu bu gece ormana çağırmıştı. Acaba ne söyleyecekti?

Ona nasıl bakacaktı.

İşte Ann'i en çok endişelendiren bu gelecekti. Savaşın, insanlığın ve onun getireceği tehlikelerin ötesinde.

Dört elle sarılacakları bir gelecek.

Sessizliklerden artık korkmamak için.

81

Sevgili Patty'm,

İşte sana son sözlerim. Hepsini birden okuyacağın bu mektuplar ruhlarımızın özünü oluşturan aynı buğulu yoldan geçerek sana ulaşacak ve artık beni okuyacağını biliyorum.

Bu mektupları sana yollayabilmek çok zamanımı aldı. Seninle konuşabilecek cesareti bulmak, bunca yaşadıklarımızdan sonra sana açılabilmek de öyle. Sana yalvarıyorum, beni sonuna kadar oku, vardığım sonuçları söylememe izin ver, lütfen.

Hayatım öfke ve yanlışlarla dolu. Bu birçok insanın kaderi ve bunu bir özür olarak söylemiyorum, yaptıklarımın hiçbir özrü yok.

Kötülük nedir sevgilim? İki sene öncesinde yaşamımın durduğu noktadan ve bu arada insanlığın acıları arasında gezindikten sonra, bugün sana cevap verebileceğimi sanıyorum. Kötülük bir güdüyle geçer. Kötülük gelip kendiliğinden yerleşmez, hayır, her insanın kimi zaman iyi düşünceleri, kimi zaman da şeytani düşünceleri vardır. Kötülük bir yıldırım gibi, insanı bu güdüye itaat etmeye zorlayan ani bir parlamayla gelir. Kötülük insanın ruhunda belirdiğinde, tatmin olana kadar varlığını sürdürmesi bakımından cinseldir, sonra insanın fokurdayan derinliklerinde tekrar ortaya çıkmak için ortadan kaybolur.

Görüyor musun sevgilim, başkalarına çok acı çektiren ve gerçeklerden uzaklaşmış olanlar başkalarıyla aynı dünyayı paylaşmayı bırakırlar. O zaman arafta yaşarlar, araf var, burada, yeryüzünde. Benim arafım da bu savaş oldu. Kendi içimde sürdürdüğüm, kendimi anlamak için, varlığımın derinliklerine, hep daha aşağılara inmek için verdiğim savaş. Uçurumlarımın dibine varmanın savaşı.

Kişiliğin devasa bir kuyu olduğunu düşünüyorum; yukarıda sadece iyilikleri muhafaza etmek için, dünyanın tüm kötülüklerini bu kuyunun en derinine salarak büyüyen çocuk, tüm yaşanmışlığı orada saklar. Yetişkin olmak, bu kuyuyu tıkamak ve ölüm vakti gelene kadar, ne varsa hepsini iyice sıkıştırmak için üzerinde tepinmektir. Yetişkin olmak, bu tıkanmış kuyunun üzerinde neşeyle, kahkahalarla zıplayan ve gene zıplayan çocukluğunu izlemektir. Kendi inşa ettiği tıkalı kuyunun üzerinde zıplayan çocukluğunu, çıraklık dönemini gözden kaybeden yetişkin, içi boş ve hüzünlü bir yetişkindir.

Heyhat, bu kuyunun dibi öylesine bir bataklıktır ki, bir çatlak peyda oluverir ve çocuk artık sevinçle üzerinde zıplayamaz. Hatta kuyunun dibi kimi zaman o denli berbattır ki, ne varsa aşağı çöker ve çocuk da içine düşerek boğulmaktan kurtulamaz. Bu varlıkları kurtaramazsın Patty. Bunu söylerken içimde hiçbir zalimlik yok, çünkü uzunca bir zaman ben de onlardan biri olduğumu düşündüm.

Benim kuyum sen öldüğünde açıldı.

Ama sen öldün, çünkü kuyu çoktan çatlamıştı. İçimdeki çocuk uzun zamandır sevincinden zıplamayı bırakmıştı. Yetişkin somurtuyordu. Şüphelerle, endişelerle, kötülüğün güdülerine açılmış onca kapıyla. Çünkü kötülük kendi içinde bir varlık, bundan eminim. Ruhları teşkil eden şu hayali özden oluşmuş

korkunç bir varlık. Tökezleyen zihinlerle beslenerek hayatta kalabilen bir varlık. Kötülük beni yok etti, çünkü onun bana girmesine izin verdim. Güdümü tatmin ettim.

Ve seni merdivenlerden aşağı ittim.

Yorgun sinirler ve özellikle iletişim kuramadığımız için sürekli kavga etmemiz, tatminsizliklerimizi çoğalttı. Ve bu, öfkeye dönüştü, çünkü sadece öfke, tatminsizliği maddileştirebilir ve zihni tek bir hareketle boşaltabilir. Ve o gün kelimeler havada uçuştu, öfkelerimiz çarpıştı ve tamiri mümkün olmayanı yaptım.

Seni öldürdüm.

Daha sonra bu arafta başıboş gezindim, içimdeki yetişkin, kuyumun bataklık zeminine indi. Oraya kendi çirkefimde boğulmaya gittim. Oysa hayatta kaldım. Dünyanın, kendi varlığımın iğrençliğini gördüm orada. Ve oraya kendimi batırmak yerine, yavaş yavaş bu çamurdan yüzeye yükseldim. Bugün kuyumu yeniden tıkadım. Çocuk henüz üzerinde zıplamıyor, bir gün tekrar oraya düşmekten korkuyor; ama belki bir gün o da olacak, zaman gerek. Benim bir zamanlar olduğum çocuğun, yeniden yetişkine güvenmesi gerekiyor, yetişkinin gösterdiği çabaya. Belki bir gün.

Senden özür dilemiyorum Patty. Sana yaptığımın hiçbir özrü olamaz.

Sana şu anda nasıl bir adam olduğumu anlatmak istedim. Bunu neden yaptığımı bilmeni. Yaptığımın akılcı bir açıklaması yok. Seni öldürdüm, çünkü hayatımın bir noktasında kendimi kaybettim.

Kuyularımızı niye karanlıklarla, dengesizliklerle doldururuz? Çünkü çocuk ne varsa alır, aralarında bir ayrım yapamaz, iyiyle kötü arasında seçici olamaz. Benim çok kötü şeyler almış olduğum söylenebilir ve

bunun için bir özrüm olduğunu sanmıyorum. Bunu yazmamın nedeni, çocukların gerçekten çok hassas varlıklar olduklarını hatırlatmak için. Bunun farkında bile değiliz.

Bir zaman gelecek ve ben bu cinayetten (dinler yalan söylemiyorsa) yargılanacağım. Ne kadar acı verecek olursa olsun, ebedi olsun ya da olmasın, senin de orada olmanı dilerim.

Artık ölümden korkmuyorum, şayet böyle bir yer varsa huzur içinde oraya gitmeye hazırım. Artık yaşayamamaktan da korkmuyorum, çünkü bu dünya beni ürkütüyor.

Ulusları darmadağın eden bu savaş, sürekli yolunu kaybeden insanlığın vicdan azabıyla kendisini cezalandırması olsa gerek. Kendimize gelecek miyiz? Ne kadar süre için? Bozuk bir kişilikteki tahribatları gördüğümde, insan ırkını sorgulamadan edemiyorum. İnsanlık şimdiye kadar olduğu gibi kendisini şiddet içinde inşa etmişse, aslında uzun zaman önce yolunu kaybetmiş demektir.

İnsanlık tek tek bireyler olarak değil de topluluk olarak tamamen dengesini kaybetmişse? Ve savaşlar sadece bunun bir yansımasıysa? Varacağımız yer neresi?

Çocuklarımıza nasıl bir gelecek bırakacağız? Son derece hassas olan çocuklarımıza?

Yakında yargılanacağım sevgilim. Ama bunu beklerken yaşamaya devam edeceğim. Bu garip dünyada, şüpheler içinde.

Yaşayacağım.

Ben affet.

Craig Frewin yavaşça kalemini bıraktı ve mektubu alarak özenle ikiye katladı. Ardından sandığını açtı ve bütün mektupları alarak çadır bezinden bir heybenin içine yerleştirdi.

Dışarıda, gece hayvanlarının sesleri işitiliyordu; hepsi bir yeri sahiplenmek için kendi tarzına göre bağrışıyordu. Craig bir kütüğün üzerine oturdu ve heybenin içindekileri yere döktü. Çakmağını aldı ve az önce bitirdiği mektubun köşesine titrek alevini yaklaştırdı. Mürekkebi henüz kurumamıştı. Alev yeni bir yiyeceğe iştahla uzanan bir dil gibi kâğıda doğru yükseldi.

Kâğıdın köşesi aniden büzüldü ve beyaz doku sararmaya başladı. Uzun bir bıyık gibi kıvrılan ince bir duman kenardan yükseldi. Daha sonra ateş aldı.

Birkaç saniye içinde, elementlerin simyası sözcükleri görünmez parçacıklara çevirdi ve anlamlarını süzerek kozmosun bilinmezliğine yolladı. Patty'ye doğru.

Hemen ardından sarı kırmızı alevler yükseldi. Bir düşünce parçacığını somutlaştıran her cümle dağılıp gitti. Frewin lise yıllarındaki fizik ve kimya derslerinde evrende hiçbir şeyin yok olmadığını öğrenmişti. *Duygular* için de aynı şeyin geçerli olduğuna inanıyordu. Yazmak, düşünceyi belli bir şekle sokan kimyevi bir değişimdi. Bu sözcükleri yakmak da kâğıdı eritmek ve cümlelerin anlamlarını bir yerlere yaymaktı.

Alevler çıtırdayarak yükselirken, karısının –her nerede olursa olsun– ona gönderdiği duyguları –hangi şekle girmiş olursa olsun– almasını diledi.

Çünkü bu dünyada hiçbir şey kaybolamazdı. Ne saadet ne aşk ne de günahlardan duyulan pişmanlık.

Ann ağaçların gölgesi arasından belirdi. Konuşacak çok şeyleri vardı, hiçbir şeyi saklamadan. Belki de bir şansları vardı. Frewin buna inanmak istedi.

Uzaklarda ufku kırmızıya boyayan patlamalar duyuldu. Hiçbir şey kaybolamazdı. Nefret de.

Savaş insanların toprağını sarsıyordu.

Bu seslerde Frewin'in sözcükleri yankılanıyordu sanki.

Çocuklarımıza nasıl bir gelecek bırakacağız? Son derece hassas olan çocuklarımıza?

Fotoğraf: Jean François Robert

1976'da Fransa'da doğdu. Lise yıllarında tiyatro eğitimi aldı. Amacı, çocukluğunun roman kahramanlarını oynamaktı. Üniversitede küçük rollere çıktı. Öykülerini gören tiyatro oyuncusu Pierre Hatet'nin yönlendirmesiyle yazarlığa başladı. Aldığı kriminoloji eğitiminin ardından, ilk romanı *Kötü Ruh*'u (Doğan Kitap, 2005) yayımladı. Büyük ilgi gördü. Günümüz korku-gerilim polisiyesinin en önemli isimleri arasında gösterilen Chattam'ın *Kara Büyü* (2006), *Karanlığın Soluğu* (2007), *Zamanın Kanı* (2008), *Kaosun Sırları* (2008), *Gaia Teorisi* (2009) adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DK DOĞAN KİTAP

Korkunç bir gölge dünyayı karanlığa sürüklemek için pusuda bekliyordu. Er ya da geç cehennemin kapıları dünyaya açılacak ve insanın içindeki cani, kötülüğünü yaymak için uyanacaktı.

"Evet, Maxime Chattam okurlarını korkutmayı seviyor ama tam dozunda, ne eksik ne fazla. Korku ile merak arasında gidip gelen okuru tam istediği yerde, hep daha derin uçurumlarda tutuyor."

Le Magazine des Livres

[1] Askeri Polis. (ç.n.)

[2] İskandinav mitolojisinde fırtına tanrısı. (ç.n.)